

Джейн
Фийдър

ПРЕГРЪДКА
В ЗДРАЧА

ИРИС
БИБЛИОТЕКА

ДЖЕЙН ФИЙДЪР ПРЕГРЪДКА В ЗДРАЧА

Превод: Ваня Пенева

chitanka.info

Красивата лейди Пипа е изпаднала в дълбока немилост пред кралица Мери. Затова е изумена, когато внезапно канят нея и мъжа ѝ Стюарт в двора. Защо ли крал Филип Втори Испански, наскоро оженен за Мери, иска да зачисли Стюарт сред най-приближените си придворни? И кой е онзи мистериозен мъж, който всяка нощ се промъква в покоите на Пипа, докато тя спи неестествено дълбок сън без сънища? Изглежда, че само красивият, но напълно непредвидим лорд Лайънел Аштън може да отговори тези въпроси...

ПРОЛОГ

Уинчестър, 26 юли 1554 година

В облицованата с дърво стая цареше почти пълен мрак. Единственият източник на светлина — четирираменен свещник — стоеше на една странична масичка. Трепкащите пламъчета на свещите осветяваха скъпоценните камъни по одеждите от кадифе и коприна на шестимата присъстващи мъже, отразяваха наситения огън на рубините, златно блещукащите топази, ярко искрящите смарагди.

В стаята беше задушно, защото затворените капаци на високите прозорци не допускаха свежия въздух на лятната нощ. Както издаваха тъмните петна по богато извезаните брокатени жакети, мъжете се къпеха в пот. Студени капчици се стичаха по челата им и косите под украсените с бисери барети бяха мокри от пот.

Шестимата се приближаваха бавно към постелята, скрита в мрака на една от стените. Тя беше покрита с ленен чаршаф и неподвижната бяла фигура върху него оставяше впечатлението, че се намира на носилка. Едната ѝ ръка висеше към дебелия ориенталски килим. Червеникавата коса на стройната млада жена, облечена само с тънка батистена нощница, беше разпръсната по възглавницата. Въпреки мрака по необикновено бледата кожа личаха тъмни лунички. Тънките, почти прозрачни клепачи потрепнаха, сякаш жената сънуваше, после отново станаха неподвижни.

— Сигурни ли сте, че не усеща нищо? — Въпросът прозвуча плашещо в почти страхопочтителната тишина. Гласът, не по-висок от шепот, беше дрезгав и със силен акцент.

— Тя е в безсъзнание, Ваше величество. Ще минат часове, докато дойде на себе си. — Един от присъстващите пристъпи напред, без да откъсва поглед от спящата жена. — Случващото се не засяга дори сънищата ѝ.

Кралят се обърна към мъжа, който беше изрекъл тези думи, и в очите му светна подигравка.

— Скъпи ми Руй, когато дарявам с внимание хубавичките жени, те обикновено се радват и се чувстват почетени.

— Това не е любовна игра, Филип, а подсигуряване — отговори другият с увереността на стар и близък приятел.

Кралят прокара пръсти по устата си и поглади късата си брада.

— Не е нужен такъв спомен, Руй.

Руй Гомес само кимна.

— Да се оттеглим ли, сър?

— Ако е нужно, ще разтворим паравана, така Ваше величество ще се остане насаме с дамата. — Един от мъжете посочи високия параван пред празната камина.

Кралят огледа сериозните лица на придружителите си и погледът му падна върху мъжа, който стоеше най-отзад, настрана от другите. Лицето му беше затворено, погледът отвърнат от леглото, цялата му поза издаваше крайна неловкост.

— Не е нужно съпругът да присъства — каза кралят. — Милорд Нилсън, можете да почакате в преддверието.

Мъжът се поклонил и излезе, без да погледне към леглото.

— Донесете паравана и се оттеглете. — Тонът на краля беше решителен, почти груб, сякаш му предстоеше да изпълни неприятен дълг. Мъжете незабавно изпълниха нареждането.

— Една свещ в края на леглото — заповяда отново кралят.

Руй Гомес взе една от горящите свещи в канделабъра и я закрепил на стената над леглото. След това направи кратък поклон и се оттегли.

Пламъчето на свещта освети бледото видение, цялата неподвижна бяла фигура. Застанал в края на леглото, кралят развърза връзките на панталона от бяла сърнешка кожа, разхлаби златния си брокатен жакет и рязко вдигна нощницата на жената. Той се вгледа в неподвижната фигура, озарена от златно сияние, наведе се, разтвори бедрата ѝ и помилва бледата кожа от вътрешната им страна.

Четиримата мъже чакаха от другата страна на паравана. В помещението цареше дълбока тишина, сякаш присъстваха само статуи. Когато кралят излезе иззад паравана, всички въздъхнаха облекчено.

— Свърших — обяви той. — Отнесете я на мъжа ѝ.

Човекът, който се приближи до леглото, беше облечен поскромно от другите. Единственият му накит беше прекрасна брошка на шията, изобразяваща черна змия с искрящи смарагдови очи и синьо-

бял диамант на разцепения език. Мъжът се наведе над спящата с равнодушно лице и покри бедрата ѝ с бялата риза. После я помилва по бузата и приглади назад червените къдрици.

Без да бърза, той вдигна безжизнената фигура и я уви в белия чаршаф. Никой от другите не го удостои с поглед, когато излезе в преддверието и безмълвно сложи товара си в протегнатите ръце на съпруга. В следващия момент мъжът изчезна, погълнат от мрака на дългия коридор.

В облицованата с дърво стая остана само Руй Гомес, който отиде до прозореца и бутна капаците.

Повя лек нощен бриз и донесе аромат на рози и сладка песен на славей.

1

Уайтхол, Лондон, август 1554 година

Пипа усети ярката слънчева светлина още преди да отвори очи. Остана да лежи неподвижна, докато се събуди напълно. Вече знаеше, че устата ѝ ще е пресъхнала, крайниците натежали, а ставите изпълнени с тъпа болка. Така беше винаги, когато се успиваше.

За нея беше необикновено да спи толкова дълго. Обикновено се будеше още при първия зов на петлите и скачаше, готова да започне новия ден. Ала през последните седмици, след като кралицата стана съпруга на Филип Испански, все по-често се случваше след събуждане да усеща оловна умора и безучастие, а болката зад очите ѝ отслабваше едва след няколко часа.

Тя се раздвижи предпазливо и леглото ѝ изскърца. До нея лежеше Стюарт, който миналата вечер си беше легнал много късно — в последно време това се случваше все по-често. Дъхът му миришеше на вино. Сигурно се беше разделил едва на разсъмване с приятелите си и с картите и заровете, голямата му страст.

Тя се обърна настрана, защото още не ѝ се искаше да позвъни за камериерката си и да се подложи на уморителната процедура на обличането.

Когато разтвори крака, изпита лека неловкост. Усети по бедрата си нещо лепкаво, вече засъхнало. Защо? — запита се ожесточено тя. Защо Стюарт се доближаваше до нея само когато спеше? Никога не го беше отблъсквала. Точно обратното — през първите седмици от брака им правеше всичко, за да бъде любовта им вълнуваща и примамлива. Спомняше си, че и тогава мъжът ѝ не проявяваше особена страст, но поне я любеше в будно състояние.

Стюарт се раздвижи до нея. Пипа се надигна с новосъбудена енергия и се опря на лакът да го погледа. Дори спейки и с лош дъх съпругът ѝ беше красив. Гъсти руси къдрици обрамчваха широкото алабастрово чело, дълги кестеняви мигли лежаха като полумесеци

върху високите скули, кожата му беше позлатена от слънцето. Лорд Нилсън беше страстен ловец, който обичаше забавленията на открито почти колкото игралните маси. Мъж, който се наслаждаваше на живота и това не се отразяваше на външността му.

Сякаш усетил погледа на жена си, Стюарт отвори очи. Зениците им бяха сини като аквамарин, а бялото около тях ясно като на дете.

— Защо не ме събуди, щом си искал да ме любиш, Стюарт? — попита остро Пипа. — Защо?

Видимо смутен, той помилва ръката ѝ.

— Ти спеше толкова сладко, Пипа. Имах силно желание за любов, но не исках да смутя съня ти.

Пипа седна в леглото и бутна ръката му.

— Защо искаш само ти да изпиташ удоволствие? Това става за четвърти или пети път този месец. Нима ти е приятно да се любиш с труп?

Светлото му лице се оцвети в тъмночервено. Стюарт отметна завивката и стана от леглото.

— Това беше ужасно от твоя страна — прошепна той, обърнат с гръб към нея.

— Може би — отговори Пипа и също стана. — Но трябва да ми простиш, защото и за мен е ужасно да ме използваш, докато спя.

Тя знаеше, че е склонна към ненужна острота, и се стараше да смекчава тона си, когато общуваше с мъжа си, защото Стюарт лесно се обиждаше и дълго се сърдеше. Ала когато беше в добро настроение, ставаше много забавен и весел, остроумен и кипящ от енергия, идеално допълнение към нейния темперамент. Точно по тази причина се беше омъжила за него. И заради външните му предимства.

Гризейки ноктите си, Пипа проследи с намръщено чело как мъжът ѝ облече домашния си халат, все още обърнат с гръб към нея. Тя не беше толкова повърхностна, че да се задоволи с външната красота на мъжа. Стюарт Нилсън я беше спечелил и с физическата си смелост, с таланта си да я разсмива и не на последно място с предаността и възхищението си от нея.

— Отивам в гардеробната си — проговори той от вратата. — Да повикам ли Марта?

— Да, ако обичаш — отговори Пипа, отпусна се на възглавниците и затвори очи. Яркото слънце засилваше глухото бучене

в главата ѝ.

Естествено за женитбата ѝ бяха изиграли роля и друга фактори. Щом навърши двацет и пет години, тя с учудване установи, че в живота ѝ нещо липсва. Преди да стигне до това прозрение, упорито твърдеше, че бракът е нещо второстепенно. Забавляваше се твърде добре с младите придворни, за да се ограничи в общуването с един-единствен мъж и в раждането на деца. Ала след като сестра ѝ Пен се омъжи за Оуен д'Арси, животът на Пипа изведнъж стана празен. Колкото и приятно да ѝ беше да танцува и да флиртува с пламенните си обожатели, това вече не беше достатъчно.

Тихо чуване на вратата извести за идването на Марта. Камериерката донесе гореща вода в голяма стомна и поздрави господарката си в най-добро настроение.

— Добро утро, мадам. Денят е прекрасен.

— Да. — В отговора на Пипа имаше такова униние, че камериерката я погледна загрижено.

— Пак ли главата, мадам?

Пипа въздъхна и притисна пръсти в слепоочията си.

— Да. Това е същински ад, Марта. Никога преди не съм страдала от главоболие.

— Може пък мадам да е в благословено очакване — подметна с тънка усмивка Марта. — След седем месеца брак това е напълно възможно.

— Още няма седем месеца — поправи я механично Пипа. Седнала на ръба на леглото, тя сведе поглед към дебелиите дъбови дъски на пода, излъскани до блясък. Беше се омъжила за Стюарт през януари и цели шест седмици се беше наслаждавала на брачния живот. След въстанието на Томас Уайтс несъщата сестра на кралицата, лейди Елизабет, бе обвинена в държавна измяна и затворена в Тауър. Като една от най-близките ѝ приятелки Пипа беше сред малкото дами, които получиха правото да споделят затворничеството ѝ.

Когато в края на май лейди Елизабет бе освободена, Пипа отново се събра със съпруга си, но по заповед на кралицата се раздели с приятелката си. Мери, която навсякъде подушваше предателство, настоя свитата и надзирателите на несъщата ѝ сестра да са само чужденци и я сложи под домашен арест в двореца Удсток в Оксфордшайър.

Когато Пипа и съпругът ѝ получиха заповед да се явят в двора, за да може Стюарт да участва в приготовленията за женитбата на кралицата с Филип Испански, брачният им живот продължи.

— Минаха повече от два месеца, откакто се върнахте в двора, милейди — отбеляза Марта и остави каната на масичката за миене.

— Два месеца — промърмори с отсъстващ вид Пипа. Понякога ѝ се струваше, че е тук от цяла вечност — много по-дълго, отколкото трите ужасни месеца в Тауър, където всеки ден виждаше под прозорците си ешафода, на който бяха посекли нещастната лейди Джейн Грей. Мери го остави там да напомня на всички как постъпва с предателите.

Откакто се бе върнала в двора, Стюарт съвсем не се проявяваше като пламенен любовник. Сега тя се опита да си спомни какъв беше през малкото седмици след сватбата им, преди тя да отиде с лейди Елизабет в Тауър. Плахостта му през първата им брачна нощ не я изненада особено, а при последвалите смутове и по време на въстанието, вдигнато от Уайтс, предвид масовите екзекуции и опасността за Елизабет и привържениците ѝ, двамата почти нямаха време да мислят за любов.

А сега Стюарт се доближаваше до нея само когато тя спеше дълбоко.

Дали мъжът ѝ се отвращаваше от любовенето? Дали го възприемаше само като досадно брачно задължение, което е най-добре да се изпълнява бързо и с минимален контакт?

Тази мисъл беше толкова ужасна, че тя скочи и изплака от острата болка зад очите.

Може би Стюарт не се отвращаваше от самото любене, а от жена си? Той вече не я желаше, защото по време на пребиваването ѝ в Тауър си беше намерил любовница, жена, която му харесва повече.

Пипа се изправи бавно и свали нощницата си.

— Марта, искам повече вода. Трябва да се окъпя.

— Да, мадам. — Марта се втурна навън.

Пипа отиде до сребърното огледало и критично огледа тялото си. Не биваше да се самозалъгва: тя беше мършава. Костелива. Суха. И лейди Елизабет беше слаба, но изглеждаше много елегантна — докато за приятелката ѝ подхождаше по-скоро думата „стройна“.

Тялото, което Пипа виждаше като неясен образ в огледалото, беше толкова мършаво, че изобщо не можеше да бъде определено като елегантно.

Странно, тъкмо тя, която никога не се измъчваше от съмнения относно външността си, сега огледа с критично око всички подробности от тялото си. Бялата кожа, обсипана с безброй лунички, беше направо безнадеждна, но косо разположените зелени очи, които под слънцето ставаха златни, бяха много красиви, а буйната коса беше с много приятен цвят.

— Моля ви, мадам, идете зад паравана... мъжете носят юдата.

— О, не те чух да влизаш. — Пипа завърши набързо огледа на женските си достойнства и се скри зад красиво изработения параван, за да почака, докато в покоите ѝ отново настане тишина и врата се затвори зад грубите слуги.

Най-сетне тя излезе и с доволна въздишка се отпусна в медната вана. Имаше усещането, че тялото ѝ е било използвано, и чувството за неловкост я караше здраво да стиска устни. Защо? Какво ставаше в брака ѝ? Тя посегна към парче платно и енергично изтри вътрешната страна на бедрата си.

След като на трона се възкачи кралица Мери, Пипа се присъедини към придворните на лейди Елизабет, несъщата сестра на владетелката. По време на споровете за наследството и след като Мери успя да се наложи над дук Нортъмбърленд и да разбие заговора му, Пипа вярваше, че животът в двора на умната и жизнена Елизабет ще ѝ носи само възнения и приключения. През първата половин година след коронацията на Мери беше точно така.

Стюарт Нилсън, далечен роднина на Елизабет по майчина линия, се появи в двора точно по това време и веднага започна да обсипва Пипа със знаци на внимание, излизаци далече извън забавните флиртове, които ѝ доставяха такова удоволствие.

Пипа затвори очи и се отдаде на приятните усещания в топлата вода. Припомни си първата среща със Стюарт по време на един от турнирите, организирани в Уайтхол по случай коронацията, когато хвърли противника си от седлото с добре прицелен удар на копието. По време на празничния банкет същата вечер всички дами го обсипаха с внимание, защото освен смел воин беше и отличен танцьор. Така Стюарт си спечели много обожателки, и омъжени, и

необвързани, които не скриваха възхищението си от впечатляващата му мъжественост.

Пипа се зае да сапунисва краката си. Поласкана ли се почувства, когато Стюарт показа открито предпочитанията си към лейди Филипа Хадлоу? Сега, с поглед назад, не го вярваше. В продължение на шест години тя се беше наслаждавала на дворцовата галантност и беше имунизирана срещу ласкателства, които не я забавляваха.

Стюарт я ухажваше упорито. Майка ѝ и вторият ѝ баща я окуражаваха, сигурно защото вече бяха загубили надежда тя да се омъжи. Сестра ѝ Пен буквално я хвърли в обятията на Стюарт, а несъщият ѝ брат Робин, който иначе беше изключително критичен по отношение на флиртовете ѝ, се сприятели със Стюарт и заяви, че е напълно съгласен с избора ѝ.

Пипа се опита да се усмихне, но лицето ѝ се разкри в гримаса. Робин беше изказал становището си с обичайната си категоричност. Макар че държеше на мнението му, тя често го обвиняваше в прекалена дързост.

— Време е вече да се облечете, мадам — напомни ѝ дискретно Марта и я изтръгна от нерадостните мисли.

Пипа се изправи сред дъжд от капки и се уви в голямата, добре затоплена хавлия.

— Смятам да облека гълъбовосинята роба и розовата долна рокля — каза тя на камериерката си. Спешно ѝ беше необходимо нещо, което да подобри настроението ѝ. Потиснатостта и неразположението бяха толкова необичайни за нея, че ѝ струваше значителни усилия да мисли за радостите, които щеше да ѝ донесе новият ден.

— Да ви приготвя ли прахче за главоболието, мадам?

— Да, моля те. После ще закуся. Само ейл и малко хляб със сирене. — Пипа захвърли хавлията и отиде до сводестия прозорец, от който се разкриваше гледка към парка. По настланите с чакъл пътеки се разхождаха пъстро облечени придворни. Група испанци крачеха през моравата към терасата под прозорците ѝ с ръце върху дръжките на мечовете. В двора никой не обичаше испанците, по улиците на града често ги нападаха и пребиваха. Мелодичният, неразбираем за Пипа език стигна до нея през откренатия прозорец.

Пипа стисна устни, красивото ѝ носле потръпна. Като цяло тя намираще испанците арогантни, надути и без чувство за хумор. Но от

известно време нямаше друг избор, освен да се усмихва и да танцува, когато я поканеха, както и да ръкопляска на веселбите им.

По-добре да бях споделила домашния арест на Елизабет в Удсток, помисли си тя и се обърна към чакащата с бельото ѝ Марта.

Когато след половин час, вече облечена и с парче хляб със сирене в ръка, отново разгледа образа си в огледалото, Пипа със задоволство установи, че с избора на роклята само е спечелила. Ярките цветове и гладката, блестяща материя бяха точно за ден като този. Те прикриваха мършавостта ѝ и придаваха на светлата ѝ кожа отблясък, който правеше луничките не толкова забележими. Буйните коси бяха прибрани във фина златна мрежичка, която подчертаваше цвета на златнокафявите очи.

Да, облечена изглеждаше почти добре, макар да не беше красавица в традиционния смисъл на думата. Но щом съпругът ѝ я потърсеше в леглото, тя можеше да му предложи само мършаво, изпито тяло.

Главата ѝ отново забуча. Тя намокри кърпичката си с лавандулова вода и я притисна към слепоочията си. Този път облекчението, което трябваше да ѝ донесе прахчето, се бавеше.

Вратата на стаята ѝ се отвори и тя си обърна. Влезе усмихнатият Стюарт.

— Виж ти колко добре се допълваме — проговори признателно той, като видя роклята ѝ. — Опитах се да отгатна какво ще избереш днес и както виждам, съм се оказал прав.

Усмивката ти е само фасада, каза си с горчивина Пипа. Усмивката и очарователният тон. Не беше в състояние да определи дали под повърхността му беше скрит гняв заради спора, който бяха водили преди малко, или имаше и нещо друго.

Въпреки това тя отговори на усмивката му. Общото им предпочитание към луксозни материи и красиви цветове беше между факторите, задълбочили взаимната им симпатия. Стюарт винаги се стараеше при излизането си в обществото двамата да представляват хармонична картина. Днешната сутрин не правеше изключение. Жакетът от топазено синьо копринено кадифе, чиито ръкави бяха подплатени с тъмносин сатен, стоеше отлично на раирания панталон и образуваше перфектната рамка за нейната пауновосиня комбинация.

Той отиде при нея и внимателно отстрани една трошичка от устните ѝ, преди да улови ръката ѝ и да я целуне леко в ъгълчето на устата. Съобразявайки се с присъствието на Марта, пошепна тихо в ухото ѝ:

— Прости ми, че миналата нощ се държах толкова лошо, скъпа Пипа. Бях пил много и мислех само за собствените си желания.

Тя си каза, че трябва да му вярва. Така беше много по-лесно. По-късно щеше отново да се занимае със собствените си въпроси и съмнения. Усмивката му изглеждаше топла и искрена, освен това тя знаеше, че съпругът ѝ обича да си пийва повечко, когато играе карти с приятелите си.

— Обещай ми това да не се случва повече — помоли тихо тя.

Той я целуна отново и тя не видя сянката, затъмнила очите му.

— Елате, скъпа съпруго — подкани я ведро той. — Трябва да се явим в залата за аудиенции. Испанците са организирали турнир с тояги и всички трябва да участваме. Това е жалък спорт, но нали трябва да сме учтиви към гостите.

Тонът му издаваше известна горчивина, която учуди Пипа, но тя я сметна за нещо маловажно. Предпочитанието на испанците към боя с тояги вместо към двубоите с копия даваше на английския двор постоянни поводи за насмешки и подигравки. Нищо чудно, че заслужил участник в турнирите като Стюарт презираше тази форма на състезание. Въпреки това учтивостта повеляваше да приемат толерантно необичайните навици на испанската свита — защото Филип беше съпруг на кралицата.

Двамата излязоха под ръка. По широкия коридор пред покоите им се тълпяха придворни и слуги. В преддверието към залата за аудиенции имаше много хора, но всички с готовност направиха място на лорд и лейди Нилсън. Двамата влязоха в залата и тежката двойна врата се затвори безшумно зад тях.

Испанският посланик Симон Ренар стоеше до трона на кралицата под държавния балдахин. Филип Испански обаче не присъстваше. Тук бяха само мъжете от свитата му и бърбенето им звънеше в ушите на Пипа като цвърчене на птици.

Кралицата се направи, че не забелязва влезлите, и Пипа се усмихна на гневната реакция на Стюарт. Но мъжът ѝ нямаше друг избор, освен да си държи езика зад зъбите, след като съпругата му

беше в немилост пред Мери. В тежките за Мери времена семейството на Пипа беше на нейна страна и ѝ служеше вярно. Сега, когато беше кралица, тя отново можеше да разчита на лоялността им, но когато Пипа реши да влезе в свитата на Елизабет, Мери го изтълкува — абсолютно неоснователно — като нарушение на клетвата за вярност. Така Пипа загуби доверието на кралицата и съветниците ѝ и сега беше в двора само по милостта на съпруга и семейството си.

Пипа изобщо не се тревожеше, че е изпаднала в немилост, съжаляваше само, че това обстоятелство е неблагоприятно за мъжа ѝ. Пусна ръката му и огледа залата в търсене на познати лица.

— Ах, ето го и Робин. — Тя пусна ръката на съпруга си и беше готова да отиде при несъщия си брат, който стоеше малко настрана от другите.

Ала Стюарт я задържа и обясни полугласно:

— Пипа, докато Нейно величество не те е поздравила, нямаш право да говориш с другите.

За съжаление той беше прав. Пипа въздъхна и се отказа от намерението си. Трябваше доста дълго да чакат незабелязани, докато камерхерът им даде знак, че кралицата благоволява да ги поздрави.

Лорд Нилсън бе удостоен с усмивка, но при вида на съпругата му кралицата смръщи чело.

— Надявам се, че се радвате на добро здраве, лейди Нилсън? — Тонът ѝ беше дистанциран.

— Да, благодаря ви, Ваше величество. — Пипа направи дълбок реверанс и смирено сведе глава.

— Изправете се.

Когато стана и грижливо подреди полите си, Пипа изпита чувството, че Мери я измерва с преценяващ поглед.

— Пишете ли си с лейди Елизабет?

— Ваше величество не разреши — отговори Пипа с тон, който издаваше предпазливо учудване от въпроса.

Мери вдигна едната си вежда и хвърли бърз поглед към Ренар.

— Точно така, не разреших — отговори тя и категорично поклати глава. — И не разрешавам и за в бъдеще.

Пипа отново направи реверанс и се отдалечи заднешком от кралската близост. Съпругът ѝ остана при кралицата, която бе показала с вдигнат пръст, че желае присъствието му.

— Лорд Нилсън, днес ще участвате в турнира. Кралят с нетърпение очаква да премери силите си с противник от вашия ранг.

— За мен ще бъде чест да кръстосам тояга с Негово величество, мадам.

Мери кимна и след кратко колебание прибави:

— Сигурно ще се погрижите противниците на Негово величество да отговорят с подобаваща сръчност на изискаността, която изисква тази испанска състезателна игра.

Игра, при която се чупят тояги, помисли си кисело Стюарт и увери своята кралица, че и най-лек намек за презрение от английска страна няма да помрачи удоволствието на испанците.

Пипа, която най-сетне можеше да се движи свободно, отиде при несъщия си брат, който разговаряше с френския посланик Антоан дьо Ноа. Французинът също беше в немилост пред кралската двойка. Ала не беше стигнала до него, когато погледът ѝ падна върху мъж, застанал самотен до тясната врата зад кралския трон. Вратата, която водеше към частните покои на кралицата.

Той бе облегал гръб на рамката и изглеждаше напълно отпуснат. Върху скромна бяла риза и гълъбовосив жакет носеше къса наметка от тъмносива коприна. Ризата беше отворена на врата и това беше предизвикателство към официалната обстановка. Погледът ѝ се спря върху мускулестата шия и по кожата ѝ пробягаха тръпки. След това втренчи поглед в очите му — раздалечени, хлътнали, невероятно сиви.

Пипа едва не се спъна в полите си. Къде беше виждала тези очи? Защо шията на този непознат ѝ се струваше странно позната? Неведом страх пропълзя нагоре по гръбнака ѝ, боязън и обърканост завладяха съзнанието ѝ и събудиха в нея чувството, че трябва да излезе от някакъв кошмар.

Никога преди това не го беше виждала. Просто знаеше, че е така. Не само, че пронизващата яснота на очите му се запомняше завинаги, но и цялото му лице беше невъзможно да бъде забравено. Странно насечено и с черти, които изглеждаха произволно събрани, то притежаваше своя собствена симетрия.

Мъжът стоеше неподвижен, небрежно облегал на вратата, но след малко я погледна и ѝ се усмихна. В усмивката му имаше толкова дружелюбие, толкова разбиране и едновременно с това спокойствие, че

Пипа с мъка удържа на напора да прекоси цялата зала и да отиде при него.

Тя спря, защото краката отказваха да я отнесат при Робин. Обзе я смущение. Усмивката му и страхът, паднал върху раменете ѝ като невидим облак, бяха по някакъв начин свързани... но това беше невъзможно!

— Пипа? — Гласът на Робин я изтръгна от обърканите мисли. Облекчена, тя видя пред себе си добре познатата, обичана, както винаги небрежна фигура на брат си.

— Исках да поговоря с теб. — Гласът ѝ прозвуча несигурно.

— Приличаш на жената на Лот — упрекна я шеговито той. — Вцепенена като статуя. Какво си видяла?

— Нищо — отговори тя и изпъна рамене, сякаш можеше да се отърси от черните сенки. — Безпощадността на Мери ме потиска. Знаем, че Стюарт се обижда.

Робин я огледа изпитателно. Обяснението звучеше разумно, но не и за Пипа. Той знаеше много добре, че сестра му не страда ни най-малко от положението си в двора. Отношението на Мери само я подтикваше да остане вярна на Елизабет.

— Изглеждаш изтощена — отбеляза тихо той. — Зле ли се чувстваш?

— О, не, не... добре съм — отговори категорично тя.

Робин знаеше от опит, че с упорство няма да постигне нищо.

— Имам вести от Пен — съобщи радостно той. — По-точно посланикът е получил писмо от Оуен, в което Пен е добавила няколко изречения.

— О, трябва веднага да го видя! — Пипа решително обърна гръб на мъжа до вратата. Имаше чувството, че трябва да се завърти на 180 градуса, и усети, че се движи сковано като оловните войничета на племенниците си. Дори когато се обърна с гръб към непознатия и отиде при застаналия в еркера френски посланик, усещаше погледа му в тила си.

— О, лейди Пипа. — Антоан дьо Ноа я поздрави с интимността на стар приятел. — Имам вести от шевалие д'Арси. Сестра ви е добавила няколко думи за вас.

— Много ви благодаря. — В бързането си Пипа почти изтръгна пергамента от ръката му. Ала когато го разгърна, отново погледна през

рамо към непознатия.

— Кой е мъжът до онази врата, Робин? — попита тя, стараяйки се гласът ѝ да звучи спокойно, после пробяга с поглед по писъмцето на сестра си, без да възприеме съдържанието му.

Робин огледа любопитно залата.

— Имаш предвид Аштън?

— Нямахте да те питам за името му, ако вече го знаех — отговори остро тя. — Имам предвид мъжа с тъмносива наметка, който стои на вратата към частните покои. Струва ми се познат, но не мога да си спомня къде съм го срещала.

— Казва се Лайънъл Аштън, лейди Филипа — френският посланик побърза да ѝ даде исканите сведения. — По рождение е англичанин, но има тесни връзки със съпруга на кралицата. Известен е с острия си ум и с таланта си да изпълнява възложените му задачи без много шум. Обикновено не се явява често в двора, затова не е чудно, че още не сте го виждали.

Посланикът се почеса и огледа внимателно пълната зала.

— Какво ли го е накарало да се покаже днес? Доколкото си спомням, именно той беше натоварен да посредничи дискретно и уравновесяващо между английския и испанския двор. Възможно е отношенията между двете страни да са стигнали до точка, която изисква извънредни мерки. — Последното беше казано с подигравателен тон. Между френското и испанското посолство не цареше особена любов.

— Разбирам.

Англичанин, който прави сделки с испанците. Откъде може да го познава? Сигурно съм си въобразила, каза си Пипа. Обикновено не беше склонна към фантазиране. Вероятно беше виновно прахчето за глава, което най-сетне бе започнало да действа.

Пипа стисна зъби и внимателно прочете редовете, написани от сестра ѝ.

— Господи, наистина ли? Пен пише, че се надява да се върнат в Англия за Коледа.

Робин засия от радост.

— Трябва да уведомим лейди Гуинивийър и баща ми.

— Аз ще го направя — кимна Пипа. — Веднага ще им пиша. — Тя хвърли бърз поглед към трона, питайки се дали можеше да се

измъкне незабелязано от залата. Нали кралицата ѝ беше дала да разбере, че не желае присъствието ѝ.

Стюарт разговаряше оживено с Руй Гомес, най-близкия приятел и съветник на крал Филип. Пипа остана с впечатлението, че разговорът не беше особено приятен за мъжа ѝ. Пълните му устни изглеждаха странно разкривени, на горната светеха капчици пот. Сякаш усетил погледа ѝ, той се обърна към нея. В очите му имаше напрежение. Кимна ѝ едва забележимо, но не отговори на усмивката ѝ. Руй Гомес не я удостои с поглед. Приятното му лице, ъгловато и с тъмна кожа, остана неподвижно и хладно, сякаш се намираще в ледена стая, а не в горещата, препълнена с хора зала за аудиенции в жаркия августовски ден.

Скоро Стюарт остави Руй Гомес и се запъти към Лайънъл Аштън. За съжаление разговорът с него се оказа също така неприятен, като този с испанеца. Пипа видя това и замислено се намръщи. Без да съзнава какво прави, тя прекоси залата и се приближи до двамата мъже зад кралския трон.

На минаване кимаше на познатите си, спираше за малко, за да размени по някоя дума, при което усещаше колко изкуствена е усмивката ѝ. Ядоса се, когато Стюарт се раздели с Аштън точно когато беше съвсем близо до тях. Шансът да бъде представена на непознатия пропадна.

Лайънъл Аштън остана на мястото си. Не се помръдна, когато тя стигна до него, сякаш изобщо не я забеляза. Ала когато мина покрай него, сложи ръка на рамото ѝ и само след миг я отдръпна.

— Прощавайте — промърмори той и продължи да оглежда препълнената зала.

Пипа усети топлината на докосването му през фината коприна на тесния си ръкав.

Веднага разбра, че и друг път я беше докосвал.

2

— Говорихте ли с лорд Кендъл? — попита полугласно Дьо Ноа. Трябваше да повтори въпроса си, тъй като Робин не реагира.

Младежът наблюдаваше как сестра му скритом излезе от залата. Пипа изглеждаше напрегната, погледът ѝ издаваше умора.

Робин видя как тя спря пред Лайънъл Аштън, как той докосна ръкава ѝ.

Странно, че сестра му се интересува от човека, чието присъствие в двора беше по-скоро призрачно, отколкото реално. Робин беше виждал Аштън само три пъти, откакто Филип пристигна в Англия през юли. Не знаеше нищо за живота и семейството му, а за заниманията му знаеше само това, което преди малко бе казал френският посланик.

— Простете, сър. — Едва сега осъзна, че посланикът бе попитал нещо, и му посвети цялото си внимание.

— Става въпрос за баща ви — каза Дьо Ноа и се скри в нишата на близкия прозорец. — Говорихте ли вече с него?

— Да — отвърна съвсем тихо Робин. — Той не иска да предприеме нищо срещу кралицата, макар че не е съгласен с женитбата ѝ за испанеца също както и останалите. Каза ми, че подкрепя претенциите на Елизабет за престола, но ако кралицата роди дете, ще застане на нейна страна.

Френският посланик се намръщи неодобрително.

— Има твърде много честни мъже, които споделят мнението на баща ви — промърмори той. — Верността и лоялността са добри качества, но няма англичаните ще се съгласят да станат придатък на Испания? Да бъдат колонизирани като Нидерландия? Да дойде инквизицията?

Робин вдигна рамене.

— Никой не иска това, но им бе показано съвсем ясно как ще постъпят с тях, ако се съпротивляват. Трупове на мъжете от свитата на Уайтс все още висят по бесилките.

— Убеден съм, че не страхът възпира лорд Кендъл да се изпрати открито срещу кралицата — прошепна едва чуто Дьо Ноа.

Робин се изчерви като рак.

— Как смееете да поставяте под въпрос смелостта на баща ми!

— Не исках да кажа това — побърза да го увери посланикът. — В никакъв случай. Но без подкрепата на хора като лорд Кендъл положението на лейди Елизабет остава несигурно.

— Знам, знам. — Робин обходи залата с мрачен поглед. Повече от половината поканени бяха високомерни испанци с разкошни одежди и шапки с пера. Редом с тях английските придворни изглеждаха безцветни. Видя Стюарт Нилсън да разговаря с Руй Гомес и Симон Ренар. Впечатлението му беше, че зет му се отнася към двамата испанци като подчинен към господарите си. Сякаш чакаше знак на благоволение.

В сърцето му нахлу гняв. Как може мъж с произхода на Стюарт Нилсън, придворен, известен с чара си и прославен с уменията си на турнирен боец, да стои пред чужденците като покорен молител! Без да се съобразява с Дьо Ноа, той направи крачка напред, за да сложи край на недостойната сцена и да отдалечи мъжа на Пипа от испанците.

— Е, Робин, ще помислите ли за това, което обсъждахме? — Посланикът сложи ръка на рамото му, за да го задържи.

Робин се обърна неохотно.

— Да — отговори сериозно той и улови погледа на събеседника си с живите си сини очи. — Ще отида при лейди Елизабет като ваш куриер.

Дьо Ноа кимна доволно.

— Тогавя не трябва да ни виждат по-дълго заедно. Желая ви добър ден, лорд Робин. — Направи кратък поклон и се отдалечи.

Робин се огледа търсецо, но установи, че зет му е изчезнал. В залата беше потискащо горещо. Тежките парфюми се смесваха с миризма на запотени тела, покрити с тежко кадифе и копринен брокат.

Младият мъж се облегна на прозореца и вдиша дълбоко летния въздух с надеждата да се освежи. За съжаление отдавна не беше валяло и над града се носеха зловония от купищата гниеци боклуци. Лениво влачещата водите си река вонеше на тиня, отпадъци и на зеленото мочурище, което покриваше бреговете ѝ. Щеше да бъде истинска благословия да напусне Лондон и да отнесе писмото на Дьо Ноа на

Елизабет в Удсток. Когато се обърна отново към залата, Робин видя, че Симон Ренар върви право към него. Направи се, че не го забелязва, и си проби път към вратата, правейки се, че е зает с много важна и спешна работа.

Посещението при Елизабет беше свързано със значителни рискове, защото затворницата нямаше право нито да пише, нито да получава писма и в покоите ѝ влизаха само посетители, одобрени лично от главния надзирател сър Хенри Бедингфилд.

Робин обаче познаваше няколко възможности да заобиколи предпазните мерки на сър Бедингфилд.

Пипа ще се зарадва да изпрати писмо на приятелката си, размишляваше той, докато слизаше по широкото стълбище на двореца. Щом уредеше подробностите около пътуването си, щеше да я уведоми. Естествено тя трябваше да запази писмото в тайна от мъжа си, но Робин знаеше, че сестра му не страда от особени скрупули. Стюарт отдавна знаеше, че тя е лоялна към лейди Елизабет. Нали като млада съпруга беше споделила затворничеството на Елизабет в Тауър.

Той излезе на просторната тераса, която минаваше по цялата дължина на фасадата. От нея се разкриваше чудесна гледка към реката. Плачещите върби по брега обещаваха хладна зелена сянка и отдалечаване от пренаселените градини и покои.

Робин прекоси моравата, свел глава, докато обмисляше коя е най-добрата възможност да си осигури достъп до Елизабет.

Ала размишленията му бяха помрачени от засилващо се усещане за неловкост.

Пипа! От три или четири седмици сестра му изглеждаше променена. Може би е бременна... не, ако беше така, досега щеше да му е казала. Освен това Стюарт не показваше признаци на радост от евентуалното си бъдещо бащинство.

Почвата под върбите беше влажна и миришеше на глина. Лека, приятна миризма, непомрачавана от вонята на реката. По брега растяха буйно диви рози и Робин внезапно си припомни един отдавна отминал ден, когато двамата с Пен се разхождаха по поляните около дома на майка им в Дербишайър и той ѝ набра букетче диви рози.

Тогава той беше на дванайсет години, а Пен — на десет. Двамата се държаха за ръце, преливаха от горещина и емоции и цял следобед вървяха един до друг, без да говорят.

Робин обичаше и трите си сестри — малката Ана, Пен и Пипа, но Пен заемаше особено място в сърцето му. След женитбата на родителите им детската им влюбеност бе заменена от дълбоко, предано и непоклатимо приятелство. Тя му липсваше. Повече от година, откакто беше заминала за Франция със сегашния си съпруг и с четирите си деца, произхождащи от различни връзки.

Семейството щеше да се върне в Англия за Коледа. Той се наведе и откъсна едно от розовите цветя в краката си. Изведнъж чу ужасен вик, последван от излитане на цяло ято диви патици, които се отдалечиха с дрезгави крясъци.

— *Madre de Dios!* — Последва поток от испански думи, които Робин не разбра. Гласът обаче беше женски. Той слезе на брега и погледна към водата. Плоска речна лодка беше заседнала в лепкавата тиня край брега с кърмата напред. Дамата, която седеше в лодката, водеше отчаяна борба с пръта, за да я освободи.

— Как можа да се случи това? — попита съчувствено Робин и клекна на брега.

За негово учудване младата дама отговори на перфектен английски, съвсем леко оцветен от чужд акцент.

— И аз не знам точно. Насочих се към плиткото, в този момент мина голяма лодка, удари ме силна вълна и... виждате какво стана.

Тя вдигна изразително рамене и с нова енергия се наведе, за да забие пръта в тинята. Дългият прът заседна, тя го задърпа отчаяно, изля нов поток испански думи, освободи го със силен тласък, при което падна назад и разкри пред Робин очарователна гледка от фини крачета в копринени чорапи и изцапани с кал поли.

Робин избухна в смях, като напълно съзнаваше, че постъпва некавалерски. Младата испанка се изправи и очите ѝ засвяткаха гневно.

— Струва ви се смешно, нали? Но ви уверявам, че изобщо не е смешно. Защо не проявите галантност и не ми помогнете?

Робин хвърли поглед към новите си ботуши, към тъмночервения, прилепнал панталон от козя кожа, после погледна нерешително мръсната река. Накрая погледът му спря върху коленичилата в лодката жена.

Разбъркани черни коси, вързани небрежно с кърпа, блестящи черни очи, светла кожа с пръски от тиня, зачервена от гняв и

разочарование.

Без да се бави повече, той скочи в тинята и въздъхна тежко, когато потъна до прасците. Хвана се с две ръце за носа и бутна лодката към дълбокото.

— По-силно, по-силно! — окуражи го момичето. Наистина е момиче, а не жена, каза си Робин от дистанцията на трийсетте си години, докато натискаше лодката с рамо.

— Ще се оправя и без заповедите ви — отбеляза хапливо той. — Стойте мирно. При всяко движение балансът се премества.

— О, моля за извинение — промълви съкрушено тя и послушно седна на пейката със скръстени в скута ръце.

Робин изпухтя и спря да бута.

— Така няма да стигнем доникъде — промърмори той. — Заседнала е здраво. Ще се освободи едва с прилива.

— И кога ще дойде той? — В гласа на момичето имаше страх. — Не мога да седя тук и да чакам. Някой ще ме намери.

— А аз си мислех, че желаете точно това — отбеляза Робин и изтри с кърпа запотеното си чело.

— Не, не го желая. Трябва да се върна вкъщи, преди доня Бернардина да се е събудила от следобедния си сън. Измъкнах се тайно само за един час, за да разгледам околността.

Момичето беше толкова потиснато, че Робин забрави желанието си да го дразни.

— Ако слезете, може би ще успея да освободя лодката — предложи той. — Ще ви изнеса на брега.

— Мисля, че не съм кой знае каква допълнителна тежест — отговори със смръщено чело тя. — Но щом смятате, че това ще помогне... — Тя се надигна и протегна ръце.

Робин я улови и без да се церемони, я изнесе на брега. Не беше съвсем лека, но той имаше три сестри и знаеше от опит, че е по-добре да не си прави шеги с момичешката закръгленост.

— Къде си почива дуенята ви? — попита той, докато стоеше опрян на дългия прът и измерваше момичето с любопитен поглед.

— Доста по-нагоре по реката. — Младата испанка посочи към Савой Палас. — Докато се разхождах, открих лодката на брега и реших да я заема за половин час. Но сега... божичко, не можете ли да я освободите? — Гласът ѝ изведнъж стана пронизителен.

— Естествено, че мога — успокой я Робин. — Но ми кажете как се казвате и кои са родителите ви.

Беше му ясно, че малката е дошла в Лондон с испанската делегация. Също така беше ясно, че не е слугиня. Испанските слугини нямаха дуени и не говореха така добре английски. За съжаление досега не я беше виждал в двора — беше сигурен в това, защото никога нямаше да забрави такова лице.

— Нали няма да кажете на никого? — Тя го погледна изпитателно.

Робин поклати глава.

— Не. Само ще ви отведа вкъщи.

Тя помисли още малко, после с типичната испанска арогантност, която толкова го ядосваше у придворните, произнесе:

— Аз съм доня Луиза де лос Велес от дома Мендоса.

— Така значи — промърмори Робин. Домът Мендоса беше една от най-старите и могъщи испански фамилии. Той смръщи чело. — Но в английския двор няма членове на фамилията Мендоса.

— Не.

Нещо в изражението ѝ го накара да захвърли пръта и да отиде при нея на брега. Седна до нея в тревата и попита тихо:

— На колко сте години, доня Луиза?

— Осемнайсет лета.

Значи е жена, каза си той. Вече не е момиче.

— Имате ли съпруг?

Тя поклати глава.

— Бях сгодена за херцог Васкес, но той почина на тринайсет години от едра шарка. Искях да ме омъжат за маркиз де Перес, но аз се възпротивих. — Пръстите ѝ несъзнателно се плъзгаха по розовите цветя наоколо. — Заплаших, че ще ида в манастир. Не можех да позволя да ме докосва един старец. Маркизът отдавна е минал петдесетте!

Без да отговори, Робин откъсна няколко цвята и сплете венец, както беше виждал да правят Пен и Пипа.

— Баща ми почина преди няколко месеца и дон Лайънъл Аштън ми стана настойник.

При споменаването на това име Робин спря изведнъж.

— Но той е англичанин — прошепна изненадано той.

— Той е стар и доверен приятел на баща ми, познавам го от детските си години. Мама разчита напълно на него. Реши да ме вземе със себе си в Англия, когато придружи Филип, за да забравя мислите за манастира. — Тонът ѝ беше иронично оцветен, но Робин забеляза лекото треперене на пръстите ѝ.

— Е, забравихте ли лошите мисли?

— Как да ги забравя, като съм затворена в онази къща под постоянната опека на Бернардина? Нямам никакви развлечения.

— Защо настойникът ви не ви представи в двора? Нали сте пълнолетна.

Луиза се забави с отговора.

— Не бих казала, че дон Аштън ме пренебрегва или се отнася зле с мен, но той е твърде зает и няма време да мисли за мен. Самият той не се явява често в двора и когато го питам, дали не бих могла да се запозная с някои дами, отговаря, че самият той не познава такива. — Тя погледна Робин с тъмните си очи и попита глухо: — Дали това е вярно?

Робин се замисли. Лайънъл Аштън. Никога не го беше виждал с други придворни. Почти винаги стоеше сам сред пълната зала. В двора се шепнеше, че работата му за Филип Испански не се ограничава в дипломатическите совалки между посолствата.

— За съжаление не познавам настойника ви — отговори той. — Но знам, че много рядко се включва в дворцовите забавления, следователно ви е казал истината.

— Е, тогава не може да ме обвини, че сама си търся развлечения — отсече решително Луиза.

— Да крадеш лодки и да заседнеш в тинята не е подходящо забавление за една млада дама — отвърна сухо Робин.

— С какво право ме критикувате? — извика възмутено тя.

Робин се облегна назад и скръсти ръце зад главата.

— С никакво. Просто го казах.

— Е, какво да правя сега?

— Мисля, че най-разумно е да се върнете при заспалата си дуеня — отговори той.

Луиза също се отпусна назад и се загледа към ниско надвисналите клони на плачещата върба, огрени от слънцето.

— Нищо друго ли не ви хрумва?

— В момента не.

— Не ми се иска да бъда разумна — въздъхна тя.

Робин избухна в смях и птиците в клоните на върбата му отговориха с весело цвърчене.

— Лесно ви е да се смеете — укори го сърдито тя. — Ако не бях разумна и не бях от семейство Мендоса, щях да избягам и да си потърся късмета в чужди земи.

— Твърде честолюбива цел за млада дама, която заседна в тинята на Темза.

Вместо отговор тя хвърли в лицето му шепа цветя. Робин се засмя и изтърси жакета си.

— Трябва да кажа, че за испанска девойка сте забележително немирна — заяви той и заплашително размаха пръст.

— Според мен по-подходящата дума е „дръзка“ — отговори тя и вирна брадичка в знак на обидено достойнство.

Робин отново избухна в смях, стана и ѝ подаде ръка.

— Напомняте ми за сестрите ми.

Учуденото ѝ изражение му показа, че бе допуснал груба грешка.

— Само защото сте толкова... необикновена — добави бързо той.

Настъпи кратко мълчание, докато Луиза пригладеше измачканите си поли с толкова достойнство, че изглеждаше смешно, а той полагаше усилия да остане сериозен.

— Вие не гледате на мен като на жена — проговори най-сетне тя.

— Не... вие грешите. Напротив, намирам ви... много женствена — опита се да поправи грешката си той.

— Но ме възприемате като сестра... като малка сестра. — Тя поклати глава, намести корсажа си и приглади дантелата на деколтето.

Робин я наблюдаваше развеселено. Не можеше да се отърве от странното чувство, че тя го манипулира. Преди малко беше видял закръглените ѝ крачета, а сега му показваше разкошните си извивки. Макар разрошена и изпоцапана, доня Луиза събуждаше в сърцето му съвсем не братски чувства.

— Мисля, че е крайно време да се приберете вкъщи — заяви твърдо той. — Почакайте тук, докато освободя лодката.

Тя не възрази, когато той скочи отново в тинята и с няколко силни тласъка успя да избути лодката в дълбоката вода. След това

протегна ръце към нея и я пренесе до разнебитеното превозно средство. Опита се да държи ръцете си под гърдите ѝ, но му беше невъзможно да избегне меката закръгленост. Тялото ѝ миришеше на тиня и цветя — младежка сладост, която му отне дъха.

— Почакайте — рече той, когато тя грабна пръта и застана широко разкрячена напред лодката. — Оставете на мен. При следващото засядане е добре да имате до себе си благороден спасител.

Луиза вдигна вежди, гърдите ѝ потръпнаха издйнически. Когато той скочи в лодката, му подаде пръта и се отпусна на пейката.

— Виждам, че се намирам в ръцете на истински майстор — установи тя, когато лодката заплува срещу течението.

Кокетно малко зверче! Тази дяволска испанка е по-лоша дори от Пипа, размишляваше Робин, докато забиваше пръта в тинестото дъно.

— Кажете на коя водна стълба да спра — нареди строго той, след като четвърт час бяха плавали мълчаливо.

— Ей там открий лодката. — Луиза посочи тесния дървен кей, който стърчеше над водата. — Нямам представа чия е. Ще я оставя тук и ще продължа към къщи по алеята.

— Много добре. — Робин насочи лодката към кея. Скочи на дъските, стиснал дългото въже, и внимателно я привърза за кола. — Елате! — Подаде ѝ ръка и ѝ помогна да слезе.

— Много ви благодаря. — Тя го погледна без следа от предишното кокетство. — За съжаление не знам на кого благодаря.

— Аз съм Робин Бакър, на вашите услуги, доня Луиза. — Той направи церемониален поклон, на който тя отговори с грациозен реверанс, прихванала измачканите си, мокри поли.

Робин ѝ предложи ръката си и двамата тръгнаха по брега, докато стигнаха до зелена морава, зад която се издигаше нова господарска къща.

— Чий е този дом?

— Принадлежи на настойника ми дон Аштън. Купил го е управителят му, преди да слезем на сушата в Саутхемптън.

— Разбирам.

Лайънъл Аштън все повече дразнеше любопитството му. Човек, който притежава скъпа къща на брега на реката, макар че не живееше в Англия.

— Още веднъж ви благодаря, Робин Бакъор — изрече Луиза с почти плаха усмивка. — Не вярвам, че ще ви видя отново. — Надигна се на пръсти, целуна го бързо по бузата, вдигна полите си и побягна по стръмния склон към къщата.

Робин поклати глава. Разбира се, че щяха да се видят отново. Погледна меланхолично калните си ботуши и мокрия, измачкан панталон. Много харесваше тъмночервения си панталон, но изведнъж си спомни как Пипа беше казала, че с него изглежда, сякаш е мачкал грозде.

Може би сестра му беше права. Пипа притежаваше чувство за стил, макар че до днес не държеше на мнението ѝ. Очевидно щеше лесно да се примири със загубата на любимия си тъмночервен панталон.

Докато вървеше към Уайтхол по крайбрежната алея, той си подсвиркваше весело въпреки жвакащата кал в ботушите си.

3

Турнирната площадка буквално вреше под слънцето, макар че вече бе късен следобед. Рицарите, които щяха да участват, се потяха върху богато украсените си коне. Зрителите, насядали по тапицираните пейки под раирани платнища, трескаво си вееха с надежда да се разхладят. Изтощена, кралицата затвори очи и се скри по-дълбоко в сянката, която балдахинът хвърляше върху трона ѝ.

Херолдът даде поредния сигнал с тромпета си, за да възвести началото на четвъртия рунд в този безкраен следобед. С новосъбудил се интерес кралицата се наведе отново напред. Съпругът ѝ яздеше любимия си млечнобял боен жребец, който умело изпълняваше леки завъртания на двете страни и напредваше с танцуващи стъпки. Представлението беше наистина впечатляващо и Мери се огледа с горда усмивка, за да се увери, че околните оценяват по достойнство майсторството на съпруга ѝ.

Още един сигнал на херолда, и от другата страна на бариерата се появи лорд Нилсън. Излизането му не беше така впечатляващо, макар че Стюарт беше също толкова добър ездач, колкото Филип Испански. Пипа, която го наблюдаваше от ниската пейка, разбра, че съпругът ѝ просто беше решил да бъде предпазлив.

Тя се извърна леко към стоящия до нея Робин. Той бе отказал да участва в турнира и се задоволи с ролята на зрител, след като набързо смени унищожените от тинята дрехи и ботуши.

— Не бих посъветвала Стюарт да засенчи Негово величество пред очите на съпругата му и на целия двор — промърмори Пипа подигравателно, с едва скривано презрение.

Робин смръщи чело. Сблъсъкът премина според очакванията на Пипа. Стюарт размаха несръчно тоягата си, Филип обърна коня си и с все сила стовари тоягата си върху тази на противника си. Оръжието на Стюарт се счупи на две части.

— Чак толкова дипломация не беше необходима — заяви гневно Робин. — Той дори не направи опит да окаже сериозна съпротива.

— Прав си — кимна мрачно Пипа и още повече се намръщи. — В последно време го виждам по-често в компанията на испанците, отколкото на собствените му хора. Направи ли ти впечатление колко е покорен?

— Да — кимна угрижено Робин. Беше готов да ѝ каже, че Стюарт се отнася с отблъскващо покорство дори към най-наглия испански благородник, но предпочете да си замълчи. Не биваше да критикува съпруга ѝ.

Двамата рицари отново се сблъскаха. Този път Стюарт нанесе точен удар и кралят падна на пясъка. Робин пое шумно въздух и крадешком се извърна към трона на кралицата. Тя седеше все така наведена напред и в погледа ѝ се четеше загриженост за съпруга ѝ. Очевидно Мери знаеше, че публиката не е добре настроена към Филип, и не искаше той да се изложи.

Оказа се, че такава опасност не съществува. Стюарт загуби следващите два сблъсъка, тоягата му се счупи и двата пъти със силен пукот. Испанците ликуваха шумно, докато сред англичаните цареше мрачно мълчание. Накрая двамата противници застанаха пред трибуната и се поклониха пред кралицата.

Пипа впи поглед в лицето на мъжа си. Стюарт беше бледен, погледът му безизразен и замъглен, устните опънати и бели. Той я погледна само веднъж и тя усети смущението и гнева, които излъчваше. Странно, но изпита чувството, че част от този гняв беше насочен срещу нея. Наистина ли я обвиняваше за своето свободно решение да позволи Филип Испански да го унижи публично? Тя му се усмихна окуражително, но той ѝ обърна гръб.

— Не разбирам какво става — промърмори Робин. — Щом смята, че трябва да загуби от Филип, нека го направи, но не с толкова явно превъзходство.

— Ти забравяш, че Стюарт винаги се е представял отлично в турнирите — напомни му Пипа. — Когато човек се бие майсторски, сигурно е дяволски трудно да загуби със съвсем малко.

Робин не беше съгласен с нея, но запази размишленията си за себе си.

— Стига ми толкова — промълви унило Пипа. — След като видях как кралят победи убедително съпруга ми, смятам, че ще ми

разрешат да се оттегля, или? — Тя се усмихна иронично и се обърна към кралския трон.

— Ще те придружа — отговори веднага Робин. — Изглеждаш ми по-бледа от обикновено. Виждам всяка луничка по лицето ти.

— Знам, че винаги мога да разчитам да чуя от устата ти горчиви истини, скъпи братко — заяви Пипа и се надигна. — Но не се бой, това е от горещината. Можеш да останеш и да се насладиш на следващия спектакъл. Два отбора ще се бият с тояги. Колко вълнуващо!

Тя го дари с усмивка, която съдържаше полъх от обичайното ѝ остроумие, и Робин се успокои. Е, поне не настоя да я придружи. Махна ѝ за довиждане и зае нейното място на пейката.

Пипа, която забеляза, че Мери наблюдава оттеглянето ѝ, направи дълбок реверанс и бе удостоена с високомерно кимване. Тя въздъхна облекчено, мина покрай редиците пейки и побягна към двореца. Когато влезе в тесния коридор, чу зад гърба си тържествени фанфари и се разбърза още повече. Влезе във вътрешния двор, облян от следобедното слънце, заобиколен от галерия за разходки, и изведнъж спря като закована.

В средата на двора, пред слънчевия часовник, стоеше самотен мъж и небрежно чистеше ноктите си с върха на камата.

Лайънъл Аштън.

Пипа въздъхна дълбоко, за да се успокои, направи няколко крачки назад в тъмния коридор и застина неподвижна, опитвайки се да подреди разбърканите си, противоречиви мисли, които я държаха като мушица в паяжина. Не беше в състояние да отвърне поглед от мъжа на двора. Беше свалил наметката си, ризата му беше отворена на врата. Простият, плътно прилепнал панталон беше от черна коприна. Не носеше шапка и тя видя ясно сивите нишки в тъмната му коса, които блестяха сребърни под слънцето.

Какво прави сам в този двор? Сякаш не забелязваше тичащите насам-натам слуги, пажовете, които изпълняваха поръчките на господарите си, дори двете едри кучета, които обикаляха двора и често спираха да го подушат. Явно умееше да се изолира напълно от обкръжението си.

Пипа вече познаваше това негово качество и беше сигурна, че е права.

Но не можеше да стои цяла вечност в този коридор. Освен това мразеше тайнствеността. Решително прогони странното чувство, което я бе накарало да се скрие и да остане неподвижна, и излезе от сянката, за да прекоси двора. Копринените ѝ обувки, украсени със скъпоценни камъни, не вдигаха шум, но полата от тежка дамска шумолеше при всяка стъпка.

Той вдигна глава, когато тя беше само на няколко крачки от него, и ясните сиви очи срещнаха нейните. Посланието в тях беше недвусмислено. То потвърждаваше връзката помежду им, която беше едновременно тайна и открита. Това беше някакъв заговор!

— Мистър Аштън. — Пипа подходи към проблема по обичайния си пряк начин. — Изправена съм пред загадка. Знам, че не сме били представени един на друг, но съм сигурна, че вече съм ви срещала. Бихте ли ми помогнали да реша тази загадка?

Мъжът прибра камата си в ножницата и се поклони.

— Не, мадам, никога не сме се срещали. Аз нямаше да забравя такава среща. — Гласът му беше ясен и дълбок, усмивката сладка и нежна като първото кокиче. — Както изглежда, вие сте по-осведомена от мен. — Той вдигна високо едната си вежда.

— Лейди Нилсън — представи се Пипа. Смущението ѝ нарастваше. Защо той твърдеше, че никога не са се срещали? Посланието в погледа му беше открито признание. Въпреки това не си спомняше. Тя отново усети как по тила ѝ полазиха студени тръпки. Страх.

— Ах, да, вие сте съпруга на виконт Нилсън — отбеляза Аштън, без да се помръдне. — Тази сутрин говорих със съпруга ви в залата за аудиенции и вие се приближихте. Може би това е споменът, който търсите.

— Не, в никакъв случай. — Пипа енергично поклати глава. — Още по време на аудиенцията имах чувството, че ви познавам.

— Простете, милейди, но не мога да ви помогна. — В гласа му звънна смях.

Обзеха я съмнения. Беше невъзможно само тя да си спомня. Може би се заблуждаваше. Но тръпнещото вълнение, което преминаваше в неясно усещане за заплаха, не можеше да бъде сбъркано с друго чувство. Беше толкова объркана, че нямаше сили да разсъждава ясно.

— Защо напуснахте турнира? — попита той с лека усмивка.

— Няма защо да чакам резултати, които са известни предварително — отговори остро тя, опитвайки се да овладее объркването си.

Лайънъл Аштън вдигна рамене.

— Ако съдя по онова, което видях, съпругът ви загуби нарочно срещу Филип. Питам се дали беше необходимо. Жалко, че испанските ни приятели не разчитат на собствената си сръчност.

— Вашите испански приятели, доколкото знам, сър — отвърна все така остро тя. — Можете да сте сигурен, че не са мои.

Усмивката му се промени: загуби дружелюбността си, очите му станаха студени. Но само след миг, преди Пипа да е забелязала промяната, той отново се усмихна с предишната мекота.

— Не всички испанци са лоши — отговори помирително той.

— Славата на краля дойде преди него — отвърна тя, напълно съзнавайки колко рискована е темата. Но това изобщо не беше причина да не каже открито мнението си. — Оспорвате ли тази слава?

Лайънъл Аштън поглади брадата си, по испанска мода къса и триъгълна, и Пипа отново се учуди колко странно бяха подредени чертите на лицето му. Носът му беше дълъг и извит, устата леко крива, брадичката голяма, дълбоко разрязана, в гъстите вежди и в брадата имаше сребърни нишки. Нямахше нищо общо със Стюарт: съпругът ѝ беше красив, с хармонични черти. Лайънъл Аштън беше ужасен, другите дами сигурно щяха да го определят като грозен. Въпреки това у него имаше нещо, което я възбуждаше по начин, който тя не беше в състояние да разбере, камо ли да обясни.

— Е, сър, оспорвате ли славата на краля? — попита предизвикателно тя.

— Имате предвид славата му на женкар?

Тъй като Пипа не отговори, Аштън продължи с равен тон:

— Вашата кралица знаеше, че Филип не е светец. Искам да кажа, че качествата и недостатъците на съпруга ѝ засягат единствено нея.

Добре ме нареди, каза си развеселено Пипа. Но укорите никога не я бяха стряскали.

— Напротив сър. Според мен това засяга всички лоялни англичани — отговори със звънко гласче тя, направи реверанс и му обърна гръб.

Той заобиколи слънчевия часовник, улови ръката ѝ и я сложи върху своята.

— След като вече се познаваме, мадам, разрешете да се поразходя с вас. По това време на деня в градината е особено приятно.

Пипа бе обзета от внезапна паника. Нямаше нищо лошо в това да разреши на някой от придворните да я придружи. Никой нямаше да заподозре нещо лошо. Стюарт изобщо нямаше да се замисли. Въпреки това инстинктът ѝ подсказваше, че не бива да се разхожда с Лайънъл Аштън нито в градината, нито някъде другаде.

— Простете — прошепна тя и издърпа ръката си. — Имам главоболие... горещината... не искам да се разхождам... — Задъхана, тя побягна към сводестата порта.

Лайънъл Аштън я проследи с поглед. Ръката му се плъзна към хълбока, където висяха рапира и кама. Пипа не погледна назад, но ако го беше направила, изражението му щеше да я уплаши до смърт. Очите му бяха корави като желязо и изпълнени с гняв и презрение. Но в тях имаше и нещо друго: ужас.

Аштън се обърна и закричи бавно към турнирната площадка, където две редици придворни се биеха едни срещу други с тояга. Едната редица носеше цветовете на испанците, другата — зеленото и бялото на Тюдорите. Рицарите нападаха и отстъпваха мълчаливо, от време на време се чуваше трясък на чупещо се дърво.

Стюарт стоеше от другата страна на турнирната площадка. Не беше свалил подплатения жакет, с който бе излязъл срещу краля, тъй като при двубой с тояга не се изискваше пълно снаряжение. Беше сам и Лайънъл Аштън се запита дали това е случайно, или защото приятелите му се срамуваха от него след тежкото поражение от испанеца. Всъщност това изобщо не го интересуваше.

Той се запъти към Стюарт и със задоволство отбеляза, че като го видя, другият се шмугна в палатката, където участниците в турнира се подготвяха за излизане. Ускори крачка и го повика.

— Лорд Нилсън, само една дума!

Стюарт се поколеба, но спря. Изчака другият да го настигне и се обърна рязко.

— Е? — Остро произнесената дума не беше покана за разговор.

— Чух, че сте понесли тежко поражение — заговори тихо Лайънъл. — Имахте ли причина да се проявите като жертва?

Стюарт го изгледа враждебно, но в дълбините на очите му дебнеше страх.

— Какво искате да кажете?

— Трябваше да се съпротивлявате по-умело, без да забравяте главната цел. — Лайънъл говореше, без да поглежда Стюарт, тонът му беше дистанциран.

— Какво значение има? — попита рязко Нилсън. — Подчинявам се на заповедите, които получавам. На всички.

— Да... точно това правите, и то забележително добре — отговори Аштън със същия дистанциран тон.

Стюарт почервеня от гняв. Презрението на другия се усещаше съвсем ясно, макар да не бяха разменили поглед.

— Още ли няма признаци? — попита Аштън.

Стюарт се изчерви още по-силно.

— Доколкото знам, не. — Той пое дълбоко въздух и изрече решително: — Би било добре да спрем за няколко дни.

Лайънъл бавно извърна глава.

— Защо?

Стюарт стисна до болка дръжката на меча си и лицето му изведнъж побледня.

— Има трудности — отговори тихо той. — Възражения.

— Срещу какво? Тя не знае нищо. — Лайънъл говореше съвсем тихо, погледът му пронизваше мъжа срещу него.

— Усеца... — обясни с треперещ глас Стюарт. — Не е толкова глупава...

Лайънъл не отделяше поглед от лицето му. Изражението му омекна. Нилсън очевидно страдаше. Нека страда, каза си злобно той, отново обзет от презрение. Стюарт Нилсън се намираше в отчаяно положение. Аштън беше на мнение, че самият той по-скоро би умрял, отколкото да изпадне в такава ситуация, но не беше готов да хвърли първия камък срещу мъжа пред себе си.

— Ще кажа на другите, че се налага да изчакаме, докато се появят определени признаци за едното или за другото — кимна той и прочете в сините очи на лорд Нилсън огромно облекчение. — Скоро ще има нещо... или няма да има нищо. Нали ме разбирате?

— Да — кимна Стюарт. — Ще я наблюдавам внимателно.

— Вярвам ви — отвърна сухо Аштън. — Желая ви приятна вечер, лорд Нилсън.

Той се поклони и Стюарт му отговори с учтив поклон. Веднага след това се скри в палатката, макар че вътре беше много задушно. Рицарите се обличаха и разговаряха възбудено, пажовете тичаха насамнатам, влизаха и излизаха слуги и коняри, миришеше на коне и кожа. Като забеляза устремения към него погледи, някои любопитни и съчувствени, други открито враждебни, младият мъж побърза да излезе през задния изход, без да поглежда надясно или наляво.

Зад палатката чакаха конете. Те риеха нервно с копита в ситния чакъл и отмятаха глави, когато конярите сваляха обсипаните със скъпоценни камъни седла и юзди. Едри, великолепни животни, опасни, безстрашни и своенравни, отгледани специално за участие в кървави битки.

Стюарт отиде при коня си, който стоеше спокойно до ведрото с вода, държан от две конярчета. Когато наближи, жребецът вдигна глава и завъртя очи. Стюарт знаеше, че ще бъде посрещнат така. Конят му усещаше, че е бил управляван небрежно. Свикнал с победи, одобрение и ликуване, той не познаваше чувството да се оттегли с позор от турнирната площадка.

Конят оголи зъби и ясно показа, че не е в настроение за милувки. Но тъй като и в най-добрите си времена не беше кротък и послушен, Стюарт изобщо не направи опит да го докосне.

— Проверете подковите и му дайте нещо топло да хапне — нареди той на конярчетата, мина между конете и пое по пътеката, която се извиваше далеч зад пейките на зрителите. Тя го доведе до портата на цветната градина. Тук се плискаха фонтани и въздухът беше натезжал от сладкия аромат на рози, лавандула и люляк.

Стюарт чу музика и последва звуците до средата на градината, където група придворни бяха насядали върху килими в тревата. Пажовете наливаха ароматно рейнско вино и поднасяха на сребърни табли бонбони и пикантни хапки.

Музикантите седяха в сянката на близкия червен бук. Стюарт спря отстрани и се заслуша в звуците на лютнята. Един паж му подаде сребърна чаша и табла с хапки. Избра си няколко сандвича с гъши дроб и шунка и се отпусна на килима до фонтана. Приятелите му го посрещнаха радушно.

— Днес имаше лош ден — каза съчувствено един от тях.

— Прав си — промърмори с пълна уста Стюарт.

— Не бива да обиждаме испанските си гости — присъедини се друг с многозначителен поглед.

— Прав си, не бива.

— Несъмнено те очакват неприятности, но с времето ще отминат.

Докато не се случи пак. Ала Стюарт запази тази мисъл за себе си. Антииспански настроените му приятели можеха да му простят едно поражение, но не повече. Нито пък открито показване на приятелство и особено на смирение. Стана му гадно, кожата на тила му настръхна.

Той отново втренчи поглед в музикантите. Изпълнителят на лютня, навел глава над инструмента си, движеше сръчно тънките си пръсти. Дори да беше усетил пронизващия поглед на Стюарт, той не допусна да се забележи нищо. Но винаги беше така, когато Габриел свиреше и се самозабравяше от музиката.

Отново обхванат от отвращение, Стюарт захвърли наченатото ядене. Стана и изля съдържанието на чашата си в тревата, без да се тревожи, че по килима ще се появят петна.

Какво друго му оставаше? Алтернативата беше немислима.

— Какво те тревожи, Стюарт? — Приятелят му го изгледа загрижено.

— Нищо. Сетих се, че бях обещал на жена си да се видим в този час.

— О, прекрасната лейди Пипа — промълви другият с многозначителна усмивка. — Много от нас биха се радвали да са на твоето място, приятелю. — „В твоето легло“, искаше да каже той и това беше ясно за всички.

Както се очакваше от него, Стюарт се престори на поласкан и се сбогува с няколко нищо незначещи думи.

Габриел, изпълнителят на лютня, вдигна очи от инструмента си едва когато лорд Нилсън се отдалечи.

Пипа седеше до отворения прозорец на спалнята си. Гергефът с отдавна започнатата бродерия почиваше в скута ѝ. Следобедът преминаваше във вечер, но слънцето продължаваше да топли гърба ѝ.

Неспокойният ѝ дух постепенно се укроти от неуморното бръмчене на пчелите в цветните храсти. Тялото ѝ натежа, тя се почувства като упоена и очите ѝ се затвориха.

Когато вратата се отвори, Пипа се стресна. Тя примигна, смаяна от мисълта, че едва не беше заспала, но и от неочакваната поява на съпруга си.

— Мислех, че си още на турнира — промълви тя.

— Видях те да си отиваш — отговори той. — Очевадно не си могла да понесеш поражението на мъжа си. — Думите бяха изречени с дълбока горчивина. Без да я погледне, той се зае да разкопчава токите на подплатения си жакет.

— Защо позволи да те унижат? — попита остро Пипа. — Трябваше ли поражението да е толкова очебийно, макар да беше желателно по политически причини?

Тя знаеше, че Стюарт е възбуден и гневен, но отново изпита чувството, че обвинява нея. Все още разочарована от онова, което беше видяла сутринта, не беше в настроение за нежни утешителни думи. Срещата с Лайънъл Аштън я беше изнервила допълнително, но тя не смееше да си го признае.

— Какво знаещ ти за това? — попита ядно Стюарт, хвърли жакета си и направи няколко упражнения, за да разхлаби уморените си мускули. Поражението беше не по-малко изтощително от победата, а горчивият му привкус правеше болките още по-страшни.

Пипа се отпусна във високия си стол. Защо беше толкова уморена? Стараейки се да говори неутрално, тя рече:

— Не разбирам защо ме нападаш, Стюарт. Какво съм ти направила? След последната нощ по-скоро аз имам причина да се сърдя, не ти. — Думите ѝ прозвучаха обвинително.

Лицето му пламна.

— Вие сте моя съпруга, мадам, и е ваш дълг да ми се отдавате, както аз искам.

Пипа стана и гергефът падна на пода. И нейното лице пламна от гняв, кафявите ѝ очи изпращаха светкавици.

— Кога съм ти отказвала? — изсъска тя. — Но няма да ти позволя да ме вземаш и да ме използваш като вещ от домакинството. Защо не ме събуди?

Той закри лице с ръцете си, пръстите му затрепериха. Няколко пъти се опита да заговори и накрая произнесе дрезгаво:

— Пипа, тази сутрин те помолих за прошка. Не можеш ли да проявиш великодушие? Обясних, че съм бил пиан и не съм знаел какво правя.

Пипа му обърна гръб и сплете ръце, опитвайки се да се пребори с гнева и ожесточението.

— Не беше за пръв път, Стюарт. Нещо между нас не е наред. Искам да разбера какво е. Направила ли съм нещо, с което да те засегна? Не мога да се поправа, ако не знам какво е.

Стюарт се взираше като замаян в гърба ѝ. Велики боже! Жена му си мисли, че тя е виновна за ставащото. Обзет от срам и ужас, той направи крачка към нея.

— Ти не си направила нищо лошо. Всичко между нас е наред. Говориш безсмислици, Пипа.

— Безсмислици! — Тя се обърна като ужилена и втренчи поглед в лицето му. — Знам какво говоря, Стюарт. След женитбата на Мери и Филип ти се държиш странно. Не се доближаваш до мен, освен когато спя — обясни хапливо тя. — Постоянно си с испанците, винаги покорен и угоднически. А днес беше върхът! Ще загубиш всичките си приятели и...

— Дръж си езика, жено! — Блед като платно, със святкащ поглед, той изрече думите с тон, какъвто Пипа никога не беше чувала от устата му.

Когато направи крачка към нея, тя неволно се отдръпна, защото очакваше, че ще я удари, макар че никога досега не ѝ беше посягал. Внезапното ѝ движение го накара да спре. Той остана на разстояние от нея и разтърси глава, за да се овладее.

— Имаш остър език — отбеляза с дрезгав глас той. — Постарай се да мълчиш и да се подчиняваш.

Пипа стисна устни.

— Опитвам се да ви разбера, милорд — обясни тя и лицето ѝ се изкриви от напрежение. — Знам, че нещо не е наред, и искам да го поправа.

— А аз ти казвам, че всичко е наред, всичко, освен отказа ти да го приемеш — изсъска той. — Престани най-после да се караш с мен, Пипа.

Без да осъзнава какво прави, Пипа отиде при него, сложи ръце на раменете му и се надигна на пръсти, за да го целуне по устата. Стюарт моментално извърна глава, после я прегърна, но прегръдката беше половинчата, а неохотата видима.

Пипа бавно отстъпи назад.

— Простете, съпруже — изрече хладно тя и той разбра, че не се извиняваше за неподчинението си. Враждебността му беше инстинктивна реакция.

— Да забравим случилото се, скъпа моя. — Стюарт се отврати от сладникавия си тон. — Скарахме се за нищо. Да го забравим.

— Да — прошепна тя. Имаше чувството, че е започнала да разбира. — Да забравим.

— Трябва да вървя — съобщи той. — Имам уговорка... и вече закъснях. Ще се видим на банкетата.

— Днес няма да присъствам на празненството — отговори Пипа. — От сутринта се чувствам зле. Главата ми... — Тя притисна пръсти о слепоочията си. — Ще се оттегля рано.

— Както желаш. — Той се запъти към вратата, но се обърна и колебливо попита, без да смее да я погледне: — Може би страдаш... от женско неразположение?

Пипа се намръщи. Стюарт никога досега не беше споменавал месечното ѝ неразположение. Не влизаше в леглото ѝ, когато тя го помолеше, и след шест дни се връщаше, без да каже дума.

— Не ми се вярва — промълви тя.

— Но не е ли скоро... времето за това? — заекна той, свел глава към пода.

— Ти искаш дете, нали, Стюарт? — попита направо тя.

— Естествено. Кой мъж не иска дете? — Без да изчака отговора ѝ, мъжът ѝ излезе и тихо затвори вратата зад гърба си.

Пипа остана в средата на стаята. Двамата не се бяха целували от... откакто бяха женени. От време на време Стюарт я целуваше по бузата или челото, но никога по устата, никога със страст. Веднъж или два пъти я бе целунал, както тя искаше, преди да се оженят, но никога по време на брака им.

Тя се примиряваше с липсата на страст като следствие от всекидневната им близост. Нищо не ѝ липсваше, през седмиците след сватбата беше съсредоточила цялото си внимание върху опасността, в

която се намираще приятелката ѝ Елизабет, и нямаше време да мисли за друго. След освобождаването ѝ от затвора Стюарт беше толкова зает с преговорите около женитбата на Мери и с приготовленията за сватбата, че Пипа го виждаше единствено на публични места. Когато искаше да я люби, той го правеше сам, а тя оставаше незадоволена.

Очевидно Стюарт се страхуваше от устата ѝ, от тялото ѝ.

След като вече не я харесва, значи има любовница. Коя ли е тя? Не можеше да има друго обяснение. Докато тя беше в Тауър с лейди Елизабет, съпругът ѝ си беше намерил любовница.

Пипа седна отново до прозореца. Новата връзка на мъжа ѝ сигурно не беше повърхностна. Тя се бе породила от физическото желание през времето, когато тя не беше до него, за да го задоволява. Ако нямаше любовница, той щеше отново да търси близостта на жена си.

Стюарт се отвращаваше от нея.

Каква ужасна мисъл. Пипа беше готова да приеме връзката му с друга жена и да прости. Все пак мъжете имаха своите потребности и след като тя не беше до него, за да го задоволи, той имаше право да потърси друга жена. Но страстна любовна връзка, която правеше докосването до жена му непоносимо... не, това е нещо съвсем друго.

Понеже искаше наследници — като всички мъже — Стюарт вземаше жена си в дълбока нощ, докато тя спи. Изливаше семето си в тялото ѝ, без да се доближава твърде много до нея.

Господи... но нима можеше да има друго обяснение?

Коя беше жената? Пипа се опита да си представи придворните дами, но не се спря на нито една. Мозъкът ѝ беше като упоен.

Робин. Робин щеше да я открие.

Замаяността ѝ изчезна, а с нея и главоболието. Пипа скочи във внезапен прилив на енергия и тръгна да търси несъщия си брат.

4

Луиза сведе поглед към бродерията си и с усмивка осъзна, че от половин час или повече не беше направила нито един бод. Доня Бернардина все още четеше високо и тържествено за живота на света Катарина на своя твърд английски.

— Боже, колко тромав е този език! — извика възмутено дуенята. — Как се произнася тази дума, миличка?

Луиза примигна, за да прогони изразителното лице, което непрекъснато се явяваше в съзнанието ѝ, добре оформената уста, невероятно сините очи и неукротимите кестеняви къдрици. Наведе се, за да разчете думата, която сочеше пръстът на Бернардина, и отговори високо и ясно:

— Произнася се „колело“.

Бернардина направи гримаса и решително захлопна книгата. Считаше за свой дълг да учи английски и тъй като Луиза говореше чуждия език почти безпогрешно, тя се беше надявала да заангажира вниманието на момичето, като го избере за своя учителка. Но днес Луиза очевидно мислеше за друго и не се интересуваше от живота на светицата.

— Уморена ли си, скъпа?

— Не — отговори момичето и се опита да се усмихне. Бернардина беше както винаги свръхзагрижена и внимателна.

— Ако си поспиваш следобед, няма да се уморяваш толкова бързо. — Дуенята ѝ следваше своите мисли. — Който не иска да му се доспи рано вечерта, трябва да си почива час или два по обед, когато е голямата горещина.

Луиза остави бродерията си и стана.

— Скъпа Бернардина, какво значение има дали съм уморена? И без това не излизаме никъде! — Тя разпери ръце, за да подчертае в каква празнота живееше.

В този миг тежката врата на къщата се отвори. Чуха се бързи стъпки в преддверието, настойникът ѝ и майордомът размениха

няколко думи. Луиза отиде до вратата и се вслуша. Дали щеше да влезе при тях? Вече не помнеше кога за последен път беше разменила няколко думи с него. Сега обаче трябваше да поговорят.

Лайънъл, който бе дал нарежданията си на майордома, бързаше към стълбата. Трябваше да се преоблече, защото го очакваше поредното празненство в двора. Днес щяха да се представят най-добрите музиканти в кралството. Тази перспектива не беше особено блазнаща, но в залата щяха да присъстват Симон Ренар, Руй Гомес и дори самият Филип. Трябваше да им каже, че вечерта няма да завърши както обикновено, защото след разговора със Стюарт Нилсън считаше за наложително да променят начина си на действие.

Той спря пред дъбовата врата към салона и се поколеба. Осъзна, че дни наред не се е виждал с подопечната си, и изпита чувство за вина. Трябваше да ѝ отдели няколко минути.

Когато вратата се отвори, Луиза се обърна. Бузите ѝ бяха зачервени, тъмните очи блестяха. Беше готова да открие битката срещу дон Аштън.

Лайънъл поздрави двете жени със сърдечна усмивка.

— Желая ви добра вечер, доня Бернардина... Луиза. Надявам се, че сте добре. Приятно ли прекарахте деня?

— Още един непоносимо скучен ден — отговори енергично Луиза. — Ден като всички други.

— Но моля те, скъпа! — възпротиви се Бернардина. — Как можеш да говориш така! Дон Аштън не иска да чува оплаквания.

— Но трябва да ги чуе — настоя Луиза. — Дон Аштън, кога ще ме представите в двора?

Лайънъл я гледаше слисано. Обикновено Луиза се държеше както подобаваше на млада испанка от добър дом. Веднъж или два пъти си беше позволила да заяви, че иска да бъде представена в двора, но се задоволи с обяснението му, че е твърде зает, за да уреди представянето ѝ. Въпреки това той не можеше да се отърве от парещото чувство, че ѝ беше обещал много повече от изолирания и самотен живот в къщата край реката, колкото и луксозен да беше. В момента обаче имаше толкова други грижи, че нямаше възможност да осигурява развлечения на испанското момиче.

След този необичаен изблик на гняв той се почувства виновен и се опита да се оправдае.

— Трябва да ти намеря благодетелка, дама от дворецовото общество, която да те вземе под крилото си, защото ти нямаш представа от нашите обичаи. Нали не искаш да оставиш лошо впечатление?

Луиза го разочарова, като не реагира с очакваното съгласие. Вместо това вирна упорито брадичка и изрече:

— В английския двор има много испански дами, например херцогиня Алба. За нея ще бъде чест да ме въведе. Все пак аз съм от семейство Мендоса, дон Аштън.

Права е, каза си Лайънъл, наполовина развеселен, наполовина ядосан от този сблъсък. Той знаеше колко своенравна е Луиза. Нали беше отхвърлила уредения от семейството ѝ брак. Ала не беше очаквал да му създава ядове по време на пребиваването си в Англия. Познаваше я от детските ѝ години като послушно момиченце, което мълчеше в присъствието на възрастните и никога не възразяваше срещу решенията им.

Май не съм я познавал, каза си той, като видя решителното лице и високомерно вирнатата брадичка. Помилва бузата ѝ и погледна в гневно святкащите очи. Когато заговори, в усмивката му имаше разкаяние и в същото време желание да я подразни.

— Упражнявай се в търпение, мила. Веднага щом уредя нещата с Филип, ще направя нещо за теб. Дотогава се наслаждавай на красивата природа... тя е толкова различна от тази в Севиля. А реката...

Той посочи към отворените прозорци, през които влизаше мекият вечерен въздух, и моравата, която слизаше към Темза. При това съзнаваше, че те не можеха да заместят музиката, танците и забавленията в обществото на други млади хора. Все неща, на които Луиза имаше право.

Младата дама, която беше очаквала тези оправдания, извади втора стрела от колчана.

— След като не ми разрешаваш да посещавам двора, може ли поне да получа лодка за разходки по реката? — попита невинно тя. — Как да се наслаждавам на природата, като трябва да се ограничавам в къщата и градината? Ако ми дадеш лодка и кон и ми разрешиш да правя излети в парка и горите наоколо, наистина ще се наслаждавам на пребиваването си в Англия.

— Моля те, Луиза, детенцето ми, аз не понасям водата, а както много добре знаеш, не мога и да яздя — изплака Бернардина. Задълженията на дуенята включваха придружаването на младата дама при всеки излет.

— Не е нужно да идвате с мен — отсече Луиза. — Ще ме придружава коняр. Освен това — добави хапливо тя, — вие самата непрекъснато ми повтаряте, че трябва да излизам повече на чист въздух. — Тя устреми предизвикателен поглед към лицето на настойника си. — Английските дами нямат дуени, излизат с лодкари или коняри. След като съм в Англия, защо и аз да не правя като тях?

— Откъде знаеш какво правят английските дами? — попита Лайънъл, повече развеселен, отколкото ядосан.

— Чувам какво си говорят слугите — обясни тя. — И задавам въпроси. Искам да науча повече за тази страна и нравите ѝ.

— Господи! — Бернардина закърши ръце. — Не е редно да говориш с прислугата, особено пък с английската. Казвах на майка ти, че трябва да вземем испански прислужници, но тя...

— На кораба нямаше място — възрази спокойно Луиза. — Щом английската прислуга е достатъчно добра за англичаните, защо да не е добра и за нас?

Лайънъл замислено поглади брадичката си. Много добре знаеше, че майката на Луиза не би разрешила на дъщеря си такива волности. Но след смъртта на съпруга си доня Мария беше съкрушена от мъка и ужасена от отказа на дъщеря си да се омъжи за избрания от нея възрастен годеник, затова прие с радост добронамереното му предложение да отведе дъщеря ѝ в Англия. Тя никога нямаше да оспори авторитета му и правото му да взема собствени решения за благото на момичето.

Какво лошо имаше Луиза да се наслади на свободите, от които младите английски момичета с нейния произход се ползваха съвсем естествено? След завръщането си в родината тя щеше да се омъжи за някой испански гранд, да води живота на изискана дама, окована в традициите, и редовно да дарява съпруга си с деца. Нямаше причина да ѝ откаже няколко безобидни излета сред природата, те нямаше да навредят на доброто ѝ име. Никой в родината ѝ нямаше да узнае. Освен това той одобряваше интереса ѝ към Англия. Момичето очевидно имаше буден ум.

— Ще уредим нещата — обеща той. — Но сега ви моля да ме извините. Трябва да се преоблека. Чакат ме в Уайтхол. — Поклони се на дуенята, щипна Луиза по брадичката и бързо излезе от салона. Мислите му моментално се устремиха към предстоящата вечер. Домашните грижи бяха забравени веднага щом прекрачи прага на спалнята си.

Луиза се настани на обичайното си място до прозореца и доволно се зае с бродерията. Не беше успяла да постигне представянето си в двора, но лодката и конят бяха добри заместители. Много скоро щеше да обикаля свободно околността. Лесно щеше да се справи с гребца и коняря — отдавна се беше научила да налага волята си на слугите, без те да я издават на родителите ѝ.

Може би някой ден ще срещна отново Робин Бакъор, каза си с дяволита усмивка тя, докато се разхождам с лодката към Уайтхол или препускам по алеите на парка.

Докато се местеше към светлината, за да вижда по-добре ситните бодове, лицето ѝ придоби замечтано изражение.

— Наистина ли мислиш, че Стюарт има любовница? — попита Робин и замислено поклати глава. — Сигурно се лъжеш, Пипа. Ако имаше, щях да го знам. Или поне щях да чуя слухове. Тези неща не остават дълго в тайна.

— Не намирам друго обяснение — призна Пипа и се огледа дали не ги подслушват. Дългата галерия, в която се разхождаха, беше празна. Херолд с ливреята на дук Норфолк тичаше с поръчение от господаря си по стълбата и мина покрай тях, без да ги удостои с поглед. Тя се облегна на един висок стълб и неспокойно задърпа панделките на ръкава си. — Може би не е дама от обществото. Може да е просто жена, която е срещнал някъде. Може да ѝ е купил любовно гнездо, в което я посещава.

— Пипа, нямаш никакви доказателства за това подозрение — подчерта Робин.

— Вече ти казах, че той ме избягва — напомни му разгорещено тя. — Когато поисках да го целуна, се отдръпна. Не проявява интерес към леглото... или поне... — Тя не можа да продължи. Макар да беше

напълно откровена с несъщия си брат, не беше в състояние да му разкрие унизителните сексуални предпочитания на Стюарт.

Робин, който смутено пристъпваше от крак на крак, се изкашля зад вдигната ръка. Ако зависеше от него, щеше веднага да сложи край на този интимен разговор. Но Пипа изглеждаше толкова тъжна. Гневна и тъжна, поправи се бързо той. Не можеше да сподели тревогите си с Пен, която беше в чужбина, и се бе обърнала към него. Той беше единственият ѝ довереник, единственият, който можеше и трябваше да я подкрепи.

— Често ли се виждахте, докато бях в Тауър? — попита Пипа и нервните ѝ пръсти скъсаха една розова панделка. — Какво правеше тогава?

— Каквото правеха всички. Беше го страх да не рискува главата си с погрешна стъпка — отговори Робин. — Никой не се чувстваше сигурен. Кралицата подушваше навсякъде предателство, и то с основание.

— Не е ли търсил компанията на определена жена?

— Доколкото знам, не.

— Загрижен ли беше за мен? — Тя захвърли панделката и вдигна глава към него.

— Като всички нас. Майка ти, баща ми, аз... естествено, че беше загрижен. Често идваше в Холборн да поговори с татко и лейди Гуинивийър как да издействаме излизането ти.

— Питам се дали не се е разсърдил, когато отидох с лейди Елизабет толкова скоро след сватбата — промълви замислено Пипа. — Тогава не ми изглеждаше ядосан, но може би съм се излъгала. Може би това го е накарало да си потърси любовница.

— Според мен придаваш твърде голямо значение на този факт — отговори спокойно Робин. — Стюарт не е толкова сложна личност. Убеден съм, че не ти се сърди за верността към Елизабет. Той е великодушен, освен това е сигурен в себе си, в популярността си, в рицарските си умения и в дворцовите си добродетели. Никога не би постъпил по такъв начин.

Пипа не каза нищо. Думите на Робин отговаряха на истината и на онова, което тя знаеше за съпруга си — или поне на онова, което си мислеше, че знае. Стюарт не беше дребнав.

— Сигурно е влюбен — прошепна тя и в гласа ѝ имаше болка. — Обзет от дива страст, на която не може да устои.

— О, остави романтичните глупости — засмя се Робин. — Това не ти прилича, Пипа.

— Обаче трябва да има обяснение — произнесе задавено тя. — Той е променен. Защо ближе ръцете на испанците като кученце?

— Не разбирам как това може да се обясни със страстна любовна афера — отвърна Робин с тон, който отговаряше по хапливост на нейния.

— Защото не може да мисли за нищо друго и не го е грижа какви ги върши.

Робин прехапа устни и се замисли. Стюарт наистина се държеше странно.

— Според мен промяната в поведението му не се дължи на тайна любовница — каза след малко той. — Но щом желая, ще се послушам наоколо и ще видя какво мога да науча. Най-просто е да попитаме него.

— Какво да го попитаме? Не мога да заставам пред него и да поискам обяснение защо ме избягва. Вече го попитах какво не е наред, но той не отговори. Щом не каза на мен, няма да каже и на теб.

— Да, може би си права. Освен това не желая да се меся в семейния ви живот. Това засяга само теб и Стюарт. Мога само да го попитам защо се държи така с испанците.

— И дискретно да се осведомиш дали има нещо вярно в другото ми предположение — добави тя.

— Разбира се, че ще го направя. — Той я погледна загрижено. Винаги веселата и жизнена Пипа изглеждаше потисната. Помнеше колко бяха страдали по-голямата ѝ сестра и майка им, когато бяха станали обект на груби заплахи и несправедливи обвинения. Досега беше смятал, че двете познават тъмната страна на живота много по-добре от Пипа.

Очакваше сестричката му да продължи напред с обичайното си безгрижие, но се оказа, че е сбъркал. Личността и реакциите на Пипа бяха много по-близки до тези на майка ѝ и сестра ѝ, отколкото можеше да се очаква при вида на необузданото дете и кокетната придворна дама, каквато беше доскоро.

— Има ли още нещо, което те тревожи? — попита той и я погледна изпитателно. Видя как вената на слепоочието ѝ изведнъж запулсира и в кафявите очи светна страх, но тя само вдигна рамене.

— Не, нищо друго. Това е достатъчно, смятам.

— Разбира се — кимна той, макар да знаеше, че тя го лъже. Имаше и нещо друго. Откритото ѝ лице беше затворено, сякаш се беше оттеглила в душата си.

— Ще присъстваш ли на музикалното соаре?

Пипа поклати глава.

— Не. Не съм в настроение да слушам музика. Имам чувството, че не съм спала от седмици. Ще помоля Марта да ми приготви вино с подправки и ще си легна рано. Надявам се да се събудя отпочинала.

— Май наистина имаш нужда от дълъг сън — промърмори съчувствено Робин и се наведе да я целуне по бузата. — С останалото ще се справя аз.

Тя се усмихна с празна усмивка, в напразен опит да изглежда смела. Отговори на целувката му и двамата се разделиха. Пипа се прибра в покоите си и помоли Марта да приготви питие за сън и да ѝ донесе за вечеря малко бял хляб с бъркани яйца. Не знаеше, че наистина ще спи спокойно. Днес не я очакваше обърканият свят на сънищата, а сладка забрава. Стюарт нямаше да се приближи до нея насън.

Кралица Мери кимаше одобрително в такт с мелодията, която изпълняваха музикантите. Свиреха „Грийнслийвс“ — песен, композирана от баща ѝ Хенри VIII, която ѝ беше особено скъпа. Кралят се отнасяше много зле с нея, когато порасна и стана млада жена, но като дете я обожаваше и тя не престана да го обича и да копнее за обичта и привързаността му дори когато се отчуждиха напълно. Искаше баща ѝ да я обича, но никога не направи онова, което щеше да ѝ осигури тази обич: да признае собствената си нелегитимност и да се отрече от авторитета на папата като глава на английската църква.

Най-сетне се поддаде на увещанията и си подsigури място в наследството на трона. След смъртта на брат си Едуард поведе битка за трона и спечели. Сега седеше под кралския балдахин и беше омъжена

за католически монарх. Засега беше неоспоримата кралица на Англия, противниците ѝ бяха унищожени.

Но докога щеше да трае това спокойствие? Въпросът я дебнеше отвсякъде и излизаше на повърхността на съзнанието ѝ дори в най-добрите ѝ дни. А в лоши дни не беше в състояние да мисли за нищо друго.

Трябваше да има дете, по възможност син. То щеше да подсигури мястото ѝ на трона. Синът на Филип Испански щеше да върне Англия в лоното на католическата църква и да осигури връзката на страната ѝ със Свещената Римска империя чрез Карл V, баща на Филип и братовчед на Мери.

Кралицата се облегна назад и въздъхна. Скъпоценните камъни, с които беше обсипана облегалката на трона, искряха под светлината на безбройните свещи. След малко сложи ръка върху корема си, развълнувана от въпроса дали семето на Филип вече беше покълнало.

В нейното тяло? Или в тялото на другата?

Погледът ѝ обходи залата, вирайки се в лицата на придворните, които стояха на групи или седяха на ниски столчета или дебели възглавници. Симон Ренар, испански посланик и дългогодишен съюзник и довереник на Мери, разговаряше оживено с Руй Гомес, най-близкия съветник на Филип. Двамата сведоха глави и си зашепнаха.

Мери хвърли кос поглед към съпруга си, който седеше до нея. Музиката очевидно не го впечатляваше. Беше подпрял с ръка брадичката си, лакътят му почиваше върху покритото с позлатена сърнешка кожа коляно. Погледът му беше втренчен в двамата мъже до прозореца, сякаш се опитваше да чете по устните им.

Към испанците се присъедини англичанин. Лайънъл Аштън, облечен в елегантен смарагдовозелен панталон и жакет и с къса наметка от кадифе с цвят на слонова кост, обсипана със смарагди. Той изникна сякаш от нищото и Мери неволно смръщи чело. Мъжът ѝ харесваше този англичанин, но според нея той беше загадка. Филип го смяташе за полезен — цивилизован англичанин, взел страната на Испания. Мъж, който познаваше и двете страни, доставяше полезна информация и беше незаменим за интересите на краля и кралицата.

Мери веднага бе осъзнала колко отвратителен е заговорът, замислен от англичанина и двамата испанци, но не си позволяваше да мисли за случващото се и най-вече за подробностите. Ала у Лайънъл

Аштън имаше нещо, което ѝ причиняваше неудобство. Нищо видимо, но тя го усещаше в дистанцираното му поведение и непоклатимото му спокойствие. С една дума — този човек я караше да се чувства несигурна.

Съпругът ѝ се наведе към нея.

— Ще ме извините ли, мадам?

Тя се усмихна с нежност.

— Разбира се, милорд.

Филип се надигна и пажовете и прислужниците моментално се стълпиха около него, за да му помогнат. Музикантите, свикнали с невнимателни слушатели, продължиха да свирят.

Филип закрачи към тримата мъже под високия прозорец, които го посрещнаха с поклон.

— Е, господа — попита полугласно той, — готово ли е всичко за по-късно? — Погледът му неволно се плъзна към младия изпълнител на лютня.

— Разбрахме се през следващите ноци да не безпокоим дамата — отговори тихо Лайънъл.

— Защо? Да не е неразположена? — изсъска остро кралят.

— Доколкото знаем, не, сър, но не е добре да предизвикваме подозрения — отговори спокойно Аштън и замислено попипа необичайно оформената брошка, с която беше украсено дантеленото му жабо.

— Съпругът ли създава трудности? — Филип отново плъзна поглед към музикантите.

— Не, но жена му не е глупава, сър.

Филип потръпна нервно, улучен болезнено от откровения, почти враждебен тон на Аштън.

— Май не ви разбирам, дон Аштън. Жената не знае нищо.

Лайънъл се поклони.

— За момента, сър... само за момента.

Симон Ренар го изгледа остро. Май единствен той беше уловил полъха на презрение в привидно спокойната забележка. Никой от останалите не беше забелязал тази дързост. Двамата кимнаха с разбиране.

— Съпругът е длъжен да разсее подозренията — намеси се Руй Гомес и изкриви уста.

— Краткото прекъсване е без значение — вдигна рамене Филип и хвърли бърз поглед към жена си. — Една или две ноци ще посветя изцяло на съпругата си.

Той се изсмя дрезгаво и напомни на присъстващите за истинската си същност. Откакто беше в Англия, играеше съвършено ролята на учтив, предан съпруг на няколко години по-възрастната от него английска кралица.

— Кралицата е много внимателна към съпруга си, сир — напомни му Руй Гомес. — Оказва ви всяка възможна чест.

— Прав си — промърмори Филип с гримаса на отвращение. — Но не е лесно да споделяш леглото с жена, която само те търпи.

— Кралицата знае задълженията си, сир, както спрямо съпруга, така и спрямо страната си — заяви Ренар, винаги готов да защити жената, която му беше колкото приятелка, толкова и полезен политически инструмент.

— Да, да, знам — промърмори успокоително Филип. — Въпреки това не ми е лесно да лягам всяка нощ с жена, която до преди малко се е молила пламенно на обречена на мъченичество светица, Ренар.

Лайънъл ги остави да се наддумват и се отдалечи. Разговорът вече не го засягаше. Преди минута в залата беше влязъл Стюарт Нилсън и Аштън се учуди, че идваше без жена си. При това му стана ясно, че беше очаквал да я види. През последния месец всяка вечер очакваше с нетърпение появата ѝ в двора. Чакаше мига, когато тя поемаше чашата с вино, подадена от мъжа ѝ. Чакаше момента, когато след около час се извиняваше и с натезали крака се оттегляше в покоите си.

Очакваше я студен и безстрастен. С нарочно равнодушие. Тя беше само обект, употребяван в интерес на Мери и Филип. Само част от визията му за световно католическо царство, случайно попаднала в дълбоката черна река на омразата, която определяше всяко негово действие.

Тази вечер обаче, когато не беше нужно да я чака, той изпитваше необяснимо нетърпение и беше ужасно разочарован, когато тя не се появи.

Прозрението го ужаси.

Защо?

Докато размишляваше, стигна до отговора, макар че никак не му беше лесно. Искаше да я види такава, каквато беше.

Искаше да види жената, която беше събудила интереса му.

Днес нямаха нужда от нея и нито той, нито тя щяха да изпълняват ролите си в кралския заговор, следователно можеше да я види като жената, която беше срещнал следобед в двора. Жена, която беше събудила интереса му.

Отдавна се беше отказал да проявява интерес към жените, отдавна беше посветил силите и уменията си на голямата цел. В живота му имаше само една движеща сила и ако позволеше на чувствата или загрижеността към Пипа да вземат връх, щеше да застраши голямата си цел.

Решително zakрачи към вратата. За днес работата му беше свършена.

Стюарт Нилсън стоеше до вратата и се оглеждаше с нетипична за него нерешителност. Не направи опит да се присъедини към някоя група от познати, приятели или доверени спътници. Погледът му беше устремен към музикантите.

Лайънъл спря пред него и Стюарт разбра, че лошото му настроение неизбежно ще предизвика остри въпроси и забележки.

— Няма ли да дойде лейди Нилсън? — попита с нарочна небрежност Лайънъл.

По бузата на мъжа потрепна мускул. Той хвърли бърз поглед към краля и съветниците му в другия край на залата.

— Помислих, че сме се разбрали...

— Да, точно така — прекъсна го Аштън, без да сваля от лицето си дружелюбната усмивка. — Въпросът бе зададен просто от учтивост. — Той го потупа по рамото и допълни с измамна мекота: — Последвайте съвета ми, милорд, и се отпуснете. След днешния сблъсък не бива да привличате върху себе си още нежелано внимание. — След кратка пауза той продължи настойчиво: — Бих ви посъветвал също да внимавате къде гледате.

В тона на Аштън имаше дълбоко презрение и Стюарт се сгърчи като ударен. Знаеше, че го заслужава, и това направи положението непоносимо. Ръката му се стрелна към дръжката на меча.

— Не... не, приятелю. — Лайънъл поклати глава и сложи двете си ръце на раменете му. — Давам ви добър съвет и вие трябва да го

последвате. Ако бяхте внимавали малко повече преди няколко месеца, днес нямаше да сте в това положение. Нито вие, нито съпругата ви. — Той свали ръцете си и излезе от залата.

Стюарт се опита да се пребори с надигацията се гняв, който заплашваше да го погълне. Аштън беше прав. Някога, някъде беше направил грешка и сега седеше в капан. Един безгрижен поглед, една необмислена дума — никога нямаше да узнае как Симон Ренар беше открил тайната му, но хората, които го наблюдаваха, както наблюдаваха всички в този изпълнен с предателство и интриги двор, бяха видели нещо, което сега използваша в своя изгода.

Той знаеше, че никога няма да го оставят на мира. Ако в началото се беше опълчил срещу исканията им, ако беше отказал да се подчини, може би събитията щяха да се развият другояче. Но последствията щяха да бъдат ужасни и той повярва, че враговете му ще осъществят заплахите, които бяха изrekli. Имаше всички основания да им вярва. Все едно дали щяха да постигнат целта си или не — той знаеше твърде много. Беше твърде опасен за тях и те очевидно нямаха намерение да го оставят да си върви по пътя, след като беше направил онова, което бяха поискали. След това щяха да му намерят друга работа... или да го убият.

Какво щеше да стане тогава с Пипа? Дали щяха да я оставят на спокойствие, ако планът им се провали? Дали мястото ѝ щеше да бъде заето от друга млада жена? Тя не знаеше нищо и не представляваше заплаха. Щяха ли да я оставят жива, ако планът им успее и всичко приключеше благополучно? Бяха му обещали, но колко струваше обещанието на такива хора?

Ами Габриел? И той ли беше в опасност? Той също не знаеше нищо. Докато Стюарт се придържаше към условията на сделката и се подчиняваше, Габриел нямаше да пострада.

Стюарт отново вдигна глава и погледна към музикантите. В този момент изпълнителят на лютня също погледна към него, сякаш привлечен от погледа му. Двамата се усмигнаха с очи, после Габриел бързо сведе поглед към инструмента си. Обзет от гадене, Стюарт се разтрепери от ужас пред онова, което беше направил, пред онова, което можеше да се случи, пред гнездото на оси, в което беше нагазил. Той се обърна рязко и излезе от залата, опитвайки се да се пребори с напора да избяга.

Трябваше да се махне от двореца. Ако умре, другите щяха да заживеят по-спокойно. Не за първи път му идваше тази мисъл, но днес беше по-силна отвсякога.

Да забие камата в гърлото си, да вземе отрова, да се хвърли в тъмните води на Темза... имаше много възможности да сложи край на живота си.

Но той не искаше да умре. Пък и смъртта му щеше да бъде напразна. Ако останеше жив, оставаше поне малък шанс да спаси хората, които обичаше, от последствията на собствената си подлост.

Той обичаше Габриел повече от всички хора на света. Тази любов го гризеше, изтощаваше силите му, но тя го изпълваше с удовлетворение, караше го да плаче и да крещи от радост. Обичаше и Пипа, макар и по друг начин. Привързаността към жена му се увеличаваше с всеки изминал ден и винаги беше примесена с чувство за вина. Тя не знаеше, не можеше да знае, че служи само за прикритие. Той се стараше да бъде добър и предан съпруг, внимателен и щедър. Но когато изкусно изтъканата мрежа се разкъса, вече не понасяше да остава насаме с нея. Измъчваше го срам, ужасяващ срам за случващото се в нощите, когато му я донасяха безчувствена и омърсена... Какъв позор...

На челото му избиха ситни капчици пот и той се облегна задъхан на един зид. Сви се в сянката на близката колона и започна да повръща. Така не можеше да продължава. Не можеше да се преструва пред жена си, че всичко е такова, каквото трябва да бъде. Вече не беше в състояние да разговаря нормално с нея, да ѝ се усмихва, да я милва. Нямахте сили да лежи до нея и да чува невинното ѝ дишане, докато той се гърчеше от мъка за предателството си.

Трябваше да намери изход... да избяга от брака, от съпругата, на която беше причинил най-голямото зло. Ако намереше изход, щеше да заживее открито и честно с Габриел.

— Убеден съм, че кобилката ще ти хареса, Луиза. — Лайънъл оглеждаше гордо младата кобила, която беше купил специално за подопечната си. Елегантна и спокойна, истински кон за благородна дама.

Луиза засия.

— Прекрасна е, дон Аштън. Не знам как да ви благодаря.

— Благодаря ми, като я използваш по предназначение и престанеш да ме тормозиш за представянето в двора — предложи сухо той.

Луиза се изчерви виновно.

— Не исках да ви тормозя, наистина не. Знам, че сте зает с държавни дела. Въпреки това намерихте време да ми купите тази великолепна кобила. Много съм ви благодарна. — Тя го погледна с усмивка и Лайънъл беше изненадан от кокетството ѝ. Луиза вече не беше малкото момиче, за което я смяташе.

Той поклати глава с несъзнателен жест, за да се освободи от магията, създадена от усмивката ѝ. Подобни отношения бяха неподходящи за настойник и подопечна.

— Това е Малкълм, твоят личен коняр — каза той и посочи едър мъж на средна възраст, който държеше коня за юздата.

Малкълм вдигна ръка към шапката си.

— На вашите услуги, милейди — изрече мрачно той.

Луиза изпробва и върху него силата на усмивката си, опитвайки се да скрие разочарованието си. Малкълм не приличаше на човек, който се поддава на влияние. Освен това не беше обикновен коняр. Позата, бдителността, камата в колана — всичко това загатваше по-скоро, че настойникът ѝ беше назначил охрана.

— Сигурна съм, че ще се разбираме отлично, Малкълм — добави бодро тя.

— Да, милейди.

— Как ще наречеш кобилата? — попита Аштън.

— Крема — отговори без колебание Луиза. — Заради цвета ѝ. Лайънъл кимна доволно.

— Купих ти също малка лодка без платно. Движи се с двама гребци и е много подходяща за кратки излети по реката при добро време. Утре ще те очаква на водната стълба.

— Много сте великодушен, сър.

Той вдигна въпросително вежди.

— Може би все пак предпочиташ да се появиш в двора?

— Вече няма да ви тормозя с настойчивостта си, дон Аштън — отвърна с достойнство Луиза.

Лайънъл обаче не допусна да бъде заблуден и избухна в смях.

— За съжаление имам уговорка и трябва да тръгна, така че няма да присъствам на първата ти разходка с Крема.

Луиза обиколи кобилата, за да я огледа от всички страни.

— Не е ли прекрасна, Малкълм?

— Да, милейди. И е добродушна.

— А игрива ли е? — попита Луиза и сведе глава, за да скрие искрите в очите си.

— Добре е обучена.

— Харесвам темпераментните коне.

— Наистина ли, милейди? — Въпросът прозвуча равнодушно и Луиза дари коняря си с преценяващ поглед отстрани.

— Дон Аштън даде ли ти указания колко можем да се отдалечаваме... и в каква посока да яздим?

Мъжът поклати глава.

— Това си е ваша работа, милейди. Моята задача е да се грижа за сигурността ви.

— Разбирам. — Луиза продължи обиколката си. — Тогава ще отидем към Уайтхол. Там има ли парк?

— Да, милейди, но не е много просторен.

— Отивам да се преоблека. След десет минути съм тук! — Тя се затича към къщата.

Малкълм изсвири през зъби. Според досегашния му опит десетте минути на дамите означаваха най-малко половин час. Отведе кобилата в седларната и даде знак на една от момчетата да я оседлае, докато той се погрижи за собствения си кон.

Мина почти час, преди Луиза да се появи отново, придружена от Бернардина. Беше изпробвала три костюма за езда, преди да направи избора си. Испанската роба от тъмносиньо кадифе със светлосини ширити подхождаше най-добре на очите ѝ. Яката на късото жакетче завършваше с тесен дантелен рюш. Но най-много ѝ харесваше мантията от раирана коприна, закрепена за тъмните плитки, вдигнати на венец на главата ѝ, която падаше на дипли по гърба. Тя щеше да пази лицето ѝ от праха... и от нахални погледи. Много полезен аксесоар за ценящите дискретността испанки.

Ако по време на разходката случайно срещнеше Робин Бакъор, щеше да му се представи в съвсем друга светлина. Първия път я бе видял мръсна и раздърпана на пода на онази проклета лодка, но днес щеше да се озове пред истинска испанска дама. Тя бе подготвила специален план за срещата с него.

Погледът ѝ се плъзна замислено към чакащия Малкълм. Дали щеше да съумее да отклони вниманието му? Все още не можеше да го прецени, но разходката щеше да ѝ даде няколко опорни точки.

— Доня Бернардина, това е Малкълм. Определен е да ме придружава, когато излизам с Крема — обясни Луиза, когато стигнаха до конете. — Малкълм, искам да обясниш на доня Бернардина, че с теб не ме заплашва никаква опасност. Щом дон Аштън е на това мнение, значи наистина е така. — Последните думи бяха отправени към дуенята ѝ, за да изключат всякакви възражения от нейна страна. — Вие не бихте поставили под въпрос преценката на дон Аштън, нали, доня Бернардина? — Тя помилва копринените ноздри на кобилата и животното изпръхтя.

— Не... естествено, че не — отвърна Бернардина с нещастна въздишка. — Но би трябвало и аз да дойда, момичето ми. Твоята скъпа майка не би се съгласила да излезеш само с един коняр.

— Но вие мразите ездата, скъпа Бернардина — възрази Луиза и сложи ръка на рамото ѝ. — Тук сме в Англия и трябва да се съобразяваме с английските обичаи. — Тонът ѝ беше ласкателен, усмивката очарователна.

— Да, да... — Бернардина фиксира Малкълм с пронизващ поглед. — Младата дама е доня Луиза де лос Велес от дома Мендоса — оповести тържествено тя. — Принадлежи към едно от най-големите семейства на Испания. Надявам се, че ме разбирате.

— Да, мадам. — Малкълм отговори на погледа ѝ, без да мигне.
— Мистър Аштън ми обясни всичко. Получил съм строги указания.

Бернардина стисна устни.

— Трябва постоянно да яздите до нея. Да държите юздата на коня ѝ... нали разбирате?

— Стига, Бернардина! — извика сърдито Луиза. — Няма да му позволя да ми държи юздата. Не е необходимо. Аз умея да яздя и вие го знаете. Татко ме научи.

Последните думи бяха достатъчни да накарат Бернардина да замълчи. Паметта на Луизиния баща беше свещена за нея.

— Не бива да се страхувате за сигурността на младата дама, мадам — каза Малкълм, възползвайки се от краткото мълчание на дуенята. — Бъдете уверена, че няма да я изпускам от очи. — Той се обърна към Луиза. — Ще ви помогна да се качите на коня, милейди. — Коленичи на каменната настилка и ѝ предложи да стъпи на сплетените му ръце.

Луиза успя да се справи въпреки надиплената пола, която възпрепятстваше движенията ѝ. Възседна кобилата си и се полюля грациозно на седлото. Намести се удобно, оправил полите си и грабна юздата. Жизнеността ѝ се събуди. Когато гледаше на света от гърба на кон, тя се чувстваше свободна и дишаше с пълни гърди. И сега гореше от нетърпение разходката да започне по-скоро.

— След малко ще препускаме в галоп — обеща тя на Крема и се наведе да я потупа по шията. — Само почакай.

— Не... не смей да препускаш! — извика Бернардина и неохотното ѝ съгласие се изпари. — Майко божия, какво правиш, дете! Не бива да препускаш. Това е неприлично и опасно!

— Нито едното, нито другото, доня Бернардина — засмя се отвисоко Луиза. — Вие какво ще кажете, Малкълм?

— Зависи как яздите, милейди — изръмжа конярят. — Ще почакаме и ще видим.

Луиза предпочете да не отговори на дръзката забележка. Знаеше, че въпреки протестите си Бернардина е успокоена донякъде от едрата фигура и сериозността на охранителя ѝ. Що се отнасяше до нея, тя щеше да му предостави доказателство за ездаческите си умения, щом го искаше.

— Тръгваме — заповяда нетърпеливо тя. — Скъпа Бернардина, не се отчайвайте. Нищо няма да ми се случи и ще се върнем, преди да се огледате... А щом толкова искате, днес следобед ще почивам заедно с вас. — Бернардина я възнагради за разумните думи с умиротворена, макар и страхлива усмивка.

Луиза излезе от двора, мина по алеята и пое по тесния път покрай брега.

— В тази посока, милейди. Пътят е оживен, затова дръжте здраво юздите. — Думите бяха произнесени равнодушно, макар че Малкълм я наблюдаваше зорко.

Луиза кимна и стегна юздите. Челото ѝ се набръчка съсредоточено. В Севиля често излизаше на разходка в семейното имение, но никога не беше яздила по оживени пътища, по които се движеха хора, лаещи кучета, бедни деца, крещяха търговци и трополяха коли. Не беше запозната с острите миризми на пламтящия под сухата лятна горещина град.

Крема обаче остана напълно спокойна и умело си проби път сред навалищата, като следваше сиво-кафявия скопен кон на Малкълм. След няколко завоя навлязоха в по-широк път, който минаваше по самия бряг. Там също цареше оживено движение, но имаха повече свобода и Луиза имаше възможност да се наслади на разходката, да се отдаде на радостно очакване — чувства, които преживяваше за първи път, откакто беше пристигнала в разкошната къща на дон Аштън на речния бряг. Още тогава ѝ бе станало ясно, че това беше само друга форма на домашен арест и се различаваше само отчасти от ограниченията, които беше принудена да търпи в дома си.

Тя вдишваше дълбоко разнообразните миризми и не се стряскаше от шумовете. Очите и умът ѝ възприемаха жадно всяко ново впечатление.

Когато пътят се разшири, Малкълм изостана малко и тръгна редом с нея. Не започна разговор, но Луиза забеляза, че я наблюдава внимателно, въпреки че уж беше другаде с мислите си. След известно време тя го попита направо:

— Като какъв те назначи настойникът ми, Малкълм — като коняр или като охранител?

— Зависи от ситуацията, милейди.

Луиза се запита дали наистина по угълчетата на устните му бе пробягала усмивка, преди да ѝ отговори.

— Но с кого говоря или къде отивам... това не те засяга, стига да е безопасно, нали?

Той се взираше право напред.

— Оставено е на мен да преценя, милейди.

— Аха. — Луиза помисли малко и попита: — Трябва ли да уведомяваш настойника ми за всяка подробност от излизанията ни?

Той отново не се обърна към нея.

— Това също решавам аз, милейди. — В гласа му нямаше и следа от вълнение.

— Не ми помагате много да се ориентирам, Малкълм — установи тихо Луиза.

Едва сега мъжът ѝ хвърли бърз поглед отстрани и тя разбра, че не се е излъгала: той се усмихваше.

— Вече си имате дуеня — каза той. — Ясно ми е, че не се нуждаете от втора.

Луиза отговори на усмивката му.

— Обещавам, че по време на разходките ни няма да правя нищо, което може да ме изложи на неприятности, но вие няма да се държите като дуенята ми.

— Това е добро обещание за начало, милейди. — Малкълм отново устреми поглед в далечината.

Продължиха напред в дружелюбно мълчание, докато навлязоха в малкия парк със стари дървета, който обкръжаваше Уайтхол. Луиза се учуди, че паркът е достъпен за всеки. В Испания около кралските дворци се издигаха високи зидове, портите се охраняваха строго. Тук обаче лондонското население се разхождаше свободно в цветните градини, по настланите с чакъл алеи, под зелената сянка на вековните дървета и се смесваше с богато облечените придворни, при което всяка група игнорираше другата, сякаш живееха на различни планети.

Луиза оглеждаше любопитно придворните, най-вече мъжете.

— Искам да яздим покрай реката — каза тя.

— Както желаете, милейди. — Малкълм избра широка алея между дърветата.

Срещу тях се зададоха група мъже, задълбочени в сериозен разговор. Когато се появиха двамата ездачи, те отстъпиха настрана.

Луиза реши да се възползва от случая. Хвърли бърз поглед към Малкълм и спря коня си. Малкълм стегна юздите и продължи напред в бавно темпо.

— Милорди? — Луиза се усмихна на непознатите, които веднага спряха.

— Мадам? — отговори един от тях и всички едновременно се поклониха.

— Ще позволите ли да попитам дали познавате лорд Робин Бакъор?

— Разбира се, мадам — отговори най-младият от групата и излезе напред. — Всички познаваме лорд Робин.

— Бих ли могла да ви помоля да му предадете това? — Луиза извади от чантичката си сгънат пергамент, запечатан с восък, и го подаде на младежа. Той се поклони и я прибра в джоба си.

— За мен ще е удоволствие, мадам. Ще позволите ли да попитам кой му праща вест?

Погледът му издаваше любопитство, както и известна настойчивост. С бързо движение, подходящо за високомерното семейство Мендоса, Луиза спусна мантилята пред лицето си.

— Когато му предадете посланието ми, той ще разбере от кого е, милорд — отвърна ледено тя.

Придворният се поклони и се оттегли с иронична усмивка.

— Я виж ти — промърмори той и удари писмото по дланта си, когато дамата и придружителят ѝ се скриха зад завоя. — В какво ли се е забъркал Робин? Досега не се е занимавал с жени... а сега тази испанка. Познава ли я някой?

— Никога не съм я виждал — отговори един от спътниците му. — А лице като нейното не се забравя лесно. Робин ни дължи обяснение.

Мъжете се изсмяха гръмогласно и продължиха пътя си към двореца.

— Ще се връщаме ли, милейди? — попита след няколко минути Малкълм. — Предполагам, че свършихте онова, за което бяхте дошли.

— Още не сме препускали — възрази тя и отново откри лицето си. — Обещах на Крема един хубав галоп.

— Да слезем на брега, там има чудесна поляна — предложи спокойно той.

Луиза кимна въодушевено.
— Ти си пръв, Малкълм.

Пипа стоеше до прозореца на спалнята си и се взираше към просторната градина, задъхваща се под обедната мараня. На челото ѝ бяха избили ситни капчици пот и тя усещаше как в гърлото ѝ се надига слабо, но упорито гадене.

Сложи ръка на гърлото си и бавно плъзна показалец към рамото. Имаше ясни признаци за бременност. Менструацията ѝ бе закъсняла само със седмица, но досега винаги беше идвала редовно. Гърдите ѝ бяха твърди и чувствителни, сякаш кървенето щеше да започне веднага, но тя беше убедена, че е заченала. Една от нощите с откраднатите интимности на Стюарт беше дала плод.

Мъжът ѝ естествено щеше да се зарадва. Тя погледна през рамо към леглото с позлатени резбовани колони и разкошно надиплен балдахин. Откакто се скараха след турнира, той не идваше в леглото ѝ. Тя спеше сама и се будеше недокосната.

Марта влезе с чисти чаршафи и хвърли подозрителен поглед към господарката си.

— Какво не е наред, мадам?

— Нищо ми няма — отговори Пипа и се извърна от прозореца.
— Добре съм.

Марта изкриви устни, но запази скептично мълчание. Тя знаеше много повече за физическото състояние на лейди Нилсън, отколкото тя подозираше. Когато на вратата се почука, Марта остави чаршафите на леглото и отвори.

— Лорд Робин, мадам — съобщи тя и отстъпи настрана, за да пропусне посетителя.

— Благодаря ти, Марта, може да си вървиш — каза Пипа.

Момичето направи реверанс и излезе. Робин завъртя ключа в ключалката.

— Готово ли е писмото ти до лейди Елизабет?

— Да, ето го. — Пипа застана пред обкованото в желязо ковчеже, поставено на масичката до прозореца, и го отключи с ключето, което висеше на колана ѝ. — Кога тръгваш?

— Още днес. Трябва да свърша някои неща в Бъкингам шайър. Първо ще отида при лорд Ръсел, който е ревностен привърженик на Елизабет, после при Уилям Там в Рикот. Той не е толкова твърд като лорд Ръсел, но се надявам да му повлияя положително. Ще се върна най-късно след седмица. — Той взе писмото на Пипа и го пъкна във вътрешния джоб на жакета си.

— Искаш ли глътка вино? — Пипа посочи гарафата, която винаги стоеше на една ниска масичка в очакване на Стюарт.

Робин кимна и тя наля бургундско в две чаши. Подаде му едната и отпи голяма глътка от другата. Виното имаше метален вкус и тя остави чашата на масичката с горчива гримаса.

— Откри ли нещо?

— Не — отговори безизразно Робин. — Стюарт е постоянно в обкръжението на испанските си приятели и не можах да го видя сам, за да си поговорим. Направих някои дискретни проучвания, но не узнах нищо за евентуална любовница. — Той вдигна рамене. — Не знам какво да кажа, Пипа.

— И аз не знам — промърмори мрачно тя. — Вече почти не се виждаме, само в обществото. Той не идва да спи при мен... след като се скарахме.

— Може би е само разгневен. С времето ще се успокои — каза Робин, макар да знаеше, че това е само празно утешение.

Пипа поклати глава и се изсмя безрадостно.

— Съмнявам се, Робин. — Тя посегна към гарафата и му наля още вино. — Каж ми, ще се срещнеш ли лично с лейди Елизабет?

— Не. Не искам да привличам излишно внимание. — Робин беше облекчен от смяната на темата. — Този път съм само куриер. Трябва да обсъдя с Пари как най-добре да организираме информационната верига. — Той отпи глътка вино. — Сигурно си чула, че Томас Пари се е устроил като у дома си в „Бул“ край Удсток?

— Знам, че коронният съвет иска да го отдели от Елизабет — каза Пипа, опитвайки се да се съсредоточи върху темата, която доскоро заемаше цялото ѝ внимание. — Селото е съвсем близо до двореца. Как може при тези обстоятелства да се иска раздяла с Елизабет?

Робин избухна в смях.

— Естествено, че не може. Коронният съвет изрази мнение, че Бедингфилд ще се съгласи не само да изпълнява функцията на главен

надзирател, но и да се грижи за финансите на Елизабет. Той обаче отказа и задачата беше възложена на Томас. Като компромисна мярка обаче го изхвърлиха от двореца и Томас се настани в селото, където преспокойно кове интриги в полза на Елизабет. Там Бедингфилд не е в състояние да му пречи.

Пипа седна на леглото. Очите ѝ светнаха заинтересовано и развеселено.

— Бедният Бедингфилд. Той не е лош, но не може да бъде затворнически надзирател. Не е дорасъл да се справи нито с Елизабет, нито с Томас.

Робин се засмя злорадо.

— Права си. Докато той охранява Елизабет в двореца, Томас играе игричките си в селото. Щом Бедингфилд насочи вниманието си към Томас, Елизабет продължава играта му.

— Значи ти ще влезеш във връзка с Томас, а той ще уреди посланията ни да влизат безпрепятствено в двореца и да стигат до Елизабет — установи Пипа.

— Точно така.

— Така ми се иска да я видя — въздъхна Пипа. — Липсват ми разговорите ни.

Робин я наблюдаваше съчувствено.

— По какви специални теми говорехте?

— Нищо специално — поклати глава сестра му. — Просто ми липсва.

— Хм. Винаги съм се чудил как се разбирахте толкова добре. Лейди Елизабет е толкова учена, докато ти...

— Докато аз не съм — прекъсна го Пипа, раздразнена от откровеността му. — Но аз не съм глупава, братко. Не е нужно да си учен, за да умееш да водиш разговор. Виж себе си.

Робин се ухили.

— Туш! — Макар и бавно, Пипа се връщаше към нормалното си състояние и той можеше да замине спокоен. Остави чашата, наведе се и я целуна. — Трябва да вървя. Чакай ме след седмица.

— Бог да е с теб. — Пипа стана и го изпрати до вратата.

— Не се тревожи за Стюарт, Пипа. Каквото и да го потиска, той ще го преодолее.

— Да, естествено. — Тя се усмихна и му махна за довиждане.

Преди да завие по коридора, Робин хвърли поглед назад. Пипа стоеше на входа на покоите си, но вече не се усмихваше. Тревогата му отново се усили. Той продължи напред с тежки стъпки, устремил мрачен поглед към пода. Изведнъж спря, защото едва не се сблъска с мъжа, който идваше насреща му.

— Прощавайте — промърмори той и вдигна глава.

— Сигурно мечтаеш за някоя благородна красавица, Робин? — попита шеговито лорд Кимбълтън.

— Не съвсем, Питър. — Робин вдигна рамене с подчертано равнодушие.

— О, това ме учудва, защото една благородна красавица мечтае за теб — отвърна Питър с двусмислена усмивка.

— Какво означава това? — Робин го изгледа подозрително.

Питър Кимбълтън беше известен с дръзките си шеги.

— Най-красивото момиче, което е попадало някога пред очите ми, ти е написало любовно послание. — Питър извади писмото от джоба на жакета си и го размаха тържествуващо.

— По дяволите, Питър, какво означава това?

— Преди няколко часа излязох да се поразходя с приятелите си в гората. Една млада дама, възседнала великолепна кобила, ме спря и ме удостои с честта да отнесе любовното ѝ послание. — Питър помириса писмото с преувеличена подозрителност. — Странно, не е парфюмирано.

— Нямам време за шеги — сръза го нетърпеливо Робин и се обърна да си върви, но Питър улови ръката му.

— Признавам, пошегувах се малко, Робин, но историята е вярна. Една ездачка ми даде това писмо за теб. Толкова е просто.

— Каква беше дамата? — Робин го погледна пронизващо.

— Попитах я за името ѝ и тя каза, че след като прочетеш известието ѝ, ще разбереш... но се обзалагам, че е испанка — добави той, наблюдавайки приятеля си с присвити очи.

Внезапното изчервяване на Робин и искрите в погледа му показаха на лорд Кимбълтън, че стрелата му беше улучила. Той се ухили победоносно.

— О, Робин, ти си имал тайна любима! Не знаех, че си толкова тайнствен!

— Нищо подобно. — Робин изтръгна писмото от ръката на приятеля си. — Ще ти бъда благодарен, ако не разпространяваш неверни слухове, Питър.

— Разбира се, че няма. — Лордът тържествено сложи ръка на сърцето си. — Несправедлив си към мен, Робин.

— Скъпи Питър, ти си пияница и обичаш забавленията — заяви Робин с правото на дългогодишното им приятелство. — Много добре познавам острия ти език!

Той прибра писмото в джоба си, където беше скрил посланието на Пипа до Елизабет, и продължи по пътя си. Питър го проследи ухилено, размишлявайки как да разпространи в двора тази пикантна малка история.

Робин отвори писмото на Луиза в градината с розите, където нямаше кой да му попречи. Настани се на каменната пейка под един шпалир и счупи печата.

„В случай, че лорд Робин Бакър е заинтересован да задълбочи познанството с известната му млада дама, чиито способности в управлението на речна лодка са твърде недостатъчни, нека запомни, че тя има намерение всяка вечер към единайсет да се разхожда на лунна светлина в овощната градина на дома си.“

Робин отметна глава назад и избухна в смях.

Дръзко малко зверче! Даже Пипа не бе проявявала такова безсрамие в най-острата фаза на кокетството си. За съжаление можеше да отговори на поканата едва след седмица, когато се върнеше от Удсток. Прекрасната доня Луиза щеше дълго да се разхожда сама под лунната светлина.

Робин сгъна писмото и грижливо го прибра в джоба си. Значи младата дама имаше кон. Очевидно беше съумяла да убеди Аштън, че трябва да разполага с повече свобода. Какво щеше да каже настойникът ѝ — мълчаливият, бдителен и затворен в себе си джентълмен, ако узнаеше, че добре възпитаното момиче от благородно испанско семейство флиртува тайно с един английски придворен?

Усмивката му изведнъж угасна. Каква роля играеше лорд Аштън в интригите и заговорите на испанците, завладели английския двор? Досега го беше виждал само в ролята на безмълвен наблюдател. Не участваше в турнири, присъстваше на официалните празненства само от разстояние, но със сигурност принадлежеше към най-близкия кръг

около Филип. Никой не знаеше защо е в Лондон. Робин не си спомняше някога да го е виждал да прави нещо или дори да говори.

Пипа очевидно се интересуваше от него. Но сестра му се интересуваше от всичко и от всеки. Това беше едно от забележителните ѝ качества. Е, поне доскоро. В последно време ставаше все по-трудно да привлече вниманието ѝ, защото беше изцяло погълната от брачните си проблеми.

Робин излезе от градината с розите, при което мислите му се прехвърлиха от загадката Лайънъл Аштън към загадката около Стюарт и покорството му пред испанците. Защо точно Стюарт? Нали именно той месеци наред беше обсъждал на равна нога с испанците подробностите около брачния договор. Привилегированият му статут като доверен съветник на Мери беше непоклатим. Той познаваше испанците. Пиеше с тях. Преговаряше и спореше с тях.

Кога бе настъпила промяната?

Изведнъж Робин спря на сред алеята. Пред духовния му взор изникнаха две лица. Лайънъл Аштън разговаря със Стюарт Нилсън. При много поводи.

Той измъчи паметта си в опит да си изясни картината. Двамата винаги разговаряха далече от другите. Аштън както винаги сдържан, устремил поглед над главата на събеседника си, сякаш не го забелязва. Стюарт беше съвсем различен. Обикновено слушаше внимателно. Очевидно го мъчеше неловкост.

С поглед назад Робин установи, че това беше повече от неловкост. Стюарт изглеждаше смутен и жалък като подчинен, който получава укори от началника си. Но така се държеше само пред Лайънъл Аштън. Прямо испанците беше дразнещо примирителен и полагаше големи усилия да им се хареса. Но зад отношенията му към британеца Аштън се криеше нещо друго.

Дали Лайънъл Аштън имаше нещо общо с внезапната промяна, настъпила у Стюарт? Дали той я беше причинил? Дали му възлагаше някакви задачи? Робин съзнаваше, че разсъждаваше като шпионин, но беше в този занаят вече пет години и това беше естествено.

Струваше си да проучи по-внимателно делата на Аштън. Срещата с подопечната му под лунната светлина на лятната нощ предлагаше почти идеално начало.

6

Пипа се облегна тежко на дебелото стъбло на стария бук. През короната от листа проникваха слънчеви лъчи и хвърляха светли петна върху групата дами и господа, които се бяха разположили под дървото на килими и възглавници.

Мери беше открила радостта от пируването под открито небе и не минаваше седмица, без да организира пикник в парка. Естествено не всички бяха на мнение, че е удобно да се седи на земята или че хвърчащите насекоми са идеално допълнение към менюто, но като цяло дворът се подчиняваше с радост на кралската воля и се забавляваше със своята кралица... защото така трябваше.

Пипа притисна към устата си кърпичка, напоена с лавандулова вода, за да се охлади. Изписала на лицето си учтиво усмивка, тя слушаше бърбенето на участниците в пикника, кимаше и от време на време отговаряше с подходящи забележки. През изминалите седмици беше овладяла този номер до съвършенство. Докато цялото ѝ същество изразяваше внимание и отзивчивост, тя се отдаваше спокойно на тайните си мисли.

Всъщност беше пленница в двора на Мери. Не можеше да напуска двореца без позволение на кралицата, беше ѝ определено кои места може да посещава и кои не. Разрешаваше ѝ се да посещава със съпруга си дома на семейството си в Холборн, но не можеше да отиде по-нататък. А в момента майка ѝ, вторият ѝ баща и несъщата ѝ сестра Ан прекарваха лятото в Малори Хол в Дербишайър.

Зад учтивата си външност тя мечтаеше за отдавна отминалите лета, които семейството прекарваше в зелената долина на река Дав, заобиколена от меки хълмове, обрасли с пирен. В спомените ѝ Малори Хаус беше златна къща от топъл, блестящ камък, изпълнена с аромат на сушена лавандула, на рози от градината и на дим от запалени дърва. Помнеше и всички прислужници в къщата: бавачката Тили, управителя мастър Краудър, магистър Хауърд, който бе починал миналата зима, и ловеца мастър Грийни. През дългите лета на детството ѝ тя живееше в

идилия, докато Хю дьо Бакъор почука на вратата им и спокойното им, подредено съществуване се превърна в хаос.

Пипа не съжаляваше за случилото се, защото любовта на Хю беше направила майка ѝ безкрайно щастлива, но не можеше да се отърве от чувството, че оттам беше започнало всичко лошо. Ако преди много години Хю не ги беше принудил да дойдат в Лондон, тя нямаше да се омъжи за Стюарт Нилсън, сега нямаше да чака дете и да живее като пленница в двореца Уайтхол.

А Пен нямаше да преживее голямото щастие с Оуен д'Арси и многото си деца след толкова години на страдания и болка.

Не, не бива да съжалява за стария си живот.

Отново я връхлетя прилив на вече добре познатото гадене. Опита се да се пребори с напъните, като дишаше дълбоко и равномерно. Божичко, как се нуждаеше сега от съвета на майка си! Какво не би дала да падне в прегръдката ѝ и да се уедини сред мира и спокойствието в Дербишайър!

Гаденето се усили и тя не можа да го потисне. Миризмата на печено стана непоносима. Пипа се надигна бързо, преобърна недокоснатата си чаша и изрита ядно едно сребърно плато, търсейки място, където да се скрие.

Промърмори някакво извинение и се постара да не върви много бързо, когато напусна веселата компания и се скри между ниските дървета. Усещаше, че трябва да повърне веднага и няма да стигне до покоите си.

Стигна до дебелиите, възлести корени на един прастар дъб и се отпусна на колене. Миризмата на влажен мъх и гъби беше ужасна. Защо в последно време възприемаше всички миризми като натрапчиви? Миризми, които никога дотогава не ѝ бяха правили впечатление.

Тя се наведе, закашля се и повърна, като заедно с това се опитваше да прибере косите, които падаха по лицето ѝ. В този момент някой прибра падащата коса и я задържа. Тя изпита приятна хладина в тила си и когато пристъпът отмина, бе обзета от благотворно чувство на облекчение.

С изключение на обстоятелството, че някой стоеше зад нея и държеше косата ѝ, за да освободи лицето и тила ѝ.

— Мина ли ви вече? — Гласът беше на Лайънъл. Пред лицето ѝ се появи кърпичка. Все още нямаше сили да се изправи.

Велики боже! Откога стоеше зад нея? Замаяна и засрамена, Пипа пое кърпичката. Не стига, че някой я бе видял да повръща, ами трябваше да бъде мъж, и то точно този мъж. Тази мисъл я изпълни с отчаяние.

Тя се изправи и стъпи на краката си, притиснала кърпичката към устата си. Отдалечи се малко от дървото и едва не се удари в мъжа, който все още държеше косата ѝ. В сърцето ѝ се гонеха противоречиви чувства, не беше в състояние да подреди мислите си. Изпитваше ужас, примесен с шокираща чувствена възбуда, когато тялото му се допря до нейното, а после дойде познатият, необясним страх от присъствието му.

Тя се опита да се отдели от него, но той я задържа. Косите ѝ все още бяха в ръката му.

— Спокойно — проговори той. — Не мърдайте. Още треперите.

Пипа не знаеше защо трепери. Разбираше, че това е следствие от гаденето и повръщането, но имаше и нещо друго. Разбра, че в момента няма сили да се освободи от ръката му, и остана притисната до него, отново пленница на прекомерно развитото си усещане за миризми. Различи мускус, пот, кожа, сушена лавандула и замайващата миризма на слънчева светлина. След минута мъжът я пусна. Сложи ръка на лакътя ѝ и я подкрепи, когато тя се раздвижи. Сърцето ѝ се удряше болезнено в ребрата, всичко около нея се люлееше и тя за момент повярва, че пак ѝ става лошо. В следващия миг всичко се успокои. Дърветата отново приеха своите неподвижни, отдавна установени форми, сърцето ѝ заби по-бавно.

Пипа прибра косата си и си пожела да имаше нещо, с което да я върже. Разпуснатата коса може би беше подходяща за непринуденото веселие под дърветата, освен това подхождаше на скромната, дълбоко изрязана рокля от игликово жълта коприна с широки ръкави, обточени с ширит, и дантелени рюшове на деколтето, която ѝ придаваше вид на селско момиче. Докато се обличаше, изобщо не помисли, че може да ѝ прилошее. Суетата има своята цена, каза си тя с мрачна усмивка.

— Искате ли да ви донеса нещо? — попита Лайънъл и в погледа му имаше искрена загриженост.

Пипа все още беше бледа, носът ѝ се бе изострил, изглеждаше по-дълъг и по-тънък, отколкото беше в действителност. Луничките изпъкваха върху кожата ѝ, под очите имаше тъмни сенки. Въпреки елегантната рокля и прекрасната перлена огърлица на шията, тя изглеждаше слаба и нещастна и будеше съчувствие като умиращо от глад бедно дете.

Най-сетне Пипа вдигна глава към него. В усмивката му имаше доброта, в погледа — съчувствие. Нещо я привлече към него, обгърна я, предложи ѝ сигурност, но и още нещо... парадоксално и опасно.

Смущението ѝ изчезна.

— Искам само малко хляб — помоли тя. — Хлябът винаги ми помага.

— Веднага ще ви го донеса. Починете си тук. — Той взе ръката ѝ и я отведе до едно паднало стъбло. — Седнете, аз ще се върна след минута.

Пипа се подчини безмълвно. У лорд Аштън имаше нещо, което задушаваше в зародиш всяка мисъл за неподчинение. Нищо чудно, след като съм още толкова слаба, опита се да се утеша тя.

Погледна кърпичката му, която беше смачкала в ръката си, и неясно си помисли, че Марта трябваше да я изпере, преди да му я върне. Извади от ръкава си собствената си кърпичка, напоена с лавандулова вода, и я притисна към влажните си слепоочия.

Лайънъл се върна с голямо парче ечемичен хляб и кожена бутилка. Седна до нея на дебелото стъбло и ѝ подаде хляба.

Пипа отчупи малко парченце и го задъвка бавно. Действието настъпи почти веднага. Цветът се върна на лицето ѝ, гаденето изчезна. Тя изяде бавно цялото парче, наслади се на всяка трохичка, без да поставя под въпрос интимността на дружелюбното мълчание помежду им. Един слънчев лъч, проникнал през листата над главите им, топлеше приятно тила ѝ. Топлината, която се разпространи по тялото ѝ, отпусна скования ѝ гръб.

— Пийнете — подкани я той и ѝ поднесе бутилката.

При звука на гласа му Пипа потръпна като от удар. Имаше чувството, че цяла вечност е слушала само цвърченето на птиците и шумоленето на катеричките.

— Не... не, благодаря — отговори тя. — В момента не мога да пия вино.

— Това е медовина. Тя ще ви подкрепи.

Пипа взе бутилката, смаяна от готовността, с която се подчиняваше. По природа беше своенравна, но не и неразумна, не се подчиняваше на чуждите прищевки. Днес обаче се чувстваше мека и податлива като още невтвърдило се желе от дюли. При това сравнение тя избухна в смях.

— Чудесно прозвуча — похвали я кавалерът ѝ. — Хайде, пийнете малко медовина.

Пипа поднесе бутилката към устните си и пи. Той беше прав. В последно време виното винаги имаше металически вкус в устата ѝ и влияеше зле на стомаха ѝ, но медовината я успокои и по тялото ѝ се разля благодатна топлина.

— Как не съм се сетила да опитам с медовина? — запита се тихо тя и му върна бутилката.

— Имам опит с бременни жени — обясни просто той и сложи тапата.

Пипа го зяпна, шокирана от тази небрежна забележка.

— Жена ви... имате ли деца?

— Не. — Отговорът беше толкова категоричен, че забраняваше по-нататъшни въпроси. Въпреки това Пипа не можа да се сдържи.

— Значи не сте женен и нямате деца?

— Нямам нито жена, нито деца.

— И въпреки това имате опит с бременни жени?

— Да, така казах. — По дяволите, защо ѝ дадох повод да ме разпитва, ядоса се Лайънъл на непредпазливостта си. Никога досега не беше издавал подробности от личния си живот, нито беше отслабвал бдителността си.

Пипа смачка последните трохички хляб между пръстите си и сведе глава, разбрала, че няма смисъл да пита повече. Студеният, глух глас не ѝ харесваше. Той не подходеше на усмивката му, на топлината и съчувствието в погледа му.

Тя вдигна небрежно рамене и отговори честно:

— Доскоро самата аз отказвах да приема, че съм бременна, сър. Смятам, че това не е тема за разговор между непознати.

— Наистина ли сме непознати, лейди Пипа? — Той се засмя тихо и отново стана предишният. — Аз имам чувството, че не е така.

— Прав сте — призна спокойно тя. — Аз също, макар да не разбирам защо. Но все пак, мистър Аштън, аз съм омъжена жена и очаквам дете от мъжа си, както с право предположихте.

— Правилно — промърмори той и протегна дългите си крака. — Трябва ли обаче да си останем чужди само по тази причина?

Пипа го погледна втренчено.

— Вие не искате това, така ли?

Той поклати глава.

— Не, мадам. Смятам, че можем да сме приятели, без да нарушаваме приличието.

— Прав сте — съгласи се тя. — Но аз не търся приятели нито между испанците, нито между онези, които са на тяхна страна.

— Аха. — Той кимна сериозно. — Естествено вие оставате вярна на лейди Елизабет.

— Това не е тайна.

— Права сте, не е тайна. — Той се изправи и застана пред нея. — Въпреки това не виждам защо това трябва да пречи на приятелството ни, скъпа лейди Пипа. Щом аз не поставям под въпрос привързаността ви към лейди Елизабет, редно е и вие да не поставяте под въпрос политическите ми възгледи. — Той се наведе, взе ръцете ѝ и я издърпа да стане. — Приятелите невинаги са на едно мнение.

Пипа усети как я заля могъща вълна, която тя не беше в състояние да овладее. Ръцете върху нейните бяха топли и силни. Медовината беше замаяла главата ѝ.

— Да, може би — пошепна тя и решително издърпа ръцете си. — Благодаря ви за любезността, мистър Аштън, но сега ви моля да ме извините. — Обърна се и се скри между дърветата като огромна жълта пеперуда.

Лайънъл остана още малко под дърветата. Семето на Филип кълнеше в утробата на здрава млада жена. Можеха да очакват, че бременността ще е лека и ще се роди здраво и силно дете.

Дете, което Испания възнамеряваше да присвои.

Ако английско-испанският съюз не дадеше наследници, след смъртта на Мери на трона щеше да се качи Елизабет и инквизицията — най-страшният инструмент на дявола — нямаше да изсмуче душата и сърцето на Англия, както бе сторила с Нидерландия и всички други области, където се беше стоварил тежкия испански юмрук.

Мъжът вдигна глава и се загледа с невиждащи очи към зеления балдахин от листа. Все още усещаше миризмата на пресните дърва, от които бяха направили кладата ѝ. Щеше да я усеща винаги, както щеше да чува и ужасеното мълчание на множеството, пламенните молитви на свещениците и отсечените заповеди на войниците.

От гърлото ѝ се бе изтръгнал един-единствен вик, после нито звук, когато пламъците на влажните дърва погълнаха мъчително бавно пречупеното ѝ тяло.

А той трябваше да стои и да гледа, безпомощен свидетел на изгарянето, да се кълне, че ще отмъсти жестоко, докато омразата в гърдите му се разгаряше, по-силна от пламъците, които донесоха смъртта на Маргарет.

Ако Филип успееше да закрепил позицията си, скоро и в Англия щяха да пламнат кладии. Но Мери, която скоро щеше да навърши четиридесет години, беше болна. Здравето ѝ беше силно разклатено от прекараните болести, от годините на лишения и отчаяната борба за оцеляване. Не ѝ оставаше много време. Значи агонията на Англия щеше да трае съвсем кратко... ако не се родеше дете, което да претендира за трона.

Изражението на Лайънъл остана спокойно, но умът му работеше трескаво, докато се взираше в короната на дървото. Естествено той не можеше да се пребори сам с могъществото на Свещената римска империя и жалките ѝ съюзници. Слава богу, имаше още много хора, които споделяха отвращението му и изгарящата жажда за отмъщение. С обединени сили и с помощта на английския народ, който мразеше католицизма, щяха позорно да прогонят от Англия Филип Испански, машата на инквизицията. Англия нямаше да падне жертва на испанските претенции за световна власт и плановете на императора щяха да бъдат осуетени.

Бракът на Мери и Филип трябваше да остане бездетен.

Дори и Мери да забременееше, не можеше да се очаква, че ще износи детето. Ако все пак се стигнеше дотам, щяха да се намесят хората, които знаеха какво трябва да се направи в такъв случай. Неговата задача беше да осуети втората линия на кралския заговор: да премахне лейди Нилсън и детето, което растеше в утробата ѝ. Най-добрият начин да осуети чудовищния заговор беше да работи в тясна връзка със заговорниците.

Това прозрение бе последвано от презрителна усмивка. Плановете му бяха в ход. Сега трябваше само да спечели доверието на Пипа. Днес беше направил първата крачка, скоро щяха да последват и други. Душевният мир на една-единствена жена беше твърде ниска цена, когато ставаше въпрос да спаси хиляди и хиляди хора.

И да задоволи собствената си жажда за мъст.

С това заключение Лайънъл излезе от сянката на дърветата и се запъти към веселата компания на тревата.

— Каж ми, Марта, добре ли се чувства господарката ти?

Камериерката се обърна към лорд Нилсън, който стоеше в рамката на вратата.

— Ох, как ме уплашихте, сър! Не ви чух да влизате.

— Виждам, че си заета — отбеляза Стюарт с дружелюбна усмивка. — Грижиш се отлично за съпругата ми.

Поласкана, Марта приглади диплите на кадифената рокля, която тъкмо окачваше в гардероба.

— Правя, каквото мога, милорд.

— Да, наистина. — Стюарт затвори вратата зад гърба си и се облегна на дървото, защото не искаше Пипа да го изненада с внезапно влизане.

— Каж ми, Марта, как е в последно време жена ми? Добро ли е здравето ѝ?

Марта се поколеба. Господарката не ѝ доверяваше нищо — това я обиждаше и беше загадка за нея. Лейди Пипа не можеше да очаква, че камериерката, която ѝ оказваше най-интимни услуги, няма да забележи липсата на менструация, сутрешното гадене и апетита към необичайни храни. Въпреки това Пипа не бе казала нищо. Отначало Марта предположи, че господарката ѝ още не е разпознала признаците, но скоро се убеди, че не е права. Лейди Пипа не беше наивно момиче.

Защо тогава продължаваше да държи бременността си в тайна? Беше доста напреднала и вече можеше да каже на всички. Марта се намръщи замислено.

— Нищо ли няма да ми кажеш, момиче? — попита остро Стюарт и нетърпеливо присви очи.

Марта реши, че трябва да запази благоразположението на негово благородие. Особено след като лейди Пипа не ѝ се доверяваше и не желаше да разпространи новината.

— Милейди не ми е казала нищо, сър, но смятам, че е в благословено състояние — рече тя със сведен поглед.

Стюарт изпита безкрайно облекчение. Всичко беше свършило. Никога вече нямаше да я изнася в безсъзнание в преддверието. Беше изиграл ролята си. Жена му преминаваше под грижите на испанците.

След облекчението дойдоха отвращение и старият страх. Какво щеше да стане с тях? Докато носеше детето на Филип, Пипа можеше да бъде спокойна за живота си, а гордият бъдещ баща беше необходим реквизит. Но щом детето се роди...

Защо да не използва бременността като средство за натиск и да не изиска свобода за Габриел? За себе си не искаше нищо, той заслужаваше съдбата, която му бяха определили Филип и палачите му, но Габриел беше невинен. Той не знаеше нищо.

И Пипа беше невинна.

Стюарт кимна на Марта и бързо излезе навън. За някои неща човек просто не биваше да мисли. Станалото — станало. Сега трябваше да отнесе добрата новина и да се опита да извлече полза от нея.

При появата на лорд Стюарт пред залата на коронния съвет двамата стражи застанаха мирно.

— Тук ли е Негово величество? — попита високомерно Стюарт.

— Тъй вярно, милорд. С Нейно величество кралицата и с близките си съветници.

— Много добре. Съобщете, че лорд Нилсън моли за аудиенция.

— Разбира се, милорд. — Единият страж се поклони и почука с жезъла си по дъбовата врата. Постът отвътре му отвори, двамата си казаха няколко думи и вратата отново се затвори.

Докато чакаше, Стюарт обхождаше с големи крачки преддверието между прозореца и вратата.

— Техни величества благоволяват да ви приемат, милорд.

Без да забелязва поклоните на стражите, Стюарт влезе в залата на тронния съвет, облицована със скъпо дърво. Филип и Мери седяха един до друг на подиума под тронния балдахин. На дългата маса под тях бяха насядали членовете на тронния съвет и естествено Симон Ренар. Всички погледнаха Стюарт с очакване, но никой не му предложи място.

Той остана в долния край на масата, поклони се дълбоко на краля и кралицата и поздрави съветниците с кратък поклон.

— Нося новини, мадам, сир, милорди.

— Дано да са добри — отговори лениво Руй Гомес.

— Мисля, че лейди Нилсън е в благословено състояние — оповести Стюарт и думите за малко не заседнаха в гърлото му. Презрението, с което го посрещнаха съветниците, беше обидно, но не по-силно от онова, което самият той изпитваше към себе си, докато правеше това унижително признание.

— Потвърди ли го лекар? — попита с интерес кралицата.

— Не, мадам, само камериерката.

— И самата лейди Нилсън, естествено.

— Още не, мадам. — Неловкостта му нарасна и той усети как под яката му се събира пот. — Преди малко научих от камериерката. Все още не съм разговарял със съпругата си.

— Разбирам, че сте побързали да донесете новината първо на нас — отговори Симон Ренар и забарабани по масата. Ръцете му бяха отрупани с пръстени.

— Камериерката винаги узнава първа — кимна Руй Гомес. — Но аз предлагам, милорд, да ни представите потвърждението на съпругата си и удостоверение от лекар. Дотогава ще обуздаваме радостта си. — Той изгледа студено Стюарт и младият мъж неволно се изпъна като струна. При този открит сблъсък с жестокостта на мъчителите си той за първи път събра сили за ответен удар.

— Можете да си спестите съмненията, сър — изстреля в отговор той. — Искам да помоля за съгласието ви Габриел да бъде освободен от служба при Нейно величество и да напусне двореца, както бе уговорено.

Симон Ренар вдигна едната си вежда.

— Ах... естествено, вашата играчка. Но къде ще отиде? Лондонските улици ще погълнат завинаги беден музикант като него.

Стюарт побледня, очите му засвяткаха.

— Ще съумея да го защита.

Ренар изкриви уста в тънка усмивка и кимна бавно.

— Естествено. — Той се обърна към другите. — Ние обаче сме на мнение, че вашият приятел е по-сигурен под нашата закрила. Така ли е, милорди?

— Да, още доста време — кимна Руй Гомес и дори се усмихна.

— Милорди, изисквам...

— Изисквате ли, сър? — намеси се гневно Филип и стана от трона си. — Не забравяйте, че има свидетели за перверзните му престъпления... за содомия... за ерес. — Гласът му потрепери. — Престъпления срещу бога — заяви натъртено той. В очите му светеше фанатичен огън. — Трябва само моят подпис, за да го предадем на палача... но първо на хората, които ще го принудят да признае греховете си.

— И да каже имената на всичките си съучастници в тези смъртни грехове — допълни Руй Гомес и се наведе над масата. В погледа му нямаше и следа от фанатичния огън на краля, само студена политическа пресметливост.

Стюарт разбра, че отново бе претърпял поражение. Сведе глава и зачака величествата да го освободят. Мери беше тази, която се смили над него. Той се поклони и се оттегли заднешком.

Излезе бързо навън и попи с кърпичка потта от челото си. Имаше нужда от Габриел. Трябваше да се увери, че любимият му е здрав и невредим и изтръгва сладки звуци от скъпата си лютня. Трябваше да го прегърне, да му покаже любовта си. Само така можеше да прогони ужасните картини, които непрестанно го измъчваха. Габриел на масата за мъчения, с натрошени крайници, разпънат на колелото, горящ на кладата. Те можеха да го направят... щяха да го направят.

Ала не посмя да се покаже в спалнята на музикантите, където Габриел си почиваше през деня. Двамата се срещаха винаги извън двореца, в малката таверна, където се събираше всякаква паплач и се практикуваха всякакви видове любов. Стюарт мразеше мръсната дупка и беше готов да даде цялото кралство, за да остане пет минути насаме с Габриел.

Тази вечер, каза си решително той. Тази — вечер щеше да види Габриел.

След излизането на лорд Нилсън в залата настана мълчание. Прекъсна го кралицата, която заговори настойчиво и с необичайно сияещ поглед.

— Милорди, моите лекари ме уверяват, че съм в благословено състояние.

Пръв отговори Ренар.

— Приемете благопожеланията ми, мадам. Това е наистина добра новина. — Той се обърна към Филип. — Сега народът ще се сплоти около вас, сир, враждебността ще изчезне. Наследник на трона, дете от любимата кралица. Ще престанат да мърморят и да вдигат бунтове.

— Моят народ... нашият народ ще ликува от радостната вест, скъпи съпруге — каза с усмивка Мери. — В тази страна отдавна не се е раждал здрав наследник на трона. — Тя помилва корема си. — Здраво, силно момченце.

Филип се надигна и се поклони дълбоко пред съпругата си, улови ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Скъпа моя, вие изпълвате сърцето ми с най-голяма радост и вечна благодарност. Много искам да поговоря с лекарите ви, за да се уверя, че признаците са благоприятни и че всички бдят над вашето здраве.

Кралицата, поласкана от загрижеността на съпруга си, стана и напусна помещението със самодоволна усмивка.

— Въпреки това няма да се отказваме от втория план — рече Руй Гомес. — Там също трябва да проявим особена грижливост.

— За това ще се погрижи дон Аштън — отговори му Ренар със спокойна увереност. — Доверили сме му живота и благополучието на лейди Нилсън.

— Правилно — кимна Гомес. — Вие ли ще обсъдите въпроса с него или аз да го направя?

— Това сигурно е голямо удовлетворение за краля — отбеляза Лайънъл и се настани по-удобно на широкия каменен перваз. Тонът му беше безгрижен, почти безразличен, но Симон Ренар въпреки това се запита дали не беше чул лека подигравка. Май Аштън се забавляваше, и то доста злобно. Спомни си, че и друг път беше чувал подобни нотки, фактът, че един мъж беше оплодил две жени за един месец, сигурно щеше да предизвика подигравки сред простия народ, но за тях това беше държавно дело от огромно значение, може би най-важното в цялата им дейност, и никой нямаше право да реагира с насмешка.

Той изгледа Аштън със смръщено чело, но не можа да разбере нищо от както обикновено безизразното му лице. Може би се бе заблудил. Откакто беше придружил краля при сватбеното му пътуване от Нидерландия до Англия, всички в двора го смятаха за важна и надеждна опора на Филип в чуждата страна. Ренар изпитваше искрено уважение към острия ум и интелигентността на Аштън, възхищаваше се на уменията му да запази спокойствие във всякакви ситуации и на усърдието и лекотата, с които ръководеше хората около себе си. Той беше човек, който винаги довеждаше докрай започнатото. Човек, който не занимаваше другите със собствените си дела. Сдържаността му беше полезна за общото им дело и Ренар я ценеше особено високо, защото й той беше същият.

— За всички ни събитието е много удовлетворяващо — изрече сковано той. — Кралят беше...

— ... изключително усърден — прекъсна го Лайънъл с тих смях.

— И постигна целта си. Да се надяваме, че бременността на кралицата ще протече нормално и ще се роди здрав принц.

— Всичко е в божиите ръце — отбеляза Ренар. — Вие май се забавлявате, Аштън.

— Не... ни най-малко. Просто съм възхитен — заяви Лайънъл.

— Имаме повод да празнуваме, Ренар.

— Да, прав сте — кимна с известна неохота посланикът, защото все още имаше чувството, че Аштън не бе реагирал на новината според очакванията му. — Никога не бива да забравяме, че това е изключително важно държавно дело.

— Това е ясно — съгласи се Лайънъл и отново се изсмя тихо. — Кралицата ще направи ли официално съобщение? И кога?

— Преди да изтече седмицата. Ще го обявят по всички пазарища, а следващата неделя във всички църкви ще се четат благодарствени молитви. Страната ще празнува. — Вечно мрачното и замислено лице на Ренар се разведри, а гласът му зазвуча почти радостно.

Лайънъл се задоволи с кратко потвърждение, че голямата новина със сигурност ще предизвика радост у народа.

— Да се надяваме, че англичаните най-после ще се примирят с кралската женитба — отвърна Ренар.

— Тук сте прав — кимна Лайънъл. — А какво ще правим с лейди Нилсън? Дворът ще узнае ли за благословеното ѝ състояние?

— Това не е наша работа — каза Ренар. — Ще го решат тя и съпругът ѝ. Ние сме загрижени само за доброто здраве и благополучието на дамата. Естествено се молим и се надяваме кралицата да се освободи благополучно от бременност, но... — Той вдигна рамене. — Лейди Нилсън трябва да бъде под постоянно наблюдение. Трябва да внимаваме някой да не ѝ стори зло или тя самата да не стори нещо, което би застрашило детето.

Лайънъл кимна.

— Вече съм помислил за това. — Той погледна Ренар с добре изиграно равнодушие, докато очакваше да чуе какво ще му възложат.

— По желание на краля тази задача е възложена на вас — съобщи Ренар, втренчил поглед в тесните си бели ръце. — Погрижете се дамата и детето ѝ да живеят сигурно и спокойно.

— Мислех, че това е задача на съпруга ѝ — каза Лайънъл и обърна глава към моравата, където придворните играеха на кегли. Обектът на разговора им тъкмо беше наред и вдигаше топката. Изглежда много по-добре от вчера, помисли си Лайънъл и се запита дали хвърлянето на топки за кегли, макар и доста по-леки от мъжките, е подходящо занимание за бременна жена.

— Прав сте, но не можем да разчитаме на сътрудничеството на съпруга. Той действа по принуда и състоянието на жена му не му

доставя радост — обясни сухо Ренар. — Затова предпочитаме един от нас да поеме грижата за дамата.

Точно на това се надявах, помисли си доволно Лайънъл и се усмихна.

— С удоволствие ще изпълня тази задача — отговори небрежно той и скочи от перваза на прозореца. — Как мислите, Ренар, кеглите опасни ли са за бременни жени? Ако да, би трябвало да й намеря друго занимание, нали?

— Не съм лекар, но мисля, че поне през първите седмици не бива да вдига нищо тежко — отговори с известна неохота Ренар. Не му беше приятно да обсъжда интимни женски теми, макар че в писмата си до императора говореше за тях съвсем открито.

— Тогава отивам при дамата, която ми поверихте. — Лайънъл се поклони и остави посланика сам с мислите му.

Ренар прелисти документите на писалището си, но случилото се преди малко не му излизаше от ума. Все по-често се замисляше колко малко всъщност знаеше за Лайънъл Аштън. Познаваше в детайли биографиите на почти всички мъже от свитата на Филип, но те бяха повече испанци, чиито живот и семейства бяха отворена книга за шпионите му. Лайънъл Аштън беше англичанин, макар че от години не живееше в Англия. Поддържаше много тесни връзки със семейство Мендоса. Говореше се, че някога спасил живота на дон Антонио, когато на път към Севиля благородникът паднал в ръцете на разбойници. Въпреки добрите си връзки обаче Лайънъл бе обърнал гръб на испанския двор, за да се присъедини към свитата на Филип първо във Фландрия, където кралят прекара последните си свободни седмици, преди да се качи на кораба за Англия, за да встъпи в свещен брак с кралица Мери.

Няколко много бурни седмици, помисли си Ренар, който познаваше добре Филип, и смръщи аристократичния си нос. Но Аштън не приличаше на човек, който би участвал в подобни забавления. У него имаше нещо аскетично. Вероятно това обясняваше дружбата му със семейство Мендоса, които бяха известни с кастилската си сдържаност, с дълбоката си набожност и стриктното спазване на етикета.

Ренар предполагаше, че Аштън е вярващ католик, но не беше сигурен. Естествено той ходеше на литургия, но кой ли не го правеше,

дори коварната и хитра лейди Елизабет уверяваше всички, че е вярна привърженичка на единствената истинска религия — което беше чиста лъжа!

Ренар бутна документите настрана и стана. Елизабет. Още един проблем, който не търпеше отлагане. Колкото и да я пазеха, тя продължаваше да получава сведения отвън. Макар че нямаше право да приема посетители, най-различни хора намираха начин да влизат при нея. Водеше кореспонденция с Франция: миналата седмица шпионите на Ренар бяха заловили куриер, който носеше писмо от Елизабет до френския посланик. Досегашните му усилия не помогнаха за затваряне на дупката, през която изтичаха сведенията.

Докато е жива, Елизабет представлява реална заплаха за трона на Мери. Смъртта ѝ щеше да реши всички проблеми, но той не можеше да убеди Мери. Макар да притежаваше доказателства за интригите на Елизабет, тя упорито отказваше да даде заповед за екзекуция. Докато Елизабет беше в затвора, имаха предостатъчно възможности да я премахнат, но чувството за отговорност на сестрата ги възпираше.

Естествено коварното убийство на Елизабет в затвора щеше да навлече гнева на и без това гневния народ върху кралските глави — но Ренар не виждаше друга възможност да отклони заплахата, която идваше от затворницата.

Клатейки мрачно глава, посланикът отиде до прозореца. Един поглед към моравата му показа, че Лайънъл Аштън почти е стигнал до лейди Пипа, която чакаше в сянката на една топола да ѝ дойде редът.

Там и само там беше надеждата на Испания да задържи английската корона. Ренар обичаше Мери много по-силно от обикновен приятел и довереник, но не беше сляп за фактите. Съществуваше възможност тя да роди живо и здраво дете, но шансът беше съвсем малък. Здравата млада жена под тополата беше много по-подходяща да осигури господството на Испания над Англия.

Пипа усети присъствието на Лайънъл Аштън още преди той да се приближи до нея. Докато се преструваше на увлечена от играта, тя го наблюдаваше скритом. Какво различно имаше у него? Какво го отличаваше от другите придворни? Според обичайните критерии той изглеждаше невзрачен, не се обличаше разкошно и не правеше нищо, за да увеличи популярността си. Не изглеждаше да притежава и

особени таланти: не спортуваше, не беше и особено музикален, никога не го беше виждала да танцува.

Въпреки това в негово присъствие тя се разтреперваше. По гърба ѝ пролазваха странни тръпки на тревога и блаженство. Беше уверена, че го познава отнякъде, че и друг път е докосвала кожата му. Знаеше още, че копнее за това докосване. Понякога беше сигурна, че е усещала устните му върху своите.

Пипа сърдито разтърси глава, за да се отърве от неканените мисли и чувства. През ума ѝ мина необикновената мисъл, че се е влюбила — чувство, което не познаваше. В лудите си младежки години беше флиртувала с кого ли не и благодарение на снизходителните ѝ родители женитбата ѝ се беше забавила с няколко години. Тя изпитваше към Стюарт дълбока привързаност и ценеше високо многото му таланти, — харесваше близостта му... поне доскоро. Но не беше влюбена в него.

Това не беше изненада. Винаги го беше знаела. Никога не беше копняла за романтична страст, защото ѝ се струваше, че това е глупаво чувство за всяка възрастна, опитна жена.

Майка ѝ и сестра ѝ бяха влюбени в съпрузите си, но Пипа не можеше да си представи, че любовта би могла да ги тласне към непредпазливост, както ставаше с много от приятелките ѝ, които преживяваха мъчителни романтични епизоди, въздишаха и се оплакваха и постоянно бяха близо до припадък. Пипа не изпитваше ни най-малко желание да следва примера им, дори да се влюбеше в Лайънъл Аштън.

Не, разбира се, че не беше влюбена в този мъж. Беше само учудена, любопитна, объркана от странното му държание. Може би го беше срещала в някой предишен живот. Тази мисъл беше толкова абсурдна, толкова еретична, че тя избухна в смях.

— Нещо май ви забавлява — отбеляза Лайънъл и застана до нея. — Какво ви накара да се засмеете, докато стоите сама под това дърво и наблюдавате най-скупчната, най-скована игра, която е била измисляна някога?

— Собствените ми мисли — отговори честно Пипа.

— Ще позволите ли да попитам какви са те?

— Не.

— Тогава ще отгатна. Но ви предупреждавам, че имам много жива фантазия. — Лайънъл се облегна на дървото и пхна ръце в джобовете на късия си сив жакет.

Пипа погледна в лицето му и се засмя.

— Хайде, дайте воля на фантазията си, сър. Съмнявам се, че ще отгатнете какво ме занимава. — В този момент се чувстваше напълно непринудена, сякаш беше с Робин... но все пак беше различно. По-добре да смени темата.

— Според мен боулингът не е нито скучен, нито скован, сър — изрече доста остро тя. — Аз се наслаждавам на състезанието. О, забравих, че вие стоите много над нашите простички забавления. Умът ви вероятно е зает с по-важни дела.

— Вероятно — призна любезно той. — Никога не съм се забавлявал с тривиалното.

Пипа пое дълбоко въздух.

— Нима искате да си премерим остроумието, сър? Обзалагам се, че моят език е не по-малко остър от вашия.

— Надявам се един ден да ми го докажете — усмихна се той. Сивите очи излъчваха нежност, но и страст, която беше ясно доловима. В следващия миг обаче студените сиви нишки на смущението прогониха горещата страст и Пипа отново се разтрепери. Кой беше той, по дяволите?

Лайънъл прочете въпроса в очите ѝ. Въпрос, в който имаше страх. Трябваше веднага да я отклони от мрачните мисли.

— Е, как се чувствате днес? Слава богу, вече не приличате на полуудавено котенце.

— Полуудавено котенце? — извика възмутено Пипа. Грубата забележка я изтръгна моментално от състоянието на свръхчувствителност. — Никога не съм приличала на полуудавено котенце. Много е неприлично да ми напомните за преживяния ужас, на който и вие присъствахте.

— Права сте, простете ми. Но наистина изглеждахте достойна за съжаление... — Той вдигна ръка, за да спре сърдития ѝ протест. — При дадените обстоятелства това е разбираемо.

— Може би да, но това не ви дава право да говорите за състоянието ми.

— Абсолютно сте права. — Той се засмя насреща ѝ и тя неволно му отвърна с усмивка. — Ето, така е по-добре. Той плъзна пръсти по бузата ѝ. — Не отговорихте на въпроса ми. Как се чувствате днес?

Под лекото докосване кожата ѝ се събуди за нов живот. Но това беше само незначителен жест, една дреболия! Тя плесна с длан по бузата си, сякаш искаше да прогони муха.

— Имам добри и лоши дни. Слава богу, днес е един от добрите.

— Гаденето ще престане след дванадесетата седмица — поучи я той.

Пипа отново се ядоса. Нямаше да му позволи да я поучава.

— Вие нямате нито жена, нито дете, а сте много добре осведомен за тези неща. Да не сте лекар, мистър Аштън? — Спокойният ѝ поглед го подкани да ѝ даде отговора, който беше избегнал в гората.

Този път Лайънъл не прибегна до студен и дистанциран отказ.

— Не, но съм изтърсакът и единственото момче в семейството — отговори ведро той. — Незнайно по каква причина жените в моето семейство не се срамуват да говорят открито за тези неща.

— Ах, разбирам. — Това беше задоволителен отговор. — Колко сестри имате?

— Имах пет.

Не ѝ убегна нито краткото колебание, нито подчертаването на миналото време и тя разбра, че не бива да пита повече. Чувствителността ѝ отново се изостри. Испита ясното чувство, че следващата стъпка щеше да я отведе на несигурен терен. Ами ако беше загубил всичките си сестри? Това се случваше често — цели семейства ставаха жертва на епидемии. Не искаше да му причинява болка.

— Знам още, че в това състояние не бива да вдигате нищо тежко — каза той и посочи топката в краката ѝ.

— О, но тя е съвсем лека — възпротиви се Пипа.

— Както желаете — отговори равнодушно Лайънъл. — Счетох за свой дълг да ви кажа какво съм чувал. — Огледа се търсецо и попита: — Нямате ли близки от женски пол?

— Сестра ми е във Франция. Мама и семейството ѝ са в Дербишайър. — Пипа не му позволи да забележи, че страда от самотата си. — Забранено ми е да посещавам лейди Елизабет и дори да ѝ пиша.

Лайънъл я изгледа крадешком. Опитното му ухо долови фалшив тон. Май Робин Бакъор беше съчетал мисията си за френския посланик с лична услуга на сестра си. Той ценеше високо лорд Робин и с удоволствие би го включил в делото си, но не можеше да рискува да разкрие маскарада си. Даже Дьо Ноа не знаеше кой всъщност е шпионинът, който му разкриваше най-интимните тайни на Филип и съветниците му. Затова пък Лайънъл познаваше всички важни лица от обкръжението на Елизабет и знаеше за мисията на Робин още от самото начало.

Естествено беше възможно Пипа, която беше много близка с брат си, да е посветена в неща, които не му бяха известни, но засега не биваше да я разпитва за тях, дори бегло. Тя беше много интелигентна и достатъчно дълго беше живяла в опасност, за да се издаде с отговорите си. Особено пък пред човек, когото смяташе за враг на делото. Но ако многообещаващото ново доверие помежду им се задълбочеше, той щеше да заговори по темата, разбира се, бавно и постепенно. Открай време разчиташе повече на костенурката, отколкото на заека.

Погледът на Пипа се върна към играта, която продължаваше на моравата.

— Мисля, че е мой ред. — Тя се наведе за топката и я подхвърли уверено във въздуха. — Вижте, мистър Аштън, изобщо не е тежка. — И се засмя дръзко.

Лайънъл отново вдигна рамене и отговори:

— Само ви предадох, каквото съм чувал, мадам.

Лекото предупреждение в гласа му не убягна от вниманието ѝ и незнайно по каква причина я стъписа.

— Може би сте прав — промълви несигурно тя. — Но трябва да хвърля още веднъж, иначе отборът ми ще загуби.

Тя го остави с бегла извинителна усмивка, която учуди и самата нея. Защо имаше чувството, че трябва да последва съвета му? Той не означаваше нищо за нея, беше чужд човек и нямаше право да се меси в живота ѝ и да ѝ влияе. Въпреки това имаше чувството, че е била непослушна. Много тревожно усещане.

Пипа си заповяда да се съсредоточи и прецени позицията на кеглите по моравата. Ако улучеше две и едната стигнеше до самотната кегла в левия край, щеше да спечели още при този рунд.

Тя сбръчка чело и се опита да игнорира шумните разговори наоколо. Никой не взема играта на сериозно, каза си сърдито тя. Защо не млъкнат поне за малко? И, о чудо, този момент наистина настъпи! Гласовете замлъкнаха, както става понякога, когато много хора изведнъж затаят дъх. Топката на Пипа се търкулна в точната посока и улучи двете кегли, които беше набелязала. Голяма беше радостта ѝ, когато падна и кеглата в левия край.

На моравата отново стана шумно. Чуха се поздравления, тук и там ръкопляскания. Пипа се обърна тържествуващо към тополата, но Лайънъл Аштън си беше отишъл. Защо не бе изчакал да види дали тя ще улучи?

Тя не можа да скрие разочарованието си. Искаше той да я види как побеждава — въпреки че това беше детинско желание.

Ядосана на себе си, Пипа разтърси глава, за да се освободи от глупавите мисли, и се запъти към зрителите, за да чуе поздравленията на съпруга си — както се очакваше от всяка млада омъжена дама.

Стюарт я посрещна с целувка по бузата и ѝ подаде една червена роза.

— Прекрасно игра, скъпа. Аз нямаше да се справя по-добре.

— Похвала от истински майстор — промърмори Пипа и веднага усети колко неподходяща беше забележката ѝ, но тази близост пред очите на целия двор ѝ беше непоносима, след като той очевидно я избягваше. Сега беше убедена, че вниманието му е лицемерно и той ще продължи преспокойно да се забавлява в леглото на някоя друга жена.

Стюарт улови ръката ѝ.

— Хайде да се поразходим. Разбира се, ако не си уморена.

— Уморена? От какво? — попита тя с принудена усмивка, но си каза, че не бива да привличат ненужно внимание. — Играта на кегли не е уморителна. През повечето време стоиш и чакаш.

— Хайде да отидем към реката. Там е по-хладно.

— Както желаете, съпруге. — Учудването ѝ растеше. Стюарт беше отдал дължимото на обществото и не беше нужно да продължава този фарс. Сигурно искаше нещо от нея. Интересно... трябваше да разбере какво е.

Стюарт сложи ръката ѝ върху лакътя си и я изведе от игралното поле с тържествуваща усмивка, сякаш той беше спечелил играта.

— Не съм виждал тази рокля — отбеляза одобрително той. — Зеленото ми харесва много.

— Пен ми изпрати цял топ фина дамаска от Франция заедно с валансиенски дантели — обясни Пипа, питайки се дали мъжът ѝ беше потърсил близостта ѝ само за да похвали роклята ѝ. — Прилича на зелена ябълка, нали?

— Тъмночервената пола го подчертава по най-добрия начин — продължи сериозно Стюарт. — Чудесна комбинация.

— И аз така реших — кимна Пипа. Бяха стигнали до брега. По широката алея се тълпяха дами и кавалери, макар че в късния следобед въздухът вече не беше освежителен, а изпълнен със задушавашите миризми от деня.

— Няма ли най-после да захладнее? — промърмори недоволно Пипа и енергично размаха ветрилото си. — Още малко и ще дойде септември.

Без да ѝ отговори, Стюарт я насочи по една странична пътека, където крайбрежните върби хвърляха хладни сенки.

— Защо предприехме тази приятна малка разходка? — попита направо Пипа. — В последно време упорито избягваш близостта ми. Можеше да ми направиш комплименти за новата рокля и на моравата.

Тонът ѝ беше остър, но тя не се постара да го смекчи. Беше се наситила на тази фалшива игра и искаше най-сетне да му изтръгне обяснение. Беше стигнала до точка, когато вече не я беше грижа дали той ще ѝ признае, че безумна страст към друга жена е охладила чувствата му към нея. Истината, каквато и да беше, се понасяше по-леко от несигурността.

— Прощавай, Пипа, че в последно време имах много... странични занимания — подзе тихо Стюарт.

— Защо не ми разкажеш с какво се занимаваш? — Тя спря, вдигна глава към него и видя виновния блясък в очите му. Когато той внезапно извърна поглед, на бузите му се появиха две трескави червени петна.

— Същото важи и за вас, мадам — произнесе рязко той. — Знам, че има нещо, което трябва да ми кажеш.

— И какво е то, Стюарт? — Пипа го погледна изпитателно.

— Би трябвало да го знаеш.

— Какво искаш да научиш, Стюарт? — попита ядно тя. Беше сигурна, че той не подозира за бременността ѝ. Още не беше решила кога ще му съобщи радостната вест, но със сигурност нямаше да е скоро. Тайното ѝ мнение беше, че той няма никакво право да триумфира и да се радва като бъдещ баща, защото не беше направил нищо, за да го заслужи. Нямаше нищо лошо, ако го накаже с няколко седмици лишаване от самодоволна радост.

Стюарт спря и я погледна втренчено.

— Ти си бременна.

— Какво? — Пипа едва не загуби самообладание. — Защо мислиш така? От четири седмици не си бил в леглото ми.

Лицето му пламна. Той се покашля смутено и обясни, заеквайки:

— Камериерката ти... Марта... каза...

— Разпитвал си камериерката ми? — извика възмутено Пипа. — Вместо да се обърнеш направо към мен! Ако не е нещо спешно, никога няма да потърсиш близостта ми. А зад гърба ми разпитваш Марта дали съм... — Тя замлъкна и с жест на отвращение му обърна гръб.

— Не... не, Пипа, не е така. — Той сложи ръка на рамото ѝ и тя потрепери, но не се обърна към него.

— А как е, Стюарт? Ти търсиш забавления в друго легло, жена ти забременява и всичко се нарежда чудесно. Това ли е истината? — Тя говореше тихо, с горчивина.

— Не си права — възрази той. — Аз те обичам, Пипа.

— О, не ми излизай с такива уверения, Стюарт. Очаквах нещо по-добро — изрече уморено тя. — Направи ми тази малка услуга и бъди искрен. Ти търсиш удоволствия при друга жена и от време на време изпълняваш брачните си задължения, за да си имаш законен наследник. Моите благопожелания, милорд. — Тя блъсна ръката му, обърна се и закрачи обратно към двореца.

Стюарт повървя малко след нея, после спря. Каква полза да я убеждава? Каквото и да ѝ кажеше, не беше в състояние да промени положението. Както можеше да се закълне, че в живота му нямаше друга жена, така можеше и да се закълне, че не беше натрапил наследник в спящото тяло на жена си.

Но тогава трябваше да ѝ каже истината, а това беше невъзможно.

Той спря на брега и се замисли. Най-простото беше да потъне в кафявата вода, хлъзгавите водни растения да се заплетат в косите му и

да го повлекат към дъното. Така всичко щеше да свърши.

За него. Но не и за Габриел. Той беше длъжен да пази Габриел. Шпионите на Ренар дебнеха музиканта, както дебнеха и него. Не можеше да го измъкне от Лондон, защото щяха да ги заловят много скоро. Единствената му надежда беше да издържи до края и да измоли свободата на Габриел, след като Филип, Ренар и Гомес постигнеха, каквото искаха... когато вземеха детето на Пипа.

Стюарт си спомни миналата нощ в таверната на Саут Бент. Поговориха си, Габриел му посвири, накрая заспаха нежно прегърнати. Когато на сутринта се събуди от птичите песни, за момент повярва, че всичко е наред. Само за момент.

8

— Боя се, че Ренар е заловил последния куриер, когото изпратихме на Дьо Ноа — каза сър Томас Пари. Следобедното слънце огряваше оборите на „Бул Ин“ в Удсток, където Пари се сбогуваше с госта си. — Нали ще внимавате, лорд Робин? — Той посочи увитото в кожа пакетче, което Робин тъкмо прибираще в чантата на седлото си.

— Естествено, сър Томас. — В гласа на Робин прозвуча нетърпение. Пари беше изключително досаден с педантичността си: по десет пъти повтаряше една и съща информация, отново и отново питаше за подробности от двора на Мери и едва накрая събра писмата, които Робин трябваше да отнесе на Дьо Ноа и другите агенти в Лондон. — А вие се погрижете лейди Елизабет да получи писмото на сестра ми.

— Вече е на път — усмихна се Пари. — Сложих го в парче печен дивеч от тукашния земевладелец. — Задоволството усили още повече и без това силния му уелски акцент. — Вече знам, че Бедингфилд не проверява вкусните неща, които изпращаме като подаръци. Уверен съм, че част от тях отиват на неговата маса. — Пари избухна в смях и двойната му брадичка затрепери. — Даровете са идеалното средство да снабдяваме лейди Елизабет с новини. В кухнята имаме свой човек, който проверява грижливо всяка пратка.

— Браво на вас. Измислили сте чудесен начин за предаване на писмата — отбеляза сухо Робин. Нищо чудно, че Бедингфилд не беше в състояние да контролира пленницата си. Във феодалния затвор на Елизабет имаше повече дупки, отколкото в едно сито и Томас Пари майсторски се възползваше от тях.

— Правим всичко, което е по силите ни, лорд Робин, всичко, на което сме способни — заяви Томас Пари и изпъчи бъчвоподобните си гърди.

— Много хубаво, но сега трябва да тръгвам, за да стигна в Лондон преди падането на нощта. — Робин вдигна ръка за сбогуване.

Пажът му беше получил указание да го чака с кон за смяна в селото Хай Викоуб. Ако побързаше, до вечерта щеше да стигне в Лондон.

Тъкмо навреме, за да се яви на уговорената среща на лунна светлина край брега на Темза. Младата дама отдавна го очакваше.

Той се метна на коня и излезе бързо от двора на странноприемницата.

Докато препускаше, Робин размишляваше мрачно, че най-голямата опасност за Елизабет беше привържениците на Мери да се опитат да я убият. Мери имаше твърдото намерение да я остави до края на живота ѝ в този стар, полусрутен замък. Очевидно искаше да я забрави, но Елизабет непрестанно изпращаше молби или плетеше интриги, за да напомня на сестра си и на съветниците ѝ, че е още жива.

В цялата страна се шепнеше, че за Англия ще е много по-добре да има кралица, която изповядва вярата на баща си и брат си, отколкото такава, която иска да върне старите, вече забравени ритуали. Тъй като Елизабет беше сериозна заплаха за трона на сестра си, беше твърде вероятно някой да реши да я премахне от пътя на Мери и да ликвидира опасността веднъж завинаги.

Както цялото си семейство, след смъртта на Едуард Робин бе подкрепил претенциите на Мери към трона. Ала жестокото ѝ отношение към Елизабет, женитбата ѝ за испанеца и нарастващата заплаха от инквизицията доведоха дотам, че повечето ѝ привърженици се отрекоха от нея. В стремежа си да защити несъщата си сестра, която беше страдала в затвора заедно с Елизабет, Робин също премина на другата страна.

Младият мъж: отново и отново пришпорваше коня си. Имаше да мисли за по-приятни неща. Само след три часа стигна до Хай Викоуб и влетя като вихър в двора на гостилницата, където го чакаше пажът му.

— Хал е оседлан и готов да ви откара в Лондон, милорд — съобщи момчето и остави канчето с ейл на масата пред себе си. — Идвате по-късно от очакваното.

— Задържаха ме в Удсток. — Робин скочи от седлото. — Нещо ново от последната седмица? — Провря глава през вратата на кръчмата и си поиска канче ейл.

Джем му намигна съзаклятнически.

— Носят се разни слухове, сър.

— Така ли? — Робин изпразни на един дъх канчето, което му донесе кръчмарят. Остави го на масата и погледна въпросително пажа си. — Какви слухове?

— Разправят, че кралицата била бременна. — Джем придружи новината с многозначителна усмивка. — Реших, че ще ви е интересно да узнаете. Всички само за това говорят.

Робин подсвирна изненадано.

— Как така слухът се е разнесъл толкова бързо? — Отговорът беше прост: новината беше толкова значителна, че буквално се разпространяваше по въздуха.

Робин възседна отпочиналия кон и препусна по пътя, предоставяйки на Джем да се погрижи за изтощения кафяв жребец, с който беше дошъл от Оксфорд. Много бързо забрави Елизабет и сестра ѝ, защото небето се смрачаваше, а над короните на дърветата грееше голяма жълта луна. Прекрасна нощ за романтична среща.

Дали Луиза щеше да се разхожда в градината, както беше обещала? Любопитството го тласкаше напред.

Стигна до Олдгейт след затварянето на портите, но притежаваше подписан от кралицата пропуск — отличие, което Мери беше дала на бащата на Робин като възнаграждение за лоялността му и го беше прехвърлила и върху сина му. Робин много внимаваше да не направи нищо, което би го лишило от този скъпоценен документ. Разрешението да влиза и излиза от града по всяко време беше изключително полезно. Притежаваха го съвсем малко хора.

Стражите му махнаха да мине през страничната портичка и той препусна бързо към страховития силует на Тауър. Скри скъпоценното писмо в джоба на жакета си, остави коня си в обора на една кръчма, където добре го познаваха, и забърза към водната стълба на Лайън Гейт.

— Ей, ти! — извика той на гребца, който дремеше в малката си лодка, и мъжът зарадвано се приближи до стълбата.

— Къде ще наредите да ви откарам, сър?

— Имам нужда от лодката ти — каза Робин и извади от джоба си кожена кесия. — Един суверен за три часа. — Удари кесията в дланта си и вътре примамливо зазвъняха монети.

Мъжът скочи на брега и хвана въжетото, за да изтегли лодката.

— Ще прекарам вечерта в „Черното куче“. — Той се ухили с беззъбата си уста и посочи отворената врата на близката кръчма.

— Ще те намеря там. — Робин му даде обещаната сума и скочи в лодката.

Младият мъж гребеше ритмично и уверено. След бързата езда би трябвало да се чувства уморен, но установи, че радостното очакване придаваше нова сила на ръцете му. Нощта беше прохладна, лекият бриз гонеше потискащата задуха на деня.

Жълтата луна стоеше високо в небето, когато най-сетне стигна до стълбата пред имението на Лайънъл Аштън. Без да слезе от лодката, Робин огледа внимателно къщата. Беше я виждал само веднъж, посред бял ден, и не помнеше подробности. Тя беше една от многото величествени каменни къщи на новобогаташите край реката. Под лунната светлина изглеждаше голяма, но с нищо незабележителна, кеят по нищо не се различаваше от другите.

Когато видя наблизко малка лодка, си спомни как Луиза съжаляваше, че настойникът ѝ нямал лодка. Никъде не се виждаха гребци, значи не бяха дошли гости.

Внезапно пламнала светлина го заслепи и той закри очи с ръцете си.

— Най-после дойдохте! — извика нежен глас. — От колко дни ви чакам! Вече си помислих, че сте престанали да ме харесвате.

— За бога, Луиза, махнете този фенер — пошепна сърдито Робин. — Сляп съм като прилеп.

— О, прощавайте. — Светлината изчезна. — Искрах само да се уверя, че наистина сте вие.

— Е, сигурна ли сте вече? — Той примигна, за да проясни погледа си.

— Да, но вече бях изгубила надежда. Защо не дойдохте по-рано?

Робин прибра греблото и погледна към кея, където стоеше девойката. Тя бе угасила светлината и сега беше осветена само от луната. Черната коса падаше в безредие по раменете ѝ, покрити с тънък сребърен шал. Роклята също блещукаше. Робин не можа да прецени дали за това беше виновна лунната светлина, но изпита чувството, че младата испанка пред него беше призрачно видение.

Ала когато тя се приближи към водата и се наведе към него, гласът ѝ прозвуча съвсем реално.

— Хвърлете ми въжето, за да го провра през този пръстен. Нали това му е предназначението?

— Правилно — кимна Робин. — Но първо трябва да се приближа още. Ако се наведете още малко, ще паднете във водата.

— Отлично умея да пазя равновесие — отговори бодро Луиза, но въпреки това се изправи и изчака той да се приближи до нея.

Робин можеше и сам да завърже лодката, но тя стоеше с протегнатата ръка и го гледаше с такава надежда, че не му даде сърце да я разочарова. Подаде ѝ въжето и проследи как тя го провра през пръстена и го затегна.

— Готово — засмя се тържествуващо тя. — Сега течението няма да отнесе лодката ви.

— Няма. — Той стъпи на стълбичката и се изкачи при нея.

Луиза се отдалечи от нея и Робин я последва, докато се озоваха на моравата, която стигаше до къщата. На горния етаж имаше няколко осветени прозореца, но високите дървета в градината ги скриваха под сянката си. Луиза хвърли бърз поглед към къщата.

— Слава богу, Бернардина е угасила свещта. Това значи, че до сутринта ще спи дълбоко.

— А настойникът ви?

Луиза вдигна рамене.

— В момента не е вкъщи, но той никога не проверява дали съм в леглото. Обикновено се сеца за мен веднъж в седмицата.

Робин се запита дали в гласа ѝ не беше прозвучало съжаление.

— Толкова по-добре, ако планирате среднощни забавления.

Усмивката ѝ издаваше несигурност.

— Да, планирам.

— Не можах да намеря по-добро определение за ситуацията.

— Защо не дойдохте по-рано?

— Трябваше да замина за няколко дни... по семейни дела.

— Разбирам. — Пръстите ѝ нервно подръпваха ресните на лекия сребърен шал. — Поведението ми е безсрамно, нали?

— Точно така — кимна той. — Но защо се притеснявате?

— А вие как го оценявате? — Тя вдигна глава към него и той прочете в очите ѝ страх.

— Одобрявам го. Винаги съм бил заобиколен от необикновени жени.

— О! — Тя се усмихна и белите ѝ зъби блеснаха. — Не искам да се чувствате отвратен.

Робин избухна в смях.

— Ако беше така, сега нямаше да съм тук.

— Да, разбирам — отговори Луиза и в гласа ѝ звънна облекчение. Врътна се и се скри в дълбокия мрак на един храсталак. Робин я последва с усмивка.

Застанала сред храстите, тя за пръв път се запита какво всъщност прави тук, сам-сама посред нощ с един непознат англичанин. Ако я хванеха, щяха да я изпратят в най-строгия женски манастир.

— Какво не е наред? — попита Робин и обезпокоено установи, че две копчета на жакета му бяха отворени. Очевидно бе забравил да се закопчее, когато прибра пакетчето с писмата. И сега усещаше успокояващата му тежест на гърдите си.

Луиза беше проследила погледа му и преди той да се помръдне, пристъпи към него и сръчно закопча жакета му. Това я постави в непосредствена близост до него и за свое учудване Робин се почувства неловко. Тялото му моментално реагира на топлата ѝ мекота.

Той отстъпи бързо назад, за да увеличи разстоянието помежду им. Нарочно ли го бе направила или беше само един безобиден жест, израз на невинността ѝ?

Ала когато я погледна в очите, той отхвърли последното обяснение. Доня Луиза де лос Велес от дома Мендоса вероятно беше още невинна, но намеренията ѝ не бяха.

— Простете — пошепна тя. — Искях само да ви помогна.

— Няма нищо — промърмори Робин и се опита да се усмихне.

— Благодаря ви. Каква ответна услуга очаквате, доня Луиза?

Тя го погледна подозрително.

— Защо смятате, че искам нещо от вас, лорд Робин?

— Не се опитвайте да избягате от прекия отговор — засмя се той. — Готов съм да изпълня всяко ваше желание, стига да е разумно.

Впечатлението му беше, че малката Мендоса е неудържима и незнайно защо беше избрала него, за да утоли жаждата си за възбуждащи преживявания, без да застраши сигурността си и испанската си съдба, каквато и да беше тя. По улиците на Лондон се движеше всякаква паплач и младите момичета се нуждаеха от силен, опитен придружител и закрилник.

Всъщност това беше задача за Лайънъл Аштън, но господинът явно не се интересуваше от повереното му момиче. Робин остана много доволен от възможността да поеме задълженията на Аштън.

Добре, щеше да си поиграе на настойник и учител. Тази роля не криеше опасности.

— Хайде, доня Луиза — повтори с усмивка той, — кажете ми какво искате от мен.

След кратко колебание тя отговори с многозначително вдигане на раменете:

— Нищо необикновено, сър.

Робин се изсмя тихо.

— Не очаквайте да ви повярвам. Моят опит показва, че нетрадиционните жени са склонни да очакват същите доказателства за благосклонност като традиционните. Хайде, чакам да чуя — той й посочи пейката, скрита в сянката на един жив плет. — Да седнем там и да си поговорим.

Луиза седна до него. Пейката беше малка и коленете им се докосваха. Момичето смръщи носле.

— Ужасно миришете, лорд Робин — заяви тя с обезпокояваща откровеност. — В родината ми мъжът не отива при дамата, преди да е измил потта от деня.

Робин я зяпна слисано. Скочи като опарен и се отдалечи на няколко крачки, за да си възвърне самообладанието.

— Благоволете да отбележите, мадам, че днес съм яздил петдесет мили и гребях от Тауър до тук. И всичко това само за да ви видя. Ако сте толкова чувствителна, че не искате да приемете помощта на мъж, който се е изпотил от усилието да стигне до вас, по-добре да си отида.

Луиза скочи.

— О, не... моля ви, не си отивайте! Не ми се сърдете, аз... имам лошия навик да казвам истината. Не ми пречи, че миришете... никак не ми пречи.

Робин не беше сигурен, че това обяснение е достатъчно да подобри отношенията им. Още повече, че самият той усещаше миризмата на тялото си в нощния въздух. Никога досега не се беше замислял за външността си и беше свикнал да бъде обект на доброжелателни подигравки в семейството си. Сега обаче се запита дали не беше занемарил грижата за тялото си. Кога за последен път

беше сменил ризата и бельото си? Когато беше още момче и непрекъснато обикаляше страната с баща си, той често му се караше и го дразнеше на тази тема.

— Цял следобед препусках под жаркото слънце и дойдох при вас, без да се отбия в дома си — изрече сковано той. — Прощавайте, че ви засегнах. — И тръгна по алеята, треперейки от гняв, който се коренеше в неловкост и срам.

Луиза хукна след него и улови ръката му.

— Моля ви, моля ви... постъпих глупаво. Простете ми. Никога не съм яздила петдесет мили и нямам представа какво е. И не исках да бъда неблагоприятна. Моля ви да ми простите. Радвам се, че сте побързали да дойдете при мен.

Тя се надигна на пръсти и го целуна по бузата. Очите ѝ блестяха. Погали ръката му, сякаш беше изгубено котенце.

Робин усети как неловкостта и гневът отлетяха. Той явно вонеше на кон и на пот и беше раздразил нежното носле на това разглезено дете. Ала жадната за приключения млада жена искаше повече, не само да я въведе в забавленията, които предлагаше Лондон.

— Какво точно искате от мен, Луиза? — попита отново той.

Тя го погледна страхливо, за да се увери, че всичко е наред, и заговори:

— Вече имам лодка и кон и мога да се движа свободно. Ако следващия път ми донесете мъжки дрехи, ще излизам вечер, щом Бернардина заспи, и ще ходим в града.

— Мъжки дрехи? — Робин я измери с презрителен поглед. — Скъпо момиче, нямате фигура за това.

Луиза се погледна изненадано.

— Защо смятате така?

— Защото сте чудесно закръглена — отговори с усмивка той и изрисува във въздуха гърди и задни части.

Луиза очевидно прие думите му като комплимент и не се обиди.

— Ще нося дълга наметка, която ще скрива всичко.

Робин размишляваше трескаво. Опитът му да ѝ се отплати със същата монета се провали, защото в Испания ценяха пълните и женствени жени. А и беше под достойнството на мъжа да си разменя обиди с едно младо момиче. Особено на мъж, който си беше извоювал слава в рискованата професия, избрана от самия него.

— Ще помисля и ще реша какво трябва да облечете — отсече той — Ще ви донеса нещо подходящо, обещавам. Трябва да помисля, за да съм сигурен, че ще намеря най-доброто.

— Няма никакво значение, нали ще се увия в дълга наметка — отбеляза Луиза, но се подчини на нареждането му да не мърда, а после да се завърти. — Не мога да си представя, че отгатвате какво има под този ужасен кринолин — засмя се тя.

Робин разтълкува съвсем правилно дяволития ѝ тон. Доня Луиза не обичаше да се подчинява. Но това важеше и за него.

— Вдругиден ще дойда пак — реши той, без да обърне внимание на намека ѝ. — В единнайсет, ако това е най-сигурното време за вас.

— Бернардина се оттегля в десет. Откакто сме в Англия, си ляга рано, защото ѝ е скучно — обясни с въздишка Луиза. — Бедната Бернардина. Няма приятелки... няма с кого да клюкарства вечер, както беше свикнала.

— Ако искате, ще донеса дрехи и за нея, за да ни придружава в малките ни излети — предложи Робин и скочи в лодката. Бе възнаграден със звънък смях, който прозвуча толкова весело, че той не можа да сдържи усмивката си. Развърза въжето и посегна към греблата. Луиза остана на кея под лунната светлина и продължи да му маха, докато изчезна в мрака.

Когато влезе в „Черното куче“, собственикът на лодката беше изпил няколко канчета силен ейл и дремеше на масата. Примигна насреща му, но не го позна.

— Лодката ти е на стълбата — каза Робин. — Отивай там, защото някой може да ти я вземе.

Мъжът изръмжа нещо неразбрано и отпусна глава. Робин вдигна рамене. Бе изпълнил дълга си. Излезе от кръчмата и отиде да вземе коня си.

Беше три часът сутринта, когато стигна до Уайтхол. Придворните, които обичаха чашката, още не бяха в леглата си. Играеха карти или хвърляха зарове, слушаха музика и се наливаха с вино. Освободен от необходимостта да споделя леглото на жена си, Филип Испански сигурно беше сред тях.

Робин неволно изкриви лице. Изпитваше толкова силна омраза към съпруга на кралицата, че едва успяваше да поддържа нужното чинопочитание. Филип обичаше гуляите и жените, но и най-строгите

му критици признаваха, че се посвещавахе на държавните дела със същата страст като на забавленията си. Два часа сън му бяха достатъчни. Ставаше на разсъмване, отиваше на литургия и веднага сядаше зад писалището си.

Робин беше на квартира в двореца: бяха му предоставили малка стая в крилото, обитавано от придворни с нисък ранг. Почти не беше влизал в нея, защото предпочиташе къщата на баща си в Холборн, но днес беше твърде уморен, за да продължи нататък.

На път към стаята си мина по коридора, където беше апартаментът на лорд и лейди Нилсън. Стюарт беше между любимците на Мери и след като беше взел сериозно участие в приготовленията за кралската сватба, тя го бе възнаградила с хубаво жилище.

Изпод вратата към спалнята на Пипа се процеждаше тънка ивица светлина. Робин спря. Не искаше да смугне брачната интимност, но след онова, което му бе доверила сестра му, не му се вярваше Стюарт да е потърсил близостта на жена си. Вероятно Пипа беше сама и нещастна. Той пристъпи към вратата и почука решително.

— Кой е? — Пипа явно не спеше.

— Робин.

— Почакай малко. — Тя скочи от леглото и изтича боса до вратата. Отвори, приглади набързо разпуснатата си коса и го погледна учудено и загрижено. — Много е късно, Робин. Какво има?

— Нищо. Тъкмо се връщам от Удсток и видях светлина в стаята ти. Отдавна трябваше да си заспала.

Пипа отстъпи назад и отвори широко вратата.

— В последно време заспивам трудно. — Тя се пхна отново в леглото и се облегна на възглавниците. — Разкажи ми как мина пътуването ти. Видя ли Елизабет?

Робин си наля вино от бутилката на масичката и приседна в края на леглото.

— Не, но писмото ти достигна целта. При следващото посещение ще получа отговор. Но Джем ми съобщи интересна новина.

Пипа кимна мрачно.

— Кралицата е бременна.

— Още ли не е съобщила официално?

— Не. Ще го направи в края на седмицата.

Робин отпи голяма глътка и погледна сестра си над ръба на чашата. Беше сигурен, че има още нещо.

— Говори.

Пипа скри лице във възглавницата.

— По всичко изглежда, че и аз съм бременна. Ще нося детето си едновременно с кралицата.

— Желая ти само щастие. — Той се наведе и я целуна по бузата.
— Радваш ли се?

— Да — отговори несигурно тя. — Да, до известна степен. Не ми е лесно да нося детето на мъж, който не ме желае.

— Сигурен съм, че Стюарт много се радва! — протестира Робин.

— О, да, той е щастлив. Жена му е бременна, ще си има наследник. Приема поздравленията с гордост, сякаш ги е заслужил.

Робин се стресна от горчивината в гласа ѝ.

— Пипа, мила, ти трябва да се радваш. Детето не е само на Стюарт, то е и твое. Радвай се на своето дете.

Пипа го погледна замислено и след малко кимна.

— Да, разбира се, ти си прав. Ще се съсредоточа върху детето и няма да мисля за изневярата на баща му. В двора сигурно има десетки жени като мен.

Тя си спомни за майка си, която се беше омъжвала два пъти, след като бащата на дъщерите ѝ бе починал. След два ужасни брака Гуинивийър посвети цялата си любов на момичетата си. И тя щеше да направи като нея.

Но в живота на майка ѝ влезе Хю дьо Бакъор и тя се промени.

— Не обичам да те гледам тъжна, сестричке — промълви нежно Робин, когато лицето ѝ не се разведри. Не ѝ приличаше да увесва нос и да се отдава на меланхолия. Винаги беше пълна с живот и окуражаваше другите.

Пипа разтърси глава.

— Сигурно е виновна бременността. Странно... когато не ми се гади, съм готова да рева като бебе или да се смея като луда.

— Виж ти! — Робин кимна, облекчен от това просто обяснение и склонен да го приеме, макар да знаеше, че не отговаря на истината.

Той смени темата и попита със смръщено чело:

— Пипа, мириша ли ти?

Тя го погледна смаяно и го подуши.

— Не повече от обикновено. Защо?

— Не повече от обикновено? — повтори обидено Робин. — А аз си помислих, че мириша само защото цял ден препусках като луд.

Пипа избухна в смях. Първият безгрижен смях от седмици насам.

— Ти винаги си запотен и не обръщаш внимание на хигиената, братко. Такъв ти е характерът. Никой не се дразни от това.

— Казваш го, защото си свикнала — промърмори недоволно той.

— Възможно е — отговори с усмивка Пипа. — Но защо ме питаш точно сега? — Изведнъж очите ѝ блеснаха и тя седна в леглото. — Ти имаш тайна!

Робин усети как се изчерви.

— Нямам тайна — излъга той.

— Напротив, имаш — извика възбудено тя. — Готова съм да се обзаложа, че си влюбен!

Робин стана рязко от леглото.

— Хайде, заспивай — заповяда мрачно той. — Ще се видим утре.

Прати ѝ въздушна целувка и излезе. Смехът ѝ го изпрати по коридора.

9

След неспокоен сън Пипа се събуди от веселите утринни песни на птиците пред отворения прозорец на спалнята ѝ. Остана да лежи неподвижна, защото знаеше, че щом седне, ще я връхлети обичайното гадене.

То щеше да продължи дванайсет седмици, както беше казал Лайънъл. Според нейните сметки вече беше в осмата седмица и перспективата за още цял месец със сутрешно гадене беше ужасяваща. Тя докосна корема си и се опита да влезе във връзка с малкото същество вътре. При това се запита дали щеше да понася гаденето полесно, ако с брака ѝ всичко беше наред.

От дете не можеше да понася болестите, даже когато бяха незначителни. Боледуването я изпълваше с нетърпение. Дори да живееше щастливо и хармонично със Стюарт, тази слабост щеше да я дразни ужасно.

Та затвори отново очи и се опита да съсредоточи вниманието си върху Стюарт и да намери обяснение за отчуждението му, без да приема, че има друга жена. Това обяснение беше най-близко до ума, но може би причината беше друга. Може би той има проблеми, а тя не иска да ги види и мисли само за себе си.

Тя се опита да си представи Стюарт, но вместо него видя Лайънъл Аштън. Сивите очи бяха изпълнени с разбиране, съчувствие и хумор, в пълно противоречие с обичайното му дистанцирано поведение в обществото. Когато бяха само двамата, той забравяше сдържаността си и ѝ разкриваше съвсем други страни от характера си.

Отново се опита да си представи Стюарт, принуди ума си да анализира ситуацията със съпруга си, да намери обяснение, от което да се породи решение. Ала не успя. Лицето на Лайънъл беше единственото, което виждаше, и тя се улови, че целенасочено е съсредоточила силите си да разреши загадката, която представляваше той.

Лайънъл ѝ задаваше много загадки, не на последно място и как един англичанин се бе озовал в свитата на Филип Испански. Очевидно той заемаше влиятелна позиция, макар че стоеше настрана. Излъчваше самочувствие на човек, свикнал да налага волята си. Очакваше от околните уважение и след всичко, което беше видяла, Пипа можеше да заключи, че всички се отнасяха към него с респект, дори испанските съветници на Филип.

Какво ли се беше случило с петте му сестри? В гласа му имаше тъга... не, повече от тъга. И защо така енергично беше затръшнал вратата пред напълно нормалния ѝ въпрос за жена и деца? След като самият той беше отворил тази врата. Нито жена, нито дете. Означаваше ли това, че никога не е бил женен? Къде беше прекарал детството си? Според малкото, което беше чула, и като съдеше по съвършеното владение на испанския, сигурно беше прекарал голяма част от живота си в тази страна.

Това беше много по-приятно умствено упражнение, отколкото да си блъска главата над отношенията си със Стюарт. Когато мислеше за Лайънъл, не се чувстваше сама, а сякаш имаше съюзник. И това също беше загадъчно, защото си имаше Робин, който беше готов да стори всичко за нея. Той беше нейният съюзник, нейният приятел и брат. Защо, когато се нуждаеше от помощ, мислеше първо за Лайънъл Аштън, а след това за Робин?

Пипа седна предпазливо в леглото и — о, чудо! — нищо не се случи. Посегна към кошничката със сух хляб, която Марта всяка вечер ѝ оставяше до леглото. Марта, която беше издала тайната ѝ на Стюарт, без първо да поговори с господарката си.

Пипа загриза сухото хлебче. Не се сърдеше на момичето, защото знаеше, че и неговото положение не е лесно. Грешката беше на Стюарт. Не, тя нямаше да се скара на Марта, нямаше да се поддаде на гнева — от гнева не се ражда нищо добро.

Тя се раздвижи предпазливо и спусна крака към пода. Чувстваше се отлично. Стана бавно, продължавайки да дъвче, и отново не се случи нищо. Може би я очакваше добър ден.

Ободрена, тя отиде до прозореца и се наведе навън, за да вдиша дълбоко свежия въздух, който много скоро щеше да се нажежи. Откъм реката долитаха шумовете на бъдещия се град: викове на гребци и улични търговци. Кралският дворец също се беше събудил,

кухненските прислужници вече приготвиха закуската. Но днес дори миризмите от кухнята не бяха в състояние да я смутят. Чувствителният ѝ нос не улавяше нищо подозрително.

Спомни си разговора с Робин и се усмихна на себе си. В семейството не можеха да си обяснят защо още не си е намерил жена. Естествено беше имал своите приключения, но нито една жена не беше успяла да плени сърцето му и да го обвърже трайно. Очевидно с него ставаше нещо необикновено, щом изведнъж се бе загрижил за миризмата на тялото си.

Опряла лакти на перваза, Пипа се загледа към градината на двореца. Чувстваше се спокойна, почти щастлива. Задоволството ѝ нарасна още повече, когато видя Лайънъл Аштън да излиза на терасата под прозореца ѝ. Тя затаи дъх, кръвта ѝ се стопли. Ставам смешна, каза си сърдито Пипа, аз съм почтена омъжена жена, бременна от съпруга си. Въпреки това се улови, че ѝ се иска Лайънъл да погледне нагоре към нея.

И той го направи.

Щом я забеляза, отстъпи леко назад, за да я види по-добре. Вдигна ръка и тя отговори на поздрава му.

— Много рано сте станали, мистър Аштън — извика весело Пипа и се издаде още навън. Лайънъл се уплаши. Трябваше веднага да я накара да се прибере, преди да е изтърсила детето на испанския крал на плочките пред краката му.

Сложи ръце на устата си и извика, без да повишава глас:

— Вие също сте ранобудна, мадам. Ако желаете да се поразходите преди закуска, ще ви чакам тук.

Пипа му махна в знак на съгласие и главата ѝ се скри. Внезапен прилив на енергия внесе цвят в сивото ѝ ежедневие. Щеше да бъде прекрасно да се поразходи в парка, докато въздухът беше свеж и любопитните придворни още не бяха излезли навън. Не искаше да дава повод за клюки.

Тя посегна към звънчето, с което викаше Марта, но реши, че това ще трае твърде дълго. Камериерката ѝ сигурно още спеше. Знаеше, че не може да завърже сама шнуровете на корсета си, и реши изобщо да се откаже от него. Най-добре да махне и кринолина. Толкова рано сутринта никой нямаше да я види. От друга страна обаче, ако я видеха, щеше да стане скандал. Ала точно днес Пипа не беше склонна да се

притеснява за външността си. Безгрижието ѝ помогна най-сетне, след седмици униние, да се почувства отново нормална.

Избра проста копринена рокля в меки златни тонове, която иначе носеше само в спалнята си или в най-тесен семеен кръг. Отдолу беше облечена само с проста ленена риза. Реши, че може и без чорапи, и намери чифт леки чехли. Среса набързо косите си и ги върза на тила с бяла копринена панделка. Бързият поглед в огледалото я разколеба за миг. Май не беше много редно да слезе в градината по negliже.

Е, общественото мнение никога не я беше интересувало. Тъкмо щеше да даде малко храна на клюкарите.

Пипа излезе от покоите си, мина устремно по дългите коридори, слезе по една рязко използвана стълба и задъхано отвори малката вратичка към терасата.

Лайънъл не беше мръднал от мястото, където го видя преди малко. Отново изглеждаше потънал в мислите си и за момент Пипа съжали, че бе приела предложението му за разходка. Струваше ѝ се нередно да му попречи. Облеклото му беше безупречно, но той явно не се интересуваше как е облечен. Въпреки това можеше съвсем спокойно да се яви пред краля. Раменете му бяха загърнати с къса червена наметка, жакетът и тесните панталони бяха от черно кадифе, подплатени със сатен. На периферията на черната шапка блестеше едър рубин.

Пипа беше готова да изтича обратно и да повика Марта, за да се облече прилично, но в този момент Лайънъл обърна глава към нея. Направи ѝ впечатление, че не раздвижи нито една друга част от тялото си. Очевидно беше усетил присъствието ѝ под арката на тесния вход. Усмихна ѝ се и направи крачка към нея.

— Вие имате безпогрешно чувство какво ви отива и какво е подходящо за повода — отбеляза той, поклони се, взе ръката ѝ и я поднесе към устните си.

Комплиментът я зарадва.

— Мразя официалностите и днес реших да ги пренебрегна — призна тихо тя.

— Искане ми се и аз да бях постъпил като вас. — Той сложи ръката ѝ върху лакътя си и тръгна бавно към реката.

— И какво щяхте да изберете, за да постигнете същото въздействие? — попита Пипа с искрен интерес към гардероба му.

— Панталон и риза — отговори веднага той и тя шумно пое въздух.

Защо тази представа изглеждаше толкова опасна? Риторичен въпрос.

Лайънъл също разбра, че се движеха по опасен терен. Нямахше такова намерение, но тя го предизвика с простата си рокля, с усмивката си, с видимото чувство, че е отхвърлила тежък товар. Найсетне виждаше истинската Пипа вместо угрижената, тъжна и объркана млада жена, която бяха поверили на грижите му.

— Днес май не ви се гади — отбеляза той, нарочно избирайки прозаична тема.

— Не — потвърди весело Пипа. — Още от сутринта разбрах, че ще имам хубав ден. — Пусна ръката му и бързо слезе по брега. Без да помисли какво прави, събу чехлите и стъпи върху влажната трева. — Господи, как ми напомня за детството! Цяло лято тичах боса по поляните...

Тя застана съвсем близо до водата и се загледа към реката. Там вече цареше оживено движение, безброй лодки на високопоставени личности чакаха пред кея на двореца.

— Малори Хол е разположен в долина, през която тече река. С Пен много обичахме да се ровим в калта. Усещали ли сте някога кал между пръстите си, Лайънъл?

За първи път го наричаше по име. Той го забеляза, но Пипа не.

— Това е един от спомените, които остават незабравими — отговори той. — Защо не опитате пак?

Тя го погледна през рамо и се засмя.

— Не мога.

— Преди една година също ли щяхте да кажете не? — попита предизвикателно той.

Пипа поклати глава.

— Сигурно щях веднага да опитам. Но през последната година бях затворница в Тауър, открих, че мъжът ми... че очаквам дете от мъжа си. А това означава, че трябва да се държа като възрастен човек, нади? — Тя направи няколко крачки по тревата и добави замислено: — Близките ми ще има да се смеят, ако ме чуят...

Лайънъл изпита диво желание да я прегърне. Да целува косите ѝ и да милва гърба ѝ. Да я притисне до себе си и да се наслади на

мекотата на тялото ѝ.

— Да си възрастен не означава да се отучиш да се смееш — отбеляза тихо той и усети киселия вкус на предателството да пари гърлото и езика му.

Пипа се обърна рязко към него.

— Да, мисля, че сте прав. — Тя намери чехлите си и изкриви лице, когато ги обу с мокри стъпала. — Време е да се връщаме. Не бива да ме виждат в този вид. Много ви благодаря за компанията. — Тонът ѝ беше скован и церемониален.

— Аз също ви благодаря — отговори меко Лайънъл и ѝ предложи ръката си.

Пипа се поколеба.

— Може би трябва да се приберете сам, сър. Паркът вече е доста оживен. Ако ни видят двамата... — Тя се опита да се усмихне, но не се получи.

— Права сте — кимна спокойно той и нежно помилва бузата ѝ. — Почти ми се иска привидното да беше действително, Пипа.

Тя улови погледа му и двамата дълго не отделиха очи един от друг. Лайънъл се овладя пръв.

— Простете. — Той целуна ръката ѝ и си тръгна.

Пипа го проследи с поглед. Той беше изразил желание, което тя беше длъжна да отхвърли. С всички средства.

Панделката, която държеше косата ѝ на тила, се развърза и тя посегна да я завърже. Сигурно много хора се намират в моето положение, помисли си развеселено тя. С времето повечето бракове стават скучни и твърде много почтени омъжени жени... както и мъже стават жертва на чувство, което ги изкушава да изневерят. Вероятно точно това се беше случило и със Стюарт.

Пипа сложи ръце на корема си. Чувството беше приемливо, докато оставаше тайна за обществото. Но сега беше крайно време да се прибере в двореца.

Когато стигна незабелязано до покоите си, Марта вече наливаше гореща вода за миене в каната. Огледа неодобрително леката рокля на Пипа и отбеляза:

— Станали сте без мен, милейди.

— Да, събудих се рано и не исках да смутя съня ти. — Пипа разпусна косата си. — Реших да се поразходя по брега, преди алеите

да се напълнят с дами и кавалери.

— Не знаех какво да ви донеса за закуска — месо или сирене.

Пипа хвърли поглед към таблата с пресен хляб и масло.

— Бих искала шунка с бъркани яйца. О, да, и канче медовина. Днес не ми се гади и имам голям апетит.

— Много добре, милейди. — Марта все още не знаеше дали продължава да се ползва с благоволенieto на господарката си, но се радваше, че засега не се забелязваха признаци на недоволство. — Да ви помогна ли с преобличането?

— Ще се справя сама, благодаря. — Пипа се усмихна, за да смекчи удара, но усети, че Марта се ядоса. Момичето излезе, без да каже дума, и тя побърза да се съблече и да се измие с горещата вода в каната.

Отново си спомни Робин и едва не избухна в смях. Пен щеше да се зарадва много на промяната, станала с брат им.

Но Пен не беше наблизо. Никой от близките ѝ не беше до нея, за да се зарадва на възможността Робин да се е влюбил. Никой не беше до нея, за да...

Пипа стисна здраво устни, за да се овладее. Самосъжалението беше най-безполезната реакция в сегашната ѝ ситуация.

Трябваше да се облече и да потърси Робин, за да се опита да изтръгне тайната му. Това щеше да отклони вниманието ѝ от склонността да се самосъжалява.

Пипа погълна закуската си с апетит, какъвто не беше изпитвала през последните седмици. Всичко ѝ беше вкусно, а медовината я изпълни с чувство на блаженство. Сега това беше предпочитаното ѝ питие.

Марта стегна корсета ѝ и тъкмо нагласяваше рюшовете на шията ѝ, когато на вратата се почука. Камериерката изтича да отвори. Влезе паж с ливреята на кралицата и възвести тържествено:

— Нейно величество кани лейди Нилсън да се яви на аудиенция в девет.

— Лейди Нилсън е поласкана от оказаната ѝ чест и ще се яви точно — отговори автоматично Пипа. — Предполагам, че сте уведомили и лорд Нилсън?

— Не, мадам, това не ми беше възложено. — Пажът се поклони и излезе.

Странно, каза си Пипа. По гърба ѝ пролази студен страх. Може би тази покана означаваше, че се надига опасност? Кралицата никога не беше проявявала внимание лично към нея, канеше я само като необходим и не особено приятен придагък към съпруга ѝ. Може би Мери беше разбрала, че тя си пишеше с Елизабет? Дали щеше да я обвини в предателство? Дали Стюарт имаше обяснение за поканата?

Пипа избра от сребърното ковчеже на тоалетката си смарагдова брошка и подходящи пръстени. Пръстите ѝ трепереха едва забележимо.

Тя застана пред огледалото и опита да преодолее страха си с щателна проверка на външността. Зелената копринена рокля беше украсена със сребърна дантела, фустата беше от жълт сатен. Идеален тоалет за сутрешна аудиенция. Черната кадифена шапчица, украсена със смарагди, беше извита на челото като подкова.

Пипа остана доволна от себе си и увереността ѝ се възвърна. Мери не знаеше нищо за писмата до Удсток — ако беше узнала, първо щяха да арестуват Робин. Пипа знаеше, че той е предал писмото, значи не го бяха хванали... ако някой от хората на Бедингфилд не го беше заловил в последния момент, преди да стигне до Елизабет.

Сърцето ѝ биеше силно и тя беше готова да помоли Марта да разхлаби малко корсета ѝ. Навлажни слепоочията си с лавандулова вода и след няколко дълбоки вдишвания успя да възстанови нормалния ритъм на сърцето си. Нямаше смисъл да си представя най-лошото.

Хвърли поглед към емайлираното часовниче, което носеше на златна верижка на кръста си, и установи, че още нямаше осем. Значи имаше достатъчно време да потърси Стюарт и да разбере дали той знае нещо повече за поканата на кралицата. След това щеше да отиде при Робин. Може би той също знае нещо.

Спалнята ѝ беше разделена с врата от стаята на мъжа ѝ — врата, която в последно време почти не се отваряше. Пипа почука тихо, почака няколко секунди и влезе. Остана на прага, тъй като не искаше да влиза неканена. Капаците на прозореца бяха затворени, помещението беше празно. Леглото беше неизползвано.

Тя знаеше, че Стюарт често прекарва нощите навън и си ляга едва на разсъмване. След това спеше до обед. Ако беше получил заповед да замине, щеше да ѝ каже. Трябваше да обсъдят някои неща,

за да поддържат пред двора представата за хармоничен съвместен живот. Къде ли беше прекарал нощта?

Опитвайки се да не мисли за мъжа си, Пипа се върна в стаята си и затвори вратата. Погледна бързо към Марта, която събираше съдовете от закуската, и се замисли дали да я попита знае ли нещо за господаря си. Знаеше, че Марта имаше връзка със слугата на Стюарт и вероятно беше осведомена кога негово благородие не прекарва нощите в леглото си.

Пипа излезе и забърза през лабиринта от коридори към стаята на Робин. Неженените придворни, които не принадлежаха към близкото обкръжение на Мери, не можеха да претендират за хубави стаи пред дворцовата канцелария. В северното крило, където беше подслонен брат ѝ, коридорите бяха тесни, разстоянията между вратите малки, гоблените по стените избелели и прокъсани.

Затова пък тук беше тихо и спокойно. Коридорът беше пуст. В падащите през тесните прозорци слънчеви лъчи танцуваха пращинки. Задълбочена в мислите си за предстоящата аудиенция, Пипа не обръщаше внимание на обстановката. Мина покрай една стая, чиято врата беше откряната и отвътре се чуваше шепот.

Направи още няколко крачки и изведнъж спря. Обърна се и се огледа тревожно. Какво търсеше Стюарт в тази далечна, занемарена част на двореца? Върна се и надникна през открянатата врата.

Двама мъже си шепнеха. Стюарт и някакъв непознат. Отначало не разбра за какво говореха. Не беше в състояние да го проумее. Любовен шепот, нежни ласки, тих говор и накрая шум, който я вцепени. Шум, който не можеше да се сбърка с нищо друго — триене на плът в плът.

Не, невъзможно!

Тя преглътна толкова тежко, че шумът отекна заплашително в пустия коридор. Сигурно беше загубила ума си. Въобразяваше си невъзможни неща. Сигурно бременността беше виновна за тези дяволски халюцинации.

Без да съзнава какво прави, Пипа пристъпи по-близо до вратата и я докосна с върховете на пръстите си, за да се отвори още малко. Сега видя ясно леглото, тясно легло в бедняшка стая.

Не беше халюцинация. Не си въобразяваше. Не беше загубила ума си. Мъжът на леглото беше Стюарт. Не знаеше с кого се любеше

съпругът ѝ, но и не беше нужно да знае.

Тя отстъпи тихо назад. Не посмя да затвори вратата и забърза обратно по коридора. Полите ѝ шумоляха тихо, леките сатенени обувки не вдигаха шум.

В стаичката Габриел се отдели от Стюарт.

— Чу ли нещо? — Гласът му трепереше от страх.

Стюарт поклати глава.

— Нищо няма. Може би е била мишка. — Той избухна в тих смях. — Тук сме на сигурно място, Габриел. Стаята е необитаема. Знаеш ли колко време я търсих?

— Ами вратата... отворена е! — Габриел посочи с пръст към коридора и лицето му побеля.

Стюарт скочи и отиде до прага, за да погледне в коридора. Не се виждаше никой. Затвори вратата, но когато отново се обърна към леглото, резето поддаде и вратата отново се отвори.

— Резето не държи — обясни той, — това е всичко. Ще наредя да го поправят, за да не се притесняваш следващия път.

Габриел попипа студеното си лице.

— Тук е твърде опасно, Стюарт. Предпочитам таверната.

Стюарт отвратено изкриви лице.

— Но там е ужасно, скъпи. Толкова мръсно, толкова... грозно. — Той седна на леглото и посегна към кожения мях с вино в краката си. След като утоли жаждата си, го подаде на Габриел. — Няма от какво да се тревожиш.

Така или иначе нямаше какво да крият. Никъде не можеха да бъдат напълно сигурни.

Тази горчива мисъл вгорчи и виното на езика му. Слава богу, Габриел не знаеше нищо за това и нямаше да узнае.

Габриел отпи голяма глътка и изтри устата си с ръкав.

— Днес следобед ще свиря в големия салон, докато играят карти. Ще бъдеш ли там?

— О, да. Знаеш, че не пропускам възможност да поиграя карти — отговори Стюарт и изписа на лицето си увереност, за да не тревожи повече любимия си. Габриел се опита да се усмихне, но направи само жалка гримаса.

— Трябва да вървя.

Стюарт не го задържа. Когато се страхуваше, Габриел имаше нужда да се озове сред хора, за да се почувства отново сигурен.

Но за тях нямаше сигурност. Никъде. Стюарт се отпусна на възглавниците, отново вдигна меха до устата си и отпи от силното вино. Изпод леглото изскочи малка сива мишка и се скри в един процеп между дъските.

След като разбра, че шантажът на испанците няма да свърши скоро, той взе решение. Защо трябва да се крият в дупки и тъмни ъгли? Да се срещат в мръсните стаи на онази ужасна кръчма? Нямаше никакъв смисъл да се крият, след като шпионите на Ренар следяха всяка тяхна стъпка. Сигурно вече знаят, че си е устроил любовно гнездо в тази неизползвана стаичка. А дори и да не знаеха, щяха да научат много скоро. Но никой друг не биваше да го узнае.

Естествено двамата не можеха да признаят открито любовта си, но ако бяха предпазливи, можеха да запазят тази стаичка! В нея имаше само най-необходимото, но поне беше далече от официалните помещения на двореца. И придаваше на любовта им известно достойнство. Тук той се чувстваше в известна степен господар на живота си. Ужасното чувство, че го манипулират като марионетка, че не може да влияе върху онова, което става с него, тук не беше толкова силно изразено. Естествено това беше илюзия, но можеше да се преструва, че не е. Заради Габриел.

Стюарт стана и внимателно оправи облеклото си. Огледа се и си набеляза как да направи помещението по-приятно. Първо щеше да донесе покривка за сламеника...

Без да бърза, той се отправи към покоите си. Щом влезе в стаята си, хвърли бърз поглед към вратата, която я свързваше със спалнята на Пипа. Всяка сутрин я чуваше да повръща и отвращението, което изпитваше, нямаше нищо общо с неразположението ѝ — отвращаваше се от онова, което беше причина за състоянието ѝ. Изпълнен с омраза към себе си, се скриваше в леглото и слагаше възглавницата на главата си, за да не чува шумовете.

Тази сутрин от стаята на Пипа не се чуваше нищо. Облекчен, Стюарт блъсна капациите на прозореца, съблече се и си легна. Един час сън щеше да го освежи. По-късно щеше да отиде при Пипа. Трябваше да се покажат заедно на голямата аудиенция при кралицата. Вече нямаша какво да си кажат, разговорите им се ограничаваха в

баналности, но трябваше да пазят фасадата на брака си. Той беше сигурен, че Пипа ще се справи не по-зле от него.

Пипа избяга в най-далечния ъгъл на градината. Все още по алеите нямаше разхождащи се и тя беше сама с градинарите. Над фонтана се издигаше тънка мъглица, докато водата ритмично се издигаше и падаше в езерцето.

Имаше чувството, че някой е я ударил и цялата се е вцепенила. Раздвижи пръстите на ръцете и краката си, за да се убеди, че още ги усеща. Не можеше да мисли. Единственото ѝ желание беше да си намери уединено, студено местенце, далече от топлия и чувствен свят.

Никога не се беше чувствала толкова сама. Изоставена от всички.

— Простете, мадам... — Колебливо произнесените от един градинар думи я стреснаха и тя забеляза уплашено, че преди това беше казал още нещо.

— Какво има?

Мъжът размаха греблото си.

— Чакълът, мадам. Под пейката. — Погледна я любопитно и попита: — Зле ли ви е, мадам? Да повикам ли някого?

— Не... не, благодаря. — Пипа стана и прибра полите си. Погледна часовничето си и установи, че беше почти девет. Ако не побързаше, щеше да закъснее за кралската аудиенция и да предизвика скандал.

Имаше чувството, че в главата ѝ е каша. Дори възможното закъснение ѝ се струваше маловажно. Не я интересуваше и причината, поради която кралицата я беше удостоила с тази аудиенция. Какви последици можеше да има? Обвинение в държавна измяна. Затваряне в Тауър. Или екзекуция?

Тя прекоси бързо градината, качи се на терасата и влезе в двореца. Придворни я заговаряха, усмихваха ѝ се, махаха. Пипа не виждаше никого. Спря едва на вратата пред залата за аудиенции.

— Мадам. — Херолдът се поклони и почука с жезъла си. Вратите се отвориха тържествено и Пипа влезе в просторното помещение. То беше празно, но това изобщо не я впечатли. Херолдът вървеше пред нея и спря пред вратата, която водеше към стаята за частни аудиенции. Отвори я и възвести:

— Лейди Нилсън, Ваше величество.

Пипа влезе. Мери, която беше сама с дамите си, седеше зад писалището си, отрупано с документи. Огледа внимателно гостенката си и поздрави:

— Добро утро, лейди Нилсън.

— Мадам. — Пипа направи почтителен реверанс и се отпусна на коляно. Някога си говореха на малко име, но това време беше безвъзвратно отминало.

Мери ѝ даде знак да се изправи и посочи една възглавница.

— Седнете. Бременните жени трябва да се щадят. — Тънките ѝ устни се опънаха в усмивка. — Научих тайната от съпруга ви.

— Вече не е тайна, мадам. — Пипа се отпусна на възглавницата и внимателно подреди полите си. Тялото ѝ правеше правилните движения, от устата ѝ излизаха правилните думи, но умът ѝ не участваше в ставащото. Тя се обърна към Мери с усмивка, в която имаше въпрос, и кралицата кимна.

— Значи и вие сте чули слуховете.

— Да, мадам. Моля, приемете благопожеланията ми...

Мери кимна благосклонно.

— Изглежда, ще износим децата си заедно. И ще изстрадаме мъките на раждането... — На лицето ѝ отново се появи усмивка.

С края на съзнанието си Пипа отбеляза, че усмивката беше неприятна и криеше нещо. Но тя продължаваше да се движи в тясното мъгливо пространство, което я сковаваше, и учтивата ѝ усмивка в отговор на кралицата не издаде нищо.

— Добре ли се чувствате? — Мери се приведе напред и опря ръце на писалището.

— Сутрин ми се гади, мадам — отговори Пипа. — Но след дванадесетата седмица ще ми мине.

Мери се отпусна в креслото си.

— Да, и аз така чух. За щастие аз бях пощадена от сутрешното неразположение.

Пипа направи лек поклон, но не отговори.

— Мисля, че трябва да се погрижим за лейди Пипа, скъпа моя.

Пипа примигна стреснато, защото мъжкият глас беше дошъл от нищото. Филип внезапно бе застанал зад съпругата си. Драперията зад креслото ѝ леко се движеше.

— Да — отговори беззвучно Мери. — Тя ще остане в двора. Личният ми лекар ще я наглежда.

— Не е нужно, мадам. Имам свой лекар и...

— Не, не — прекъсна я Филип, — не ни противоречете. Ще получавате същите грижи като кралицата на Англия, мадам, ние настояваме. Нали съм прав, скъпа? — Той се обърна въпросително към Мери, която кимна с усмивка.

— Съпругът ми ще ви бъде много благодарен, сир — каза Пипа и се учуди колко студено и иронично прозвуча гласът ѝ.

В стаята се възцари мълчание, полъхна студ, докато Мери каза:

— Още днес ще ви изпратим нашите лекари, лейди Нилсън. Ще видите, че са най-добрите.

Значи трябваше да си върви. Пипа стана от ниската възглавница с лекота, която издаваше дълъг опит. Направи реверанс пред величествата и се оттегли заднешком.

Лайънъл излезе иззад завесата, където беше чакал появата на краля. Поклони се пред Мери и Филип и забърза да настигне Пипа.

Какво се бе случило с нея след малката им сутрешна разходка? Само преди два часа. Сега сякаш идваше от друг свят. Погледът ѝ беше празен, лицето вкаменено, очевидно не забелязваше нищо около себе си.

Когато извика името ѝ, тя беше стигнала края на голямата зала за аудиенции.

Пипа спря и бавно се обърна към него.

10

— Смятах да ви потърся — каза Пипа и се стресна от признанието си. Намерението ѝ не беше съзнателно, но като го видя пред себе си, разбра, че не може да говори с никого другого.

Лайънъл отиде бързо при нея.

— Какво има, Пипа? Нещо се е случило, но какво? — Тонът му беше настойчив. Топлината на погледа му и дълбоката загриженост в гласа му стопиха и последната съпротива на младата жена. Тя стоеше и го гледаше, неспособна да намери правилните думи.

— Къде можем да се скрием? — попита след малко тя.

Лайънъл се огледа бързо. Слугите подготвиха залата за предстоящата публична аудиенция и хвърляха любопитни погледи към странната двойка — и това беше разбираемо, защото ясно се виждаше, че Пипа беше отчаяна и напрегната.

— Ще излезем. — Той улови ръката ѝ в здрава, топла хватка. — Каквото и да е, ще го обсъдим навън.

— Добре — кимна с готовност Пипа. Слънце, въздух, простор. Точно това ѝ беше нужно, за да хвърли светлина върху ужасната тъмна бъркотия, която ѝ отнемаше всяко чувство за това коя и каква е... за личността, която си мислеше, че е била.

Двамата излязоха от голямата зала. Коридорът беше пълен с хора, които стояха на групи и разговаряха на висок глас, бързаха по работата си или просто наблюдаваха шумната суетня, облеgnати на стената.

Лайънъл сложи ръката на Пипа върху лакътя си, за да не привличат излишно внимание. Усети треперенето на пръстите ѝ, докато тя бързаше редом с него към изхода, без да поглежда встрани.

Щом стигнаха до градината, Лайънъл я поведе по една самотна алея, която минаваше покрай лехите с подправки и извеждаше към задната страна на двореца.

— Тук вече можете да ми разкажете какво се е случило.

Пипа свали ръката си от лакътя му. Скръсти ръце под гърдите си и вдигна глава към небето.

— Бихте ли ме прегърнали?

Той изпълни молбата ѝ. Лека, почти колеблива прегръдка, но тя се вкопчи здраво в него и го погледна в лицето.

— Целунете ме.

Той я целуна нежно. Нямаше представа какво се криеше зад тези странни искания, но не беше в състояние да я отблъсне — все едно да отсече ръката си. Искаше да я прегръща и целува. Искаше го от доста дни насам.

Помилва тесния ѝ гръб, усети острите плешки, гръбначните прешлени под тежката материя на роклята. Тя задълбочи целувката и мушна езичето си в устата му. У нея имаше нещо отчаяно. Тя го желаше отчаяно. Накрая Лайънъл се отдръпна неохотно, без да пуска тясната ѝ талия.

Усмихна ѝ се със следа от разкаяние.

— Не искам да изглеждам неблагодарен, Пипа, но трябва да знам какво означава тази покана.

Тя попита с пръсти тръпнещите си устни и думите избликнаха от устата ѝ като неудържим поток, изпълнени със страх.

— Аз съм на двайсет и пет години и не знам как ще живея по-нататък... като празна, захвърлена обвивка. Той ме осъди да живея без любов, без нежност... да живея с мъж, който се отвращава дори от външността ми. Как да прекарам остатъка от живота си сама?

Тя пое дълбоко въздух, сякаш беше забравила как се диша, и думите отново потекоха от устата ѝ.

— Той ме захвърли като стока без ценност... използва ме като фасада, за да скрие истинските си желания. Как посмя да ме вземе, мен цялата, моето Аз, моите потребности, и да ги заличи с един замах заради своите собствени? Използва ме като щит, крие се зад брака ни. А аз трябва да мълча и да понасям това положение. Да живея без любов, без нежност, докато един от двама ни си отиде. Докато той се отдава на страстта си, аз трябва да живея без страстни прегръдки и целувки. Защо? Защо е избрал точно мен? — Последните думи бях произнесени с див гняв и тя почти се задави в сълзите, които не можеше да пролее. — Защо е избрал точно мен за тази чудовищна лъжа? Защо не ме цени като човек? — попита отново тя и Лайънъл

неволно се почувства виновен. В очите ѝ блестяха сълзи на гняв и дълбока обида, която го улучи право в сърцето.

В продължение на един ужасен миг умът му спря да работи. Беше изключено мъжът ѝ да ѝ е признал истината. Какво точно се бе случило? В сърцето му пропълзя студен страх. Ами ако Пипа беше узнала какво са ѝ сторили? — Не, невъзможно. Абсолютно невъзможно.

Той стисна ръцете ѝ и попита настойчиво:

— Не ви разбирам... какво е станало? — Ясните сиви очи задържаха погледа ѝ и ѝ внушиха спокойствие.

— Стана това, че видях мъжа си в леглото с друг мъж — отговори тя бавно и отчетливо. — Разбрахте ли сега? Стана ли ви ясно, че бракът ми е само фарс, измама, за да може мъжът ми да се отдава на наклонностите си, без да застраши положението си в двора? И за да бъде съвсем убедителен, ми направи това дете. — Гласът ѝ секна. — Естествено оттук нататък той вече няма да дойде в леглото ми. Не може да прави с мен нещо, което го отблъсква. Това е, което исках да ви кажа. — Тя сведе глава. Дъхът ѝ идваше бързо, повърхностно, лицето ѝ пребледня, от очите ѝ капнаха две едри сълзи.

Лайънъл въздъхна облекчено. Зад гнева и объркването ѝ дебнеше страх... Отвратителната измама на мъжа ѝ беше дълбоко унижение за нея. Той я разбираше, защото сам беше изпитал този страх, когато по принуда се примири с безпомощността си. Страх, който сковаваше човека, измъчваше сърцето и духа.

Този страх и днес продължаваше да го мъчи. Колко пъти се беше събуждал от миризмата на тлеещо дърво или от пращенето на пламъците.

Лайънъл също носеше отговорност за онова, което бяха причинили на тази жена, но нямаше нищо общо с женитбата ѝ и с измамата на Стюарт Нилсън, затова сега беше длъжен да я подкрепи, още повече, че отлично разбираше как се чувства. Можеше да възстанови самоуважението ѝ, да я направи човек, който съзнава собствената си ценност.

Помилва нежно бузите ѝ, мокри от сълзи, наведе се и целуна очите ѝ, връхчето на носа ѝ, ъгълчетата на устата ѝ. Тя не се помръдваше, очите ѝ бяха широко отворени, но по крехкото ѝ тяло пробяга тръпка.

Устните му се плъзнаха зад ухото ѝ, слязоха към шията, спряха върху нежната кожа под брадичката. Тя отметна глава назад и разкри бялата си шия, лудо биещия пулс, закръглените ѝ гърди се вълнуваха под дълбокото четириъгълно деколте.

Обзелото го желание, спря дъха му, замъгли разума му и прогони скептицизма, му. Не му трябваша оправдания, не искаше да бъде лечител и обновител. Още от първия миг изпитваше влечение към нея, но се преструваше на равнодушен. Сега вече нямаше причини да отрича.

— Желая те — произнесе дрезгаво той и горещият му дъх помилва кожата ѝ. — Искам да те прегръщам, да те любя, да те притежавам цялата. Искам да опозная всеки сантиметър от кожата ти, всяка фибра от съществуването ти. Искам да те милвам, докато тялото ти запее, искам да се потопя в най-тайните му кътчета, да пия от сладостта ти, да замая сетивата си с аромата ти.

Целуна я по устните и продължи да ѝ описва страстта и желанието си. Пипа се притисна до силното му тяло и пожела да се изгуби в него. Не можеше и не искаше да мисли. Вкуси езика му, солта на устните му, прегърна го и се опита да го обхване с тялото си, както той я обхващаше със своето.

Думите, които звъняха в горещия въздух, я стопляха вътрешно, от тях кожата ѝ тръпнеше и напрегнатите ѝ мускули се отпуснаха. Когато той я вдигна на ръце, тя обви с ръце шията му и притисна лице до неговото. Очите ѝ бяха широко отворени, сякаш не искаше да се лиши от нито едно усещане за близостта им.

Не помнеше колко отдавна не я беше носил никой — сигурно от детството ѝ. Това я развесели и за момент разкъса транса на страстта. Тя се засмя тихо до устата му и той отговори на смеха ѝ.

Лайънъл намери уединено сенчесто местенце, където миришеше упойващо на прясно окосена трева. Пипа не съзнаваше къде се намира. Лайънъл коленичи, без да я изпуска от ръцете си, и внимателно я положи върху меко и ароматно легло от трева.

Когато отвори корсета ѝ, тя се раздвижи и пошепна нещо неясно. Предостави му гърдите си, вдигна ги срещу милващата му уста, учуди се на коравите, тръпнещи зърна, усети сладостта на целувките му чак в слабините си, сякаш тези две части на тялото ѝ бяха свързани от невидима нишка.

Лайънъл я целуна по шията, вкуси влагата между гърдите ѝ. Ръката му се плъзна под полите, за да намери топлите бедра.

Пипа се отпусна на постелята от прясно окосена трева и устреми поглед към лицето му, което изразяваше блаженство. Пръстите му се плъзнаха нагоре по бедрата ѝ, намериха гънките на най-интимното ѝ място и тя се раздвижи. От устните ѝ се отронваха тихи, сладостни стонове. До днес не знаеше, че интимните милувки могат да доставят такова удоволствие.

Лайънъл се усмихна. Знаеше какво изпитва тя, знаеше, че тези усещания бяха нови за нея. Отново я целуна и зарови пръсти между топлите, меки косъмчета. Пипа усети собствената си влага и изпита почти болезнено желание. Прехапа устни и вкуси собствената си кръв.

Лайънъл коленичи, развърза панталона си, вдигна с един замах полите ѝ, обхвана дупето ѝ, за да повдигне хълбоците ѝ, и се плъзна гъвкаво във влажното, готово да го посрещне тяло.

Усещането веднага се промени. Пипа го гледаше втренчено и не смееше дори да диша, за да не пропусне нищо от онова, което я заливаше. Беше съвсем различно от онова, което беше преживяла със Стюарт. Цялото ѝ съществуване участваше в любовния акт — не само тялото, но и душата ѝ.

Удоволствието също беше съвсем различно. Онова, което изпитваше Лайънъл, беше част от собствената ѝ наслада. Тя се наслаждаваше на възможността да го усеща дълбоко в себе си, да усеща силното пулсиране на възбудената му мъжественост и отговора на своето тяло. Опита се да го обгърне с крака, да се притисне до него, но полите ѝ пречеха. Увиваха се около краката ѝ, задържаха коленете ѝ.

— Проклети дрехи — произнесе задавено тя. — Човек трябва да се люби съблечен.

— Невинаги — усмихна се развеселено Лайънъл. — Понякога с дрехи е много по-хубаво.

Той се отдръпна и Пипа усети как излезе от тялото ѝ. От устните ѝ се изтръгна разочарована въздишка. Но само след миг отново го усети в себе си, той проникна бавно, съвсем бавно, тя вдигна хълбоците си, за да го приеме, телата им се сляха и тя затвори очи, за да усеща само учудващата наслада, която я изпълни цялата с напрежение. Реагираха и пръстите на краката ѝ, и дори ушите и кожата

на главата. А когато всичко свърши, тя остана да лежи на тревата мека и безформена като разтопен восък.

Пипа не отвори очи. Искаше да заспи. Да се обърне настрана, да се свие на кълбо и да преживее отново чудото, което бавно ѝ се изплъзваше.

Лайънъл се надигна на колене, затвори панталона си и се взря в безжизнената фигурка с високо вдигнати поли. Глезените, прасците и бедрата ѝ бяха трогателно тънки. Дали беше заспала? Светлите мигли лежах като полумесеци върху бледата, обсипана с лунички кожа, все още зачервена от преживяната страст. Шапчицата ѝ беше паднала настрана и черното кадифе, обсипано със смарагди, беше в ярък контраст със зелената трева. Неподвижните ѝ пръсти бяха тънки и бледи.

Когато той се опита да подреди полите ѝ, Пипа отвори очи.

— Май съм задрямала.

— И аз така мисля — отвърна той и се наведе да приглади назад немирните кичури. — Можеш ли да станеш?

Пипа седна в тревата. Огледа се и видя, че се намираха в нещо като навес. Над купчината прясно окосена трева беше издигнат импровизиран покрив.

— Това да не е купчина за компост?

— Още не, но ще стане — отговори през смях Лайънъл.

Пипа си сложи шапчицата и я стегна под брадичката си.

— Никога не съм се любила върху купчина компост... всъщност сега разбирам, че никога не съм се любила истински. — Тя протегна ръце и в усмивката ѝ имаше въпрос.

Лайънъл я хвана и я изправи на крака. Единствената му реакция на признанието ѝ беше вътрешната му радост.

— Сигурно изглеждам ужасно — промълви Пипа и изтърси тревата от полите си. — Косата ми вероятно е цялата в трева?

— Да... ако свалиш шапчицата...

— Без огледало няма да я закрепя, както трябва — обясни тя. — Много по-неприятно е, че чорапите ми са изкривени. — Без фалшив срам тя вдигна полите и фустите си и оправи белите си копринени чорапи, като му даде възможност да види част от бедрото ѝ и половината ѝ дупе.

В слабините му отново лумна пламък.

Пипа спусна полите си и когато отново се обърна към него, изведнъж изпита несигурност. В главата ѝ се завъртя неприятна мисъл. Ами ако беше събудила съжалението му? Тя му бе разкрила душата си. Може би той просто бе пожелал да я утеши?

— Какво ти е?

Тя поклати глава.

— Нищо ми няма. Дали ще успея да стигна незабелязано до покоите си?

— Какво има, Пипа? — Тонът му беше спокоен и решителен.

Пипа излезе изпод дъсчения покрив и обедното слънце опари кожата ѝ. Беше ѝ трудно да изрази с думи бъркотията от чувства, предчувствия и страхове. Лайънъл не я беше обидил с нищо, но фактът, че се бе опитал да облекчи болката ѝ, изведнъж ѝ се стори обиден.

— Много ти благодаря — произнесе сковано тя. — Ти направи всичко, което беше във възможностите ти, за да се почувствам по-добре. За съпруга си съм по-малко от праха под обувките му. Ти ми върна гордостта и аз ти благодаря.

Лайънъл се облегна на един от коловете, които носеха покрива. Пипа беше права, но това беше само началото. Съчувствието му изчезна още след първата целувка.

— Аз не дарявам жените с любовта си само за да се почувстват по-добре — отговори той. — Не съм чак толкова безкористен. — Опря глава на дървото и продължи с присъщата си сдържаност: — Желая те, откакто те видях за пръв път. Може би това не е нормално, но кой би могъл да каже? Искам да знаеш, че никога не съм се любил с жена само от съжаление. Твоето предположение е обида и за двама ни.

Пипа докосна брошката на гърдите си и студената гладкост на скъпоценния камък изведнъж я утеши. Погледна го и се успокои още повече от хладната сдържаност на обичайната му поза.

Тя будеше желание в мъжките сърца — много мъже бяха на това мнение. Външността и поведението ѝ бяха нетрадиционни, но беше чувала достатъчно изпълнени с копнеж въздишки, достатъчно комплименти и смели предложения, за да знае, че мъжете ценяха женствеността ѝ. Абсолютното потвърждение за това беше между краката ѝ. Никакви лепкави остатъци от бързо и нежелано, макар и неизбежно сливане, а прекрасен изблик на страст, който бяха изживели

заедно. Тя и Лайънъл се бяха любили. Това беше сигурно доказателство, че тя беше достойна за любов и будеше желание.

— Прости ми — прошепна тя и пристъпи към него. — Както казва народът, на харизан кон зъбите не се гледат. — Протегна се, за да го целуне. — Вие сте дар от небето, мистър Аштън, и аз ви благодаря.

— Аз съм на мнение, че си разменихме дарове, лейди Пипа — каза той и поднесе ръката ѝ към устните си. Очите му се смееха на абсурдната игра помежду им. — Също така смятам, че следващата размяна на дарове трябва да се обмисли по-добре.

— Без дрехи — отсече Пипа и се засмя. На сърцето ѝ беше леко, струваше ѝ се, че е загърбила завинаги мрака, ужасната потиснатост, която я владееше доскоро. — Копнея да ви видя без дрехи, мистър Аштън.

— Удоволствието ще е изцяло мое, мадам. — Той се поклони церемониално.

— Вие ме донесохте тук, сър. Не искате ли да ме изнесете? — Пипа потръпна от спомена за прекрасното усещане да се носи в прегръдките му, да се радва на силните му ръце.

Лицето му се промени, помрачня.

— Не, не мога. Изчезвай оттук! Аз ще изчакам десетина минути и ще те последвам.

Пипа кимна и забърза към пътеката, която обикаляше лехите с подправки. Той я донесе дотук на ръце. От детските ѝ години никой не я беше носил на ръце. Защо сега я прогони?

Тъй като не внимаваше в каква посока се движи, тя изведнъж се озова в овощната градина, където работеха няколко градинари. Отново намести шапчицата си, макар че не можеше да скрие тревичките и сламките в косата си.

Спокойна, с високо вдигната глава, Пипа премина през моравата между дърветата. Погледът ѝ беше устремен право напред. Не я интересуваше какво ще си помислят градинарите. Трябваше да запази достойнството си и да се прави, че не ги забелязва.

Излезе от овощната градина и се запъти към ковачниците на двореца, където нямаше да ѝ обърнат внимание. Там се работеше усърдно, миришеше на разпалени въглища и разтопен метал, носеше се многогласно удряне на чукове. Пипа влезе в двореца през една странична врата, мина през крилото на прислугата и успя да стигне

незабелязано до коридора, където бяха покоите ѝ. Марта не беше в стаята и след бърз поглед в огледалото Пипа се зарадва на отсъствието ѝ. Захвърли леките сатенени обувки в един ъгъл, свали шапчицата от главата си и изтърси буйните си коси. На дъските нападаха тревички и тя ги избута с крака под леглото. Погледна се отново в огледалото и се засмя — държеше се като виновно хлапе. Никому не дължеше обяснение... дори на Стюарт. Не и след като знаеше истината за него.

При тази мисъл Пипа спря. След кратка проверка на съвестта си установи, че не изпитва никакво разкаяние заради изневярата си. Все още беше ядосана на Стюарт и изпитваше болка от начина, по който я беше използвал. Подобно отношение беше нечовешко. Дали да му поиска сметка? Или да си замълчи, да се наслаждава на живота си и на забранената любов и да остави мъжа си да се забавлява по своя си начин? Тайната връзка на жена му нямаше да го засегне, стига да остане скрита. Точно така, нямаше да предприеме нищо. Щеше да запази фасадата на брака си и да се радва на любовното приключение с Лайънъл Аштън.

Разбира се, това нямаше да трае вечно... Но сега няма да мисли за края. Ще живее ден за ден. И няма да каже на никого, нито на Робин, нито на Пен.

Пипа се съблече нетърпеливо и изтърси дрехите си от прозореца. По терасата нападаха тревички, но никой от лениво разхождащите се не се изненада от зеления дъжд. Беше толкова горещо, че никой не се затормози да вдигне глава към прозорците ѝ.

Спеше ѝ се, краката ѝ тежаха, мекото легло я мамеше като песен на сирени. Тя се пхна под леката завивка, затвори очи и си припомни прекрасния час с Лайънъл, отново усети топлото слънце върху клепачите си. Представи си как той я вдигна на ръце и как тя, която никога не се беше преструвала на безпомощна, се остави в силните му прегръдки и даже изпита невероятна възбуда. Отново се усмихна и се обърна на другата страна, готова да заспи.

Ала сънят не идваше. Някъде в спомена ѝ дебнеше сянка, която не желаше да придобие ясни очертания. Опита се да си представи сладостното отпускане след преживяния екстаз, но нещо ѝ пречеше да го изпита отново. Споменът потъмня.

Пипа седна в леглото и обгърна коленете си. Сянката беше толкова мъчителна, че трябваше непременно да открие лицето ѝ, за да

се успокои. Лайънъл я носеше на ръце и тя се смееше. Защо сега споменът предизвикваше в сърцето ѝ безименен страх?

Но картината не се изясни. Пипа се отпусна на възглавниците и се загледа в избродирания балдахин. Видя любовна двойка край езеро, заобиколена от пауни и лебеди, а на заден план елен, изправен на един хълм. Идилична, идеализирана сцена, която не можеше да обясни внезапната ѝ потиснатост.

Постепенно тя се успокои. Естествено случилото се я бе извадило от равновесие. Вълненията, които беше преживяла тази сутрин, щяха да извадят от равновесие и най-спокойната личност, а тя беше и допълнително обременена от състоянието си. Често ѝ се случваше да реагира на най-банално събитие и на най-обикновена забележка едновременно със смях и плач.

Успокоена, Пипа се обърна настрана и скоро потъна в дълбок сън.

Застанал пред гардероба в спалнята си в семейното имение Холборн, Робин разглеждаше намръщено съдържанието му. Къщата беше тиха. Родителите му и децата бяха още в Дербишайър и прислугата беше съкратена до минимум.

Пажът му, който стоеше до леглото и държеше обшит със злато панталон и батистена риза, наблюдаваше господаря си с неприкрито любопитство. Досега лорд Робин не беше проявявал особен интерес към облеклото си. В средата на стаята стоеше дълбоко корито с вече изстинала вода, върху която плуваше сива пяна — доказателство за внезапно събудения интерес на негово благородие към личната хигиена.

— По жакета има мазни петна — промърмори отвратено Робин и хвърли на пода дрехата от зелено кадифе. — Трябва да бъдеш погрижлив към дрехите ми, Джем, и да не ги прибиращ в гардероба, когато са мръсни.

Джем се поклони леко и тактично премълча, че никога досега не беше получавал подобна заповед.

— Най-добре извади всичките ми дрехи и ги прегледай една по една. Почисти ги с гъба и при нужда ги дай за гладене. — Робин почти се беше напъхал в шкафа и гласът му звучеше приглушено. — Е, най-после нещо чисто! — Той се измъкна навън и размаха жакет от ръждивочервена коприна. — Доколкото си спомням, имам подходяща наметка с цвят на охра. — Хвърли жакета на леглото и пак влезе в гардероба.

— Виж какво намерих! — извика след малко той и показа на Джем търсената наметка. — Малко е смачкана, но ще я изгладят. — Хвърли я в ръцете на момъка и нареди нетърпеливо: — Веднага я занеси на момичето в пералнята. Да я изглади. Вземи и жакета. Побързай, момче! — И плесна заповеднически с ръце.

Джем остави панталона и ризата на леглото, взе жакета и наметката и излезе забързано.

Робин се зае да проверява чистото бельо на леглото: бели батистени гащета и снежнобяла риза. Дотук добре, но той помнеше, че в гардеробите на баща му винаги имаше торбички със сушени билки и бельото му ухаеше на лавандула. Когато облече долните си дрехи, Робин не усети миризма на лавандула, но се зарадва, че бяха съвсем чисти, а ризата беше отлично изгладена.

Грижливо изтърканата му кожа беше зачервена и тръпнеше. Той хвърли доволен поглед към ведрото и парченцето ароматен сапун, което момичето беше донесло от килера. Беше измил даже косата си. Зарови пръсти в още влажните си къдрици, после плъзна ръце към брадата си. Май трябваше да я подреже.

Седна до масата и придърпа едно огледало. Приблужи лампата и образът му върху медната повърхност се раздвижи. Взе една ножичка и се наведе към огледалото. Оряза стърчащите косми и се огледа разтревожено. Ами ако беше подкъсил брадата си твърде много? Може би трябваше да я обръсне изцяло.

Не, това е прекалено, каза си той, грабна гребена и разреса внимателно брадата си. Като чу Джем да влиза, обърна глава.

— Я кажи, момче, добре ли съм подрязал брадата си? — попита той и я дръпна в двата края.

Джем го огледа внимателно.

— Струва ми се, че отляво е малко по-дълга, сър.

— По дяволите! — изръмжа Робин. — Колкото повече режа, толкова по-неравна става. Я опитай ти. — И тикна ножичката в ръцете на пажа.

— Но аз не съм бръснар, сър — отговори несигурно Джем.

— Аз също не съм — настави нетърпеливо Робин. — Знам, че ще се справиш по-добре от мен.

— Ще опитам, сър. — Джем се наведе към него и резна няколко пъти с ножичката. Отстъпи крачка назад и огледа делото си. — Вече изглежда равна, сър.

Робин се обърна отново към огледалото и дръпна двата края. Сториха му се еднакво дълги.

— Смятам, че това е достатъчно — каза той и се надигна. — Подай ми панталона.

Джем изпълни нареждането и проследи как господарят му напъха стройните си, мускулести крака в тесния панталон. Робин

прибра ризата в панталона, огледа доволно златната бродерия на хълбоците и стегна връзката на кръста си. Облече жакета и оправи тесния рюш на шията си с нервни движения. Пажът му отново имаше причина да се чуди.

— Стига толкова — каза си Робин, сложи на раменете си късата наметка и се обърна към Джем. — Е, какво ще кажеш?

— За кое, сър?

— О, не се прави на глупак, момче! Как изглеждам? — Джим наклони глава.

— Като човек, тръгнал да си избира годеница, сър — отговори с усмивка той.

— Безсрамник! — изрева Робин, но не се ядоса истински, защото беше попитал Джем за мнението му и не можеше да очаква хлапакът да не прояви нахалството си.

Той препаса меча и камата си, взе ръкавиците, обшити с дантела и украсени със скъпоценни камъни, които му бяха подарък от Пен, и нахлупи върху разбърканите си къдрици плоска барета от тъмнозелено кадифе.

— Върви в леглото, Джем... или в кръчмата, ако предпочиташ. До сутринта няма да ми трябваш.

— Благодаря ви, лорд Робин — отговори ухилено пажът. — Желая ви успех, сър.

Робин поклати глава и излезе. Високият часовник на стълбището удари десет. В преддверието той се огледа и взе от пейката до вратата грижливо увито пакетче, след което бързо излезе от къщата. Навън беше задушно, небето бе забулено в облаци, буквално се усещаше миризмата на приближаваща буря.

Робин се огледа на всички страни и изпитателно подуши въздуха. Намерението му беше да се разходи по реката с Луиза, но ако се надигаше буря, не биваше да я излага на стихииите.

Отиде в оборите, за да вземе коня си.

— Сложи възглавничка зад седлото — нареди той на ратая. Луиза имаше свой кон, но със сигурност не беше помислила колко трудно щеше да ѝ бъде да го измъкне посред нощ от обора на Лайънъл Аштън. Освен това той не знаеше дали тя е добра ездачка и смяташе тази вечер да я настани на своя кон. Така щяха да обиколят улиците на града и ако избухнеше буря, да се подслонят в някоя кръчма.

Без да бърза, Робин потегли към дома на Лайънъл Аштън. Откъм сушата къщата изглеждаше още по-впечатляваща, отколкото откъм реката. Каменни лъвове охраняваха портите. Над голямата дъбова врата горяха факли. Имението беше заградено със стена, но при една от обиколките си Робин беше открил тесен страничен път, който водеше до реката.

Той слезе от коня и го поведе по пътя. Привърза го за едно дърво край реката и животното спокойно започна да пасе.

Робин се приближи предпазливо до водата. Горещината беше потискаща, на челото му избиха капчици пот. Зидът завършваше до самия бряг, където храстите образуваха плътен защитен вал.

Робин извади меча си и си проби път през храсталака. Клоните дърпаха дрехите му и той ругаеше полугласно. Най-сетне излезе на моравата, тъмна и пуста под безоблачното небе. В центъра ѝ се издигаше прастар дъб, около масивното му стъбло обикаляше пейка. На пейката се беше сгушила облечена в бяло фигура.

— Луиза?

Фигурата скочи, огледа се и направи крачка към него.

— Толкова ме беше страх, че няма да дойдете. Мисля, че ще има буря.

— И аз мисля така.

Тя застана плътно пред него и вдигна глава към лицето му. Въпреки мрака той повярва, че е видял светещите ѝ очи.

— Може би трябва да отложим приключението — каза той. — Ще бъде неприятно, ако бурята ни изненада.

— Но нали има места, където можем да се подслоним? Много ми се иска да вляза в кръчма, да пия вино, да слушам какво си говорят хората. — Тонът ѝ беше ласкателен, но и настойчив.

Робин избухна в смях. Не биваше да я разочарова.

— Добре, ще го уредим.

— Донесохте ли ми дрехи?

Той ѝ връчи пакета.

— Трябва ми само минута! — Тя изчезна в храсталака.

— Божичко, какво е това? — извика тя след малко и в гласа ѝ имаше смущение. — Нали трябваше да се облека като момче!

— Казах, че ще ви донеса нещо подходящо — възрази Робин. — Ще се справите ли с кукичките на гърба или ви трябва помощ?

— Ще се справя — отговори унило Луиза и Робин се усмихна доволно.

— Представях си нещо съвсем друго. — Луиза излезе от храсталака, пригладжайки простата рокля от неизбелен лен без никакви украшения. — Защо няма поне малко дантела на деколтето?

— Колкото по-невзрачна изглеждате, толкова повече места можем да посетим — обясни вразумително Робин. — Най-добре е да не ви забелязват, да се смесите с тълпата... ако разбирате какво искам да кажа.

Луиза вирна аристократичното си носле.

— Аз съм от семейство Мендоса, лорд Робин. Ние от семейство Мендоса не се смесваме с тълпата.

— Това ми е ясно — кимна с усмивка той. — Но днес не сте Мендоса, а млада слугиня, излязла да полудува.

Луиза помисли малко и поклати глава.

— Предполагам, че вие знаете по-добре. Но в никакъв случай няма да сложа това на главата си. — Тя му показва отвратено скромното боне от груб лен. — Ще оставя косата си открита.

Робин не настоя. Взе наметката ѝ от пейката под дъба и ѝ я подаде.

— Е, поне не се налага да се увивате в наметката, за да скриете закръгленостите си — отбеляза усмихнато той.

Луиза сгъна грижливо наметката си и я сложи на ръката си.

— Нощта е много гореща.

— Права сте — кимна Робин — но въпреки това трябва да я вземете, защото може да завали. Елате, конят ми чака на пътеката.

— Няма ли първо да доведе Крема?

— Не, ще яздите с мен. Нали не искаме да събудим целия обор!

Луиза го погледна замислено.

— Прав сте — промълви тя. — Може би Малкълм е още буден.

— Кой е Малкълм?

— Дон Аштън го назначи за мой коняр, но му е възложено и да ме охранява.

— Значи не бива да го будим — заяви Робин и тръгна към храсталака, през който щяха да излязат на пътеката. — Дръжте се за наметката ми и вървете плътно зад мен, докато проправям пътя —

нареди строго той. — Иначе ще се върнете при дуенята си с издрано лице.

Луиза се подчини и притисна лице в гънките на кадифената наметка. Минаха през храстите, препъвайки се, дърпани от трънливи клони, и най-сетне излязоха от другата страна.

Щом се озоваха на открито, Луиза се отдели от него и изтърси от косата си сухите листа.

— Одраскаха ли ви клоните? — попита загрижено тя, отиде при него и го погледна в лицето. — О, имате кръв на бузата! — Надигна се на пръсти и избърса мястото с копринената си кърпичка.

Жестът беше толкова интимен, че Робин престана да диша. За пореден път не можа да прецени дали тя постъпва така в невинността си, но какъвто и да беше мотивът ѝ, този жест я приближаваше към много опасен праг. Той щеше да я пази, но не биваше да я остави да вярва, че всички мъже са почтени като него.

Посегна към ръката ѝ и я махна от лицето си.

— За бога, Луиза, друг път не си позволявайте подобни жестове!

Тя се огледа изненадано.

— Но защо? Никой не ни гледа. — Тонът ѝ беше невинен, погледът пълен с очакване.

— Стига с тези игрички!

— Защо не? — засмя се тя. — Това ме забавлява, лорд Робин. Хайде, да се хвърлим в приключението.

Робин с готовност прие поражението си. Той не ѝ беше бавачка и не беше негова работа да ѝ се кара за дързостта. Нямаше власт над нея и не искаше да има. Беше обещал да ѝ покаже света, нищо повече. Щеше да я позабавлява, а заедно с нея да се позабавлява и той.

Вдигна я енергично на възглавницата и си заповяда да не мисли за меката и топла талия под ръцете си. После се настани пред нея на седлото.

Луиза се намести на възглавницата и го прегърна през кръста.

— Мога да се държа за вас, нали?

— Съветвам ви да не се пускате.

— Така си и мислех. — В тона ѝ имаше самодоволство, но Робин се направи, че не чува.

— Е, къде ще отидем?

— Искам да гледам бой с петли или гонитба на мечки — отговори веднага младата дама. — В Испания също има такива развлечения, но не се допускат дами. Непременно трябва да ги видя.

— От мен да мине — вдигна рамене Робин.

Ако имаше здрави нерви, Луиза щеше да извлече някои поуки от тези спектакли, но той се съмняваше в нервите ѝ. Спомни си как десетгодишната Пипа беше измолила от втория си баща да присъства на гонитба на мечки. Лорд Хю отхвърли възраженията на жена си и лично придружи малкото момиче, но двамата се върнаха преди края на представлението. Пипа беше в ужасно състояние, плачеше и повръщаше. Минаха дни, докато се възстанови. Робин беше склонен да последва примера на баща си. Пипа искаше да види и да преживее всичко, а Луиза май беше омесена от същото тесто.

Докато язدهа по нощните улици на Лондон, младата испанка се оглеждаше с жив интерес. Срецаха много хора, пияни излизаха, олюлявайки се, от многобройните кръчми, групи млади благородници кръстосваха саби по ъглите, пазачи обикаляха кварталите с фенерите си. Робин избягваше тъмните тесни улички, за да не си навлече неприятности.

По пътя той ѝ сочеше забележителностите. Луиза не се заинтересува особено от Сейнт Пол, но остана възхитена от Лондонския мост, все още украсен с ужасяващите остатъци от привържениците на Уайтс. По черепите лепнеха парчета плът, сухи кичури коса висяха по коловете, орбитите на очите бяха празни. На самия бряг на реката се издигаше огромният Тауър.

Грозната гледка не я впечатли особено, защото беше присъствала на аутодафе в родината си, където ставаха и по-страшни неща.

— Искам да дойдем на моста, когато магазините са отворени — каза тя. — Това е като отделен град... толкова много къщи и магазини...

— И без това трябва да минем от другата страна — отговори Робин. — Ако все още настоявате да видите бой с петли. — Той ѝ хвърли бърз оглед през рамо и вдигна неодобрително вежди.

Луиза извади от корсажа си кожена кесия.

— Ще участвам в залагането — обяви тя. — Ние от семейство Мендоса сме известни с късмета си в играта, но досега не съм имала случай да установя дали това се отнася и за мен.

— Аха. — Робин кимна. — Може би е по-добре да не започвате. Страстта към залагането може да има много сериозни последици.

— О, не ви вярвам — отвърна тя с дръзка усмивка. — Ние от семейство Мендоса имаме дълбоки джобове. Печелим и губим цели състояния.

Робин си спести по-нататъшните забележки. Спря коня си пред стара къща, накривена на една страна. Двете ѝ съседки сякаш я поддържаха да не падне. Свали Луиза от възглавницата и подаде юздите на едно от уличните хлапета, които се навъртаха наоколо.

Младото момиче изпита първия пристъп на страх и съмнение. Миризмите бяха отвратителни, а хлапетата бяха твърде близо до нея. Пръстите им дърпаха роклята и престилката ѝ, опипваха я — това предизвика шок. Вбесена, тя замахна да ги удари. Ала те избегнаха сръчно ударите ѝ и продължиха да я опипват, като ѝ говореха нещо неразбираемо. Ако се съдеше по лицата им, думите бяха крайно неприлични.

Робин сграбчи двама хлапаци и чукна главите им една в друга. Те изреваха от болка и се строполиха на мръсната улична настилка. Останалите се отдръпнаха, уплашени от гневния поглед на господина.

— Нали казахте, че няма да привлече нежелано внимание? — изсъска Луиза, когато минаха през лошо затварящата се врата и се озоваха във вонящ коридор.

— Заблудил съм се — отвърна мрачно той. — Но ако бяхте облечена като дама, щяха да ви прережат гърлото.

— Но вие щяхте да ме защитите! — извика възмутено тя.

— Щях да се опитам — поправи я той и продължи рязко: — Тъй като не надценявам силите си, и вие не бива да го правите. Аз не съм ангел-хранител, Луиза. Използвайте очите и ума си и бъдете предпазлива.

— Но това бяха само деца. С тях можете да се справите, нали?

— Има деца и деца. Тези са много и можеха да станат още повече.

Луиза разбра и наведе глава. Хвана ръката му и тръгна след него към вратата, зад която се чуваха груби викове и крясъци. Когато Робин отвори, младата дама едва не припадна. От миризмата на кръв, ейл и мръсни тела ѝ се зави свят.

Изпълнена с отвращение, тя обходи с поглед редиците зачервени, блестящи от пот, алчни лица. Всички крещяха едновременно, наведени напред, към така нареченото игрище. Отначало Луиза не видя какво се разиграваше върху окървавените трици. А като видя, едва не припадна.

Гледката беше непоносима. Тя притисна глава към широките гърди на Робин. Стомахът ѝ се разбунтува.

Татко винаги е прав, каза си Робин и бързо я изведе навън, притиснал главата ѝ към гърдите си, за да не гледа. Задухата и миризмите навън бяха като балсам за изтерзаните сетива на младата испанка.

— Ще отидем ли да гледаме мечките? — попита спокойно той и пое юздите от ръцете на момчето, което ги чакаше пред кръчмата.

Луиза поклати глава.

— Не, по-добре не. Мисля, че не биваше да ме водите тук.

— Вероятно сте права — кимна Робин. — Но ако не го бях направил, никога нямаше да задоволите любопитството си и вероятно щяхте да ме обвините, че се държа като дуенята ви.

— Със сигурност.

Тонът ѝ издаваше разкажание и Робин спонтанно се наведе да я целуне по ъгълчето на устата.

— Всички правим грешки — каза нежно той. — Поне моите са безброй. — И без повече обяснения я вдигна на възглавницата.

Луиза докосна ъгълчето на устата си, където се бяха допреди устните му.

— Вие имате предимството на опита.

— Много правилна забележка — засмя се той. — Не се натъжавайте, Луиза. Използвайте моя опит, той е изцяло на ваше разположение.

Точно когато се метна на седлото, откъм реката отекна силен гръм. Конят изпръхтя неспокойно и разтърси глава.

— Бързо да се махнем оттук. — Робин заби пети в хълбоците на животното.

Луиза се хвана здраво за него, защото конят препусна в галоп. На моста изведнъж се възцари тишина, ордите улични хлапета се изпокриха в тъмните входове. В реката падаха светкавици.

— Къде отиваме?

— Някъде, където е топло и сухо и където аз ще пия портър, а вие ще си опитате късмета в игра на зарове — извика той срещу виещия вятър и шума на реката, който отекуваше във високите брегове.

От черното небе изведнъж рукна проливен дъжд. Стрелкаха се светкавици, търкаляха се гръмотевици, конят препускаше в див галоп по бързо опразващите се улици.

Робин влезе в двор, настлан с плочки, заобиколен от три страни с галериите на голяма кръчма. Дъждът трополеше по камъните и пръскаше на фонтани. Двамата се скриха в галерията. Зад тях дъждът падаше като водопад от извития покрив. От отворените врати на партера струеше светлина, а шумовете, които долитаха отвътре, се съревноваваха с гръмотевиците и трополенето на дъжда.

Робин мина през една от вратите и се озова в широк коридор, от който започваше дървена стълба към горния етаж. По почернелите стени димяха катранени факли и огромната сянка на кон с двама ездачи беше за Луиза като сцена от Дантевия „Ад“.

Тя трепереше в мократа си рокля, грубият плат беше залепнал за тялото ѝ. Разпуснатата ѝ коса падаше на влажни кичури по раменете.

— Да държа ли коня ви, милорд? — попита детски глас.

— Да, и го изчеткай хубаво, за да получиш монета — нареди Робин и скочи от седлото. Луиза скочи сама, без да чака помощта му.

— Божичко, колко ми е студено — изохка тя. — Не вярвах, че това е възможно.

— Ей сега ще се стоплите. — Той я поведе към ниско, задимено помещение, където в огнището гореше буен огън. Около дългите маси на дървени пейки бяха насядали мъже и жени в различни стадии на опиянение.

Луиза подуши въздуха и се облиза. Отнякъде се носеше сладка миризма на печено и тя изведнъж разбра, че умира от глад. Подчини се на ръката на Робин, която я бутна към огъня, и се настани на пейката в ъгъла зад камината. Там беше ужасно горещо, но тя беше благодарна, когато от роклята ѝ започна да се издига пара, а мокрите чорапи ѝ ботушки бързо изсъхнаха от близостта до пламтящите цепеници.

— Сигурен съм, че няма да издържите повече от пет минути — засмя се Робин и изтри главата си с груба, не съвсем чиста кърпа, която беше взел незнайно откъде. Дрехите ми са похабени, каза си той, но не се ядоса особено.

— Мирише на нещо много приятно.

— Права сте. Марджъри прави най-хубавото агнешко рагу в цял Лондон — обясни Робин. — Ще ида да ви донеса една купа. — Той се обърна и пое от прислужника две канчета портър. Подаде едното на Луиза и я подкани: — Пийнете, това ще ви стопли.

Луиза отпи предпазливо малка глътка, после още една.

— Много е хубаво! — Тя му се усмихна тържествуващо през издигащата се пара. — Мисля, че започвам да се наслаждавам на вечерта, лорд Робин.

Робин ѝ кимна ободрително. Въпреки че е мокра и разрошена, цялата сияе, помисли си разнежено той. Сякаш внезапно се бе събудила за живот. Представи си сестрите си, разнообразните им интереси, вълнуващия им живот. За разлика от тях това добре пазено испанско момиче беше водило наистина жалко съществуване.

Луиза усети как тялото ѝ се скова под погледа му. Не можеше да прочете мислите му, ала усещаше интереса му, съчувствието му, но и нещо друго, което женската ѝ интуиция разтълкува като повече от симпатия. Усети как се отвори под погледа му и разцъфтя. Сърцето ѝ се стопли и се затрептя от радостно очакване, сякаш много скоро щеше да открие у себе си неща, за които дори не беше подозирала.

— Елате да седнем на друга маса — подкани я той. — Вече приличате на варен рак. — И ѝ подаде ръка. Луиза я пое с готовност, без да се разсърди на дръзкото сравнение, и излезе иззад камината. Стисна ръката му, но той бързо я издърпа.

— Моля, донесете ни купа рагу.

Луиза реши, че няма да се възползва от предимството си. Усети, че Робин не знаеше какво ставаше помежду им, докато тя беше абсолютно сигурна. Но не искаше да го плаши. По-добре да пипа с кадифени ръкавици.

Тя седна в края на една дълга пейка пред голяма купа с месо и зеленчуци, залени с гъст сос. Двамата се нахраниха мълчаливо, като използваша единствената лъжица да слагат месото и зеленчуците върху хапки хляб. Луиза се изкушаваше да си поиска второ канче портър, но не смееше, защото и без това беше замаяна. Придружителят ѝ пиеше на големи глътки, но това не му се отразяваше. Шумът в кръчмата непрекъснато се усилваше и се сливаше с трополенето на дъжда по покрива. Огънят пареше в гърба ѝ.

— Готова ли сте да си опитате късмета в игра на зарове?

Гласът на Робин я изтръгна от топлото, подобно на транс състояние на задоволство.

— Да, о да, моля ви. — Тя прескочи пейката и го последва към масата, където играеха на зарове.

Настани се на пейката до него и се огледа предпазливо. Повечето от играчите я оглеждаха любопитно. Кратко кимване от страна на Робин, което включваше и нея, се оказа достатъчно обяснение — все едно за какво. Луиза пропусна първите няколко игри, за да разбере правилата и да наблюдава хода на играта. Робин не ѝ даваше съвети, дори не я поглеждаше и тя постепенно осъзна, че за мъжете на масата тя беше любовницата на лорд Робин. Една от дамите на нощта.

При тази мисъл Луиза едва не се изсмя. Това беше много по-добро прикритие от мъжкото облекло. Щеше да изиграе ролята си по най-добрия начин.

Премрежи очи и се обърна към него.

— Ще ми дадете ли малко пари, милорд? Искам да си опитам късмета.

— Мислех, че имаш собствени пари — отговори той и присви очи.

— Но нали вие се грижите за издръжката ми, милорд. Като възнаграждение за... — добави многозначително тя.

Робин стисна устни, за да остане сериозен, и ѝ подхвърли няколко монети.

— Я да видим какво ще направиш.

Луиза опря лакти на масата, посегна към зара, скри го в шепата си, а после със сръчно завъртане на китката, което учуди и самата нея, го търкулна по масата. След два часа беше обрала всички останали играчи. Когато останаха сами, тя събра купчинката монети в кесията и ги скри в корсажа си.

— Хубава печалба, нали?

— Да, но залогът беше мой.

— О, искате ли да ви го върна? — Тя посегна отново към гърдите си.

Робин поклати глава. Деколтетото ѝ беше станало по-дълбоко, беше загубило формата си, вероятно от влагата, и дръзките млади

гърди бяха прекалено разгопени. Бялата им закръгленост неустойимо привличаше погледа му.

— Бурята отслабна — съобщи мрачно той. — Крайно време е да се приберете вкъщи.

— Нали ще дойдем пак? — помоли настойчиво тя и сложи ръка на лакътя му. — Следващия път ще опитам на масата за карти.

— Да, мисля, че ще го уредя. — Той я изведе бързо от кръчмата и поиска коня си.

Докато препускаха към дома на Лайънъл Аштън, Луиза се наслаждаваше на свежия въздух. Небето все още беше тъмно, забулено от облаци. Когато минаха през мокрия храсталак и спряха под дъба, къщата се издигна пред тях заплашително тъмна.

— Настояникът ви май си е вкъщи.

— Сигурно. Знам, че светлините угасват едва след като се прибере.

— Как ще стигнете до стаята си?

Тя извади от деколтето малък ключ.

— Това е от една странична врата за прислугата. Когато излязох, заключих и взех ключа. Надявам се, че никой няма да забележи. Вратата се използва рядко. — Тя вдигна рамене и Робин бързо извърна поглед от деколтето ѝ. — Но дори и да забележат, че е заключено, скоро ще забравят.

— Дано.

Тя застана съвсем близо до него и той усети миризмата на дъжд и пушек в косите ѝ.

— Ще дойдете ли, докато Бернардина си почива след обяда? Ще се разходим, ще си побъррим... има толкова неща, които искам да узная. Знам, че мога да науча много от вас. — Тя се усмихна и приглади назад влажните си къдрици. — Нали казахте, че богатият ви опит е на мое разположение?

— Вие сте непоправима кокетка, доня Луиза — отговори натъртено Робин. — Но няма да ме заблудите с ласкателствата си.

— Аз изобщо не се опитвам да ви заблуждавам, сър — засмя се тя. Протегна се и го целуна по бузата. — Нали ще дойдете... кажете, че ще дойдете.

— Ако мога — изръмжа той и отстъпи назад. — Но не мога да обещавам кога. Имам задължения в двора, Луиза. — Опитваше се да

говори властно, дори авторитарно, сякаш си имаше работа с нахално хлапе. Но не му се удаде.

— Разбирам — кимна усърдно тя. — Естествено, че разбирам. Мъжете имат важни дела. Но аз въпреки това ще се разхождам всеки следобед край реката и ще ви чакам. И без това нямам никаква работа. Нали съдбата на жената е да чака и да се озърта. — Последното твърдение бе придружено от дяволита, но напълно невинна усмивка.

За миг Робин загуби ума и дума. В следващия миг се сети, че сестрите му често бяха упражнявали такова въздействие върху него.

Луиза направи реверанс.

— Желая ви добра нощ, лорд Робин. Много съм ви благодарна за забавната вечер. — Прати му въздушна целувка и хукна към къщата.

Робин остана сам с чувството, че бяха отнели вятъра от платната му. Трябваше да изчака знак, че младата дама се е прибрала благополучно в стаята си. Получи го само след минути: на горния етаж се отвори прозорец и по рамката се плъзна запалена свещ.

Робин излезе от градината с твърдото решение, че при следващата им среща доня Луиза нямаше да има последната дума. Колко пъти беше вземал това решение, докато живееше със сестрите си. Може би беше привлечен от Луиза само защото тя толкова много приличаше на Пен и Пипа.

Тази мисъл го уплаши до смърт.

Твърде дълго продължилата гореща вълна най-сетне бе отминала. Коленичила на пейката под прозореца на спалнята си, Пипа вдишваше дълбоко пречистения от дъжда въздух. Моравата беше свежозелена, цветята бяха изправили жадните си главички, а листата отново бяха блестящо зелени.

На терасата под прозореца ѝ се тълпяха придворни, излезли на утринна разходка и за да обменят обичайните клюки. Твърде малко бяха онези, които се бяха осмелили да слязат на осеяните с локви алеи и на влажната морава.

Пипа беше още по нощница, макар че утрото напредваше. Беше спала дълго и се събуди като разбита, със силно гадене. Дългият сън не донесе желаното облекчение и тя имаше чувството, че не е затваряла очи. На душата ѝ тежеше неясно предчувствие, очакване да се случи нещо лошо. Беше сънувала нещо, но под светлината на деня не можеше да си спомни какъв беше сънят, предизвикал лошото предчувствие.

Гаденето стана непоносимо.

— По дяволите, защо господ е наказал така жените! — изфуча сърдито тя и хукна към нощното гърне.

Марта изрази съчувствието си, като поднесе на господарката си влажна кърпичка, ухаеща на лавандула, и чаша вода, в която плуваха листенца мента.

Пипа изплакна устата и изтри лицето си. Веднага се почувства много по-добре. Настани се отново до прозореца с канче топла медовина и парче ечемичен хляб.

Вратата към стаята на Стюарт се отвори, но тя го забеляза едва когато съпругът ѝ я заговори колебливо от прага на спалнята си. Пипа се вцепени. Откакто преди два дни го беше видяла с любовника му, не се бяха срещали, дори в обществото — факт, който тя не поставяше под въпрос и приемаше с облекчение.

— Желая ти добро утро, Пипа.

Младата жена дори не се обърна. Нямахте да понесе да го погледне и да не изкрещи в лицето му истината... да даде воля на мъката и възмущението си. Любовта на Лайънъл ѝ бе помогнала отново да намери себе си, но не намали болката ѝ и гнева към мъжа, който бе злоупотребил с нея по този грозен начин. Въпреки това тя знаеше, че е длъжна да си мълчи. Не можеше да си представи какво ще стане, ако поиска сметка от Стюарт. Какво щеше да направи, какво можеше да направи той? Немислима ситуация. Стюарт никога нямаше да ѝ прости, че е открила тайната му. И тъй като тя не беше в състояние да му прости измамата, все едно дали щеше да го накара да говори или не, беше осъдена на мълчание. Привидността на този брак трябваше да се запази.

— Къде беше последните два дни? — попита хладно тя.

— Кралицата ми възложи да инспектирам именията ѝ в Съсека. Има намерение следващия месец да покаже на краля Уудхем Уолтър. Филип се интересува от възможностите за лов в тамошните гори.

— Разбирам. Целият двор ли ще отиде? — Пипа упорито се взираше към терасата, макар да не различаваше нищо.

— Още не е решено.

Стюарт изпитваше нарастващ гняв, сякаш Пипа беше виновна, че в нейно присъствие се чувстваше смутен и не на мястото си.

— Защо не си облечена? Сутрешната аудиенция започва след по-малко от час.

— Днес не се чувствам добре — отвърна все така хладно тя. — Знам, че кралицата ще ме извини — нали и тя се намира в същото благословено състояние... макар специално да ме уведоми, че е останала пощадена от моите специални оплаквания.

Стюарт беше чул как тя повръща и се разтрепери от сарказма, който съдържаха думите ѝ. Тя го обвиняваше за мъчителната си бременност, вместо като всяка нормална жена да се радва на състоянието си. При дадените обстоятелства той беше безпомощен: не биваше нито да я предизвиква, нито да изпитва съчувствие към нея.

— Да те извиня ли?

— Да, моля те.

— Много добре, мадам. — Той се поклони на гърба ѝ и се оттегли в покоите си.

Пипа остана до прозореца, докато вратата се затвори шумно и удостовери, че Стюарт си беше отишъл.

— Ще си легнете ли отново, мадам, или ще се облечете?

Едва сега ѝ стана ясно, че Марта беше станала няма свидетелка на утринната среща с мъжа ѝ.

— Ще се облека — отсече тя и се отдели от прозореца. — Но няма да изляза от покоите си.

Стюарт напусна апартамента си след около половин час. Беше облечен с дискретна елегантност и имаше сравнително добро настроение. Доста бързо успя да се отърси от студенината на срещата с жена си. Беше казал на Пипа истината за двудневното си отсъствие от двора, но не ѝ обясни, че това кратко пътуване беше успяло да го освободи от ужасното напрежение и унижение от предателството му и му даде сили да продължи.

Доброто му настроение трая само докато в кралската зала за аудиенции се срещна с Лайънъл Аштън. При първия поглед към мъжа, който се обърна и му кимна снизходително, нервите му отново се опънаха.

— Добре дошли отново в двора, лорд Нилсън. — Аштън направи подигравателен поклон. — Сигурен съм, че сте изпълнили успешно поръчението си.

— Да, изпълних поръчението на кралицата — отговори сковано Стюарт. — Ако кралят пожелае да ловува в Есекс, ще намери всичко готово.

Аштън кимна и обходи с поглед препълненото помещение.

— А къде е съпругата ви? Защо не присъства на аудиенцията?

Стюарт усети как се изчерви. Стисна ръце в юмруци и ноктите се забиха в дланите му.

— Предпочете да остане в покоите си.

Аштън отново кимна и огледа собствените си ръце с леко смръщване, като че нещо не беше наред. След малко проговори замислено:

— Бременността е голямо натоварване за жената. Доколкото си спомням, още не съм ви изказал благопожеланията си, Нилсън.

Стюарт неволно посегна към дръжката на меча. Такова презрение беше нетърпимо. Но в следващия миг отпусна ръка. Нямаше друг избор, освен да мълчи и да търпи.

— Помолиха ме да се грижа за вашата съпруга. Сигурен съм, че няма да имате нищо против, ако я посетя в покоите ѝ? — Аштън го погледна въпросително.

— Аз нямам нищо против, стига и жена ми да е съгласна — процеди през зъби Стюарт.

— Прав сте — отговори Аштън с едва забележима усмивка. — Желая ви приятен ден, милорд. — Той се отдалечи с поклон и предостави на Стюарт да събере последните остатъци от достойнството си и да се хвърли в опасната битка на ревност и злоба, която се водеше в двора на кралица Мери.

Лайънъл се запъти бързо към апартамента на семейство Нилсън. Никой нямаше да си помисли нещо лошо, ако го видеше да отива при лейди Нилсън посред бял ден. Непринудените посещения между познати бяха част от дворцовия ритуал, освен това той имаше позволение от съпруга да посети неразположената съпруга. Почука на вратата и изчака камериерката да отвори.

— Лейди Нилсън приема ли посетители?

— Един момент, сър. За кого да съобщя?

— Мистър Аштън.

Марта остави вратата отворена. Върна се скоро и се поклони.

— Милейди ще ви приеме, сър. — И с широк жест го покани да влезе.

— Благодаря ви — усмихна ѝ се очарователно Лайънъл.

— Това е всичко засега, Марта — каза Пипа и стана от ниското кресло пред камината, където тъкмо пишеше писмо на сестра си. — Мистър Аштън, какво неочаквано удоволствие. — Тя му се усмихна и се постара да скрие топлината и възбудата си, докато камериерката ѝ излезе.

Лайънъл стисна двете ѝ ръце. От онази сутрин в прясно окосената трева не се бяха виждали насаме.

— Явно денят не е добър за вас — отбеляза той със съчувствен поглед към бледите ѝ бузи.

— Не, засега не, но може да стане по-добър.

Лайънъл се наведе и я целуна нежно.

— Денят е хубав и не искам да си стоиш вкъщи.

— Прав си. — Тя се притисна до него. — Какво предлагаш?

— Няколко часа на реката. След половин час ще те чакам на водната стълба зад кухнята. — Нави един кичур на пръста си, пусна го и се засмя, когато той изобщо не се разви. — Никой няма да забележи отсъствието ти.

По очите ѝ пробяга сянка.

— Това прозвуча много уверено.

Лайънъл вдигна рамене.

— Срегнах мъжа ти и той ми каза, че днес не възнамеряваш да се явиш в двора. Така че никой няма да те потърси.

Пипа се намръщи още повече.

— Не, вероятно не.

След незадоволителния им разговор преди малко не беше особено вероятно Стюарт да се върне. Освен това беше проиграл правото си да го уведомява за своите начинания, да не говорим за това, че нямаше право да ѝ забранява каквото и да било. Тя съзнаваше, че упорството ѝ е безсмислено, но веднага се почувства по-добре.

Лайънъл съжали, че бе споменал Стюарт. Очевидно това я потискаше, но не можеха вечно да го избягват. Съпругът ѝ не можеше просто да бъде премахнат.

— След половин час — повтори той и очерта устните ѝ с върха на показалеца си. — И си вземи връхна дреха, днес е хладно.

Вратата се затвори зад него и Пипа зарови ръце в косата си. Приглади я назад, издърпа няколко упорити кичурчета зад ушите, сякаш това щеше да ѝ помогне да подреди своя свят. За съжаление реалността беше разбила всички граници на реда. Щеше да прекара следващите часове с любовника си. Край реката щеше да се отдаде на любов, на спонтанни желания, страст и удоволствие. Не искаше нищо друго. Представата за предстоящата среща с Лайънъл накара сърцето и да подскача, бедрата ѝ се опънаха, в слабините ѝ пламна болезнено желание.

Но тя не можеше просто да игнорира другото присъствие, другата реалност. Носеше детето на мъжа си. Един ден непременно щеше да получи сметката.

Но първо щеше да прекара един прекрасен ден край реката, а домашната рокля, която носеше, не беше достатъчно красива за него.

— Марта, извади роклята от червена дамаска със златно избродирана фуста.

Пипа свали пръсти от косата към гърдите си и се погледна доволно в огледалото. Бременността имаше и добрите си страни. Непокорните, сплъстени къдрици сега падаха на меки, блестящи вълни. Цветът на косата ѝ беше наситен и много красив. Малките ѝ гърди се уголемяваха всеки ден. Може би, щом гаденето преминеше, щеше да се зарадва на състоянието си — тази мисъл моментално подобри настроението ѝ.

Когато облече червената рокля с помощта на Марта и събра косата си на тила във фина сребърна мрежичка, Пипа се наметна небрежно с къса черна пелерина от тафта и напусна покоите си с обичайните си леки стъпки.

Лайънъл я чакаше на водната стълба зад кухнята сред тълпа слуги, които разтоварваха лодки, пристигнали от кралските имения с товари дивечово, агнешко и говеждо месо. Миризмата на кръв и гниещи зеленчуци, смачкани в кошниците и щайгите, разваляше свежестта на утринния въздух. Снабдяването на двора с хранителни продукти изискваше огромни усилия и представляваше сложна система. Кралският виночерпец тъкмо крещеше със зачервено лице на един мъж, който вместо поръчаното порто беше доставил бъчва малвазия.

Сред цялата тази трескава суетня Лайънъл стоеше напълно спокоен и никой не смееше да го доближи. Той видя Пипа още при излизането ѝ от задната врата и я проследи с поглед. Тя не вървеше, а сякаш подскачаше, толкова бързо се приближаваше към него. Наметката ѝ се развяваше от лекия вятър.

Отдавна не беше виждал лейди Нилсън толкова свежа и в добро настроение. Срещна я за първи път, когато пристигна с краля в Саутхемптън. Пипа и съпругът ѝ бяха част от делегацията, която трябваше да придружи испанския крал и свитата му до сватбената церемония в Кентърбъри.

Тогава Пипа почти не му направи впечатление, защото не беше от полза за истинската му цел. Знаеше за нея само това, което беше общоизвестно: че все още е вярна на Елизабет, че кралицата я държи в двора практически като пленница и се отнася неблагоприятно към нея. Но още тогава му направи впечатление колко е пъргава, как добре умее да си служи с думите, колко гъвкави са движенията ѝ, а под привидно спокойната фасада веднага откри упорития ѝ характер.

Сигурно това е причината Мери да я държи така изкъсо, размишляваше той. Кралицата не беше злопаметна и тъй като Стюарт Нилсън беше между любимците ѝ, беше съвсем естествено след излизането от затвора Мери да притисне до гърдите си разкаялата се Пипа. Само че Пипа не се разкайваше. Беше учтива и мила, но погледът на кафявите очи, линията около устата и брадичката и вирнатото тясно носле издаваха упоритата ѝ съпротива. Езикът ѝ беше бърз и остър, в думите ѝ често имаше ирония.

Затова не беше учудващо, че след дълъг ден, прекаран в молитва на колене, кралицата се съгласи с плана, предложен от Руй Гомес и Симон Ренар за подsigуряване на испанското наследство. И не само това: Мери прояви почти ентузиазъм при избора на жената, която трябваше да приеме съмнителния дар на краля.

За Мери този дар беше наказание: факт, който подслади горчивия хап, който бе принудена да преглътне. Лайънъл знаеше това. Кралицата се радваше, че жената, която тя подозираше в липса на лоялност, щеше да страда. А греховете на съпруга ѝ спрямо законите на църквата бяха толкова чудовищни, че той бе проиграл завинаги правото си да я закриля. Според Мери Стюарт трябваше да се радва и да им благодари на колене, че не бе загубил главата си. Кралицата участваше активно в интригите на съпруга си и за пореден път доказва таланта си да кове хитрости и измами, който я беше опазил жива в продължение на четиридесет години и най-накрая я беше възкачил на трона.

Лайънъл тръгна да посрещне Пипа, преди присъстващите да са я забелязали. Не подозираше колко мрачно беше изражението му. Тя не можеше да знае, че той мисли как да предотврати бъдещите ѝ страдания. Когато през онази първа нощ я предаде в ръцете на мъжа ѝ, тя беше в безсъзнание и той изобщо не се замисли каква беше ролята му в тази интрига. Беше обсебен от своята тайна задача: да осуети плановете на Филип. Знаеше, че може да доведе начинанието докрай само като изпълнява ролята на надежден партньор. Жената щеше да зачене и да роди и тогава той щеше да отвлече детето, за да не изпълни отредената му от Филип и заместниците му роля. С майката, която беше заела това място по случайност, щеше да постъпи, както повеляваше необходимостта. От това зависеше бъдещето на страната му.

От известно време насам обаче Лайънъл беше наясно, че се е надценил и не е в състояние да се дистанцира от жестоката реалност зад делата си. Когато прегърна леката, почти въздушна фигурка на Пипа, той с отвращение призна, че беше участвал в злоупотребата с нея — какво от това, че ролята му беше само второстепенна? Жената, която трябваше да износи детето на краля, вече беше реална като пулсът, който биеше под бялата кожа на шията ѝ.

Беше наблюдавал зрителите при изгарянето на Маргарет и само с огромни усилия на волята успя да сдържи възмутените си викове, докато гледаше как сляпо и безропотно приемаха страшното представление.

Не искаше злоупотребата с Пипа да продължи, но не виждаше възможност да го предотврати. Щеше обаче да се погрижи детето ѝ да не падне в ръцете на Филип. За да го направи, трябваше да скрие Пипа. Тя трябваше да замине в чужбина и да остане там до края на живота си и за да се примири с участието си, той беше длъжен да ѝ разкрие истината — каква непоносима необходимост.

— Господи, колко зъл изглеждаш! — извика стреснато Пипа, когато се изправи пред него. — Какво те тревожи?

— Тревожи ме този проклет двор — изръмжа той. Беше време да направи някои намеци за истината, за да спечели доверието ѝ.

Пипа го изгледа с внезапно пробудил се интерес.

— Какво означава това? Аз те смятах за убеден привърженик на сегашната ни кралица.

— Външността лъже. — Той ѝ предложи ръката си, но тя не я пое веднага.

— Естествено това е вярно. Но нима искаш да ме накараш да вярвам, че не си такъв, какъвто изглеждаш? — Лицето ѝ помрачня, слънчевата ведрост от преди малко изчезна.

— Не във важните неща — отговори предпазливо той. — И не по начин, който би трябвало да те притеснява, Пипа.

Тя преглътна и впери поглед в очите му.

— Преживях една измама, Лайънъл, и едва останах жива. Сигурна съм, че няма да преживея втора подобна. — Тя сведе глава и се обърна да си върви. Лайънъл улови ръката ѝ.

— Заклевам се, че няма да те измамя, любов моя.

Пипа се обърна и отговори просто:

— Тогава ще ти вярвам.

Самата тя не знаеше защо бе приела обяснението му, без да задава въпроси. Нямахше причина да го направи, напротив, горчивият опит ѝ казваше друго. Въпреки това му повярва. Прие думата му, както би приела думата на Робин, Пен или родителите си.

Лайънъл я отведе по-далеч от водната стълба. Зад спокойното, усмихнато лице го мъчеше презрение към самия себе си. Беше длъжен да сдържи обещанието си. Никога да не я мами.

От този миг нататък.

— Къде отиваме? Нали ми обеща разходка по реката?

— Правилно си разбрала. Малко по-нататък има усамотен кей, където съм оставил лодката. Предпочитам никой да не ни вижда.

Пипа наведе глава в иронично съгласие.

— Вече ми направи впечатление, че не обичате да сте в центъра, на общественото внимание, мистър Аштън.

— За съжаление ми липсва талант да водя празни разговори — призна той с угрижена въздишка. Пипа се ограничи с лека усмивка и не каза нищо повече. Лайънъл ѝ бе показал слабото си място. Но защо беше отвратен от кралския двор? Толкова отвратен, че устата му ставаше корава, а погледът му потъмняваше, толкова отвратен, че я уплаши. Каквото и да ставаше в главата му, то не беше никак приятно.

Ако беше вярно, че не е предан привърженик на Филип и Мери, каква тайна игра играеше? Дали беше съюзник, дали поддържаше претенциите на Елизабет към трона?

Пипа беше толкова задълбочена в мислите си, че се спъна в корените на едно дърво. Лайънъл я подкрепи и тя едва сега забеляза, че бяха съвсем сами под дърветата. След нощната буря от листата все още падаха едри капки и когато Пипа вдигна глава към небето, една тежка капка капна точно на нослето ѝ.

Когато погледна Лайънъл в лицето, тя забрави всички въпроси и спекулации. Остана само мигът: тревата под краката ѝ ухаеше сладко на дъжд, един слънчев лъч проникна през капещия покрив от листа и падна върху лицето ѝ. Лайънъл се наведе и с бързо движение на езика си облиза дъждовната капка от нослето ѝ. След това устата му завладя нейната и тя се вкопчи в него. Устните ѝ се отвориха, езиците им се преплетоха, заиграха бърз танц. Това беше дълбока, страстна целувка,

от която коленете ѝ се разтрепериха и в слабините ѝ пламна диво желание.

Разделиха се задъхани.

— Добро утро — проговори с усмивка Лайънъл. — Преди малко забравихме да си разменим учтивости.

— Прав си. Желая ви добро утро, сър — отговори в същия тон тя.

Той взе ръката ѝ и я поведе по тясната пътека към мястото, където дърветата се разреждаха и брегът образуваше падина. За стъблото на плачеща върба беше привързана гребна лодка.

— Не мога да повярвам, че дворецът е само на няколко крачки — прошепна учудено Пипа, възхитена от тишината. Висящите клони на старата върба образуваха зелен покрив над лодката.

— Брегът на Темза крие много такива тайни — каза Лайънъл, посегна към въжето и придърпа малката лодка към брега. Скочи умело вътре и протегна ръце към нея. — Ще се справиш ли?

— Лесна работа. — Пипа улови ръцете му и се прехвърли в лодката с красив скок. — Скоро ще надебелея и няма да мога да скачам.

Когато той не отговори, тя се запита дали в тази сутрин, посветена на любовта, намекът за бременността ѝ не беше нетактичен. После обаче си каза, че състоянието ѝ беше важна част от нея, следователно и от любовта ѝ към него.

— Разположи се удобно. — Лайънъл посочи купчината копринени възглавници на кърмата.

— Виж ти, любовно гнездо! — извика Пипа, отпусна се на възглавниците и подреди полите си. — Прекрасно.

— Винаги ли казваш онова, което мислиш? — попита Лайънъл, който още се занимаваше с въжето.

— Когато се чувствам добре, почти винаги. — Тя се облегна назад и проследи как той отвърза лодката. Беше облечен като работник. Кожен панталон, отворена риза, груб жакет. Скромното облекло му подходеше, подчертаваше силата и сръчността на движенията му. Незнайно по каква причина тя усети радостното очакване първо в пръстите на краката си.

— Смущава ли те моята откровеност? — попита тя и се учуди на необичайно дрезгавия си глас.

— Ни най-малко. Харесва ми, че когато сме заедно, се чувстваш добре и непринудено. — Той се обърна към нея и очите му светнаха. — Това наистина е любовно гнездо.

Пръстите на краката ѝ настръхнаха още повече. Пипа се размърда неспокойно върху копринените възглавници.

— Защо да се разхождаме по реката? Не е ли по-добре да останем тук?

Лайънъл я погледна нерешително, но след малко отново върза лодката за върбата.

— Всъщност така е по-добре и за мен, ще мина без много усилия — усмихна се той.

— Говориш за усилията на гребането, нали? — Високо вдигнатите вежди на Пипа изобличаваха в лъжа невинната ѝ усмивка.

— Има ли и други усилия? — Лайънъл седна до нея и развърза наметката ѝ. Свали я от раменете ѝ и плъзна пръст по тила ѝ към извивката на ухото. Пипа се обърна да го погледне, вдигна ръка и очерта линиите на лицето му, сякаш искаше да се запознае с всеки детайл. Наклони се към него и целуна клепачите му, миглите ѝ запърхаха като пеперуди по бузите му.

— Знам, че искаш да се любим без дрехите да ни пречат — пошепна в ухото ѝ той. — Но смятам, че тук е невъзможно. — Захапа крайчето на ухото ѝ, потопи език в меките му извивки и Пипа извика възхитена от непознатата сладост.

— Човек винаги трябва да има нещо, на което да се радва — пошепна тя, отпусна се назад и го привлече към себе си. Отвори бедрата си, позволи му да се намести между тях и да опре лакти от двете страни на главата ѝ.

Лайънъл я целуваше бавно и се наслаждаваше на устата ѝ като на благородно вино. Езикът му се плъзгаше по устните ѝ и оставяше влажни следи по нежните черти на лицето ѝ. Когато сведе глава към стегнатите от корсета гърди, ароматът на кожата ѝ едва не го подлуди.

Пипа зарови пръсти в косата му, твърда и гъста. Подръпна я игриво и одраска с нокти кожата на главата му. Топлият му дъх галеше кожата ѝ, езикът му се потопи във вдлъбнатинката между гърдите ѝ.

След малко Лайънъл се претърколи настрана от нея, опря се на лакът и бавно вдигна полите ѝ, за да разголи обутите в копринени чорапи крака.

Пипа усети хладния полъх върху голата си кожа и топлата милувка на ръката му по бедрата и корема ѝ. Лайънъл се наведе и зацелува меката кожа на корема, езикът му намери вдлъбнатинката на пъпа ѝ. После плъзна ръка между бедрата ѝ и помилва интимните ѝ части. Когато се зае да ги изследва и с уста, Пипа се разтопи от наслада. Извика възбудено и бързо затисна устата си с ръка, уплашена, че някой ще я чуе. Лайънъл се засмя тихо и вдигна глава.

— Ти се задоволяваш много лесно, любов моя. Та аз едва започвам.

— Ти си виновен — каза тя, когато дишането ѝ се успокои. — Можеш да го направиш дори само като ме погледнеш.

— Може би някой ден ще опитам — засмя се отново той. — Например в залата за аудиенции, в присъствието на кралицата.

Пипа го погледна с разширени от ужас очи.

— Сериозно ли говориш?

— Само почакай.

Той коленичи между бедрата ѝ, но когато понечи да отвори панталона си, тя отстрани ръцете му. Сръчно развърза шнура, привлече го към себе си, взе в ръка пениса му и се възхити на твърдостта и пулсиращата му сила. Надигна се, целуна горещото връхче и вкуси солената му влага.

— Досега не знаех колко красива е тази част от тялото на мъжа — промърмори тя и се зае да го изследва така внимателно, сякаш имаше пред себе си някаква скъпоценна рядкост. Целуна го отново и попита с усмивка: — И жените ли са толкова красиви?

— Бих казал, че са още по-красиви — отговори Лайънъл и установи, че тази забележителна дискусия е увеличила възбудата му до непоносимост. — Но аз съм предубеден.

Да, вероятно си. — Тя притисна пениса му към бузата си и го разтри с меки, бързи движения. Лайънъл простена и задържа ръката ѝ.

— Стига, Пипа!

— Както желаяш — отговори с усмивка тя. Легна на възглавниците и подканващо разтвори бедра. — Това ли предпочитате, сър?

— Какво похотливо женище!

— Да, в момента съм точно това, но станах такава едва след като те срещнах. — Когато той проникна в нея, тя продължи с тиха

въздишка: — Защо имам чувството, че така трябва да бъде? Че всичко е намерило правилното си място, че така е било предопределено? — Тъй като беше затворила очи, Лайънъл предположи, че въпросът е чисто реторичен — какво щастие за него, защото не беше в състояние да даде отговор.

Когато най-сетне се отделиха един от друг, дрехите им бяха смачкани, телата им горяха. Пипа вдишваше със затворени очи силния аромат на любовта, който се смесваше с миризмите на реката и мократа от дъжда трева. Онова, което ставаше между тях, беше истинско и чисто. Забравила скрупулите си, тя потъна в дълбок сън.

Облегнат на лакът, Лайънъл я наблюдаваше. Никога не беше изживявал такова съвършено сливане с жена, такава пълна хармония. За съжаление тази прекрасна среща беше плод на грозна измама и насилие. Пипа не знаеше нищо за злоупотребата с нея. Как да запази чистотата на онова, което притежаваха, след като корените му бяха гнили?

Пипа се събуди изведнъж, напълно загубила ориентация. Беше спала само няколко минути, но с лицето на Лайънъл, наведено над нея, в съзнанието ѝ с ужасяваща яснота се върна сънят от миналата нощ. Тя лежеше някъде, върху нещо, когато я връхлетя огромна птица с разперени крила и протегна нокти да я сграбчи и да я отнесе незнайно къде. А тя лежеше безпомощно, неспособна да се помръдне или поне да изпищи.

Тя се вгледа в лицето на Лайънъл и видя същото тъмно изражение, което я бе разтревожило на кея. Все още пленница на страшния сън, тя изведнъж изпита страх, но в следващия миг видя омайната, добра усмивка, която я бе привлякла от самото начало и сега също я утеши и успокои.

— Нещо те тревожи, мила — прошепна загрижено той.

— Нищо ми няма. — Тя седна и свали полите си. — Заспах и се събудих изведнъж. За момент ми прилоша.

Пипа не знаеше защо, но трябваше да го излъже. Толкова ли беше трудно да му каже, че си е спомнила ужасния си сън? В това нямаше нищо необичайно. Но лъжата излезе съвсем естествено от устните ѝ.

Лайънъл не ѝ повярва. Тя беше твърде прозрачна, за да бъде добра лъжкиня, но той не можеше да разбере как би могла да се

преструва след съвършеното им сливане. Затова предпочете да не задава повече въпроси.

Лайънъл се изправи и леката лодка се залюля. Той вдигна бързо панталона си, докато Пипа със сведен поглед пригладжаше усърдно гънките на роклята си.

— Донесъл съм малко сух хляб, ако отново ти стане лошо — каза той и се наведе да вземе кошницата, скрита под пейката с греблата. Отвори я и във въздуха се разнесе аромат на зрели ягоди.

— Ягоди! — извика Пипа, зарадвана от хрумването му. Странното, така внезапно появило се смущение беше забравено. — Откъде намери ягоди през септември?

— От оранжерията — отговори той и извади от кошницата дървена купичка, в която върху легло от мек зелен мъх бяха наредени едри, наситеночервени ягоди. — Реших, че ще ти харесат.

Той сложи купичката на пейката и извади също бутилка вино и бутилка медовина.

— Но може би предпочиташ сух хляб. — И ѝ показа парче пшеничен хляб.

— Обичам ягоди! — извика Пипа и очите ѝ светнаха. — Омръзна ми да ям само хляб!

Жадното ѝ изражение го разсмя и напрежението помежду им отлетя. Той се настани отново на възглавниците до нея и поднесе една ягода към устата ѝ. Пипа отвори широко уста и отново го разсмя. Облегна се назад и я загледа как дъвче с наслада.

— Прекрасно! — Тя сложи глава в скута му. — Искам още!

Лайънъл се усмихна на безсрамното ѝ искане, което отново внесе чувствени нотки в уединението им. Той отпи голяма глътка студено рейнско вино от бутилката, навлажни устните ѝ с ягодов сок и когато тя ги облиза жадно, подразни езика ѝ с плода и ѝ позволи да го захапе, преди да го пъхне между жадните ѝ червени устни.

— Вземи си и ти.

— Донесох ги за теб. — Той се наведе над нея и размаха следващата ягода пред лицето ѝ. Ясните сиви очи задържаха погледа ѝ и Пипа отново видя огромната хищна птица с остър клон и пронизващи сиви очи.

— Не... не искам повече, благодаря. — Тя отблъсна ръката му. — Другите са за теб. На мен ми стига. — Надигна се и се отдръпна от

него.

Лайънъл сложи ягодата в устата си. Наклони се на другата страна и отпи още няколко глътки вино, сякаш не беше усетил напрежението в тялото ѝ и не забелязваше страха, който излъчваха очите ѝ.

— Искаш ли медовина? — Той посегна към другата бутилка, извади тапата със зъби и ѝ я подаде.

— Благодаря. — Пипа пийна една глътка. — Прости ми, но... миналата нощ сънувах нещо страшно и когато сутринта се събудих, не можах да си спомня точно какво беше. Спомних си едва сега, макар и само отчасти. Това ме кара да се чувствам зле, но не знам защо. — Тя се изсмия нервно и неубедително. — Сигурно бременността е виновна. С нея може да се обясни всичко.

Лайънъл мушна ръка зад гърба ѝ и я привлече към себе си. Настани главата ѝ в свивката на ръката си и я притисна нежно.

— Лоши сънища ни връхлитат по всяко време — проговори успокоително той. — Опитай се да поспиш. Аз ще бдя над теб.

Гласът му звучеше толкова утешително, че Пипа веднага му повярва. Не беше чудно, че в последно време сънищата ѝ представляваха объркани картини на жестокост и безпомощност. След всичко, което ѝ беше причинил Стюарт...

В обятията на Лайънъл можеше да спи спокойно. Той беше истински партньор. Можеше да му довери живота си.

Този ден доня Бернардина се събуди по-рано от обикновено от своята сиеста и дълго лежа в затъмнената си спалня с вече познатото чувство, че нещо не е наред и обичайното спокойно протичане на деня е нарушено. Тя седна в леглото, огледа се, взе халата си и стана.

Първо потърси в полумрака малкия часовник на камината. Едва два и половина. Обикновено спеше до четири и после похапваше в стаята си, за да не прегладнее до вечерята, която се поднасяше в осем. Всяка вечер на масата сядаха само тя и Луиза.

Бернардина отиде до прозореца и отметна завесите. Следобедното небе беше забулено с облаци, във въздуха се усещаше миризма на есен. Тя се наведе към градината. Виждаше се само един градинар, който подрязваше розите. Лехата, която обграждаше терасата, беше цялата от великолепно цъфтящи рози. В края на градината се виждаше реката — широка мътносива лента.

Бернардина се уви в халата си и потрепери. Облачното небе и сивата река ѝ бяха неприятни. Отново си пожела да се върне по-скоро в родната Севиля, където небето беше с цвят на месинг, а следобедното слънце нажежаваше бялата настилка във вътрешния двор на имението Мендоса, където беше издигнат мраморен фонтан. Тя много обичаше да седи там с майката на Луиза, да усеща слънцето в костите си, да си вее лениво с ветрилото, заобиколена от ухаещи жасминови и розови храсти и портокалови дръвчета, да пие хладни напитки и да слуша как Луиза усърдно се упражнява на арфата си под сянката на каменната арка.

Луиза беше толкова добро дете. Никога не ѝ беше създавала ядове. Винаги послушна, винаги се подчиняваше на майчината си воля... докато не решиха да я омъжат.

Бернардина се обърна отново към стаята и поклати глава. Тогава опозна една съвсем друга Луиза — твърда и непоколебима. Учтива и спокойна, но твърдо решена да не стане съпруга на маркиз де Перес.

Заяви на майка си, че баща ѝ никога нямало да я принуди да сключи брак с човек, който не ѝ е приятен, и майката неохотно се съгласи.

В отчаянието си доня Мария се обърна към дон Аштън като довереник на съпруга ѝ и приятел на семейството. След дълги разговори с майката той взе страната на Луиза и предложи да я отведе със себе си в Англия. За уморената майка това беше спасение, а доня Бернардина, която знаеше задълженията си, тръгна със своето момиче без нито дума на оплакване.

Сега обаче тя съжеляваше дълбоко за жертвата си. В тази страна нищо не беше, както трябва. Луиза вече не беше послушното момиченце от някога. Тя не можеше да определи точно какво, но в нея имаше нещо различно. А дон Аштън не изпълняваше задълженията си на настойник.

Бернардина стисна устни и кимна, за да потвърди размишленията си. За да се предпази от лошото влияние на ужасната Англия, тя се уви още по-плътено в халата си, излезе и се запъти към покоите на Луиза.

Почука на вратата на спалнята, но никой не ѝ отговори. След обяда Луиза послушно се бе оттеглила за почивка. Може би още спеше? Доня Бернардина тихичко отвори вратата.

Просторната спалня беше заляна от светлина, капациите на прозорците бяха отворени, завесите вдигнати. Леглото беше празно, на възглавницата нямаше отпечатък от главичката на Луиза.

Бернардина затвори вратата и се огледа. Всичко в нея се противеше срещу онова, което беше намислила да извърши: щеше да прерови вещите на възпитаницата си. Беше длъжна да го направи, нали тя носеше отговорност за момичето. Ако niskият морал на тази страна оказваше лошо влияние върху благородната испанска девойка, задължение на дуенята беше да спре това пагубно развитие.

Тя извади няколко чекмеджета и отвори гардероба, без да знае какво всъщност търсеше. Не намери нищо, което би потвърдило подозренията ѝ, а и не беше готова за по-основно претърсване.

Върна се в стаята си с натезало сърце и повика камериерката си.
— Искам да се облека, Ана.

Ана беше една от малкото прислужнички, дошли с тях от Севиля. На корабите, които превозиха краля и свитата му, нямаше място за повече прислуга. Ана служеше на Бернардина от двайсет

години, въпреки възрастта си беше много подвижна и се интересуваше живо от клюките на слугите.

Тя помогна на господарката си да облече строго затворената рокля, без която Бернардина никога не би слязла в салона даже да беше съвсем сама в къщата.

— Виждали ли си доня Луиза след обяда? — осведоми се Бернардина, докато оправяше мантията си.

— Не, мадам. Мислех, че е в покоите си.

— Вероятно е излязла на разходка — предположи дуенята. — Или е на езда с онзи Малкълм.

— Малкълм отиде в града по работа на дон Аштън.

— Разбирам. — Бернардина се усмихна, за да отклони вниманието на Ана. — Тази мантия нещо не ми харесва. Донеси ми черната със златна бродерия.

Облечена както подобава, Бернардина слезе по стълбата точно когато господарят на дома влезе през парадния вход.

Лайънъл свали наметката си, хвърли камшика за езда на пейката до вратата и свали ръкавиците си. Бернардина стоеше в нерешителност на площадката.

— Доня Бернардина. — Лайънъл се поклони, опитвайки се да скрие нетърпението си. По лицето на дуенята личеше, че иска да му излее сърцето си. Пак се тревожеше за Луиза. И без това го мъчеха угризения на съвестта, че занемарява испанското момиче, но просто не намираше време да се осведоми за потребностите ѝ.

— Дон Аштън, трябва да ви помоля да ми отделите няколко минути. — Бернардина застана пред него и направи реверанс.

Лайънъл въздъхна незабележимо.

— Разбира се, мадам, на ваше разположение съм. — Той посочи вратата към салона, но не попита къде е Луиза, макар че въпросът беше на езика му.

— Дон Аштън, много съм загрижена за Луиза — заговори тържествено дуенята.

Предчувствието не го беше излъгало. Той кимна и приседна на красиво резбованата странична облегалка на един позлатен стол.

— От какъв род е загрижеността ви?

— Не знам точно. В момента Луиза не е вкъщи... подозирам, че това не се случва за първи път.

Лайънъл се намръщи неодобрително.

— Но тя не е затворница в този дом, доня Бернардина.

Бледото лице на жената се зачерви.

— Вие, разбира се, сте прав, но учтивостта изисква да ме уведоми. Аз съм нейна дуеня и трябва да знам къде ходи. Вместо това тя се измъква тайно, докато спя. Това не е редно, дон Аштън.

— Имате ли представа къде би могла да бъде?

Жената поклати глава.

— Освен това момичето има тайни. По-рано ми се доверяваше, но от известно време крие нещо.

Лайънъл се намръщи още повече.

— Луиза е вече млада жена, мадам. Естествено е да има своите тайни.

Бернардина енергично заклати глава.

— Не. Това не е редно за млада дама от високопоставено испанско семейство.

— Добре, кажете ми какво предполагате.

— Аз не знам нищо, съвсем нищо — обясни Бернардина. — И тъкмо това ме тревожи.

— Ако е така, не виждам какво бих могъл да сторя. — Нетърпението му ставаше неудържимо. Не можеше да си представи, че с Луиза би могло да се случи нещо лошо. Когато излизаше на езда, Малкълм винаги беше до нея, а когато беше на разходка по реката, я придружаваше гребецът.

— Вие й дадохте твърде много свобода, дон Аштън — обясни Бернардина и се изчерви още по-силно. — Ако не я бяхте окуражили да излиза сама на езда, нямаше да се отдава на глупави мисли.

— И какви са тези глупави мисли?

Бернардина стисна устни. Не беше в състояние да изрази подозренията си с думи. С изключение на днешното изчезване, но можеше да обвини момичето в нищо. Въпреки това инстинктът ѝ подсказваше, че нещо става.

— Искате ли да поговоря с нея? — попита Лайънъл, трогнат от нямото ѝ отчаяние.

— Да, и ви моля да ѝ кажете, че няма право да напуска къщата без мое разрешение. Освен това трябва да уволните Малкълм.

Лайънъл знаеше, че за Бернардина е обществено табу да дава нареждания на господаря на дома, и то с такъв заповеднически тон, и правилно заключи, че дуенята беше развълнувана и отчаяна. Трябваше да се опита да я успокои.

— Не бива да реагираме невъздържано, мадам. Няма нищо лошо в това, че Луиза излиза на езда с Малкълм. Още днес ще говоря с нея.

Бернардина поклати глава и изтри очите си с края на мантилята си.

— Ако с момичето се случи нещо, аз трябва да отговарям пред доня Мария.

— Нищо няма да ѝ се случи. Какво предполагате, кажете ми? — Лайънъл отново прояви нетърпение.

— Мъже — прошепна едва чуто Бернардина, извърнала глава, сякаш казваше нещо безкрайно неприлично.

Лайънъл беше готов да се изсмее, но разбираше много добре страха на аристократичната испанска матрона, на чиито грижи беше поверено младо момиче от влиятелно семейство.

— Не ми се вярва, мадам. Луиза не познава никакви мъже. Не е посещавала двора, няма приятели.

— Въпреки това е попаднала под лошо влияние. — Бернардина отново закима усърдно.

Лайънъл беше убеден, че тя преувеличава, но не възрази, защото виждаше вълнението ѝ.

— Успокойте се, ще говоря с нея още днес — повтори той. — Но сега ви моля да ме извините, доня Бернардина. След час имам аудиенция при краля. — Поклони се и се запъти към вратата.

В същия миг тя се отвори рязко и на прага застана Луиза със зачервени бузи и святкащи очи.

— О, дон Аштън, изненадвам се да ви видя по това време!

Той я погледна остро.

— Чух, че си излязла сама, Луиза. Доня Бернардина е много загрижена.

— О, не бива да се тревожите! Доня Бернардина знае, че не мога да спя денем. Слязох в градината и се поразходих край реката. Какво лошо съм направила?

— Да, какво? — повтори Лайънъл с поглед към Бернардина. — Нали ви казах, мадам, че нямате причини за тревога?

Бернардина разбра, че е загубила подкрепата на дон Аштън. Облекчен от появата на Луиза, той се задоволи с обяснението ѝ, но дуенята не повярва на нито една дума от него.

— Обувките ти са мръсни, по роклята ти има кални петна — отбеляза укорно тя и на лицето ѝ се изписа отвращение. — Това не е красива гледка, Луиза.

— Нали ти казах, че се разхождах край реката — отвърна остро момичето. — Там винаги е кално.

Бернардина се опита да изкопчи още нещо, преди дон Аштън да е излязъл.

— Срещна ли някого?

Луиза поклати глава и отговори много по-меко:

— Мисля, че не. Е, размених няколко думи с градинаря, а на брега видях няколко рибари. — Тя вирна брадичка и попита високомерно: — Какво лошо има в това?

Лицето на дон Аштън показа на Бернардина, че трябва да се примири с поражението. В опит да разведри напрегнатата атмосфера той изрече бодро:

— Предоставям на дамите да се насладят на следобеда. Ще се постарая да се върна навреме за вечеря.

— Защо не доведете някой гост? — предложи невинно Луиза. — Ще ми е приятно да видя ново лице и да поговоря с непознат човек.

Бернардина шумно пое въздух и Лайънъл присви очи. Не беше редно Луиза да прави такова предложение и ако бяха в дома на родителите ѝ, сигурно нямаше да си замълчи. Огледа я по-внимателно и разбра, че Бернардина беше права: момичето изглеждаше променено. Проявяваше самочувствие, което по-рано не му беше направило впечатление. А тъмносините очи светеха, сякаш беше преживяла нещо приятно и възбуждащо.

Беше готов да отхвърли молбата ѝ, когато му хрумна, че всъщност идеята беше много добра. Щеше да облекчи съвестта си, като ѝ осигури известно развлечение, а тъй като сам щеше да избере гостите, доня Бернардина нямаше какво да възрази.

Лайънъл се обърна учтиво към дуенята.

— Ще ви затрудня ли много, ако поканя гости тази вечер? Знам, че нямате много време за подготовка.

Бернардина се почувства засегната в честта си.

— Естествено, че ще се справя, дон Аштън. Домакинството ви се води така, че по всяко време можем да нагостим двайсетина души.

Лайънъл се поклони церемониално.

— Познавам способностите ви, мадам, и ги ценя високо, повярвайте ми.

Бернардина се усмихна за първи път. Перспективата да посрещне гости беше приятна и за нея, не само за Луиза. Щеше да бъде чудесно да подготви официална вечеря, както често беше правила в Севиля. Трябваше веднага да помисли за менюто.

— Колко гости да очакваме, дон Аштън?

Лайънъл размисли бързо. Имаше идея и видя възможност да направи поканата за вечеря колкото приятна, толкова и полезна.

— Не повече от двама — отговори той. — Но не мога да гарантирам, че гостите, които имам предвид, ще бъдат свободни довечера. Затова не се разочаровай, Луиза, ако се окаже, че пак ще вечеряш сама. В такъв случай ще им отправя покана за някоя от следващите вечери.

Луиза направи грациозен реверанс.

— Много сте добър, дон Аштън. Съзнавам, че ви тормозя с исканията си — обясни тихо тя.

— Не е чак толкова лошо — отбеляза сухо той. — Но виждам, че създаваш грижи на дуенята си. Ще се радвам, ако за в бъдеще обмисляш малко по-добре постъпките си.

Доня Бернардина изглеждаше доволна, а Луиза преглътна укора без видим гняв, макар че вътрешно кипеше. Колкото по-често си открадваше по няколко часа за разходка с Робин, толкова по-трудно ѝ беше да се примири с ограниченията, наложени в къщата, и със скучната компания на Бернардина.

Днес само се бяха поразходили по брега на реката, така че не беше излъгала дуенята си. Робин ѝ разказа за детството си, за майката, която не помнел, за втората си майка и несъщите си сестри, които обичал с цялото си сърце. Разказът за живота, който бе водил като дете, за свободата, на която се беше радвал, събуди в сърцето на Луиза меланхолия и завист.

Днес Робин имаше само един час за нея, но ѝ обеща, че следващия път ще ѝ разкаже за първия брак на сестра си Пен, както и вълнуващата история за втория ѝ брак с Оуен д'Арси, който бил

истинско приключение. За Луиза историите му бяха не по-малко възхитителни от онези, които четеше в книгите. О, много повече, каза си с усмивка тя, защото четеше изключително жития на светци.

Освен това Робин беше обещал много скоро да ѝ покаже истински игрален салон. Луиза живееше с тези обещания и истории, пазеше ги, изваждаше ги и черпеше от тях, когато дните ѝ ставаха твърде досадни и потискащи. Когато вратата се затвори зад настойника ѝ, тя седна с гергефа си до прозореца и си припомни всяка минута от разходката и разговора с Робин. За момент бе хванал ръката ѝ. Съвсем леко, съвсем естествено. Пусна я едва когато забелязаха рибарите на брега.

Луиза се наслаждаваше на спомена и когато Бернардина поиска да обсъди с нея менюто за вечерята, реагира с въодушевление, което много зарадва дуенята ѝ.

След половин час Лайънъл напусна дома си, облечен за аудиенция при краля. Отиде в обора, където завари Малкълм, току-що върнал се от града.

— Сър. — Малкълм поздрави господаря си с поклон, бръкна във вътрешния джоб на жакета си и връчи на Лайънъл плоско пакетче, увито в кожа. — Това е от капитан Олсън.

— Много добре. Гладко ли е минало плаването му от Брюле?

— Да, сър. Връща се в събота с прилива и е готов да вземе всичко, което сте приготвили за него.

— Приготвил съм доста. В събота сутринта ще отнесеш пратката на борда. — Лайънъл пхна пакетчето в джоба си. — Каж ми, Малкълм, как минават разходките с доня Луиза?

— Без произшествия, сър — отговори мъжът с леко смръщено чело. — Дамата язди с удоволствие и препуска като дявол.

— Къде ходите обикновено? — продължи с въпросите Лайънъл.

— Най-вече по реката. Търсим равни места, където Крема може да препуска на воля. — Малкълм се изкашля многозначително и добави: — Имам чувството, че младата дама се чувства... ограничена. Ездата я успокоява.

Лайънъл вдигна вежди.

— Може би си прав. Е, щом не прави нищо повече...

Малкълм вдигна рамене.

— Тя обича да наблюдава хората, сър. Понякога разменя поздрави. Но никога не е слизала от седлото в мое присъствие.

— Много добре. Внимавай да не го прави и в бъдеще. В нейната родина върху честта на дама от благороден произход не бива да пада и най-малкото петънце.

— С мен може да бъде спокойна.

— Знам, Малкълм. Иначе не бих ти я поверил. — Лайънъл се усмихна, потупа го приятелски по рамото и се метна на седлото.

Докато препускаше към Уайтхол, пакетчето пареше кожата му. Сега нямаше време да прочете писмата, но знаеше, че съдържанието им можеше да му струва главата. Сестра му Маргарет работеше активно за Реформацията и плати с живота си за своята вяра. Лайънъл, който не споделяше дълбоката религиозност на сестра си, се отвращаваше от режима, който я бе убил, от фанатиците, които жестоко преследваха хората с друга вяра. Във Фландрия и в Нидерландия, които стенеха под католическото иго, той се присъедини към съпротивата срещу насилническото испанско господство и сега оттам го подкрепяха в борбата му за протестантска Англия.

Писмата съдържаха полици, които можеше да обмени в английски банки, и потвърждение, че Фландрия ще достави кораби и оръжия, ако Англия се надигне срещу Филип и Мери. Като ответна услуга той им доставяше информация за антикатолическото движение в Англия, плановете за държавен преврат и начина на осъществяването му. Новината за бременността на Мери, която още не беше стигнала до Фландрия, със сигурност щеше да предизвика голямо безпокойство. Той не беше съобщил там за испанския план за подсигуряване, в случай, че Мери не дадеше наследник на трона, и не възнамеряваше да го прави.

Той беше длъжен да се погрижи за Пипа. Само за нея. Да бди над сигурността ѝ. След като беше помогнал да я подложат на Филип, сега беше длъжен да направи всичко възможно, за да я спаси от испанците. Това беше свещената му мисия, най-важният му дълг. Само ако го изпълнеше, можеше да живее спокойно, в съзвучие със себе си.

Лайънъл остави коня си в огромните обори на двореца и се запъти без бързане към частните покои на Филип. Както очакваше, при краля седяха Ренар и Руй Гомес.

Филип остави перото и вдигна глава от пергаментата на писалището си. Изглеждаше недоспал и отпуснат. Поръси пергаментата с пясък и поздрави:

— Добре дошли, Лайънъл.

— Сир. — Новодошлият направи дълбок поклон пред краля и поздрави учтиво съветниците му. — Пожелали сте да ме видите.

— Става въпрос за жената. — Филип смръщи нос, ъглите на устата му се отпуснаха, сякаш само споменаването на жената, с която беше злоупотребил, му беше неприятно. Следващите му думи потвърдиха това впечатление. — Не искаме да я виждаме всеки ден. За съпругата ми е трудно, потискащо... а трябва да щадим кралицата, когато е в такова състояние.

— Разбирам — кимна Лайънъл. — И как възнамерявате да постъпите сега с лейди Нилсън? — Нарочно произнесе името ѝ, защото искаше присъстващите да не забравят, че инструментът им все пак е жив човек.

По лицето на Филип отново пробяга тръпка на отвращение. Когато обезчестяваше жените, той облекчаваше съвестта си с изповед и разкаяние. Сега изпитваше отвращение от жертвата, сякаш злоупотребата и собственият му грях бяха по вина на обезчестената. Не отговори на въпроса на Лайънъл. Вместо него думата взе Руй Гомес.

— Не можем да я оставим при съпруга ѝ. Семейството ѝ е могъщо, но не можем да сме сигурни в лоялността им, затова сме на мнение, че не е уместно да я изпратим в провинцията при тях. Вече сме изпратили куриер със строга заповед всички близки на дамата да останат в имението в Дербишайър. Семейството не е добре дошло в Лондон и в двора, защото дъщерята не е достатъчно предана на кралицата. Самата лейди Нилсън няма право да напуска двореца, но не бива да се мярка пред очите на техни величества. Кралят подписа заповед в този смисъл.

Филип кимна. Сгъна пергаментата, който беше подписал, капна бял восък и сложи печата си.

— Предайте го на съпруга ѝ, Аштън — нареди той и му подаде пергаментата през масата. Лайънъл го пое, пхна го небрежно в джоба си и отбеляза замислено:

— Всички в двора знаят, че кралицата не е благосклонна към дамата, следователно не се очакват неприятни забележки, ако лейди Нилсън загуби правото си да се среща с кралицата. — Помълча малко и продължи: — За да запазим приличието, е добре съпругът ѝ да продължи да се ползва с благосклонността на Нейно величество. Бих препоръчал лорд Нилсън да изпълнява и занапред задълженията си към кралица Мери и към вас, сир — завърши той с дълбок поклон.

— Така ще ни е по-лесно да го държим под око — кимна Филип. — Ще му позволим ли да се среща с жена си? — Той се наведе над масата и огледа изпитателно съветниците си.

— Това не е наша грижа. В момента прекарва твърде малко време със съпругата си и смятам, че това няма да се промени. Но аз бих предложил, сир, лейди Нилсън и занапред да остане под грижите на дон Аштън. — Предложението на Руй Гомес бе подкрепено с кимане от Ренар.

— Много добре — заяви посланикът. — Трябва да обясним това на съпруга.

Филип погледна Лайънъл изпод полуспуснатите си мигли.

— Съзнавам, че задачата ви не е от приятните, дон Аштън.

Лайънъл реагира с обичайното си равнодушие.

— Може би, но не е непоносима, Ваше величество. Дамата ще прекарва дните си в своите покои и ще ги напуска само когато не съществува опасност да пресече пътя на Ваши величества. Тъй като е важно да я опазим здрава, бих помолил да ѝ позволите разходки в парка, излети с кротък кон и кратки пътувания с лодка по реката, когато времето позволява.

— Да, да... не бива да рискуваме да се разболее. Нашите лекари ще я преглеждат всяка седмица, а вие се погрижете да изпълнява нарежданията им и да се подчинява на предписанията им.

Лайънъл хвърли бърз поглед към големия портрет на Хенри VIII и семейството му, който висеше на стената зад Филип. Горд баща в кръга на щастливото си семейство — нищо не намекваше за измама, жестоко предателство и опасни интриги. Трябваше да обмисли внимателно отговора си.

— Лейди Нилсън не е глупава, сир. Ще задава въпроси. Защо кралските лични лекари проявяват специално внимание към нея, след

като десетки други жени в двора са в благословено състояние? И то след като кралицата ѝ е забранила да се явява в двора.

— Това не ни интересува — махна пренебрежително Филип. — Да пита, колкото си иска, но няма да получи отговор. — Той се обърна към Руй Гомес: — Съпругът ѝ е напълно в наша власт, нали?

— Да, сир. Ще се подчинява, докато не съществува опасност за любовника му.

— Защо не му покажем, че опасността е съвсем реална? — предложи Ренар и се уви в черната си наметка, сякаш мръзнеше. — Ще инсценираме злополука, но не сериозна. Само за да им дадем да разберат, че не бива да се самозабравят.

— Музикантът е толкова уплашен, че ще обезумее — усмихна се Гомес. — Любовното гнезденце, което Нилсън е уредил в двореца, не му е приятно. Предпочита анонимността на таверната. Но вие имате право, Ренар. Няма да им навреди, ако напомним на Нилсън, че любимият му не е сигурен за живота си.

— Ще измисля нещо — кимна Ренар. — Нищо сериозно, само лека злополука.

— А вие, Аштън, се погрижете жената да е щастлива.

Лайънъл се поклони.

— Ще направя всичко възможно, сир.

— Ще намерите ли начин да избягвате неудобните въпроси? — попита с намръщено чело Ренар.

— Ще се постарая, сър. — Изведнъж писмата във вътрешния му джоб станаха двойно по-тежки и сякаш видими за острите, подозрителни погледи на посланика.

— Ние имаме голямо доверие в способностите ви, Лайънъл. — Филип се надигна с разведрено лице и протегната ръка.

Лайънъл пое ръката му и склони глава над нея.

— Чувствам се почетен, сир. Ще направя всичко, за да оправдая доверието ви.

— Уверени сме, че ще се справите. — Филип го удостои с благосклонна усмивка. — Разчитаме изцяло на своя предан слуга.

Лайънъл хвърли бърз поглед към Ренар и Гомес. Двата се присъединиха с усмивки към заявлението на краля.

— Добър ден, милорди. — Той се поклони отново, взе заповедта, която забраняваше присъствие на лейди Нилсън в двора, и излезе. От

днес нататък щяха да охраняват Пипа още по-строго и тя можеше да напуска двореца само придружена от Лайънъл Аштън, който практически беше нейният личен надзирател.

И нейният закрилник.

Лайънъл се запъти незабавно към апартамента на лорд и лейди Нилсън. Нещо го подтикваше да бърза. Как ли щеше да намери Пипа? Тъжна и отпусната или жива и енергична, каквато я обичаше? Но както и да се чувстваше, лошата новина, която носеше, със сигурност нямаше да подобри настроението ѝ. Първата ѝ реакция щеше да бъде разочарование и възмущение, но тя трябваше да чуе какво имаше да ѝ каже. А той щеше да намери начин да смекчи удара.

Чу крясъка още преди да стигне до вратата на стаята ѝ. Гласът ѝ трепереше от гняв, а мъжки гласове викаха възбудено един през друг. Най-висок беше гласът на Стюарт Нилсън:

— За бога, мадам, как смееете да се противопоставяте на заповедта на кралицата! Защо отблъсквате добротата ѝ, загрижеността ѝ?

— Нямам нужда от тях!

След този отговор на Пипа Лайънъл влезе, без да почука, тъй като и без това нямаше да го чуят.

Пипа стоеше с гръб към леглото, с едната си ръка стискаше халата си. Приличаше на подгонено от ловци животинче. Трима мъже с черни дрехи и шапки, вързани здраво под брадичката, стояха в полукръг пред нея. Кожените чанти в ръцете им и черните дрехи издаваха професията им. Личните лекари на кралицата.

Стюарт Нилсън се мъчеше да укроти жена си. Ако се съдеше по израза на лицето ѝ, тя беше готова да забие нож в гърлото му и Лайънъл неволно се ухили. Черният квартет нямаше никакъв шанс срещу разгневената Пипа.

Тя го видя първа и погледът ѝ изрази такова облекчение, че сърцето му се разкъса. Макар напълно невинна, тя бе притисната от всички страни, без приятели, без подкрепа от семейството си. Брат ѝ можеше да направи нещо за нея, но и той беше безпомощен срещу кралския декрет. Очите на Пипа издаваха, че той беше единственият човек, който можеше да ѝ помогне.

— Какво става тук? — попита строго Лайънъл. — Шумът се чува отдалеч.

— Няма да допусна тези... тези кръвопийци... тези черни гарвани да ме пипат и да ме опипват. Какво като са лекари на кралицата! — извика с отвращение Пипа. — Ако трябва някой да ме прегледа, ще повикам лекаря на мама. Тези тук казват, че трябвало да потвърдят бременността ми. По дяволите, да не си мислят, че не съм наясно със състоянието си?

— Нямах право да отказваш на кралските служители — опита се да обясни Стюарт и в гласа му имаше искрено отчаяние. И той прие появата на Лайънъл като спасение. — Обяснете ѝ и вие, мистър Аштън.

— Имаме заповед от кралицата, сър — обясни с достойнство една от облечените в черно фигури. — Наредено ни е да преглеждаме лейди Нилсън веднъж седмично.

— Никога! По-скоро ще умра! — изкрещя вбесено Пипа. — Искам лекаря на мама, никой друг, чувате ли! — Очите ѝ святаха от гняв.

— Мисля, че е най-добре да оставите дамата на мира — установи сухо Лайънъл. — Знаете, че е вредно за здравето ѝ да се вълнува.

— Вие сте прав, сър, спокойствието е много важно за доброто протичане на бременността — изрече колебливо същият лекар и подръпна грижливо подрязаната си сива брадичка. — Но какво ще съобщим на кралицата?

— Кажете ѝ, че лейди Нилсън е била изтощена и превъзбудена, затова сте сметнали за нужно да отложите прегледа за следващата седмица. — Лайънъл отиде до вратата и я отвори с жест, който беше едновременно подкана и заповед.

Лекарите се спогледаха колебливо, погледнаха възбудената си пациентка, после спокойния, властен мъж до вратата, не знаейки какво решение да вземат. Никой не обърна внимание на лорд Нилсън, който продължаваше да стои до жена си.

— Дано сте прав, сър. Ще дойдем друг път. — Говорителят на групата се обърна загрижено към Пипа. — Много сте зачервена, мадам. Не е зле да ви пуснат кръв. Освен това ви съветвам през следващите два дни да се храните само с извара и мътеница.

— Вън! — изкрещя Пипа и посочи вратата. — Ако си мислите, че вашите пиявици ще сломят духа ми, много се лъжете. Оставете ме

на мира и ще си възвърна нормалния цвят на лицето!

Шепнейки си възбудено, тримата се изнесоха от стаята и Лайънъл спокойно затвори вратата.

Пипа не се помръдваше от мястото си до леглото. Челото ѝ беше смръщено в дълбок размисъл! Накрая ѝ бе станало ясно, че нещо не е наред. Лайънъл бе влязъл в покоите ѝ така естествено, сякаш мястото му беше тук. Веднага взе инициативата и пренебрегна съпруга ѝ, сякаш имаше пълното право да го стори. А Стюарт не оказа ни най-малка съпротива. Остана мълчалив и бездеен и позволи на Лайънъл да го измести.

Междувременно тя беше свикнала с очебийното покорство на съпруга си пред испанците и вече не се учудваше, но защо Стюарт се държеше по същия начин и пред Лайънъл Аштън? Дали защото той принадлежеше към испанската делегация и към най-близкото обкръжение на краля и мъжът ѝ му дължеше същото почитание? Тя се обърна замислено към Стюарт. Той продължаваше да стои мълчалив, цялото му същество излъчваше неловкост.

— Благодаря ви, че така енергично прогонихте тримата черни гарвани — изрече тя с леки нотки на подигравка. — Какво щастие, че минахте покрай вратата ми в точния момент.

— Жена ми е права, Аштън — обади се внезапно Стюарт, разбрал, че критиката на Пипа беше насочена и срещу него. — Имате ли навик да влизате в частни помещения, без да чукате?

— Ако бях почукал, нямаше да ме чуете — отговори спокойно Лайънъл. — Но случайно идвам по поръчение на техни величества. Радвам се, че заварих и двама ви. — Той посочи кралското писмо и обясни делово: — Моята задача засяга съпругата ви, Нилсън, но трябва и вие да чуete какво пише кралят.

Пипа усети как по гърба ѝ пробягаха студени тръпки. Каза си, че няма основания да се страхува, че Лайънъл не е в състояние да ѝ стори зло, но не успя да се овладее.

— За мен ли е това? — попита тя и протегна ръка към запечатания пергамент.

— Мисля, че е по-добре първо да го прочете съпругът ви.

Пипа го изглежда унищожително и с бързо движение изтръгна документа от ръката му.

— Щом това писмо засяга мен, значи трябва първо аз да се запозная със съдържанието му — заяви високомерно тя.

Лайънъл се поклони в знак на съгласие. Предложението му беше чисто формално, за да запази достойнството на Стюарт Нилсън. Все пак, поне пред обществото, съпругът беше господар на жена си.

Пипа счупи печата и разгърна пергаментата. Прочете го и безмълвно го подаде на Стюарт.

Той го пое с треперещи пръсти, прочете го бързо и вдигна поглед към Лайънъл, който стоеше настрана с обичайното си безстрастно изражение.

— Значи вие сте определен да следите дали съпругата ми следва стриктно кралските заповеди?

— Такова е желанието на краля.

— Това е задача на съпруга. — Гласът на Стюарт трепереше все по-силно. Това беше върхът на унижението. Не знаеше как да обясни ставащото на Пипа, която го наблюдаваше с високо вдигнати вежди.

— Така е редно — подкрепи го тя. Забраната да се явява в двора не й причини болка, напротив, тя беше облекчение. Да понася всекидневно откритата враждебност на Мери беше много уморително. Въпреки това забраната беше загадка за нея, защото в последно време не беше направила нищо, за да я заслужи. — Тази забрана не важи и за Стюарт, нали?

— Не, Техни величества желаят и занапред да се ползват от услугите му. Предполагам, именно това е причината, че задачата да ви охранявам бе възложена на мен. — Лайънъл каза това само заради Стюарт. Нещастникът страдаше дълбоко, болката му се усещаше толкова ясно, че той не можеше другояче, освен да я облекчи. Нищо че презираше лорд Нилсън, нищо че и неговите собствени ръце не бяха чисти.

Пипа се намръщи още повече.

— Вече нищо не разбирам. Защо кралицата настоява да ме прегледат личните й лекари? Защо ме поздрави, че съм забременяла, защо каза, че ще износим децата си заедно, а сега ми забранява да се явявам в двора? Нещо не се връзва.

Тя напусна отбранителната си позиция пред леглото и се отпусна на пейката под прозореца. Извърна глава настрана и се загледа към

хубавия ден навън, който болезнено ѝ напомни, че вече беше пленница в стаята си.

— Кралицата е много щастлива от състоянието си — обясни предпазливо Лайънъл — и вероятно си е казала, че вашата бременност ще отклони вниманието от нейната. Тъй като не може да си представи, че дори за малко няма да е в центъра на вниманието, тя е решила да отстрани предполагаемата си съперница. Но също така е възможно да се е опитала да успокои съвестта си, като ви е изпратила личните си лекари, за да се ползвате от същите грижи, каквито се полагат за нея.

Думите му съдържаха само толкова истина, колкото да придобият някакъв смисъл за Пипа. Тя нямаше друг изход, освен да се подчини на кралската заповед — и да постави своите условия.

— Щом ми забраняват да се явявам пред двора, ще отида при родителите си — заяви енергично тя. — Те ще се върнат скоро в Холборн.

— Това е изключено — възрази спокойно Лайънъл. Щеше да ѝ нанесе ужасен удар, но нямаше друг изход. — Лорд и лейди Кендъл са уведомени, че са нежелани в Лондон и в кралския двор.

Пипа пребледня. В нейното състояние да се лиши от майка си? Немислимо. Без помощта на майка си нямаше да преживее бременността и раждането.

— Не... — Тя поклати безпомощно глава. — Не, не може да са толкова жестоки. Какво съм направила, та се отнасят така с мен? — В очите ѝ блеснаха гневни сълзи, но тя ги задържа. Лайънъл беше инструмент на мъчителите ѝ, пратеник и изпълнител на присъдата. Отново се почувства измамена.

Взря се в него, сякаш го виждаше за първи път. След това се обърна към мъжа си и го измери с предизвикателен поглед. Беше сигурна, че той ще подкрепи несправедливата кралска заповед без нито една протестна дума.

Стюарт кършеше ръце. Какво можеше да направи? Какво можеше да каже? Пипа и детето, което носеше, бяха скъпоценна стока и кралските съветници никога нямаше да ги изпуснат от очи. Докато не дойдеше детето, родителите ѝ щяха да останат далече от Лондон. Ала обвинителният ѝ поглед го принуди да потърси някакво облекчение на участта ѝ.

— Не можете ли да поканите лейди Пен, сестрата на Пипа, за да е до нея в трудните моменти? Лейди Пен е близка приятелка на краля, той ѝ е много задължен.

Лайънъл разбра, че това беше отчаян опит на съпруга да се представи в по-добра светлина, да предложи утешително полурешение. Но той познаваше реалността по-добре от него и не искаше да навреди на Пипа, като събуди в душата ѝ напразни надежди.

— От любов към вашата роднина кралицата се отнасяше със съпругата ви с изключителна доброта — напомни остро той.

— Въпреки това ще отправя запитване дали можем да поканим Пен да ни гостува. — Стюарт се запъти към вратата, съзнавайки, че никога нямаше да го направи, но искаше да избяга от болката на Пипа, защото не можеше да я облекчи.

— Защо не ме изпратят отново при лейди Елизабет, за да споделя затворничеството ѝ? — Пипа се изправи толкова енергично, че полите ѝ се развяха. — В Удсток ще съм далече от ревността на Мери.

— Безсмислено е да молите за това благоволение — каза Лайънъл. — Само ще разгневите още повече кралицата.

— Отивам да помоля за аудиенция — повтори Стюарт, отвори вратата и бързо излезе от покоите на жена си.

— Пен ще дойде в Англия за Коледа — изрече беззвучно Пипа. — Ако не мога да я видя, няма да издържа до края. — Тя седна отново и скри ръце в гънките на полата си. — Не разбирам. Защо ми причиняват това?

Лайънъл отиде при нея и коленичи в краката ѝ.

— Чуй ме, Пипа. Искам да ми повярваш. — Взе ръцете ѝ и неволно се усмихна — толкова малки и крехки изглеждаха в големите му ръце.

— Защо да ти вярвам? — попита горчиво тя. — Ти си получил заповед да ме надзираваш, да следиш дали спазвам наложените ми ограничения. Как да ти вярвам? Ти си лоялен към другата страна. Ако ти заповядат, ще посегнеш на живота ми.

— Не — отговори твърдо Лайънъл. — Не е така. Аз играя своя собствена, скрита игра. В момента не мога да ти кажа нищо повече, но те моля да ми повярваш. Ще се постарая да оправя нещата.

Пипа го гледаше изпитателно.

— На чия страна си?

Лайънъл поклати глава.

— Не е толкова просто, мила. Брат ти играе същата игра и ти му вярваш. Повярвай и на мен.

— Имам основания да му вярвам — възрази тя. — Прощавай, но не виждам нищо, което би могло да оправдае доверието ми към теб. Ние с теб се любим, желаем се, наслаждаваме се един на друг. Иска ми се това да е достатъчно, за да ти се доверя, но не е така. — Тя вдигна рамене в безпомощен жест и Лайънъл изтръпна от болка.

— Моля те, Пипа, помисли. Положението ти не е толкова лошо. — Той притисна студените ѝ длани върху бузите си. — Аз ще се грижа за теб. Ще бъда до теб през цялото време. Толкова ли е лошо това? — Приблужи се до нея и ѝ се усмихна с онази добра усмивка, която винаги я топлеше и успокояваше. — Няма да ни преследват любопитни погледи, даже досадният ти съпруг няма да пречи на уединението ни.

— Защо Стюарт прие унижението, без да протестира?

Лайънъл подбра много внимателно следващите си думи.

— Той се намира в ужасна ситуация, Пипа. Ти откри тайната му... как мислиш, какво ще стане, ако и други хора я открият? Стюарт не прави нищо, за да те защити, защото се страхува и защото е наясно, че няма никаква власт върху съдбата ти.

Пипа кимна бавно. Ако тайната се разкриеше, Стюарт и любовникът му щяха да бъдат жестоко наказани.

— Никога не съм го смятала за страхливец.

След като вече знаеше каква е причината за промяната, настъпила у съпруга ѝ, тя щеше постепенно да се примири. Неочаквано се наведе към Лайънъл и смени темата.

— Няма ли да ми кажеш нищо за интригите, за които спомена?

— Още не.

— Но някога все пак ще ми кажеш, нали?

Перспективата да ѝ разкрие истината го ужасяваше и не искаше дори да мисли за това. Щеше да намери начин да я скрие на сигурно място. Едва тогава щеше да ѝ разкрие какво ѝ бяха сторили. Трябваше да го направи.

Пипа наблюдаваше лицето му, но не разбра нищо. Изражението му беше неразгадаемо както винаги. Много често имаше чувството, че мислите му бяха някъде много далеч.

— Къде си? — попита тихо тя. — Накъде пак се отнесе?

Лайънъл поклати глава.

— Тук съм, при теб.

Пипа се облегна на прозореца. Ръцете ѝ почиваха в неговите. Всеки си имаше тайни. Във всяка човешка душа имаше тъмни петна. Неразумно ли беше да очаква, че Лайънъл ще ѝ разкрие тайните си, за да спечели доверието ѝ? Двамата се познаваха отскоро и не знаеха нищо един за друг. Може би знанието и доверието вървяха ръка за ръка. Не можеха да имат и двете без борба, без усилия, без компромиси.

— Ти си и не си ти — установи тя с лека усмивка. — След като вече ще прекарваме много време заедно, и то съвсем законно, можем да прекараме поне няколко часа без дрехи, какво ще кажеш?

Лайънъл избухна в смях. Погледът му изрази облекчение, което се разпростря върху цялото му тяло.

— Съгласен съм, разбира се. — Той пусна ръцете ѝ и стана. — Имам едно предложение и се надявам да ти хареса.

— Да го чуя. — Животът постепенно се завръщаше в нея. Кожата ѝ беше топла, ръцете ѝ стиснаха неговите с неочаквана сила. Кръвта отново течеше във вените ѝ с обичайния устрем.

— Искаш ли да дойдеш на вечеря в дома ми? — Лайънъл я наблюдаваше внимателно. — Моята подопечна копнее за компания и си казах, че вероятно ще ти е приятно да се запознаеш с нея. А ние с

теб ще имаме възможност да прекараме известно време заедно при нормални условия.

— Ти имаш подопечна? — попита смаяно Пипа.

— Доня Луиза де лос Велес от семейство Мендоса — обяви тържествено Лайънъл. — В Севиля бях в приятелски отношения с родителите ѝ. Тя отказа да се омъжи за благородника, избран от майка ѝ, и за да избегнем скандала, я доведох с дуенята ѝ в Англия. Мило момиче, но живее уединено, защото не съм се погрижил да ѝ осигуря забавления...

Прекъсна го силно чукане по вратата и той се намръщи недоволено.

— Кой е? — извика Пипа и стана.

— Робин.

Пипа погледна въпросително Лайънъл и той промърмори повече на себе си:

— Точно навреме.

Тя не разбра какво имаше предвид, но бързо отиде до вратата и отвори. Робин я прегърна устремно и я притисна до гърдите си.

— Срегнах Стюарт. Каква е тази история, която ми разказа? — Робин влезе, без да изпуска от ръце сестра си, видя Лайънъл и се намръщи. — Още ли сте тук? — попита хладно той. — Нямате ли поне малко чувство за приличие да оставите сестра ми сама, след като сте донесли такава вест?

— Приличието няма нищо общо тук, лорд Робин — отговори учтиво Лайънъл. — Техни величества ми повериха сестра ви и аз съм длъжен да я закрилям и да се грижа за нея. Това означава, че в бъдеще често ще ни виждате заедно.

Робин погледна крадешком сестра си. За негово смайване спокойният отговор на Аштън нито я ядоса, нито я засегна неприятно.

— Той е прав, Робин — каза тя. — Виж какво пише тук. — Подаде му заповедта на Филип и се отдели от закрилническата му прегръдка.

Робин прочете набързо документа и ядно го хвърли на масичката.

— И защо е всичко това? — Въпросът беше отправен повече към Лайънъл, отколкото към сестра му.

Пипа вдигна рамене.

— Лайънъл... мистър Аштън ми обясни, че вероятно Мери се страхува бременността ми да не отклони вниманието на двора от нейното състояние. — Тя избухна в горчив смях. — Абсурдно опасение, нали? Все пак тя ще роди наследника на трона, а аз нося детето на един обикновен виконт. Но Мери е известна със странните си прищевки, освен това вероятно е видяла в отстраняването ми възможност да ме накаже за верността ми към Елизабет.

Робин помисли малко и се обърна към Лайънъл.

— Това ли е истинската причина?

— Това е възможната причина — отговори предпазливо Лайънъл. Стоеше до празната камина, облегал на перваза, вдигнал единия си крак на скарата. Свободната му ръка беше пъхната в джоба на жакета, пръстите му опипваха пакетчето с писма от Фландрия, които още не беше прочел.

— Но това не обяснява защо забраняват на цялото ми семейство да се прибере в Лондон... и отказват на сестра ми утехата да има подкрепата на майка си. — Робин стоеше широко разкрячен, бузите му бяха зачервени от гняв, но в погледа му имаше безпомощност. — Това със сигурност е наказание.

— Това е напълно възможно — кимна спокойно Лайънъл. — Но може би ние с вас ще намерим начин да осигурим грижи и закрила на сестра ви.

— Ами съпругът ѝ? — попита мрачно Робин. — Защо не възложиха на него да се грижи за жена си?

— Според мен Филип и Мери са на мнение, че той е твърде зает с техните работи и няма време да се занимава и с мен — отговори Пипа с неприкрит сарказъм. Тя се настани отново на пейката под прозореца и ритмично затропа по каменния перваз с ветрилото си от слонова кост.

Робин я погледна втренчено. Добре познаваше своенравната линия около устата ѝ, упорития блясък в кафявите очи. Явно Пипа не беше подобрила отношенията си със Стюарт.

Той се обърна към Лайънъл Аштън, после отново към сестра си. Спомни си, че преди известно време тя беше проявила интерес към този мъж. Не знаеше доколко се познаваха двамата, дали Пипа беше направила нещо, за да задоволи любопитството си, но сега имаше чувството, че двамата имаха връзка. Пипа се чувстваше забележително

добре в компанията на мъжа, определен за неин надзирател, и приемаше съвсем естествено присъствието му в спалнята си.

— Надявах се, че двамата с вас заедно ще се грижим за доброто на Пипа, лорд Робин — заговори отново Лайънъл, връщайки се към предишните си думи. — Тя може да се движи свободно, когато има моето съгласие и избягва официалните помещения на двореца. Ако се постареем, месеците на бременността ѝ няма да са нито самотни, нито скучни.

Робин се намръщи още повече. Нямаше никакво желание да се сдружава с човек от свитата на Филип, но не можеше да откаже на Аштън. Беше длъжен да направи това за Пипа. Ала в цялата тази история имаше нещо, което дълбоко го смущаваше.

Например нетипичното покорство на Пипа. Съгласието, което цареше между нея и Лайънъл Аштън. Непринудеността, нежността, с която мъжът изричаше името ѝ. Защо сестра му не протестираше срещу тази жестока мярка, защо не се гневеше на надзирателя си? Филип и Мери със сигурност не го бяха определили за приятел и утешител.

В същото време Робин се чувстваше необяснимо привлечен от този мъж. Не откри нито следа от фалш в непринуденото му държание, а предложението заедно да облекчат живота на Пипа, като заобикалят строгата заповед на Мери, беше повече от почтено. Оттук неизбежно възникваше въпросът дали Лайънъл Аштън наистина беше този, за когото се представяше.

Непрестанното ритмично почукване с ветрилото по прозореца отекваше болезнено в главата му и той не беше в състояние да мисли ясно.

— По дяволите, Пипа, престани! Подлудяваш ме!

Пипа реагира учудено, тъй като изобщо не чуваше ритмичното интермецо.

— Прощавай. — Тя скръсти ръце в скута си.

Сред настъпилата тишина Лайънъл заговори спокойно:

— Поканих Пипа на вечеря в дома си, защото смятам, че ще ѝ се отрази добре да напусне двореца за няколко часа. Надявам се, ще ни окажете честта да я придружите, лорд Робин? Естествено ако нямате по-важни задължения тази вечер. — Той вдигна въпросително едната си вежда.

Робин видя пред духовния си взор усмихнатото лице на Луиза и се разтрепери. Велики боже, как можа да я забрави, дори и за малко?

Пипа го наблюдаваше любопитно.

— Проблеми ли имаш, Робин? Не мога да отида сама в дома на неженен мъж, дори да съм отстранена от двора и този мъж да е моят пазач.

— Аз наистина нямам жена, но пък имам подопечна млада дама и нейната внушаваща страх дуеня — засмя се Лайънъл. — Както вече обясних на Пипа, младото момиче, което живее под моя покрив, има нужда да се поразвлече малко. Ще ми направите голяма услуга, ако придружите сестра си, лорд Робин.

Луиза имала нужда от развлечение? Като че той не го знаеше! Робин преглътна няколко пъти, за да се овладее. Беше готов да се засмее на абсурдната покана. Как ли щеше да реагира Луиза? Дали притежаваше достатъчно самообладание, за да се преструва на равнодушна? Дали Аштън вече ѝ беше казал кого смята да покани на гости? Така поне щеше да бъде подготвена за появата му.

Каква великолепна възможност да се запознае официално с испанското момиче. Каква абсурдна игра.

— Робин? — повика го Пипа, учудена от дългото му мълчание. — Ще дойдеш ли с мен или не?

Не можеше да ѝ откаже, даже да искаше.

— Да... да, естествено — отговори бързо той, като с мъка потискаше смеха си. Пипа със сигурност щеше да се забавлява със ситуацията, но в момента не можеше да ѝ разкрие тайната си.

Робин се овладя и направи сериозно лице.

— Просто размишлявах как да отложам ангажиментите си. Но ще намеря начин да го уредя. — Той се обърна невинно към Лайънъл: — Аштън, не знаех, че имате къща в Лондон. А каква е подопечната ви, испанка ли е?

— Да — отговори Лайънъл. — Бях в много добри отношения с родителите ѝ и я познавам от малка.

Робин кимна и отбеляза все така сериозно:

— Боя се, че испанският ми не е достатъчен за светски разговор.

— Доня Луиза говори много добре английски, но доня Бернардина, дуенята ѝ, още не е овладяла езика ни. Луиза и аз ще трябва да превеждаме.

— Кога да дойдем? — попита нетърпеливо Пипа. Перспективата да прекара една вечер в дома на Лайънъл беше повече от примамлива. Изпитваше чисто женско любопитство и се надяваше да го задоволи. Искаше да види Лайънъл в домашната му среда, за да го опознае поотблизо. Дали и като настойник беше също така хладен и дистанциран както като придворен?

— В осем, ако ви е удобно. Къщата ми е недалеч от Савойския дворец. Оттук с лодка се стига за не повече от половин час. Ще видите стълбата до желязната порта, която води към градината. На портата винаги горят факли, а аз ще изпратя някой да ви посрещне.

Сякаш имам нужда някой да ми показва пътя, каза си развеселено Робин. Пипа го погледна пронизващо и той побърза да прикрие веселието си.

— Ще дойда да те взема в седем и четвърт, сестричке.

Тя кимна. Робин се поколеба, очаквайки Лайънъл да си тръгне преди него, но той не помръдваше от мястото си пред камината. Не му оставаше нищо друго, освен да се сбогува.

— До скоро. — Той се поклони пред Аштън, целуна Пипа и излезе. Трябваше да промени плановете си за вечерта.

— Странно е, че ти имаш къща край реката, в която живее едно младо момиче, а аз не знам нищо за това — прошепна замислено Пипа. — Хората там сигурно те познават като съвсем различен човек...

— Мила моя, аз съм отворена книга — засмя се Лайънъл. — Днес ще дойдеш у нас и ще откриеш всичко, което те интересува. — Той взе ръцете ѝ, поднесе ги към устните си и зацелува връхчетата на пръстите ѝ. — Колкото повече знаеш за мен, толкова по-бързо ще разбереш, че може да ми се довериш.

— Няма ли все пак да ми разкажеш за скритите си ходове?

Лайънъл поклати глава.

— Не мога... още не.

Пипа въздъхна тежко.

— Тогава ще се задоволя с онова, което мога да откроя сама.

Лайънъл си отиде и Пипа позвъни на Марта. Вечерята в дома на любимия ѝ, задължението ѝ да спазва правилата на учтивостта, желанието да научи нещо ново за Лайънъл — всичко това обещаваще прекрасно забавление.

Тази вечер щеше да забрави съмненията и страховете си и да се забавлява. Въпреки жестокостта заповед на Мери пленничеството ѝ имаше и добри страни. Никой не ѝ беше забранил да пише на майка си. Седем месеца бяха много време. Може би дотогава положението в страната щеше да се промени и майка ѝ щеше да пристигне навреме за раждането.

Лайънъл не си отиде направо вкъщи. Никога не четеше тайните писма от Фландрия в собствения си дом. Всеки път се отбиваше на различно място — необходима мярка, за да предпази Луиза от неприятните последствия, които можеха да имат за нея интригите на настойника ѝ.

Той мина по тесните улички в посока Чаринг Крос, като през цялото време държеше очите и ушите си отворени за евентуален преследвач. Едва когато се увери, че никой не върви след него, хлътна в тъмния вход на една западнала кръчма. Мъжът зад тезгяха дори не го погледна, а продължи да налива бира за един от постоянните си посетители.

Лайънъл мина безшумно по настлания със слама под и изкачи тясната стълбичка към задната част на сградата. Никой не го познаваше и не се интересуваше от него. Влезе в тясно, ниско помещение под покрива, все още задушно след горещото лято, но той устоя на изкушението да отвори прозореца, който гледаше към улицата.

Сложи тежкото резе на вратата и запали свещта, оставена на разнебитената маса. След това се настани на трикракото столче пред нея. Обстановката беше повече от оскъдна.

Извади пакетчето с писмата, придърпа свещта, развърза шнуровите и започна да чете. Между Франция и империята на Хабсбургите се надигаше война. Императорът се опасяваше, че шотландската кралица Мери Стюарт, която беше сгодена за френския дофин, може да наследи на английския трон Мери, ако тя остане без деца. Това означаваше Франция и Англия да се съюзят срещу Хабсбургите. За да избегне тази опасност, императорът беше склонен, ако Мери умре преждевременно, да подкрепи претенциите на Елизабет към английския трон. Поне така съобщаваха агентите на Лайънъл, които грижливо събираха сведения за него от цяла Европа. Условието

на кайзера беше Елизабет да се омъжи за Филип, бездетния вдовец на несъщата ѝ сестра.

Устата на мъжа се изкриви в цинична усмивка. Лесно щяха да издействат папското одобрение, като изтъкнат, че бракът се сключва по политическа необходимост. Но дали Елизабет щеше да се съгласи с това условие? Беше ли готова да се откаже от независимостта си и да приеме католическата вяра? Лайънъл я познаваше като прагматично мислеща жена и смяташе, че не би възразила срещу такъв брак, но не му се вярваше да се откаже от независимостта си.

Неговата задача беше да я уведоми, че при наличие на подходящи обстоятелства би могла да разчита на подкрепа от неочаквана страна. В такъв момент изричната подкрепа на императора щеше да укрепи духа ѝ и представляваше ефективна защита срещу заплашващото я убийство. Щом Филип узнаеше за коварния план на баща си, щеше да упражни натиск върху Мери да позволи завръщането на Елизабет в двора.

Естествено, преди да се решат на тази стъпка, щяха да изчакат как ще завърши бременността на Мери. Дотогава той трябваше да обработи Робин Бакъор. Младият благородник вече имаше връзка с Елизабет и можеше да му бъде добър сътрудник... след като се убеди, че Лайънъл Аштън не е на страната на Филип. Лайънъл знаеше, че Робин не може да го понася и не одобряваше влиянието му върху сестра си. Затова трябваше да го накара да промени мнението си и поканата за вечеря в дома му беше много добро начало. Освен това Пипа щеше да въздейства върху брат си в негова полза. Ако сестра му даряваше Лайънъл с доверието си, Робин също щеше да го направи.

Той остави пергаментата и отвори друг. Това беше лично писмо. Зет му разказваше за децата си, племенници и племеннички на Лайънъл. Децата на Маргарет.

Инквизиторите изпратиха Маргарет на кладата в деня след раждането на Джудит. Момиченцето беше вече на три години. Филип, който бе пристигнал във Франция по поръка на своя баща, императора, категорично беше отказал да спре поне временно разпитите. Даже по време на самото раждане сестра му била разпъната на пейката за мъчения и жестоките мъчителите се опитвали да спасят душата ѝ, като я принудят да се откаже от вярата си. Ала Маргарет останала непоколебима.

Лайънъл прибра писмото на зет си. Лицето му остана неподвижно. Другите писма не криеха изненади. Изпращаха му банкови полици и уверения, че в случай на въстание в полза на Елизабет ще изпратят войски и оръжия. Той поднесе писмата към свещта и проследи как се сгърчиха и огънят постепенно ги погълна. На масата остана купчинка пепел, която той събра в шепа и хвърли в камината. Беше запомнил всички пароли. Отговорът му щеше да замине с капитан Олсън за Брюле.

Лайънъл излезе от кръчмата също така незабелязано, както беше влязъл. Вечерният въздух проясни главата му. Взе коня си и препусна в галоп към дома си, но трябваше да мине доста време, преди мрачният спомен да го напусне и да се замисли за предстоящото гостуване на Пипа и Робин.

Точно в седем Пипа беше готова и чакаше Робин. Докато ходеше нервно напред-назад, тя се заслушваше да чуе някакъв шум от спалнята на Стюарт, но там цареше тишина. Подозираше, че съпругът ѝ не е отишъл при Мери, за да я помоли да покани Пен в двора и да осигури компания за самотната си бременна съпруга. Не му се сърдеше, тъй като разбираше, че подобна молба неизбежно ще предизвика гнева на кралицата. Въпреки това Стюарт беше длъжен по някакъв начин да се застъпи за нея. Това беше най-малкото, което би могъл да стори при тези обстоятелства.

Когато Робин почука, сърцето и направи скок и тя разбра с какво нетърпение беше очаквала идването му. Наметката ѝ беше приготвена на скрина до леглото и докато чакаше Марта да отвори, тя побърза да се увие в нея.

— Готова ли си? — попита Робин, но това беше излишен въпрос, тъй като тя забърза насреща му, закопчавайки кукичките на яката.

— Да, и те чакам от цяла вечност. — Когато се обърна към брат си след кратък и задоволителен поглед в огледалото, тя извика смаяно: — Изглеждаш чудесно, братко, имаш почти елегантен вид.

Робин усети как бузите му пламнаха и се ядоса.

— Комплиментът ти е повече от съмнителен.

Пипа избухна в смях.

— Не исках да прозвучи така. Бях честна. Просто изразих учудване, тъй като знам, че обикновено не се интересуваш как си облечен.

— Естествено аз не съм като теб и Стюарт — заяви намусено той. — Като ви чуя да говорите за дрехи и моди, започвам да си мисля, че това е най-важното нещо на света.

— Понякога наистина е важно — отговори поучително Пипа. — Благодаря, Марта. — Тя взе ръкавиците и ветрилото си от ръцете на камериерката и добави: — Сигурно няма да закъснея много, но ако желаеш, можеш да си легнеш. Ако имам нужда от теб, ще позвъня.

— Да, милейди. — Марта направи реверанс. — По-добре да ви почакам. Нощите са хладни и когато дойдете, ще запалят огън.

Пипа се усмихна в знак на благодарност, хвана Робин под ръка и излезе. В коридора се огледа несигурно. Там цареше обичайната навалица: придворните бързаха към голямата зала в другия край или стояха на групи по площадките.

— Дали само Мери не бива да ме вижда, или трябва да се правя на невидима, щом си покажа носа навън? — попита Пипа със саркастична усмивка.

За съжаление Робин нямаше отговор на този справедлив въпрос.

— Да видим дали ще те поздравяват — отговори тихо той. — Доколкото знам, няма изрична заповед да се правят, че те няма.

— Още не. — Пипа вървеше с високо вдигната глава и се усмихваше на познатите си, но не ги поздравяваше с думи. Придворните приемаха киманията и усмивките ѝ, макар и с известна сдържаност, но това не я притесняваше.

Стюарт щеше да страда много повече от нея. Щяха да го уверяват в съчувствието си, разговорите щяха да замлъкват, щом се приближеше, щяха да шепнат името ѝ. Предаността към испанците вече му беше струвала доста приятелства и уважение, а сега щяха да се отворят нови рани.

Въпреки че имаше всички основания да го мрази, Пипа внезапно изпита искрено съчувствие към съпруга си.

Робин поздравяваше приятелите си шумно и весело, махаше и дори им подвикваше. Най-сетне излязоха от двореца и се запътиха към водната стълба.

— Ако продължаваш да се държиш така, когато си с мен, скоро ще изпаднеш в немилост — предупреди го Пипа. — Мери ще изтълкува поведението ти като демонстрация.

— Все ми е едно — отговори Робин. — А, ето го и Джем. Изпратих го да намери лодка.

Пажът махна весело на господаря си.

— Намерих чиста и много удобна лодка, сър.

— Добро момче. — Робин подаде ръка на Пипа да слезе по стълбите и огледа критично плоската лодка, която се полюляваше по вълните. Повечето наемни лодки бяха мръсни, защото лодкарите не си даваха труд да ги чистят след пътниците или товарите, които

превозваха. По пейките често имаше кръв от заклани животни, разлята бира, нечистотии от пилета или прасенца. Тази лодка беше изметена, палубата беше суха, а пейките бяха покрити с относително чисто ленено платно. — Чудесна лодка си намерил.

Докато настаняваше сестра си, той си помисли, че всъщност Аштън трябваше да им изпрати собствената си лодка. За да го убеди да отидат двамата до Ричмънд, който беше доста по-надолу по течението на реката, Луиза му бе описала надълго и нашироко елегантната лодка с удобни седалки. Отказът му да предприеме това пътуване посред нощ с обяснението, че не познава тази част от реката, известна с коварните си течения и въртопи, беше приет много зле. Върху него се изля поток от неразбираеми испански ругатни, последван от още по-силен поток извинения.

Робин се усмихна на спомена и отново се запита как щяха да се справят с предстоящата вечер. Разчиташе много на самообладанието и гъвкавостта на Луиза и се надяваше тя да даде убедителен пример, че наистина притежава тези качества.

— На какво се радваш толкова? — попита Пипа, когато се хвана за протегнатата му ръка и скочи в лодката.

— О, просто ми мина през ума една мисъл — отвърна небрежно той. — Платното изглежда чисто — добави той, като й показа пейката.

Тя го попипа недоверчиво и разпростря наметката си върху него, преди да седне.

— Само една мисъл? — попита остро тя и го изгледа подозрително.

— Да — отговори кратко той и седна насреца ѝ. Джем си намери място до гребца, който веднага потегли.

Робин побърза да отклони разговора от своите тайни мисли.

— Какво толкова ти харесва у Лайънъл Аштън? — попита направо той. Когато бяха загрижени за близките си, и той, и Пипа бяха много прями.

— Кой ти каза, че го харесвам?

— Нямах как да не го видя, Пипа. Този мъж е получил заповед да следи всяко твое движение, а ти нямаш нищо против. Това не ти е присъщо. — Той я погледна с очакване, но когато тя не каза нищо, продължи настойчиво: — Струва ми се, че между вас има нещо. Бих го нарекъл близост. Направи ми силно впечатление.

Докато говореше, Робин наблюдаваше внимателно лицето на Пипа в мрака. Имаше чувство, по-точно предчувствие, че я заплашва опасност. Нямаше представа откъде ще дойде опасността и в каква форма, но почти я помирисваше. Отдавна беше развил инстинкт за оцеляване и поддушваше опасностите отдалеч с такава сигурност, сякаш усещаше миризмата на сьра от ада.

— Да, харесвам Лайънъл — призна Пипа. Нямаше смисъл да отрича, но не беше склонна да му каже нищо повече. — Не знам защо, но го харесвам. Струва ми се, че и той ме харесва.

— Разбирам. — Робин се наведе към нея и сложи ръка върху нейната. — Моля те, бъди внимателна. Вече си в немилост пред кралицата. Очакваш детето на мъжа си...

— Моят мъж ме мами — прекъсна го горчиво Пипа и издърпа ръката си.

— Не си сигурна дали...

— Напротив, сигурна съм. — Тя го погледна втренчено, за да задуши всяко възражение в зародиш.

След като беше толкова убедена, Робин реши да ѝ повярва.

— Съжалявам — промълви той след известно време. — Честно, Пипа. — И продължи колебливо: — Но ти знаеш, че не е хубаво да се отплащаш за несправедливостта със същата монета, нали?

— Моля те, Робин, не ме поучавай. Не знаеш какво говориш. — Пипа вдигна очи към небето. Вечерницата искреше, пълната луна се издигаше бавно над дърветата покрай брега.

— Възможно е — въздъхна той, — но в момента аз съм единственият от семейството, който е близо до теб. Няма да стоя и да гледам как правиш нещо, което може да те унищожи.

— Не ставай драматичен, Робин — засмя се Пипа. — Бъди спокоен, Лайънъл няма да ми стори зло. Напротив, за мен е изгодно, че харесвам пазача си. Нали не ми завиждаш, че се наслаждавам на компанията му?

— Не... естествено, че не. — Стига да не отидете твърде далеч, помисли си той, но не го каза гласно. — Кога ще се роди бебето?

— Не знам точно, но мисля, че в края на април или в началото на май — отговори спокойно тя. — Оценявам загрижеността ти, но я намирам за излишна. Лайънъл е загрижен за доброто ми име не по-малко от теб. Иначе сега нямаше да си до мен. Дори най-големите

клюкари няма да имат какво да кажат, ако ме видят да отивам с брат си на тиха вечеря с едно дете и дуенята му.

С дете?

Стреснат от тази дума, Робин намести перото на кадифената си барета. Нямаше смисъл да разпитва повече Пипа... поне не тази вечер. Оправи тесния рюш на шията си и вдигна дантелата с върховете на пръстите си.

— Значи харесваш облеклото ми?

— О, да. Колко пъти съм ти казвала, че трябва да носиш синьо. С твоите очи не бива да мислиш за никакъв друг цвят.

Робин сърдито тропна с крак.

— Очите ми не са нищо особено.

— Напротив — възрази Пипа. — Същите са като очите на баща ти. Кой знае дали мама щеше да го хареса веднага, ако не беше надарен с такива очи.

— Уж си разумна жена, но понякога говориш невероятни глупости — укори я Робин.

— Невинаги съм разумна — отговори Пипа и очите ѝ блеснаха дяволито. — Но повярвай, братко, не само ти забелязваш разни неща у другите хора. В последно време си много променен и това се отнася на първо място до новосъбудения ти интерес към хигиената и елегантното облекло. Обзалагам се, че ухажваш някое момиче.

— Още една крещяща глупост! — извика възмутено Робин. Той не ухажваше испанското момиче. В никакъв случай. — Това сигурно е водната стълба на Аштън — отбеляза той, опитвайки се да прикрие смущението си. Посочи към брега и в стремежа си да сложи край на разговора стана толкова бързо, че лодката се разлюля заплашително. Робин падна тежко на пейката, но баретата му отлетя. Джем скочи и я улови малко преди да падне във водата.

— Браво, Джем! — изръкопляска Пипа. — Загубата би била ужасна.

Робин стана и взе баретата си от ръцете на Джем, но това не му възвърна самочувствието. Лодката се удари в стълбата и прислужникът, който ги очакваше, сръчно завърза въжето. Робин скочи на първото стъпало, приглади жакета си и изтупа наметката и панталона си от праха. Пипа, която го следваше с леки стъпки, го настигна и се огледа с интерес.

От многобройните прозорци на внушителната къща струеше светлина и осветяваше моравата, която стигаше до желязната порта, разделяща градината от речния бряг. Къщата беше просторна, с широка тераса, оградена с парапет. На кея беше привързана красива, удобно обзаведена лодка.

Пипа кимна замислено. Лайънъл Аштън явно беше богат човек, но това не я учуди, защото повечето испанци от кралската свита бяха богати и произхождаха от благородни семейства. Все пак, доколкото знаеше, нито един не притежаваше къща в Лондон.

Освен това никой от тях не беше довел със себе си младо момиче.

— Отгук, моля, милейди... милорд. — Мъжът, който ги посрещна, вдигна фенера си и тръгна напред по алеята. Беше облечен във великолепна ливрея в зелено и сребро. Робин изпрати Джем обратно с наетата лодка и тръгна бавно след сестра си. Познаваше терена, но никога не беше влизал в къщата и се оглеждаше със същото любопитство като Пипа.

Луиза се въртеше неспокойно пред голямото огледало в стаята си.

— Моля те, Бернардина, кажи ми дали тази мантиля подхожда на роклята! Не е ли по-добре да нося зелена коприна? Виж, в бродерията има зелени нишки. — Тя посочи избродираните цветчета на красивата фуста от дамаска.

— Мило дете, не е нужно да се вълнуваш толкова — укори я добродушно Бернардина. Тази вечер питомката ѝ изглеждаше наистина прекрасно. Роклята от кадифе с цвят на слонова кост и ярката фуста подчертаваха топлата розовина на кожата ѝ. Дуенята се радваше, че момичето е в приповдигнато настроение. Самата тя се чувстваше по същия начин. Отдавна не бяха канили гости.

В Испания Бернардина много обичаше оживените разговори на масата. Освен това днес щеше да покаже на дон Аштън, че е отлична домакиня. Той със сигурност щеше да похвали великолепното меню, което беше поръчала за неговите гости, както и безупречното държание на младата дама в обществото.

— Дон Аштън каза ли имената на гостите си? — попита Луиза, свали добродетелната бяла мантиля и посегна към зелената коприна.

— Не, нямахме време да говорим, разменихме само няколко думи, защото той бързаше да се преоблече. — Бернардина взе купичката с фибите от тоалетката и се зае да драпира мантията на Луиза. Наситенозелената коприна подчертаваше блясъка на черната ѝ коса.

— Каза, че били брат и сестра. Това ме радва. Даже майка ти не би възразила срещу такива гости.

Луиза въздъхна разочаровано. Брат и сестра, това не звучеше много добре. Вероятно възрастни хора, които живееха заедно. Дон Аштън нарочно беше поканил най-досадните и сковани гости.

Но дори перспективата да прекара вечерта с двама възрастни непознати беше по-приятна от безкрайната вечер с бедната Бернардина и гергефа ѝ. А ако гостите се харесаха на дуенята ѝ, можеше да се очаква да им направят ответна визита и в дома им да се запознаят с още нови хора...

Настроението на Луиза, което никога не се задържаше дълго под нулата, отново се вдигна във вълна на оптимизъм. Тя щеше да очарова скучната възрастна двойка със своята прелест, със сладката си испанска мекота и музика и двамата със сигурност щяха да ѝ отворят вратите на дома си.

Тя се огледа доволно в огледалото. Бернардина беше закрепил мантията около вдигнатите на венец плитки.

— Не намираш ли, че тази е по-добра?

— Права си — кимна дуенята. — Скъпа моя, вкусът ти е непогрешим. Това е наследство от майка ти.

Луиза едва не се изсмя. Откакто се помнеше, бедната ѝ майка се обличаше само в черно, макар че имаше красива фигура и изискано поведение. За нея беше непонятно как добрият вкус може да се приведе в съзвучие с безкрайна редица черни рокли и мантили.

Когато обаче ставаше въпрос за гардероба на дъщеря ѝ, майката не проявяваше такава сдържаност и Луиза ѝ беше благодарна. Тя настояваше момичето да се облича с вкус и дискретно. Да, оценката на Бернардина беше правилна. Луиза изпита прилив на съчувствие към своята майка и се запита дали и тя щеше да разполага с по-пъстър гардероб, ако ролята на съпруга и нещастна вдовица не ѝ беше наложила друг стил.

— Ветрилото ти, миличка. — Бернардина подаде на Луиза черно копринено ветрило с прекрасни рисунки. — Днес няма да ти трябва, защото е хладно, но то завършва тоалета ти.

Луиза завъртя умело лявата си китка, за да демонстрира колко добре си служеше с ветрилото, и премрежено погледна дуенята си над ръба. Бернардина шумно пое въздух.

— Не бива да кокетираш, детето ми! В никакъв случай!

— О, скъпа Бернардина, това е само игра. — Луиза сложи целувка върху бледата буза на дуенята си. — Няма да те изложя, обещавам ти.

— Уверена съм в това. — Бернардина помилва рамото ѝ.

Луиза хвърли поглед към прозореца, чиито капаци все още бяха отворени.

— Идват! Виж! Светлините! — Тя хукна към прозореца, но когато Бернардина изхъмка неодобрително, се скри зад завесата и проследи пътя на трепкащата светлина по пътеката в парка. Две увити в наметки фигури вървяха след облечения в официална ливрея пазач.

— Ела с мен. Трябва да ги поздравим в залата — нареди строго Бернардина.

Луиза излезе иззад завесата и тръгна след дуенята си. На горната площадка на стълбището тя чу как настойникът ѝ изрече имената на гостите им:

— Лорд Робин... лейди Нилсън... добре дошли в дома ми.

— Много ви благодаря за гостоприемството, мистър Аштън — отговори непринудено Робин дьо Бакъор.

Луиза замръзна на мястото си. Дъхът ѝ спря. Робин! В следващия миг въздъхна облекчено. Робин и сестра му. Колко пъти си беше мечтала да се запознае с Пипа, която беше посмяла да се опълчи срещу кралицата, беше прекарала месеци в Тауър и въпреки съпротивата на околните имаше смелостта да води свой живот.

Обзе я почти непоносима възбуда, в която се примесваше сладостен страх. Защо Робин бе приел тази покана? Дали искаше да я постави на изпитание? Или да ѝ се надсмее? А може би беше просто случайност? Той нямаше да разкрие тайната им... Или все пак?

Луиза вирна брадичка и се усмихна самоуверено. Каквито и да бяха целите му, тя щеше да се справи. Ако той си въобразяваше, че ще я постави в неловка ситуация, щеше много скоро да разбере, че Луиза

де лос Велес от дома Мендоса е в състояние да се справи с всички предизвикателства.

Тя отвори ветрилото си и последва дуенята си по стълбата.

Когато Луиза и компаньонката ѝ слязоха по стълбата, Лайънъл излезе напред.

— Лейди Нилсън, позволете да ви представя доня Бернардина де Карденас.

Бернардина направи съвършен реверанс, на който Пипа отговори с дружелюбна усмивка.

— А това е моята подопечна, доня Луиза де лос Велес. — Той улови ръката на Луиза и я изведе напред. Пипа поздрави с радост младото момиче.

— Възхитена съм да се запозная с вас, доня Луиза. — Подопечната на Лайънъл не беше детето, което си беше представяла. Красиво момиче с учудващо тъмносини очи, кремавобяла кожа и блестяща черна коса. Малко закръглено, но повечето мъже ценяха това у жената. Пипа хвърли бърз поглед към Лайънъл и неволно се запита дали и той беше от тези мъже.

Аштън представи на двете дами Робин, който се поклони строго церемониално пред доня Бернардина и не толкова сковано пред младата дама. Когато я погледна в лицето, Луиза побърза да сведе глава към пода.

— Добре дошли, милорд — прошепна тя иззад ветрилото си.

— Благодаря ви, доня Луиза. Как ви харесва при нас? Надявам се, че ви е много интересно.

— Тук е много усамотено, сър — отговори Луиза и го стрелна с поглед над ръба на ветрилото си. — Нямаме толкова развлечения, като в Испания.

— И вината за това е моя — намеси се Лайънъл и поведе гостите си към салона. — Бях толкова зает с държавни дела, че не ми остана време да въведа доня Луиза в двора.

— Честно казано, не сте загубили много, доня Луиза — усмихна се Пипа. — Повечето така наречени забавления са ужасно досадни.

— Но нали има и танци... музика... — възрази Луиза. — Моля, заповядайте, лейди Нилсън. — Тя посочи висок стол с резбовани странични облегалки и се настани на ниско столче до него.

Пипа седна, изненадана, че това момиче се отнасяше към нея с уважението, дължимо на възрастна дама. Ами да, сигурно в очите на Луиза тя беше една достойна матрона... на всичкото отгоре бременна, макар че Луиза още не знаеше за състоянието ѝ. Ситуацията беше нова за нея и Пипа не беше сигурна, че ѝ харесва.

Робин последва примера на Аштън и застана до камината, където бяха запалили огън, за да прогони есенния хлад.

Доня Бернардина, чиито колосани черни поли ѝ служеха като опори, елегантно приседна на крайчеца на стол, украсен със зелени кадифени възглавници. Тя направи някаква забележка на испански и Луиза побърза да преведе.

— Моята дуеня пита добре ли се чувствате, лейди Нилсън.

— Да, добре съм, благодаря — кимна Пипа в посока към възрастната дама. — Надявам се, че вие също сте добре.

Последва бърза размяна на думи и Луиза отново преведе:

— Доня Бернардина се чувства много добре и благодари за вашето внимание.

Божичко, така ли щеше да продължи през цялата вечер? Пипа се опита да измисли още някоя учтива баналност и в този момент срещна погледа на Лайънъл. В сивите очи имаше толкова изпълнен с разбиране хумор, че тя се задави с внимателно конструираното си изречение.

Когато доня Бернардина я изпревари с поток от неразбираеми думи, Луиза скочи и предложи на измъчената си гостенка чаша вино. Пипа направи отрицателен жест и докато кашляше мъчително, успя да каже:

— Не, благодаря ви... не искам вино.

— Лейди Нилсън предпочита медовина — каза Лайънъл и отиде до масичката, на която бяха поставени сребърна кана и гарафа от венецианско стъкло. Наля малко медовина във висока сребърна чаша и я донесе на Пипа.

Бернардина енергично размаха ветрилото си, за да охлади разгорещеното лице на гостенката си, докато Пипа учтиво се опитваше да отклони тази помощ. Кашляйки, тя поглеждаше често-често към

Лайънъл. Зад равнодушното му лице надничаше загриженост, но той не се намеси, а просто изчака пристъпът да отмине, за да ѝ подаде медовината.

Робин остана до камината. Очевидно Пипа не се нуждаеше от неговата помощ. Но откъде Аштън знаеше, че сестра му предпочита медовина? Самият той го разбра едва наскоро.

— Ще позволите ли да ви предложи вино, лорд Робин? — Луиза застана пред него, ухаеща на портокалов цвят и жасмин. Екзотична миризма, която не излъчваше нито една англичанка, екзотична и в същото време съвсем естествена, сякаш беше съставна част на кожата и косата ѝ.

— Благодаря ви, доня Луиза. — Той прие предложената чаша и пръстите ѝ бегло докоснаха ръката му. Жестът със сигурност беше нарочен.

— Вкусни хапки — изрече с мъка на английски доня Бернардина. — Приготвили сме за скъпите си гости испански специалитети. — Тя взе от масичката сребърна табла и я поднесе на Пипа, която отпиваше от медовината си на малки глътки. Лайънъл все още стоеше до нея.

Пипа си избра най-малката хапка и я опита предпазливо. Детската ѝ любов към сладкото беше намаляла с годините, а в последно време изглеждаше напълно изчезнала.

Лайънъл посегна към сребърните щипци, избра няколко хапки от таблата и ги нареди в мъничка сребърна чинийка, която постави на масичката до стола ѝ.

— Тази е с пълнеж от козе сирене и мед. Мисля, че ще ви хареса.

— Щом вие казвате, сър — промърмори Пипа и отхапа едно парченце. Беше превъзходно. Тя се усмихна изненадано и въпреки официалността на повода не можа да се въздържи да не се пошегува: — За пореден път ме учудвате със знанията си за потребностите на бременните.

Сянката, която премина през очите му, показва, че не се зарадва на забележката ѝ.

— Испанските дами от благородно потекло не обсъждат тези въпроси в мъжка компания — укори я тихо той и хвърли поглед първо към доня Бернардина, която си избираше сладки хапки, а после и към Луиза.

— Те не чуват — отговори с усмивка Пипа, без да се засегне ни най-малко от укора му. — Луиза предпочита да разговаря с Робин вместо с мен и аз не мога да ѝ се сърдя. — Отхапа с видимо удоволствие от сладкиша и продължи безгрижно: — А компаньонката ѝ се интересува повече от тортичките, отколкото от нашия разговор. Разбирам я. Много са вкусни.

Усмивката ѝ беше така заразителна, тонът така шеговит, че Лайънъл се почувства като педантичен чичо.

— Испанските нрави са различни от английските — обясни той с чувството, че е преминал в отбрана.

— О, като че ли не го знаех! — изкиска се Пипа. — Но в някои неща си приличаме много, какво ще кажете, милорд? — Тя вдигна многозначително едната си вежда.

Пипа явно се забавлява с тази игра на криеница, размишляваше Лайънъл. Той се беше надявал да ѝ достави радост и да я отклони от тревогите ѝ и очевидно беше успял. Но за самия него поканата беше опасна. Пипа го омагьосваше и събуждаше в сърцето му желание да прати по дяволите предпазливостта, а това беше много страшно.

— Преди да дойде в Англия, Луиза водеше много затворен живот — отговори тихо той, но веселието взе връх и не можа да сдържи усмивката си.

— Така ми харесват повече — похвали го Пипа. — А сега ми разкажете за Севиля и обещавам, че повече няма да ви предизвиквам... макар че всъщност е жалко — добави тя със смръщено чело.

Луиза, която не подозираше, че настойникът ѝ е загрижен за девическата ѝ чувствителност, поднесе на Робин таблата със сладки хапки.

— Опитайте фурмите, прекрасни са — посъветва го сериозно тя. — Мисля, че обичате сладко, лорд Робин.

— Какво ви кара да мислите така, доня Луиза? — Робин пое щипците, които тя му подаде, и си взе пълнена фурма.

— О, понякога е достатъчно да погледнеш един човек и вече знаеш какво обича — обясни Луиза и се въртна грациозно. — А аз притежавам това... как го наричате... „второто лице“.

Преди Робин да успее да отговори, към тях се присъедини доня Бернардина. Тя му се усмихна, но тъмните ѝ очи гледаха остро и подозрително. Заговори му бавно и сериозно на испански и той

веднага разбра, че това беше маневра за отклоняване на вниманието. Дуенята на Луиза беше решена да не допусне потомката ѝ да разговаря насаме с непознат мъж, пък било то и за една минута. Той кимаше учтиво, хапваше си пълнени с бадеми фурми, правеше се, че разбира, и се опитваше да не забелязва сладко ухаещата близост на Луиза. Знаеше, че тя се смее вътрешно, докато следеше с послушно внимание речта на дуенята си и от време на време му превеждаше по нещо.

Доня Бернардина говореше за дивите цветя — тема, от която Робин нямаше понятие. Спомни си, че като момче бешеbral диви теменужки, кукувича плюнка и иглика, и разказа за това на дуенята. Луиза преведе сериозно и това отприщи нов поток обяснения на испански.

Робин хвърли отчаян поглед към Пипа, но сестра му разговаряше оживено с Лайънъл Аштън. Със сигурност не си говорят за диви цветя, помисли си завистливо той. Не смееше да погледне Луиза, но знаеше, че тя се забавлява с мъчението му. Ще ѝ го върна тъпкано, закле се ядно той.

Спасението дойде с прислужника, който тържествено отвори вратата към голямата трапезария. Масата беше наредена с порцелан, свещи и цветя. В дома на Лайънъл Аштън всичко беше изискано и скъпо.

— Доня Бернардина ме помоли да ви кажа, че менюто е типично испанско, каквото го сервираме у дома, в Севиля — изрече тържествено Луиза, когато зае мястото си.

Бернардина каза нещо и го придружи с изразителни жестове. Луиза се наведе към Пипа и пошепна в ухото ѝ:

— Лейди Нилсън, моята дуеня се извинява, че не може да води приличен разговор с гостите си, защото не говори езика ви. Дуените са известни с уменията си да водят светски разговори.

Пипа я погледна и забеляза зловничките искри в очите ѝ и извитите нагоре тъгълчета на устата. Не можа да се въздържи и отговори на съзаклятническата усмивка. В погледа на Луиза веднага светна доверие. Пипа неволно си припомни каква беше някога самата тя — луда глава, която много обичаше да пуска подобни нетактични забележки. Обикновено Пен реагираше с предупреждения да се държи прилично, но скоро очите ѝ светваха и тя се засмиваше против волята си.

Пипа погледна през масата към Робин и видя как брат ѝ хвърли многозначителен поглед към Луиза. В очите му имаше нещо, което не бе виждала никога преди. Тя се напрегна, осъзнала, че се е изправила пред съвсем нова ситуация.

Тя погледна отново към Луиза и улови недвусмислено намигване, отправено към Робин. Какво ставаше тук? Робин бързо сведе глава към чинията си, а Луиза с плаха усмивка заразпитва дуенята си за приготвянето на ястията.

Пипа поклати глава. Защо Лайънъл не беше забелязал нищо? Притесняваше се, че невинните ѝ думи за бременността ѝ не са подходящи за ушите на благородната испанска девойка, а не виждаше, че Луиза, макар и без думи, флиртуваше с Робин.

Дуенята обаче е на своя пост, каза си развеселено Пипа. Погледът на жената бдително се местеше от Луиза към Робин и обратно. Дали беше забелязала скритото намигване? Сигурно усещаше, че атмосферата на масата е заредена с напрежение. Пипа потръпваше нервно. Защо Лайънъл не забелязва нищо? Той продължаваше да говори за незначителни неща, за музика, поезия и танци, и изпълняваше ролята си на домакин. Луиза му отговаряше тихо и доста разсеяно. Робин обаче се включваше активно и показваше светските си умения. Пипа играеше ролята си, развеселена и любопитна.

Струваше ѝ се изключено Робин и Луиза да се познават от рано. Сигурно ставаше дума за спонтанно привличане. И защо не? Тя беше усетила същата искра, когато видя Лайънъл за първи път. Защо не Робин и Луиза? Макар че тя е твърде млада за Робин, продължи да разсъждава Пипа, освен това двамата принадлежат към две твърде различни култури. Струваше ѝ се невъзможно Робин да се влюби в испанка.

Но нали брат ми вече си има любима, напомни си Пипа. Беше убедена, че ухажва някое момиче, макар че той упорито отричаше. Може би тайнствената непозната му беше отворила очите за женската красота. А Луиза беше красавица, в това нямаше съмнение. За съжаление беше твърде млада за Робин.

Твърде млада и за Лайънъл. Не бе открила никакви по-особени отношения между настойника и подопечната му. Това я изпълни със задоволство и тя се запита дали пък не беше малко ревнива. Домът на

любовника ѝ беше събудил любопитството ѝ. Фактът, че Лайънъл не забелязваше как между Робин и Луиза прескачаха искри, доказваше, че той рядко удостоява с вниманието си своята подопечна и дуенята ѝ.

Пренебрегването на младото момиче може да се окаже голяма грешка, размишляваше Пипа. Робин, разбира се, нямаше да направи нищо непочтено, но ако Луиза се опиташе да си извоюва повече свобода, щеше да бъде много трудно да ѝ подрежат крилцата. Дали да каже на Лайънъл? Да го предупреди? Но може би той щеше да го приеме като недопустима намеса в семейните му работи. Доколкото го познаваше, той не обичаше да говори за себе си и за близките си, но нямаше никакви задръжки, когато ставаше въпрос за нея.

Ако искаше да заздрави връзката им, тя трябваше да намери път към сърцето му. Пипа се учуди безкрайно на това прозрение, защото съзнаваше, че при дадените обстоятелства за двамата нямаше бъдеще.

Сякаш беше усетил, че занимава интензивно мислите ѝ, Лайънъл се обърна към нея.

— Харесва ли ви нашата сарсуела, лейди Нилсън? — Показа купичката с рагу от риба пред нея и добави: — Не ядете много.

— Подправките са доста необикновени — отговори тя и потопи лъжицата в рагуто. Той се наведе към нея и набоде на вилицата си сочно парче змиорка.

— Опитайте това.

Скромният златен пръстен с печат блесна под светлината на свещите и Пипа отбеляза в ума си, че дон Аштън почти не носеше бижута. За разлика от испанските си приятели и повечето английски придворни. Днес носеше само още един накит.

Тя сдъвка послушно парченцето змиорка и впери поглед в странно оформената брошка от черен нефрит, с която беше хванато жабото на ризата. Когато отново се наведе към нея, синьо-белият диамант в разцепения език на змията блесна, а двата смарагда в очните кухни изпуснаха искри.

— Каква странна брошка — проговори Пипа и усети тежест в гърлото.

— Семейна реликва — обясни тихо той. — Виждам, че днес сарсуелата е неподходяща за вас. Ще позволите ли да ви отрежа малко от пилето? То е задушено в бадемово мляко и ще успокои стомаха ви. — Тези прозаични думи ѝ дадоха да разбере, че не беше пропуснал

кратката ѝ слабост. За пореден път тя се запита как ставаше така, че той усещаше неразположението ѝ почти едновременно с нея.

— Благодаря — каза тя, когато Лайънъл сложи в чинията ѝ парче бяло месо с малко сос. — Брошката... на баща ви ли беше?

— Да. А преди това на неговия баща. Обичате ли лова, лорд Робин?

Темата се смени, но Пипа почти не чуваше за какво говореха мъжете. Изпитваше остро и необяснимо неразположение. Не беше в състояние да отвърне поглед от черната змия, украсена с бляскащ диамант и два огнени смарагда.

Изведнъж усети, че трябваше веднага да излезе навън. Хвана се за гърлото, усети влага и преминаващи тръпки. Пръстите ѝ трепереха. Неразположението премина в паника. Опита се да се пребори с пристъпа, заповяда си да остане на мястото си, посегна към пилето, вслуша се в гласовете на сътрапезниците си и ужасът бавно я напусна.

— Пипа... Пипа, зле ли ти е?

Тя чу настойчивия въпрос на Робин и усети как Лайънъл загрижено улови ръката ѝ.

— Само лек пристъп на слабост — каза тя и бързо издърпа ръката си, без да знае защо. — Може би трябва да се върна в покоите си.

Доня Бернардина беше много засегната, когато елегантната ѝ вечеря намери такъв бърз край, и Пипа обясни откровенно:

— Доня Бернардина, простете ми, но съм в първите месеци на бременността си.

Тя не посмя да погледне към Лайънъл — не искаше да види реакцията му на откровеността си. В първия момент испанската дама я погледна шокирано, но веднага се съвзе.

— Дон Аштън, милорд... моля, идете в салона и си налейте вино. — Последва заповеднически жест. Явно Бернардина се бе озовала в позната територия. Няколко пъти беше преживяла това с доня Мария, майката на Луиза.

Господата смутено взеха чашите си и излязоха.

Пипа търпеливо понесе милувките, веенето с ветрилото, потока от съчувствени думи и благопожелания. През това време Луиза стоеше намръщено настрана. Този изблик на чувства я дразнеше — тя беше

преживяла спонтанните аборти на майка си и помнеше как хубавата някога жена се превърна в бледа сянка.

Пипа се възстанови учудващо бързо и започна да се ядосва от преувеличеното внимание на Бернардина, както и на собствените си ненавременни пристъпи на слабост. Стана и заяви решително:

— Бяхте много мила, но мисля, че е най-добре да се прибера в жилището си. Помолете някого от слугите да извика брат ми.

Тя се обърна към Луиза, защото Бернардина, след като размаха енергично звънчето, изскочи навън.

— Надявам се, че някой ден ще ме посетите в двореца, Луиза, разбира се, ако мистър Аштън намери време да ви придружи.

— О, би било чудесно. — Луиза отговори открито на погледа ѝ. — Много искам да ме представят на кралицата.

Пипа направи гримаса.

— За това ще ви трябва някой друг. Аз съм персонa нон грата в двора.

— Защо тогава сте приятелка на настойника ми? — попита Луиза, без да помисли.

— Той е приятел на брат ми — импровизира Пипа. — Аз бях полезна като компаньонка. — Тя следеше внимателно Луиза и забеляза как момичето се изчерви. Съвсем слабо, но видимо. Като цяло трябваше да я поздрави за самообладанието ѝ.

— Не съм недоволна, че играх тази роля — продължи с усмивка тя, макар да знаеше, че се намесва непростимо в семейните дела на Лайънъл. Робин щеше да закриля Луиза много по-ефективно от невнимателния ѝ настойник. Пипа беше наясно с опасностите, които заплашваха жадните за приключения млади момичета, и знаеше, че и най-бдителната дуеня не може да замени невнимателния настойник.

Освен това, като осигуреше закрила на подопечната му, тя щеше да се реваншира за грижите и добротата на Лайънъл — един изключително приятен реванш.

Шум откъм входа възвести завръщането на Лайънъл и Робин.

— Наредих да приготвят лодката ми, за да ви върне в Уайтхол — каза Лайънъл.

Робин носеше наметката ѝ. Пипа веднага усети напрежението между двамата мъже и се сети, че двамата бяха прекарали половин час насаме. Робин не беше скрил враждебността и недоверието си към

Лайънъл Аштън, чувства, предизвикани от тясната му връзка с испанците, но Пипа се беше надявала, че той ще съумее да преодолее предразсъдъците си и ще види Лайънъл такъв, какъвто го виждаше тя. Напразна надежда. Поне така изглеждаше в момента.

Робин грижливо уви сестра си в наметката и ѝ подаде ръкавиците. След това се поклони пред доня Бернардина и пред Луиза, която само леко раздвижи глава в отговор. При това зелените дипли на мантията разкриха дебелите тъмни плитки. Много е хубава, каза си с усмивка Пипа. Сложи ръка върху лакътя на дон Аштън и слезе с него в градината, на алеята към брега.

Лайънъл влезе в лодката и подаде ръка на Пипа. Когато я настани удобно на пейката, той стисна пръстите ѝ и каза тихо:

— Ще дойда утре. — После се върна на кея.

— Очаквам с нетърпение да продължим разговора си, лорд Робин — каза тихо той. — Скарабейт е възхитително същество. — На устните му играеше усмивка, но сивите очи гледаха студено и преценяващо.

Робин имаше чувството, че тези очи проникват в душата му. Дългогодишният опит беше направил лицето му безизразно, погледа — хладен. Това беше втори намек на Аштън за скарабея. За първи път го спомена, докато двамата бяха в салона, но ако първото споменаване можеше да е и случайно, второто със сигурност не беше. В главата на Робин цареше хаос. Дали Аштън му залагаше капан? Дали кодовете бяха станали известни на испанския пратеник и шпионите му? Дали щеше да се издаде пред испанците, ако признаеше, че кодовете са му известни? Ако пък Симон Ренар не ги знаеше, кой и какъв беше Лайънъл Аштън?

— Обзалагам се, че ще се срещнем в стаята на сестра ми, мистър Аштън — каза той с церемониален поклон. — Предполагам, че ще бъдете на мястото си като надзирател.

— Бих предпочел да не ме наричате така — отговори Лайънъл с непроменена усмивка. През това време очите му продължаваха огледа. — Защо не придружител?

— Робин, става студено — извика Пипа от лодката, обезпокоена от очевидното напрежение между двамата мъже. За съжаление не бе чула нито дума от разговора им.

— Идвам, идвам. — Робин се поклони отново пред домакина си. — Вечерта беше много приятна, мистър Аштън, благодаря ви.

Лайънъл отговори на поклона и Робин бързо слезе в лодката при Пипа. Гребците се отблъснаха от брега и Пипа се загърна в наметката си.

— За какво си говорихте?

— О, нищо важно. — Робин поклати глава. — Обичайната размяна на учтивости.

Пипа го погледна внимателно под трепкащата светлина на факлата.

— Държанието ти изобщо не беше учтиво, поне аз останах с това впечатление.

Робин плъзна пръсти по коприненото перо на баретата, която беше сложил в скута си.

— Питам се дали твоят приятел е човекът, за когото се представя — промълви той и я погледна със същата настойчивост, с която тя гледаше него.

— Кой от нас е такъв? — отвърна Пипа, без да трепне. — В последно време все по-често си задавам този въпрос, Робин. В наше време е твърде опасно да си искрен. Всички се преструваме... приспособяваме се към обществото, в което живеем.

Робин се взря мрачно в тъмната вода на Темза и не отговори. Пръстите му машинално се плъзгаха по перото на баретата. След малко Пипа съобщи небрежно:

— Поканих доня Луиза да ме посети в Уайтхол, когато настойникът ѝ пожелае да я придружи.

— Така ли? — Робин изведнъж се оживи.

— Ти май я хареса?

Брат ѝ вдигна рамене.

— Не мислиш ли, че е много млада за теб?

— Какви са тези глупости, Пипа? — Робин изглеждаше сериозно засегнат.

— Това е отмъщение — обяви засмяно тя. — Ти ме разпита за Лайънъл и изказа невероятни предположения. Затова сега ти се отплащам със същата монета.

Робин беше готов да сподели тайната си, но след обидното ѝ изказване реши, че тя не заслужава доверието му. Щеше да ѝ каже по-

късно, когато главата му се проясни.

Отново си припомни разговора с Аштън в салона и потръпна. В търсене на тема за разговор беше споменал една необикновена шахматна игра, чиито фигури от слонова кост бяха насекоми. Особено го възхищаваше дамата — красива, макар и малко странна пчела, и царят — едър бръмбар. Аштън насочи вниманието му към пешките, които според Робин бяха обикновени бръмбари, но домакинът успя да го убеди, че са скарабеи, египетски скарабеи.

Този код беше известен единствено на привържениците на Елизабет. А може би вече го бяха научили и враговете и го използваха за изобличаване на предателите?

Робин с голяма мъка успя да запази самообладание. Можеше да отговори с другия код, но думата не излезе от устните му. Трябваше веднага да говори с Дьо Ноа. Ако сред тях имаше предател, бяха длъжни веднага да предупредят Елизабет и Томас Пари.

— Ще ми се разсърдиш ли, ако те оставя да се върнеш сама в двореца? — попита изведнъж той.

— Защо? — Пипа се наведе към него. Въпросът ѝ прозвуча сериозно, без следа от шеговитост. — Случило ли се е нещо?

— Не знам. Трябва спешно да говоря с Дьо Ноа. Неговата водна стълба е преди Уайтхол. Ще слеза там.

— Има ли нещо общо с днешната вечеря?

Робин се поколеба. Пипа беше върна на Елизабет, беше рискувала много за своята приятелка, но сега беше свързана с Лайънъл Аштън. Затова не посмя да ѝ каже истината.

— Защо смяташ, че Лайънъл не е този, за когото се представя? — попита настойчиво тя и го погледна пронизващо.

— Нищо не смятам, просто те попитах. Ти как мислиш?

Пипа се отдръпна. Дали щеше да предаде Лайънъл, ако каже на Робин за признанието му, че играе двойна игра?

— Мисля, че не е такъв, какъвто изглежда, но не знам какъв е.

Робин кимна. Каквото и да имаше между Пипа и Лайънъл сестра му беше все така искрена.

— Това е и моето мнение. Но трябва веднага да говоря с Дьо Ноа.

— Аз смятам, че можем да вярваме на Лайънъл — пошепна след известно време тя. — Но се питам защо му вярвам.

— По-добре да си съставя собствена преценка — отговори трезво Робин.

— Прав си, но се съмнявам, че ще постъпиш умно, като помолиш гребците на Лайънъл да те свалят на водната стълба на френския посланик.

Робин свирна през зъби и се прокле за глупавата грешка. Лайънъл Аштън бе объркал ума му с приказките си за скарабеите.

— Права си, скъпа. Първо ще те отведе в леглото и след това ще отида при посланика.

Остатъкът от пътуването премина в замислено мълчание. Пипа беше учудена, че Робин бе допуснал грешка, каквато правеха само начинаещите. Очевидно се беше случило нещо извънредно, което го бе извадило от равновесие. Нещо толкова важно, че бе престанал да мисли дори за прекрасната Луиза.

Габриел нервно оправя кожения ремък. Лютнята тежеше на шията му, а ремъкът и беше толкова къс, че се врязваше в рамото му. Толкова бързаше да стигне навреме за срещата, че не намери минута да го затегне както трябва.

Вечерницата грееше ярко над сивата река в края на уличката. Габриел отново изтананика мелодията, която беше съчинил за Стюарт. Днес щеше да му я изсвири в отдалечената таверна, където никой не ги познаваше.

Стюарт неохотно се бе съгласил да прекарат нощта в таверната, вместо в стаичката в двореца. Там Габриел не можеше да се отпусне, макар че Стюарт беше сложил тежко резе и солидна ключалка. Всеки път беше нервен и трепереше, постоянно чуваше стъпки по коридора, представяше си как някой подслушваше на вратата, как злобни очи пронизваха тежкото дъбово дърво. В таверната нямаше шпиони, всеки имаше свои собствени тайни и ги пазеше за себе си.

Щяха да вечерят в стаичката под покрива, която Габриел чувстваше като свой дом. За разлика от Стюарт той не си позволяваше да мисли за многото други двойки, които използваша това помещение. Знаеше, че Стюарт се притеснява, но за него беше все едно. Щяха да имат огън в камината, бутилка вино и восъчни свещи на стената. А той щеше да свири със сърце и душа.

Изведнъж нещо го улучи в гърба и мелодията замря на устните му. Той се обърна уплашено. На известно разстояние от него стаяха група мъже с дълбоко нахлупени шапки и го зяпаха нагло с кървясалите си очи. Устата им бяха разкривени, лицата — сурови. Един вдигна ръка, хвърли камък и улучи Габриел в рамото.

Болката беше толкова силна, че момъкът изкрещя. Втори мъж замахна и неговият камък улучи Габриел в бузата. Топла кръв се стече под яката му. В първия момент не беше в състояние да се помръдне. Не можеше да разбере защо го нападат. Още мъже излязоха от входовете и страничните улички и се присъединиха към групата, сякаш теглени от

невидими конци. Всички зяпаха Габриел с жадни очи на хищници. Няколко се наведоха да търсят камъни по мръсната улица.

Следващият камък улучи лютнята на Габриел. Позлатеното дърво изскърца жално. Шумът го върна в действителността. Той се обърна и побягна, макар да знаеше, че никой не можеше да му помогне. Това беше Лондон, тълпата владееше улиците. Дори случайно да се появи някой от малкото градски пазачи, той щеше да се обърне и бързо да се махне от пътя му, за да не стане жертва на насилниците.

Габриел чуваше зад гърба си тропот на ботуши по калдъръма. Още един камък го улучи в гърба и му отне дъха. Спъна се и падна на колене в една мръсна локва. Мъжете го обкръжиха. Очаквайки следващите удари, той вдигна ръце над главата си, но никой не посегна. Вместо това до ушите му достигна тих, неприличен напев. На своя мръсен уличен език те го наричаха перверзно, противоестественно животно — това, което беше в техните очи. Някой се наведе, обърна го по гръб и плю в лицето му.

Габриел затвори очи, за да не вижда коварните, изпълнени с омраза муцуни, които го зяпаха. Вонята от устите им го задави. Слюнка намокри лицето му и покапа по дрехите му. Напевът не преставаше. Някой го изрита с ботуш в ребрата и той се чу да стене. Ей сега щяха да го пребият...

Но стана нещо друго. Монотонното песнопение замлъкна. Мъжете все така стояха в кръг около него, но той чу как се отдръпнаха и го освободиха. Чуваше шумното им дишане и не смееше да отвори очи, но тялото му се раздвижи само, като ранена мишка, която вярва, че котката я е забравила, и се опитва да припълзи към дупката си.

Когато се надигна, олюлявайки се, никой не му попречи. Той отвори очи, за да види как би могъл да мине през бандата, и предпазливо направи няколко крачки. Оставиха го да си отиде.

Щом се отдалечи от тях, хукна да бяга. Мъжете отново подхванаха грубите си песнички, но не тръгнаха да го преследват и подигравките им скоро заглъхнаха. Габриел стигна до края на уличката и зави зад ъгъла.

Двама мъже в черни наметки и с дълбоко нахлупени шапки се отделиха от прозореца на горния етаж на най-високата къща в улицата, откъдето бяха проследили случилото се.

— Това е достатъчно — отбеляза единият.

— И аз мисля така — кимна другият и извади кесия с монети. — Посланието беше съвсем ясно. — Той отиде отново до прозореца и се наведе към улицата. — Дръжте! — извика той и изсипа съдържанието на кесията върху главите на мъжете. С ликуващи викове те се нахвърлиха да събират медните и сребърните монети и се сбиха помежду си.

— Животни — промърмори мъжът, вдигна рамене и се отдръпна навътре.

— Да, но полезни — отбеляза придружителят му. — Хайде, да разкажем на Ренар какво се случи.

Габриел стигна с мъка до входа на „Черната мечка“ и падна на колене. Цялото тяло го болеше — дълбока, пулсираща болка, не толкова физическа, колкото душевна. Беше покрит със слюнка и с улична кал. Дрехите му бяха скъсани, лютнята — счупена. Грозните подигравателни песнички отекваха мъчително в главата му.

Тук поне беше на сигурно място. Щеше да си почине в тъмния коридор, докато събере сили да се изкачи в стаичката, където го чакаше Стюарт.

На излизане от кръчмата собственикът едва не се спъна в свитата на кълбо фигура.

— Какво става тук? Кой си ти? Кого търсиш? Вън! — Ядосаният мъж вдигна крак, за да изрита навън жалкия, мръсен просяк, осмелил се да влезе в кръчмата му.

— Не... не... почакайте! — Габриел се надигна с мъка, кръчмарят го позна и изсвири през зъби.

— Какво ви е сполетяло, милорд?

— Стана злополука — отговори треперещ момъкът.

— Веднага ще доведе мистър Браун. — Кръчмарят, който познаваше Стюарт само като мистър Браун, хукна нагоре по стълбата.

Габриел се облегна тежко на стената. Лицето му беше подутото, а когато попипа бузата си, усети назъбения ръб на раната със засъхнала кръв.

Стюарт слезе като вихър по стълбата. След първоначалната уплаха действията му бяха бързи и целенасочени. Изкрещя на кръчмаря да донесе гореща вода и чисто платно, хвана Габриел под мишниците и го отведе в стаята им. Веднага получи топла вода,

превръзки и мехлеми. Само след половин час Габриел седеше до огъня с чаша горещо вино в ръце, увит в затоплено одеяло. Мръсните му дрехи отидоха на боклука.

— А сега ми разкажи какво се случи — помоли тихо Стюарт. След като бе свършил всичко необходимо, изпитваше болка и ужас от състоянието на любимия си.

Когато Габриел му разказа за нападението на непознатите мъже, шокът и ужасът отстъпиха място на студена ярост. Стюарт разбра веднага кои бяха подбудителите на грозната сцена. Това беше предупреждение. За да знае, че никога няма да се измъкне. Въпреки бременността на Пипа неговата глава все още беше в примката. Нямаше да му позволят да диша свободно. Само една грешна стъпка и Габриел щеше да плати с живота си.

— Не разбирам как са узнали, Стюарт — прошепна през сълзи Габриел и протегна ледените си крака към огъня. — Ако знаеш какви ужасни неща изричаха, как ми крещяха... откъде уличната паплач знае какъв съм? По лицето ми ли личи?

— Не, разбира се, че не — отговори твърдо Стюарт и се обърна с гръб към него, за да скрие яростта си. Наля си чаша вино и се опита да намери приемливо обяснение: — Попаднал си в лапите на грубияни, скъпи. Търсили са с кого да се позабавляват и ти случайно си застанал на пътя им. Няма значение как са те наричали. За тях това са само думи.

Габриел се наведе към лютнята си.

— Днес щях да свиря за теб. — Дръпна една струна и в стаята отекна режещ тон.

— Ще ти купя нова. Най-хубавата лютня, която може да се намери в Лондон. — Стюарт коленичи пред него, сложи глава на коленете му и музикантът започна да милва косата му с дългите си, фини пръсти.

Така не може да продължава, повтаряше си Стюарт. Усещаше, че е на път да вземе решение. Страхливостта и подлостта имаха своите граници. Той щеше да намери изход... да направи всичко необходимо, за да си върне свободата.

Антоан дьо Ноа изслуша разказа на Робин със смръщено чело.

— Най-добре да променим кода — каза той. — Не можем да чакаме, докато открием дали Аштън работи за нас или против нас. Ще отнесете посланието в Удсток. Ще идете при сър Уилям Тийм, ще съобщите новия код и на сър Уилям Стафърд. Двамата знаят как да го разпространят. Аз ще предупредя нашите хора в Лондон.

— Ще тръгна веднага — обеща Робин. — Но как ще открием истинските намерения на Аштън? Не сте ли чували нищо за него... за интересите му?

Посланикът разочаровано поклати глава.

— Мога да се закълна, че ако играеше двойна игра, аз щях да зная. Но аз не съм безпогрешен, Робин, в моята мрежа също има дупки — той подръпна брадата си и лицето му се разкриви. Гледката беше смешна, но Робин не беше в настроение да се смее.

— Боли ме да го призная — каза след малко Дьо Ноа с дълбока въздишка.

— Не мога да си представя, че Аштън е привърженик на Елизабет — изрече убедено Робин. — Той е твърде близък с Филип и съветниците му. В къщата му живее испанско момиче и по желание на Филип е назначен за охранител на сестра ми.

— Лейди Пипа има ли изградено мнение за мистър Аштън?

Робин смръщи чело.

— Тя го харесва.

— И това ви е неприятно?

— Тревожа се за нея.

Възцари се дълго мълчание, докато посланикът размишляваше върху чутоето.

— Смятате ли, че я заплашва опасност? — попита съчувствено Дьо Ноа.

— Не съм убеден. — Робин не смяташе да обсъжда с никого частните дела на Пипа и тревогата си за нея. Според него това бяха клюки и нямаше да изложи сестра си, макар да знаеше, че интересът на посланика е чисто професионален.

— Желаете ли глътка вино? — попита той и отиде до масичката с напитките.

— Благодаря. — Робин хвърли една цепеница в огъня. Въпреки късния час беше настоял да събудят посланика и сега Дьо Ноа често често търкаше очи и се прозяваше.

— Ще напиша писмо до лейди Елизабет и ще сменя паролата — каза той и подаде на Робин пълна чаша. — Преди да заминете за Удсток, поговорете отново със сестра си. Тя е предана привърженичка на Елизабет, освен това съм убеден, че познава хората. Разберете дали с Аштън говорят за политика. Може би ѝ е разкрил нещо важно, без тя да осъзнае значението му.

— Каза ми, че според нея Аштън не е такъв, за какъвто се представя — каза Робин и отпи от гъстото червено вино. — Но веднага след това каза, че не знае какъв е всъщност.

— Разбирам. — Дьо Ноа замислено поклати глава. — Поразпитайте я по-подробно. Очевидно има основания да даде тази оценка.

— Със сигурност има.

— През това време аз ще възложа на хората си да се осведомят по-подробно за живота на мистър Аштън. Когато пристигна от Испания, ние естествено направихме някои проучвания, но не научихме нищо съществено. Прекарал е известно време във Фландрия, където е бил между най-близките съветници на Филип, но като че ли няма минало, от което да си извадим други заключения. Изглежда точно такъв, за какъвто се представя. Приятел и съюзник на испанците, винаги спокоен и разумен, идеалният посредник.

Въздишката на Дьо Ноа издаде загрижеността му.

— Смятахме го за противник, но безопасен, смятахме, че го познаваме. Сега се оказва, че нямаме представа какъв е в действителност — агент на испанците или привърженик на Елизабет, толкова добре прикрит, че никой не подозира тайната му. — Той изпразни чашата си. — Моите работодатели няма да са възхитени.

Робин си спести отговора. Знаеше, че Дьо Ноа беше в немилост не само в двора на Мери, но и във Франция. Той мразеше Англия, този „зъл остров“, както я наричаше, и копнееше да се върне в родината си. Съпругът на Пен се беше надявал да го наследи като френски посланик в двора на Мери — така жена му щеше да продължи да живее в близост до семейството си, — но френският крал не се съгласи със замяната. За момента Франция спешно се нуждаеше от Оуен д'Арси.

— Смятате ли, че Оуен д'Арси може да открие нещо? — попита с надежда Робин. — Той има верни хора в Испания и във Фландрия.

Посланикът кимна одобрително. Оуен събираше сведения по свои начини и за разлика от него не се боеше да си изцапа ръцете, за да си набави необходимата информация.

— Не знам дали имаме време да помолим кавалера за помощ — каза той. — Молбата ни ще стигне до него най-рано след седмица, ще му трябва време да направи разследване и още поне седмица, за да ни уведоми за резултата.

— Въпреки това го попитайте — настоя Робин. — Няма да чакаме отговор, а ще действаме, доколкото ни стигат силите.

— Да, вероятно сте прав — кимна отново Дьо Ноа. — Но ако помоля кавалера за помощ, ще кажат, че съм некадърен.

— Никой няма да узнае, че сте му писали — подчерта Робин. — Оуен е стар приятел. Ще ви направи услуга, без да разгласява, че сте го помолили за информация.

Посланикът помисли още малко и се съгласи.

— Да, прав сте. Още утре с първия прилив ще му изпратя писмо. А сега идете да си починете и, след като поговорите още веднъж със сестра си, елате при мен да вземете писмата за Удсток.

Робин остави чашата и разтърка уморените си очи.

— Щом повече не се нуждаете от мен, сър, ще се оттегля.

Посланикът го изпрати с дружелюбна усмивка. Щом вратата се затвори зад късния посетител, той седна зад писалището си и наостри няколко пера. Тази нощ нямаше да спи.

Пипа се събуди скоро след зазоряване. Затоплена под тежките завивки, тя се чувстваше приятно отпусната, докато се вслушваше във веселото пращане на огъня, запален от някой безименен слуга при първите лъчи на зората. Колко приятно беше след изморителната горещина на дългото лято отново да усеща хладен въздух. Перспективата да закуси с овесена каша и топъл ейл с подправки беше невероятно съблазнителна. След това щеше да излезе на езда.

Този прилив на енергия я учуди. От колко седмици не се беше чувствала така бодра, откако не се беше будила с радостно очакване на деня? Седна в леглото и не изпита гадене. Точно обратното, мъчеше я силен глад.

Видя сухия хляб, приготвен от Марта, и избухна в смях. Не можеше да си представи, че някога е изпитвала желание да яде нещо толкова неапетитно. Стъпи смело върху студените дъски и позвъни за камериерката си.

Докато чакаше, посегна към смачкания пергамент със заповедта на Филип, която значително ограничаваше свободата ѝ на движение. Разтвори пергамента и внимателно го прочете. Черно на бяло беше написано, че без одобрението на Лайънъл няма право да напуска стаята си и двореца.

Пипа сгъна документа и го хвърли на масата. Снощи Лайънъл беше обещал да дойде да я види, но не беше казал точно по кое време. Толкова неща можеха да го забавят, например някое дълго заседание на коронния съвет. Трябваше ли да седи тук и да го чака?

Не, в никакъв случай. Ако внимаваше никой да не я види, можеше да избяга от двореца поне за един час. Още беше много рано, придворните спяха и големите зали сигурно бяха празни. Щеше да се промъкне до оборите, да повика конярчето си и да поязди.

Пипа отиде до прозореца и се загледа навън, като леко почукваше с пръсти по стъклото. Не искаше да си създава неприятности, положението ѝ беше достатъчно лошо, но ставаше въпрос само за един час — имаше нужда от тази тайна сутрешна разходка и можеше да си я позволи. Един час свеж утринен въздух, за да отпразнува новото си състояние.

Ще изляза, реши Пипа... а предпазливостта да върви по дяволите.

— Моля те, Марта, донеси ми овесена каша и подправен ейл — каза тя на камериерката още преди да е влязла в стаята. — Ще изляза на езда.

— Разбира се, милейди. Значи вече се чувствате добре?

— Дори много — отговори доволно Пипа и се протегна. — Побързай, моля те, защото умирам от глад. А, да, и изпрати някой паж в обора. Нека каже на Фред да ме чака след половин час в двора на ковачницата с конете. — Щеше да последва примера, който ѝ беше дал Лайънъл с тайните им излети, и да се ограничи в онази част на двореца, където се движеха предимно слуги. В ковачницата винаги беше оживено и никой нямаше да ѝ обърне внимание.

Пипа се нахрани с апетит и избра от гардероба си най-скромната рокля, която можа да намери: гълъбовосива роба, към която добави тъмна копринена шапчица. Щеше да използва задните стълби и коридори както в деня, когато се срещна с Лайънъл на водната стълба пред кухнята.

Не можеха да я обвинят, че е нарушила кралската заповед, дори да не се придържаше към всяка буквичка на документа, размишляваше безгрижно тя, когато се измъкна от стаята. Едно излизане не можеше да обиди нито краля, нито кралицата.

Тя се нацупи леко, но днес настроението ѝ беше твърде приповдигнато и не допускаше потиснатост. Изтича надолу по каменната стълба, мина под сводестата врата и излезе в двора на ковачницата. Беше пълно със слуги и оборски ратаи, дошли да подковават коне. Ковачи с кожени престилки работеха с чуковете, чираците обслужваха меховете. Тук беше горещо въпреки утринния хлад.

Пипа веднага откри Фред, който държеше юздите на кафявата ѝ кобила и на своя нисък, набит кон. Той се оглеждаше учудено и вероятно се питаше защо господарката му е избрала точно това място за среща. Пипа излезе в двора, но в следващия миг спря като закована.

Под отсрещната арка се появиха трима мъже. Крал Филип, Руи Гомес и Лайънъл Аштън.

Тя се дръпна в сянката на входа, но закъсня — вече я бяха забелязали. Мислите ѝ се надпреварваха. Можеше да побегне и да се надява, че никой няма да спомене грешката ѝ. Не, много по-добре беше да прояви смелост.

Като видя Филип, тя изпита отвращение към дребния, слаб мъж с криви крака и оредяваща коса, който приличаше на зло джудже. Лицето на краля изразяваше студенина и презрение, тъмните кръгове под очите издаваха склонност към изстъпления.

С какво право ѝ беше забранил да се явява в двора? Само Мери имаше право да издаде такава заповед, но Пипа не вярваше, че кралицата го е направила само защото я чувстваше като своя съперница. Вината беше на съпруга ѝ: той беше настоял за заточаването на лейди Нилсън и незнайно как беше успял да я убеди, че лоялността към лейди Елизабет е страшна заплаха за бъдещия наследник на короната.

Всъщност това беше истината. Като си припомни тайната си кореспонденция с Елизабет, Пипа упорито вирна брадичка.

Без да бърза, тя излезе от полумрака в открития двор и закричи гордо изправена към тримата мъже. Застана пред краля и направи съвършен реверанс.

— Простете, Ваше величество. Мистър Аштън ми разреши да докарам коня си тук, в случай, че пожелае да изляза на езда. Сигурно не е знаел, че Ваше величество смята да посети отдалечено място като ковачницата. Никога не бих обидила съзнателно погледа ви.

Тя се изправи, макар че не бе получила кралското позволение, скри ръце зад гърба си и устреми безизразен поглед към един камък в стената над кралската глава.

Филип не каза нищо, лицето му остана затворено. Гледаше я, но сякаш не я виждаше.

Лайънъл бързо застана между двамата, за да я предпази от кралския поглед.

— Грешката е моя — проговори той с обичайния си хладен, дистанциран тон. Сложи ръка на рамото на Пипа и я обърна, като едновременно с това я уви в широката си наметка.

Най-сетне кралят се раздвижи. Обърна се рязко и се запъти към вратата, от която беше излязъл, следван от Руй Гомес. Каквото и да беше търсил в двора на ковачницата, то беше забравено или трябваше да почака.

— Конят ми е там — каза спокойно Пипа и посочи с камшик кафявата кобила. — Идвате ли, мистър Аштън?

Колкото и да се опитваше гласът ѝ да звучи хладно и овладяно, тя не можа да потисне лекото му треперене.

— Идвам с вас — кимна хладно той.

— Откъде можех да знам, че Филип ще реши да дойде точно тук по тона време — изсъска тя. — Злощастна случайност!

Лайънъл не отговори. Изчака, докато конярят ѝ помогна да възседне кобилата, и посегна към юздите на коня му.

— Аз ще придружа лейди Нилсън — заяви той. — Върни се в обора и ни чакай там.

— Конят не е особено елегантен за придворен — отбеляза с усмивка Пипа.

— Нали върши работа — отвърна безстрастно Лайънъл. Смушка коня в хълбоците и го насочи към портата. Пипа бързо се изравни с него.

— Къде отиваме?

— В парка.

Продължиха в мълчание, докато стигнаха широка, покрита с трева алея за езда под дърветата. Под копитата на конете шумоляха сухи листа, от клоните над главите им се изсипваха каскади в злато, оранжево и жълто.

— Какво може да ми стори Филип? — попита Пипа, изнервена от продължителното мълчание на Лайънъл. — Да ме затвори в Тауър?

— Съмнявам се, но не трябваше да го ядосваш. Съветвам те никога вече да не го правиш. — Гласът му звучеше съвсем спокойно, делово, без съчувствие.

— Не съм имала намерение да го срещна — повтори тя. — Искях просто да изляза на езда, а не знаех кога ще дойдеш.

Той се обърна към нея и я погледна изпитателно.

— Изглеждаш променена.

— Чувствам се... различно. Изпълнена с живот... в най-истинския смисъл на думата. — Тя се засмя, но Лайънъл дори не се усмихна и тя се запита дали спокойствието му не беше измамно. Може би го беше разсърдила.

— Сърдиш ли се? — попита направо тя.

— Не — поклати глава той. Не ѝ се сърдеше, но беше трогнат до дън душа от сцената, на която беше присъствал: никога нямаше да забрави как Пипа гордо излезе срещу краля и как сияеха очите ѝ. Контрастът между самоуверената, безстрашна млада жена, която не желаше да се преклони пред кралската воля, и безжизненото, измъчено тяло, което беше изнасял от покоите на Филип, го изпълни с такава ярост, че му стана зле.

— Напротив, сърдиш се — настоя тя.

Лайънъл рязко дръпна юздите.

— Не! — почти изкрещя той. — Няма за какво да ти се сърдя, Пипа. — Наведе се към нея и обхвана лицето ѝ с двете си ръце. — Повярвай ми. — Целуна я по устата и конете се раздвижиха неспокойно под тях.

— Проклятие! — промърмори Лайънъл. — Да слезем. — Метна се от седлото, а Пипа, прещастлива от внезапната промяна в настроението му, се плъзна на земята, преди да е успял да ѝ помотае.

— Явно ни е било писано да се отдаваме на любовта си под открито небе — отбеляза весело тя. Прегърна го, сложи глава на рамото му и погледна в сивите очи, в които желанието се смесваше с нещо, което я разтревожи. С нещо ужасно.

Докосна лицето му с върхчетата на пръстите си, помилва нежно, почти колебливо клепачите му... надигна се на пръсти и целуна ъгълчетата на устата му. Искаше да прогони страшното в погледа му, да види там само страст, същата, която гореше в нея.

Той я притисна до себе си и я зацелува жадно. После нежно я положи върху прясната шума, която шумолеше и пращеше под сплетените им тела и бъркотията от дрехи.

Пипа се надигна, за да го посрещне. Твърдите му хълбоци се забиха почти болезнено в меката ѝ плът, докато ѝ отговаряше със силни тласъци. И нейните, и неговите очи бяха отворени и двамата се гледаха през цялото време. Тя отбеляза мига, когато вълната го понесе, той видя същото на нейното лице. Задъхан, той се отдръпна назад и когато очите ѝ се разшириха пред чудото, се заби дълбоко в нея с дрезгав вик.

Пипа ухапа устните си, докато усети вкуса на кръвта. Притисна се до него, хвана се здраво за гърба му, сякаш искаше да го задържи завинаги, да запази този миг на телесна наслада.

Както винаги, прекрасният миг отмина и остави у нея чувство за загуба. Лайънъл се претърколи настрана и легна по гръб, скрил с ръка очите си. Дишаше тежко като след дълго бягане.

Пипа се опря на лакът и се наведе над него, за да го целуне. Той се засмя, привлече я към себе си и я претърколи върху сухата шума, докато тя отново легна под него и той се надвеси над нея.

Пипа видя една спокойна уста и две сиви очи, в които прочете съчувствие и тъга. Израз, който ѝ беше добре познат и въпреки това си оставаше чужд, който беше плашещ и заедно с това успокояващ. Не, точно този израз ѝ беше непознат. Въпреки това го познаваше. Вече го беше виждала някъде в най-дълбоките ъгълчета на съзнанието си. Обгърна я мрак. Тя се вгледа безпаметно в лицето му, но след миг вниманието ѝ бе привлечено от брошката с форма на змия, която

снощи бе предизвикала толкова странни усещания. Сега единственото ѝ усещане беше леден страх.

Тя се надигна и го отблъсна. Бързо притисна ръка върху устата си, сякаш трябваше да се предпази от нещо.

— Какво има? — попита тревожно той и седна до нея. — Какво стана, Пипа? Лошо ли ти е?

— Не знам — отговори тя с глас, който прозвуча чуждо в ушите ѝ. — Кой си ти? Какъв си?

— Какво искаш да кажеш? — Лайънъл се опита да се усмихне, да се засмее, но болезненото пробуждане в сърцето му показва, че моментът беше настъпил.

— Случило се е нещо страшно — продължи тя, търсейки думите. — Знам го. Винаги съм го знаела, но сега съм сигурна. Ти си го направил. — В погледа ѝ гореше обвинение, но и ужас.

— Не, Пипа, не съм аз. — Отрицанието прозвуча глухо и недостоверно. За онова, което бяха сторили на Пипа, носеше вина и той.

Тя стана бавно и изтърси полите си. Лайънъл се надигна, но не направи опит да я докосне. Инстинктивно търсейки опора, Пипа се облегна на близкото дърво и втренчи поглед в лицето му.

— Сега ще ми кажеш всичко, Лайънъл. Искам да знам какво страшно се е случило с мен.

Коравите, обвиняващи, изпълнени с ужас очи го принудиха да я погледне. Трябваше да се примири с неизбежното.

— Добре, ще ти кажа. — Изведнъж го обзе спокойствие. — Но искам да ме изслушаш докрай, без да ме прекъсваш.

Тя кимна. Погледът ѝ не се откъсваше от лицето му, когато заговори, и остана прикован в него до края.

— Значи детето е от Филип — прошепна изумено тя и попипа корема си, сякаш той щеше да го потвърди. Гласът ѝ беше беззвучен, безизразен, погледът ѝ остана абсолютно празен, без капчица чувство, сякаш вече не беше способна да чувства. И това изпълни Лайънъл с ужас, какъвто страхът и гневът ѝ нямаше да му причинят.

— Детето е на Филип — повтори тя. — И ти си помогнал за зачеването му. Ти и мъжът ми.

Този път тя буквално изплю думите насреща му и той се сгърчи, сякаш го беше ударила. Не ѝ даде обяснение, не се опита да се

оправдае, изложи само фактите — прости, неукрасени, без капчица фалш. Беше му невъзможно да се извини. Сега обаче осъзна, че трябва да направи или да каже нещо, за да облекчи неизреченото ѝ отвращение и презрението ѝ.

— Не обвинявай мъжа си — помоли той. — Те заплашиха, че ще го изобличат пред всички и ще убият любимия му.

— Значи аз не означавам нищо за него в сравнение с онзи музикант — установи тя и в гласа ѝ звънна горчивина. — Всъщност това не е толкова важно — той също не означава нищо за мен. Но какво ще кажеш за себе си, Лайънъл? И теб ли заплашиха да изобличат, или доброволно взе участие в заговора?

— Никой не ме е заплашвал. Аз участвах в името на сестра си... и за сигурността на Англия.

— Господи, какъв безупречен, какъв безкористен мотив! — извика подигравателно тя. — Голяма работа, че щяхте да пожертвате една жена за благородните си цели!

— Тогава не те познавах — отговори той и веднага осъзна колко жалко беше оправданието му. Онова, което бяха сторили с нея, беше позорно, беше светотатство. — Мислех си... — Трябваше да го каже. — Тогава бях убеден, че мога да пренебрегна личността и да мисля само за целта, но много скоро разбрах, че е невъзможно.

— О, така ли? — Пипа вдигна вежди. — Значи си разбрал, че е невъзможно? И кога стана това — когато семето на Филип покълна в тялото ми ли? Тогава ли си позволи лукса да се разкаеш? Така е, нали?

— Не!

Тя не обърна внимание на вика му.

— А каква безумна цел те накара да се любиш с инструмента на испанците... ако това изобщо може да се нарече любов? Разкаянието или съжалението? Или просто желанието и ти да преживееш това, което е преживял кралят? — Пипа мятеше думите срещу него като отровни стрели и всяка улучваше целта безпогрешно.

— Ти дойде при мен — отговори с дълбока болка той. — Ти дойде при мен, Пипа, и аз ти дадох онова, от което имаше нужда... от което и двамата имахме нужда.

Тя поклати глава в безмълвно отвращение и се отдели от дървото. Съзнанието за несправедливостта, на която беше станала

жертва, ѝ вдъхна неподозирани сили. Мина покрай него и възседна коня си. Лицето ѝ изразяваше мрачна решителност.

— Пипа... Пипа... — Лайънъл отиде при нея и сложи ръка на седлото. — Трябва да знаеш още нещо...

— Махни се от пътя ми! — изрече ледено тя и го плесна с камшика през ръката. — Не желая да чуя нито дума повече... не искам да знам нищо повече. — Тя стегна юздите и кобилата препусна по алеята към двореца.

Лайънъл дълго не се помръдна от мястото си. Чувстваше се празен, без чувства, без каквото и да било усещане. Не беше казал нищо за Маргарет, но сега знаеше, че ако беше използвал трагедията на сестра си, за да оправдае собствената си жестокост, щеше още по-силно да нарани Пипа.

Въпреки всичко тя трябваше да го изслуша. Той беше длъжен да спаси и нея, и детето ѝ, и можеше да го направи само ако тя му имаше доверие. Но как би могла някога отново да му повярва?

— Прекрасни цветя, сър — отбеляза Джем, който скритом наблюдаваше господаря си, зает да прибира чисти ризи и бельо в кожената си пътна чанта.

— Прав си — кимна Робин и грижливо уви набрания от самия него букет с широка жълта панделка, която беше измъкнал от кутията на малката си сестра Ана.

— Дамата със сигурност ще се зарадва — увери го Джем и се ухили с разбиране.

— Не ставай безсрамен — скастри го с усмивка Робин.

Той също беше доволен от букета. Великолепни късни рози, чиито главички бяха натезали от нощната роса, млечнобели маргарити и яркожълти хризантеми. Най-доброто от есенната градина на Холборн. Непринудени, дръзки, грациозни и наситени със слънчева светлина — избор, който подходеше на Луиза. Естествено той щеше да връчи букета на доня Бернардина, официалната домакиня на вечерята, но Луиза веднага щеше да разбере, че е предназначен за нея, и щеше да се забавлява с хрумването му.

Беше още много рано, свежо есенно утро. Робин беше спал само два часа, защото имаше много неща за уреждане. След задължителната визита при Луиза и дуенята ѝ, по време на която трябваше да намери начин да каже на момичето, че заминава за няколко дни, възнамеряваше да отиде в Уайтхол, за да поговори с Пипа, а после да вземе писмата и указанията от Дьо Ноа.

— Чакай ме по обед в Олдгейт — нареди той на Джем. — Тази вечер трябва да сме в Тийм, значи ще яздим много бързо.

Среса се набързо с дървения си гребен и сърдито изкриви лице, защото кестенявите къдрици упорито отказваха да се пригладят. Сякаш живееха свой живот.

— Разбира се, сър — кимна сериозно Джем. — Да нося ли резервни дрехи?

Робин се замисли дълбоко. Само преди няколко седмици решително щеше да каже не.

— Да, май е добре да вземеш още дрехи — реши най-после той.

— Значи ще отсъстваме дълго, сър?

— Не повече от седмица, но ще ми трябват чисти дрехи за една визита. Не мога да се покажа пред обществото с пътния си костюм.

— Не, сър — кимна сериозно Джем. — Разбира се, че не.

Робин го погледна подозрително.

— Защо ти е толкова весело, момче?

— О, не, сър. — Джем поклати глава. — Никак не ми е весело.

Робин скри усмивката си и посегна към жакета си.

— Точно в дванайсет да си в Олдгейт — повтори настойчиво той, сложи късата си наметка и излезе навън, размахвайки букета.

Когато малко преди осем влезе в дома на Лайънъл Аштън и отиде в оборите, за да остави коня си, Луиза тъкмо се готвеше да възседне елегантната си кремавобяла кобила под надзора на един важен коняр.

И този път самообладанието не ѝ изневери. Макар и с много усилия, тя успя да скрие изненадата и радостта си от неочакваната среща и се отдели от Малкълм, който тъкмо щеше да я вдигне на седлото.

— О, лорд Робин, какво изненадващо посещение — поздрави го с достойнство тя. — Тъкмо смятах да изляза на езда.

— Не искам да ви бавя, доня Луиза. — Робин скочи от седлото. — Дойдох само да благодаря на доня Бернардина за гостоприемството.

— И да ѝ поднесете цветя. — Луиза огледа букета със светнали очи. — Колко са красиви! Искате ли да го занеса вместо вас?

Когато Робин и връчи букета с изискан поклон, тя помириса цветята и кимна развълнувано.

— Божествен аромат. — Гласът ѝ потрепери.

Робин не можеше да ѝ каже, че ароматът на цветята му напомня за уханието, което се излъчваше от нея миналата вечер, затова се задоволи с нов поклон.

— Ще изляза по-късно — обърна се Луиза към Малкълм. — Сега ще отведа лорд Робин при доня Бернардина.

— Много добре, мадам. — Малкълм улови юздите на кобилата, за да я върне в обора. При това огледа посетителя бързо, основно и

незабележимо. По-късно щеше да познае Робин Бакър по всяко време и дори под маска. Това качество беше един от многото му таланти, които го правеха незаменим за работодателя му.

— Елате, лорд Робин. Не знам дали доня Бернардина е привършила утринния си тоалет. Обикновено слиза доста късно, но аз ще подреда цветята, а вие ще ми предадете посланието си.

— Така е най-добре — съгласи се Робин. — Вкъщи ли е настойникът ви?

— Не знам... не ми се вярва — отговори тя, докато подтичваше пред него. — Обикновено отива при краля рано сутрин. Негово величество става рано и обсъжда със съветниците задачите за деня.

Робин се бе надявал да чуе точно този отговор. Още не беше готов да говори с Аштън за египетските скарабеи.

Можеше само да се надява, че Аштън ще иде при Пипа също така рано. Тя щеше да побеснее, ако трябваше цяла сутрин да чака позволенията на надзирателя си да напусне покоите си. Или изобщо няма да се трогне, както не се беше трогнала от кралската заповед, добави хапливо той. Поведението ѝ през миналия ден беше оставило у него впечатлението, че Лайънъл Аштън не може да сгреша в нищо.

Когато влязоха в къщата, той съсредоточи цялото си внимание върху Луиза, която бърбеше весело, умело избирайки теми, които не изискваха нито внимание, нито отговори. Тя се обърна към иконома, който им отвори вратата:

— Сеньор Диас, бихте ли съобщили на доня Бернардина, че лорд Робин желае да ѝ изкаже почитанията си? Освен това донесете... донесете... — Тя се засмя и попита Робин: — Какво се яде и пие във вашата страна по това време на деня?

— Ейл, месо, сирене, хляб — отговори с усмивка той. — А в Испания?

— Само хляб и сладко. И прием разрежено вино.

— Тогава ми предложете нещо, което вие обичате. — Луиза го погледна със съмнение и младият мъж избухна в смях. — Вече закусих — обясни той. — Нямам нужда от нищо и за съжаление мога да остана само няколко минути.

— Тогава веднага ще повикам доня Бернардина — изрече тържествено икономът на добър английски, макар и със силен акцент, и се поклони.

— Помолете някой да ми донесе ваза за цветята — извика подире му Луиза и отведе Робин в малък салон в задната част на къщата.

— Сега сме сами — прошепна многозначително тя. — Не за дълго, естествено, но трябва да се възползваме от възможността. — Надигна се на пръсти и го целуна по бузата.

— В Испания това сигурно е върхът на смелостта, скъпа, но в Англия е твърде хладен поздрав за приятел.

— Така ли? — Луиза наклони глава. — Тогава ми покажете вашия начин да се поздравявате.

Той сложи пръст под брадичката ѝ и я целуна леко и бързо по устата.

— Това вече е по-добре.

Бузите на Луиза пламнаха.

— Не и в Испания — промълви едва чуто тя.

Робин се засмя и бързо отстъпи назад, защото на вратата се почука. Влезе млад слуга с голяма ваза.

— Доня Бернардина ще слезе след половин час — съобщи той, остави вазата и излезе.

— Много е бърза — учуди се Луиза. — Обикновено ѝ трябва цял час, за да се облече. Очевидно иска да ви направи чест, милорд, или е отчаяно загрижена за доброто ми име. — Тя се зае да подрежда цветята.

— За съжаление няма да я дочакам, тъй че да не се тревожи много за доброто ти име. Всъщност дойдох да ти кажа, че заминавам за една седмица, а може би и за десетина дни. Затова не ме чакай нощем.

Луиза не вдигна глава от цветята.

— Къде отивате? — Във въпроса имаше само любопитство.

— В Съри, при приятели — отговори кратко Робин.

— Разбирам! — Луиза се убоде на една роза и изсмука капчицата кръв от пръста си. — По кой път се излиза от Лондон за Съри?

— През Олдгейт — отговори безгрижно Робин. — Това е една от главните градски порти.

— Там сигурно е много оживено — предположи тя и постави вазата така, че утринното слънце да огрее свежите цветя.

— Наистина е оживено. Има голям брой ханове и кръчми за пътниците. Трябва да тръгвам. Пажът ми ще ме чака там по обед.

— Пред градските врати? — попита тя, продължавайки да се възхищава на цветята.

— Да. — Мислите на Робин вече бяха другаде. — Когато се върна, ще дойда със сестра си.

— Като компаньонка или като претекст? — попита Луиза с добродетелна усмивка.

— Като едно от двете — отговори Робин. — Тя каза, че с удоволствие ще изпълни ролята на компаньонка.

— Така ли? — Робин се усмихна сухо. От Пипа можеше да се очаква да направи такова предложение. Вече беше направила няколко недвусмислени намека за интереса му към Луиза.

И като капак бе заявила, че Луиза е твърде млада за него. Твърде млада за какво?

Фактът, че си задаваше този въпрос, го стресна. Той не ухажваше младата испанка. Двамата бяха само приятели, забавляваха се и флиртуваха. Приятелството им даваше на момичето възможност да разбере какво означава свобода, да събере житейски опит. Всичко това беше безобидно. Тя щеше да се върне в Испания и той щеше да я забрави.

— Трябва да тръгна веднага. Чака ме още много работа — заяви рязко той. — Предай почитанията ми на доня Бернардина. Помоли я да ми прости, че не я дочаках. Ще я посетя след завръщането си.

Луиза се усмихна някак разсеяно и направи реверанс за сбогом, но Робин не забеляза нищо необикновено в поведението ѝ. Напусна салона с поклон и бързо отиде в обора да вземе коня си.

Луиза се оттегли в покоите си. Седна на сандъка до леглото си и обмисли много внимателно фантастичната идея, която ѝ беше хрумнала, фантастична, невъзможна, безумна. Не, не невъзможна. Ако събереше смелост, щеше да я осъществи.

И какво щеше да последва? Доброто ѝ име щеше да бъде унищожено. Майка ѝ щеше да умре от ужас, да не говорим за доня Бернардина. Или...

Или щеше да се сдобие със съпруг. Съпруг по свой избор. Или...

Или просто щеше да изпробва как се реализират безумни планове. Ако имаше късмет, щеше да се върне в дома си, без никой да

узнае нищо.

Да, щеше да го направи. Луиза скочи решително. Щеше да си вземе някои дрехи, за всеки случай...

Не, не за всеки случай. Очакваше я само безобидно малко приключение, което нямаше да навреди никому. Нямаше да вземе нищо, за да не се изкуши. Иначе малкото приключение, което правеше чест на изобретателността ѝ, можеше да се превърне в голямо и страшно приключение с ужасни последствия за много хора.

Естествено дон Аштън щеше да разбере от Малкълм какво бе сторила и вероятно щеше да я изпрати обратно в Испания със следващия кораб.

А може би нямаше да направи нищо такова. Настояникът ѝ беше снизходителен, освен това не подозираше нищо. Ако доня Бернардина не узнаеше за приключението ѝ, дон Аштън нямаше причини да вземе мерки срещу нея.

Твърде млада за какво? Въпросът продължи да измъчва Робин по целия път към Уайтхол и отекваше като монотонно песнопение в главата му. Досега не се беше замислял за възрастта на Луиза, както не беше мислил сериозно и за самото момиче. Гледаше на случващото се като на приятен епизод в неговия и в нейния живот. Нищо повече.

Сега обаче си каза, че той беше тридесетгодишен мъж, а тя — осемнадесетгодишна девойка. Разликата във възрастта не беше чак толкова голяма. В много бракове съпрузите бяха доста по-възрастни: беше обичай млади момичета да се омъжават за мъже, които можеха да им бъдат дядовци. Естествено никой не питаше жената за кого желае да се омъжи. Луиза обаче беше отказала да приеме избрания от майка ѝ съпруг.

Защо, по дяволите, изведнъж се замисли за женитба? Всеки път, когато се замислеше какъв тип жена би му подходдал — а това се случваше извънредно рядко, — си представяше Пен, Пипа и втората си майка лейди Гуинивиър. Всяко от тях притежаваше качества, които му се струваха абсолютно необходими за една жена. Като съпруги бяха равноправни партньорки — нещо твърде необичайно за жените в днешно време. Уреждаха сами живота си, бяха умни и забавни и по нищо не приличаха на повечето красиви глупачки в двора.

Когато спря коня си, Робин мрачно призна пред себе си, че досега не беше срещнал жени като тези от семейството си и вероятно тъкмо това беше причината за нежеланието му да се обвърже в брак. Никога досега не се беше замислял сериозно за женитба. Но от снощи мислеше само за това.

Луиза.

Не, това няма да свърши добре. Никога няма да получи съгласието на семейството ѝ. Предполагаше, че Лайънъл Аштън е заел мястото на баща ѝ, значи трябва да помоли него за ръката ѝ... дилема, пред каквато никога не беше заставал.

Кой и какъв беше Лайънъл Аштън? Ако наистина е привърженик на Елизабет, значи стои от правилната страна и щеше да приеме предложението му с разбиране и симпатия. Ала ако е проклет испански шпионин, ще прати Робин на бесилката или ще се погрижи някой наемен убиец да му пререже гърлото и да го хвърли в Темза още преди да е казал една дума. Ако Аштън наистина е испански агент, Робин трябва да се постарее да стои далече от него и дома му, колкото и да беше привързан към Луиза.

— Всичко наред ли е, милорд?

Робин забеляза, че стои наред с оживения двор, удря с камшика по ботушите си и се взира в празното пространство. Ратаят, който бе взел юздите на коня му, го зяпаше любопитно.

— Да, да — отговори раздражено той. — След половин час доведи коня ми пак тук. — И побърза да излезе от двора, като мина под арката, която го разделяше от друг вътрешен двор.

Решително прогони всички мисли за Луиза и необичайната посока на тези мисли и се съсредоточи върху онова, което искаше да каже на Пипа.

Щеше да бъде искрен и да ѝ признае, че Лайънъл се е опитал да се сближи с него. След това тя щеше да му каже всичко, каквото знаеше, подозираше или предчувстваше. Ако се въздържаха от намеци за странната и според него опасна интимност с Аштън, разговорът можеше да протече съвсем делово.

Ако сестра му имаше по-близки отношения с Аштън, сигурно щеше да бъде много засегната, като узнае, че той вероятно е шпионин, а не само обикновен придворен от свитата на Филип. Ала Пипа познаваше добре света, в който живееха, и щеше да се справи. Нали

наскоро му беше казала, че всеки се преструва, защото честността е твърде опасна. Тя нямаше илюзии и щеше да се възстанови бързо от удара, че Лайънъл я е използвал.

Робин се молеше пламенно сестра му да не е допуснала нещо повече от флирт с Аштън. Надяваше се да не си е въобразила нещо невъзможно и много искаше да разбере и да приеме, че той е враг, макар че го беше харесала. Със сигурност не беше допуснала прекалено голяма интимност.

— Той изкачи стълбата с такава бързина, че предизвика течение в коридора, без да обръща внимание на хората, които срещаше. Почука остро на вратата на Пипа и веднага натисна бравата. Вратата беше заключена отвътре.

— Пипа, аз съм!

Никой не реагира. Робин сърдито раздруса бравата.

— Пипа, още ли спиш? Искам да говоря с теб. След няколко часа трябва да замина.

Тъй като не можеше да каже повече пред затворената врата, а по коридора минаваха много хора, той млъкна и отново почука. Вратата се отвори и Робин влезе.

— Съжалявам, че те събудих, но е спешно и реших... — Като я видя, той загуби ума и дума. — Велики боже! Какво се е случило? Какво са ти сторили, Пипа?

Сестра му беше толкова бледа, че по челото и шията ѝ изпъкваха сини венички. В погледа ѝ се четеше обърканост, която събуди у Робин впечатлението, че тя стиска здраво зъби, за да се владее, и се боеше, че всеки момент може да рухне.

— Да не е нещо с детето? — попита след малко той. — Болна ли си? За бога, Пипа, отговори ми!

Робин я хвана за раменете и я раздруса отчаяно, за да я извади от вцепенението. После я прегърна и с все сила я притисна до гърдите си. Не виждаше какво друго може да направи.

Пипа му позволи да я прегърне и лека-полека топлината му, добре познатата миризма и усещането за силното му тяло пробиха ужасния черен транс, в който беше изпаднала след връщането си в двореца. Тя знаеше какво трябва да направи, знаеше го от първия миг на жестокото разкритие, но щом се заключи в покоите си, изпадна във

вцепенение, което не ѝ позволяваше да мисли, камо ли да прави планове.

— Болна ли си? — повтори след малко Робин, без да я изпуска от прегръдката си. — Нещо с детето ли?

Пипа се изтръгна от утешителната му прегръдка.

— Не, Робин, не съм болна. И детето е добре. Но трябва да се махна оттук... веднага. И ти ще ми помогнеш.

Гласът ѝ беше ужасяващо глух и беззвучен, блед като лицето ѝ. Безумният страх, който трепереше в него, накара Робин да се страхува от онова, което щеше да чуе. Но трябваше да го чуе.

— Кажи ми всичко — помоли той.

И тя му каза всичко, застанала в средата на стаята, скръстила ръце, неподвижна и с безучастен тон. Единствено очите ѝ, в чиито кафяви дълбини светеха зелени огньове, говореха. Тонът ѝ беше безучастен, защото само така можеше да облече ужаса в думи. Злото, което ѝ бяха сторили, я бе лишило от достойнството ѝ и тя се чувстваше опетнена. Достатъчно болезнено беше да опише голите факти на унижението си, затова изобщо не заговори за грозното чувство, че са я лишили от човешката ѝ стойност. Това чувство събуждаше в сърцето ѝ желание да крещи, да си скубе косите, да издере кожата си с нокти.

Но тя не показва нищо от това.

Робин я слушаше, вцепенен от ужас. Беше вече тридесетгодишен мъж и отдавна се беше примирил, че на света има много зло, но тази хладнокръвна жестокост надвишаваше способността му да разбира. Въпреки това нито за миг не се усъмни, че Пипа казва истината. Колкото и невероятно да беше случилото се с нея, то подходеше на порочната същност на Филип, на фанатичната му набожност и жаждата му за власт.

Разказът на Пипа отговори на всички въпроси за Лайънъл Аштън. Той беше лош като господаря си. И щеше да си плати за стореното. Робин щеше лично да се погрижи за това.

Ами Стюарт... Стюарт бе продал жена си, за да спаси собствената си кожа.

— Стюарт — процеди през зъби той, но в тона му имаше и болка, и безпомощност, — как е могъл...

— Заплашили са любовника му — отговори със същия безучастен тон Пипа. В сравнение с измамата на Лайънъл предателството на Стюарт беше загубило значението си. — Той не се е страхувал за собствения си живот.

Най-сетне тя се раздвижи и приседна на ръба на леглото. Дясната ѝ ръка несъзнателно се плъзгаше по корема.

— Трябва да се махна оттук, Робин. Няма да позволя да правят с мен и с детето, каквото си искат. Трябва да се махна още днес, още сега. Няма да изтърпя дори още един час да остана под един покрив с тези хора. Затова трябва да ми помогнеш. — Думите ѝ бяха съвсем ясни, нетърпящи възражение.

Но Робин изобщо не мислеше да възрази. Единствено важен беше въпросът как да организира бягството ѝ и къде да отидат.

— Аз трябва да отида в Удсток по поръка на посланика — каза той, питайки се дали трябваше да ѝ обясни, че неочакваната му мисия се дължеше тъкмо на Лайънъл Аштън, който го беше обезпокоил с намеците си. Ала не му даде сърце да произнесе името му пред сестра си. Но защо Аштън ѝ беше казал истината? Каква цел преследваше? Нима за целите му не беше нужна покорна и нищо неподозираща Пипа?

— Защо ти е казал? — попита направо той. — Какво се е надявал да постигне?

Пипа обаче не искаше да се занимава с този въпрос. Беше поискала от Лайънъл да чуе истината и той ѝ я каза с цялата ѝ бруталност. В едно далечно ъгълче на съзнанието ѝ, където шокът и ужасът още не бяха достигнали, тя знаеше, че той ѝ бе казал истината не за да ѝ причини непоносима мъка, но в момента не беше в състояние да мисли какви бяха истинските причини за разкритията му. Затова поклати глава.

— Не знам. Любихме се и... — Робин извика задавено и тя махна уморено с ръка. — О, Робин, спести ми укорите в липса на морал. Моят съпруг обича мъже, а моите предпочитания са моя работа. — И последствията също. Прозрение, което, макар и неизказано, я потисна дълбоко.

Робин кимна и замълча мрачно.

— Сигурно нямаше да ми каже, ако аз не му бях признала как нещо дълбоко в мен говори, че са ми причинили нещо страшно и че

той също е участвал в него.

Тя обгърна с две ръце корема си, сякаш трябваше да защити малкото същество, което растеше в него.

— Откъде човек знае тези неща, Робин? Вероятно някакъв несъзнателен спомен, който не може да се опише, се е загнездил като кошмар в най-тъмното ъгълче на съзнанието ми.

— Нямам представа — отговори той, обзет от силно съчувствие. Коленичи пред леглото, прегърна студеното ѝ тяло и започна да милва гърба ѝ, за да я успокои.

Пипа остана известно време в прегръдката му, повече за да облекчи неговата болка, отколкото да изпита утеха. След това изпъна рамене и стана.

— Това вече няма значение, Робин. Сега трябва да се занимаем с това, което е и което ще бъде. Ще тръгна с теб за Удсток.

Робин скочи. Отново се почувства на сигурна почва.

— Не можеш да отидеш при Елизабет! Там не са в състояние да осигурят безопасността ти. Ако открито преминеш на нейна страна, те заплашва обвинение в държавна измяна. Елизабет не може да те приюти без знанието на Бедингфилд.

— Тогава няма да отида при Елизабет — кимна Пипа с ледено спокойствие. — Но ще напусна двореца с теб. Тук не мога да остана. Ако не ме подкрепиш, ще тръгна сама.

Робин сложи ръце на раменете ѝ. Беше готов отново да я раздруса, толкова отчаяно беше желанието му да пробие ледената ѝ отнесеност. Вече не можеше да я познае. Ведрата и безгрижна Пипа, за която винаги грееше слънце, се бе превърнала в студена сянка.

— Не ставай смешна, Пипа. Естествено, че няма да тръгнеш сама. Първо ще идем в Удсток, после ще те отведе в Дербишайър.

Пипа сама се учуди колко бързо плановете ѝ придобиха конкретни очертания.

— Не. В Англия няма нито едно сигурно място за мен. Затова ще ми помогнеш да се прехвърля във Франция. Ще ида при Пен и Оуен.

— Да... добре... това наистина е най-доброто. — Робин трескаво размисляше. — А после? — Какво бъдеще я очакваше, ако трябваше постоянно да бяга от дългата ръка на Испания с бебе на ръце?

— Сега не мога да мисля за бъдещето — отговори безучастно тя. — Мисля само за настоящето, а това означава да скрия себе си и

детето на сигурно място.

Гласът ѝ беше спокоен и твърд, сякаш казваше нещо очевидно, и Робин прие с удовлетворение желанието ѝ да се съсредоточи върху непосредствените проблеми. Преглътна глупавия си въпрос, защото разбра, че е безполезно да търсят отговора в такъв момент. По-добре да ѝ каже какво му бе дошло на ум.

— Смятам, че ден или два можем да запазим бягството ти в тайна... Най-добре да се престориш на болна и да заявиш, че няма да излизаш от стаята си. Камериерката ти... как се казваше... Марта... имаш ли ѝ доверие?

— Не мога да ѝ вярвам — отговори сухо Пипа. — Веднъж вече злоупотреби с доверието ми.

— Тогава трябва да се отървеш от нея — установи делово Робин. — Отпрати я. Кажй, че те е засегнала с някаква своя постъпка, и...

— Не. Не бива да бъде несправедлива — прекъсна го Пипа. — Ще я пратя в Холборн... под претекст, че мама има нужда от нея, за да помогне на икономката. Само за няколко дни. Тя ще се върне в края на седмицата, а аз ще кажа, че дотогава може да ми прислужва някое момиче от двореца.

— Така е добре. — Робин направи няколко големи крачки. — Сега отивам при Дьо Ноа. Пригответи се за път и отпрати камериерката си. След около час ще дойда да те взема.

Той се запъти към вратата, но спря. Да кове планове и да овладее ситуацията без хленчене — това беше огромно облекчение, но той не можеше да си представи как Пипа щеше да овладее вътрешното си безпокойство, докато страшният спомен за грозната злоупотреба гореше сърцето ѝ. Искаше да ѝ каже нещо за това, но не намери думи.

Трябваше да се задоволи с увереността, че под безгрижната фасада на кокетка Пипа беше твърда и несломима като майка си и сестра си. Тя щеше да се справи, непременно щеше да се справи. Въпреки това мълчанието му го накара да се чувства като страхливец.

Той протегна ръце, сякаш искаше отново да я прегърне, но тя се изправи и го целуна по бузата.

— Не се притеснявай, Робин, Все някак ще се справя. Само ми помогни да се махна от това ужасно място.

— След един час ще дойда да те взема.

— Ще те чакам.

Пипа заключи вратата след него, заключи и свързващата врата към помещенията на Стюарт. Седна зад писалището си, размеси мастилен прах с вода и потопа перото в мастилницата. Имаше намерение да пише на Стюарт, но спря още на първата дума.

Стюарт я беше използвал, за да прикрие наклонностите си, а после я остави в ръцете на испанците. Защо вече не я болеше? Той я бе преценил като недостойна за любовта и верността си, следователно и той не беше достоен за чувствата ѝ. Защо тогава да си хаби думите и енергията за обвинения и укори?

Пипа решително сложи перото върху хартията и започна да пише. Съобщи му, че знае какво са ѝ причинили и по каква причина съпругът ѝ е участвал в това мръсно дело. Накрая му заяви, че възнамерява да го напусне. Обоснова се, че бракът им е невалиден както според нея, така и според църквата. Не желаела да го изложи, но той трябвало да ѝ направи една ответна услуга: да държи в тайна изчезването ѝ и да не предприема опити да я търси и да претендира, че тя все още е негова съпруга.

Сложи подписа си, без да прочете писмото, посипа го с пясък, сгъна го и го запечата. След това написа името му на предната страна.

Остана за малко права до писалището, като замислено почукваше с писмото по дланта си. Това беше краят на брака ѝ. Краят на живота, какъвто го познаваше досега. Краят на всичките ѝ очаквания от живота.

Каква странна мисъл, много далече от нейната същност, от физическото ѝ присъствие в тази позната обстановка.

Пипа отвори вратата към стаята на Стюарт и влезе. Там нямаше никой. Мъжът ѝ не беше спал в леглото си почти от седмица.

Тя остави писмото на перваза на камината, където гореше буен огън. Стюарт сигурно щеше да дойде тук, за да се преоблече, и тогава щеше да намери писмото.

Пипа излезе, заключи свързващата врата и позвъни за Марта.

19

— Тази сутрин искам да се разходим в града, Малкълм — заяви Луиза, докато внимателно подреждаше полите си върху седлото.

— По улиците трудно се препуска в галоп, милейди — възрази мъжът и възседна коня си.

— Вероятно сте прав, но паркът и крайбрежните алеи започват да ми омръзват. Разбирате ли, аз почти не познавам Лондон... много ми е интересно да видя градските стени. Нямаше ли едно място на име Олдъргейт?

— Олдгейт — поправи я Малкълм.

— Чувала съм, че там било много оживено... че имало какво да се види, най-вече интересни хора — продължи Луиза с обезоръжаваща усмивка, която издаваше любопитство.

— Права сте, но там е шумно и мръсно. Човек не може да чуе собствените си думи.

— О, много искам да попадна на шумно и мръсно място — заяви решително тя. — Ти не можеш да си представиш колко тих и чист е животът ми тук, Малкълм.

— Разбира се, че мога. Но на Крема няма да ѝ хареса.

— О, уверена съм, че ще бъде послушна. — Луиза се наведе и потупа кобилата по шията. — Не е зле да свикне с човешките маси.

— Ще свикне, но постепенно. Там няма да ѝ се понрави.

— Тогава ще взема друг кон. Дон Аштън има десетки коне и все ще се намери някой подходящ.

Малкълм поклати глава.

— Мистър Аштън не държи в обора си коне за дами... само Крема.

— Е, какво ще правим тогава? — попита Луиза с високо вдигнати вежди.

— Смятам да потегляме — отговори флегматично Малкълм, смуща коня си и се запъти към портите. След минута бяха вече на улицата.

Луиза го последва с усмивка и с възбудено биещо сърце. Предстоеше ѝ голямо предизвикателство: да провери дали е в състояние да надхитри умния Малкълм. Естествено това щеше да бъде само моментен триумф, но тя имаше нужда от нещо, за да поддържа духа си жив.

Благодарение на излетите с Робин животът по улиците не ѝ беше съвсем непознат, както си мислеше Малкълм. Тя извърна глава, за да не гледа гонитбата на мечки, и посвети повече внимание на скитника, закован за ушите на позорния стълб. През цялото време водеше умело Крема по мръсния калдъръм и избягваше вонящите канали.

Малкълм, който проявяваше разбиране към желанието ѝ да преживее нещо различно, не откъсваше поглед от нея, но се държеше по обичайния си небрежен начин. Скоро оставиха борсата зад гърба си и препуснаха по улица Ломбард. Луиза видя в далечината градските стени. Около тях се движеше гъста навалица: хора, които идваха в Лондон или напускаха столицата. Олдгейт беше съвсем близо. Щом излязоха на площадчето, Луиза рязко дръпна юздите.

— Бих искала да хвърля един поглед в магазинчето на този майстор на сребро, Малкълм. — Тя посочи с камшика си тъмно дюкянче, над чиято врата висеше сребърно чукче. — След една седмица доня Бернардина има рожден ден и искам да ѝ купя сребърен напръстник. — Тя отново го удостои с усмивка. — Но не мога да купя нищо, ако не посетя няколко магазина.

Тя е права, каза см Малкълм, слезе от коня си и протегна ръце към нея.

— Можеш да ме чакаш тук — каза Луиза и скри лицето си под скромната си черна мантиля. — Не бива да оставяме Крема в ръцете на някое улично хлапе.

Малкълм огледа подозрително магазинчето за сребро, но не откри вътре нищо необикновено. Нямаше клиенти и майсторът усърдно полираше двойка свещници. Той хвана юздите на двата коня и заяви:

— Много добре, мадам, ще чакам тук.

— Благодаря ти, Малкълм.

Усмивката ѝ остана скрита под дантелената мантиля, но Малкълм улови топлотата в гласа ѝ. Кимна ѝ с нещо като усмивка и се обърна към улицата.

Луиза прекрачи прага на магазинчето. Собственикът веднага стана и се запъти към нея, като триеше ръце в престилката си.

— Какво ще желаете да ви покажа, милейди?

— Напръстници — отговори тя, докато оглеждаше тъмното, прашно помещение. Видя задната врата и едва не извика от радост. — Моля ви, извадете всичко, с което разполагате. След пет минути ще се върна и ще направя своя избор.

Мъжът закима усърдно и веднага започна да отваря чекмеджетата.

Луиза отиде бързо до вратата, която беше забелязала в задната стена. Надяваше се, че тя извежда на задната уличка. Всички такива улички бяха свързани помежду си и образуваха истински лабиринт от пътища, които минаваха паралелно на главните улици.

Луиза излезе под слънчевата светлина и се огледа. Беше малко преди обед. От мръсния съседен двор изскочиха група малки деца, полуголи, несигурни на крачетата си. Тя ги подмина бързо. Знаеше в каква посока трябва да върви, за да стигне до Олдгейт, и продължи по задните улички. Трябваша й само три-четири минути.

Прибра полите си, за да ги предпази от мръсотията и праха, и се затича. Учудваше се, че не изпитва страх, защото дори по това време на деня за изисканите дами беше непростимо лекомислие да излязат сами в тази част на града. Въпреки това тя се чувстваше сигурна, ненаранима. Сякаш я заобикаляше невидима стена, която никой не беше в състояние да пробие. И наистина — никой не посмя да застане на пътя й, само я сподиряха с любопитни погледи.

Луиза зави няколко пъти и най-сетне излезе в самия край на улица Ломбард, пред портата Олдгейт. Там спря, за да си поеме дъх. Как да открие Робин в тази навалица? Най-добре да държи под око портата, през която той трябваше да мине.

Тя си проби път през гъстата тълпа и се загледа в дългите опашки, които се виеха в двете посоки. Пазачите ходеха напред-назад покрай стената и зяпаха равнодушно. С изключение на няколко часа през нощта портата беше отворена за всички желаещи да влязат или излязат. Затваряха я само по изрична заповед на градската управа. Луиза намери сравнително тихо кътче в непосредствена близост до портата и зачака с лудо биещо сърце, като непрекъснато оглеждаше

тълпата. Ако Робин не се появеше скоро, щеше да се върне при Малкълм.

Най-сетне тя видя едрата му фигура. Възседнал жребеца си, той придружаваше затворена карета. Изражението му я смая. Възбудата ѝ угасна като пламъче под кофа пясък. Никога не го беше виждала точкова мрачен и гневен. Познаваше смеха му, познаваше го шеговит, весел, флиртуващ, а понякога в погледа му се четеше настойчивост, от която сърцето ѝ ликуваше. Но това не беше мъжът, когото познаваше.

Без да мисли какво прави, тя излезе на пътя му.

— Робин!

Той сведе глава и толкова се учуди, та Луиза помисли, че не я е познал.

— Какво правиш тук?

Каретата спря, от капрата скочи младо момче.

— Ще минем ли, сър? — попита Джем и зяпна любопитно забулената жена.

— Почакай малко — сряза го Робин и скочи от седлото. — Какво, за бога, правиш тук, Луиза?

— О, исках да преживея още едно малко приключение. Да се уверя, че съм в състояние да се изплъзна от... всъщност няма значение. Какво ти е, Робин? Какво се е случило? — Тя сложи ръка на рамото му с искрена загриженост и съчувствие.

Вратичката на каретата се отвори. Появи се Пипа.

— Защо спряхме?

— Заради мен — отговори Луиза и откри лицето си. — Исках да преживея нещо интересно, но сега разбирам, че съм постъпила глупаво. — Тя отиде при Пипа и ѝ подаде ръка. — И двамата изглеждате ужасно. Какво се е случило? Мога ли да помогна?

Първата реакция на Пипа бе нетърпение и гняв. Нямаха време да стоят на улицата и да водят безсмислени разговори с едно глупаво момиче, което няма представа от сериозността на живота.

— Не можете да ни помогнете — отсече тя, махна с ръка и се обърна към каретата. В този миг в сърцето ѝ внезапно се обади тайното желание за женска компания, за нежните утешения, които можеше да ѝ предложи само жена.

Но тя имаше нужда от майка си или от сестра си, не от Луиза, която беше твърде млада и невинна, за да разбере злото в живота.

Тя трябваше да я предпази от това зло, не да ѝ го натрапва. Затова се качи в каретата и изрече заповеднически през рамо:

— Тръгвай, Робин, нямаме време за губене.

Преди да е успяла да затвори вратичката, Луиза се качи след нея.

— Лейди Нилсън, вие може да сте убедена, че не мога да ви помогна, но аз съм на друго мнение — заговори настойчиво тя и около устата ѝ се изписа упорита линия. — Смятах да се видя с Робин и да се върна у дома, но сега разбирам, че трябва да направя нещо друго.

Робин провря глава през прозорчето.

— По дяволите, Луиза, слез веднага! Какво правиш тук съвсем сама?

— Няма значение — отговори безгрижно тя. — Ще дойда с вас. Доброто ми име няма да пострада, защото лейди Нилсън ми е компаньонка. Виждам, че тя има нужда от моята помощ.

За бога, сега нямаме време за това, каза си отчаяно Пипа, макар да се възхищаваше от упоритостта на Луиза и да съчувстваше на жаждата ѝ за приключения. Тя също притежаваше тези качества, но сега се запита бегло дали това наистина беше така или ужасът, който бе преживяла, ги е изтръгнал брутално от душата ѝ.

След това обаче си каза, че Луиза би могла да ѝ помогне да си възвърне част от предишния живот, когато се чувстваше непобедима. Може би близостта с младата испанка щеше да ѝ осигури възможността да остане жива, да не полудее. Луиза със сигурност щеше да бъде интересна и възбуждаща спътница.

Пипа тръсна глава и реши да прати всички скрупули по дяволите. Щом момичето е готово да се хвърли във вихъра на живота, тя нямаше да му попречи.

— Нека дойде с нас, Робин.

Брат ѝ я погледна невярващо.

— Моля ти се, Пипа... какво ще каже доня Бернардина... а настойникът ѝ... направо ще полудеят от страх.

— Ще намеря начин да им пратя вест — отговори самоуверено Луиза и продължи сериозно: — Разбира се, ако това не застрашава безопасността ви.

Малката доня Луиза не е глупава, каза си развеселено Пипа и промълви с колеблива усмивка:

— Робин, ако не си готов да я свалиш насила от каретата, ще се съгласиш да ни придружи. Би било крайно неучтиво да я оставиш да се прибере сама по несигурните лондонски улици. Освен това знаеш, че не бива да губим нито минута.

Робин кимна мрачно. Не беше в състояние да оспори нито един от тези аргументи. Луиза се разположи удобно на седалката срещу Пипа и ако държеше да я свали, трябваше да прибегне до сила. Той разпери ръце в знак, че се предава, затвори вратичката и възседна коня си.

Лайънъл не чуваше почти нищо от онова, което говореха съветниците на Филип. Пръстите му се плъзгаха по стройната дръжка на чашата за вино, погледът му беше втренчен в слънчевото петно на тежката дъбова маса, без да го възприеме истински.

— Дон Аштън, как можа да се случи това? Защо тази сутрин лейди Нилсън се противопостави на кралската забрана? — попита настойчиво Гомес и се наведе през масата.

Лайънъл си заповяда да се съсредоточи.

— Вината е моя. Вчера ѝ разреших да излезе на езда сутринта и я посъветвах да поръча коня си в двора на ковачницата. Нямах представа, че Негово величество ще пожелае да отиде в ковачницата в същия час и че тя ще стане толкова рано. — Той отпи глътка вино. — Денят едва бе настъпил. Знаете, че повечето придворни дами не обичат да стават рано.

— Освен ако не са на служба при кралицата — намеси се Ренар. — Нейно величество има навика да се моли преди разсъмване и веднага след това се посвещава на държавните дела.

Лайънъл не отговори на тази ласкателна забележка. Отново отпи глътка вино и се облегна назад. Един паж побърза да напълни чашата му. Виното изобщо не му действаше, макар да пиеше повече, отколкото му беше навик.

— Изглеждате ми някак разсеян, дон Аштън — отбеляза Филип, опря се с лакти на широките резбовани облегалки и замислено се почеса по брадичката.

— Напротив, сир. — Лайънъл остави рязко чашата си. — Тъкмо размишлявах дали за всички замесени в този случай не е най-добре

лейди Нилсън да се премести в моя дом. Тъй като живея с подопечната си и дуенята и, никой няма да си помисли нищо лошо. Така ще бъде много по-просто да контролирам действията ѝ. В двореца това е невъзможно, ако не я държим заключена, а аз не смятам, че това е особено умно. Не би трябвало да привличаме излишно внимание към тази жена. Ако я затворим в покоите ѝ, привържениците на Елизабет ще станат още по-враждебни, а ние искаме да го избегнем, нали?

— Какво ще каже съпругът ѝ?

— Сигурен съм, че няма да възрази. Можем да оправдаем преместването на жена му с обяснението, че той е твърде зает и не може да се грижи добре за нея. В моя дом дамата ще има женска компания, докато в двореца ще е съвсем сама, нали семейството ѝ не пребивава в двора.

— След дребното произшествие с любовника му миналата нощ Нилсън ще направи всичко, което му заповядаме — изсъска Ренар и тясната му уста се изкриви в грозна гримаса. — Моите хора ми съобщиха, че всичко е минало по план.

— Е, добре, дон Аштън, направете, каквото смятате за правилно — кимна Филип. — Кралицата и аз не желаем да се занимаваме повече с този въпрос.

Освен ако не се окаже необходимо. Това беше неизречената мисъл на всички присъстващи, ала никой не посмя да изрази съмнение в щастливия край на бременността на Мери.

Лайънъл отмести стола си.

— Възнамерявам незабавно да уредя преместването. — Поклони се на Филип и излезе навън.

Трябваше още днес да изведе Пипа от двореца, за да подсигури безопасността ѝ. Предложението му беше готово от седмици и знаеше, че кралят и съветниците му ще го приемат благосклонно. Същото важеше и за Пипа — но това беше преди ужасното разкритие тази сутрин. Сега трябваше да изтръгне съгласието ѝ, ако трябва и със сила. Срамът и разкаянието му бяха толкова силни, че не можеше да си представи как ще я потърси и ще говори с нея. Но трябваше да го направи.

Почука енергично на вратата ѝ, но никой не реагира. Почука отново. Обикновено камериерката беше в стаята. Опита се да повдигне

резето, но вратата беше заключена. Поколеба се малко и отиде до съседната врата.

И там не последва реакция на чуването му, но той чу как някой се движеше в помещението. Затова отвори, без да се колебае.

Стюарт, който стоеше до камината с писмо в ръка, се обърна рязко. Лицето му беше смъртнобледо.

— Какво искате? — попита глухо той.

— Търся жена ви — отговори спокойно Лайънъл. — Вратата ѝ е заключена, никой не отговаря на чуването ми.

— Може би спи — прошепна Стюарт. Ръката му трепереше силно, затова я скри в диплите на наметката, която не беше свалил. Току-що бе прочел писмото на Пипа.

Лайънъл се намръщи, отиде до свързващата врата и се опита да я отвори, но и тя беше заключена.

— Сигурно имате ключ.

— Да... не... — заекна Стюарт. Нямахше време да се възстанови от шока, който му бе причинило писмото на Пипа. Жена му знаеше всичко, което трябваше да знае. Както винаги, Аштън беше дошъл в най-неподходящия момент. Но дори и при по-благоприятни обстоятелства той успяваше да го превърне в страхлив, подъл слабак.

— Да или не? — попита с обичайното си равнодушие Лайънъл и Стюарт изпита дива омраза. Противникът му умееше да крие мислите и чувствата си зад хладна фасада и това го правеше неразгадаем.

— Не. — Той поклати решително глава.

— Стига, човече. Не мога да повярвам, че нямате ключ от покоите на съпругата си. — Лайънъл протегна ръка. — Дайте ми го.

Нима Пипа сериозно е вярвала, че съм в състояние да крия бягството ѝ от този мъж, който е получил заповед да я пази? — помисли си отчаяно Стюарт. И най-силният мъж не би бил в състояние да издържи на коравия поглед и властно протегнатата ръка на Аштън.

Погледът му неволно се плъзна към раклата до прозореца. Лайънъл го проследи, прекоси безшумно помещението и посегна към месинговия ключ, оставен отгоре. Пъхна го в ключалката и отвори вратата към празната стая на Пипа.

— Знаете ли къде е? — попита той със същия равен тон.

— Не. — Това поне беше вярно.

Лайънъл се обърна и го погледна втренчено.

— Мисля, че е по-добре да ми дадете писмото. — Той посочи ръката, скрита в диплите на наметката.

Безпомощен, неспособен да се възпротиви, Стюарт му подаде прощалното писмо на Пипа. Лайънъл го прочете, смачка го и го хвърли в огъня.

— Имате ли представа в каква опасност е жена ви? — попита гневно той.

— Естествено! — отвърна раздражено Стюарт. — Да не мислите, че не знам защо снощи нападнаха Габриел? Каквото и да си мислите за мен, аз не съм нито сляп, нито идиот.

В този момент Лайънъл не изпитваше към Стюарт обичайното презрение. И той се намираше в същото положение.

— Смятам, че Пипа е при брат си. Няма към кого друго да се обърне, нали?

— Да, няма друг.

— Това е добре. Поне за известно време ще успеем да запазим бягството ѝ в тайна. Имам позволение на краля да я отведа в моята къща, за да е в компанията на подопечната ми и дуенята ѝ. Като видят, че я няма, ще предположат, че е там.

— А през това време вие ще я търсите.

— Естествено. — Потвърждението бе изречено необичайно остро. — Ако не е с брат си, той със сигурност ще знае къде да я намеря. А него ще намеря чрез френския посланик.

— Откъде Пипа знае какво са ѝ сторили? — попита ожесточено Стюарт. — Не разбирам как го е открила.

Лайънъл се поколеба, но призна:

— Тя сама откри вашата тайна по случайност. Знае я от няколко седмици. Всичко останало... — Той поклати глава. — Очевидно е съхранила неясен спомен за нощите с Филип и настоя да научи истината.

— И вие ѝ я казахте? Просто така? — Стюарт не повярва на ушите си.

— Тя заслужава да чуе истината — обясни кратко Лайънъл. — След всичко, което ѝ причинихме, това е най-малкото.

— Защо тогава не я оставите да замине с брат си... след като вече знае всичко? — Стюарт говореше с учудваща сила и решителност.

— Наистина ли смятате, че Филип и съучастниците му ще й позволят да изчезне? — попита нетърпеливо Лайънъл. — Ако не я намеря преди противната страна, животът ѝ няма да струва и една стотинка. Вие го знаете не по-зле от мен. Знаете също, че само аз мога да я защита.

Стюарт пребледня още повече и избягна коравия, гневен поглед на доскорошния си противник.

— Стига толкова, Аштън. Няма вече да играя тази роля. Повече няма да позволя да ме изнудват.

— И как ще сложите край на играта? — попита саркастично Лайънъл. Вече не изпитваше съчувствие към Стюарт. Онова, което беше сторил на Пипа, беше отвратително, но тогава не я познаваше, не се беше заклел да ѝ е верен и да я закриля, както беше сторил това съпругът ѝ. Той не беше злоупотребил с доверието ѝ.

Стюарт се извърна настрана. Нямахше намерение да разкрие плановете си.

— Не правете глупости — предупреди го грубо Лайънъл. — Заради жена си. И не казвайте на никого, че е изчезнала. — С тези думи му обърна гръб, излезе навън и затръшна вратата зад гърба си.

Стюарт отвори бавно стиснатите си юмруци. Не можеше да направи нищо за Пипа. Нека Аштън да се занимава с нея. Неговата отговорност се състоеше в това да поправи, доколкото беше възможно, злото, което ѝ беше сторил.

Намерението му беше да отиде при епископа на Уинчестър и да се изповяда, да признае връзката си с Габриел. Макар и обвързан с тайната на изповедта, епископът беше длъжен да даде съгласието си за анулирането на брака. Щом получи документата, Стюарт възнамеряваше да го изпрати незабавно на лорд и лейди Кендъл заедно с обяснително писмо. Така щеше да освободи Пипа от брачните окови.

Веднага след това щеше да вземе Габриел и да избягат в чужбина. Щяха да изчезнат незабелязано, за да си осигурят предимство. Естествено испанците продължаваха да го наблюдават, но за момента бяха спокойни: въобразяваха си, че са го сплашили достатъчно. Докато се сетеха да го потърсят, двамата с Габриел щяха отдавна да са в открито море.

Лайънъл почука на вратата на френския посланик и бе приет веднага. Антоан дьо Ноа беше ловък дипломат и успя да скрие изненадата и любопитството си.

— Мистър Аштън, какво неочаквано удоволствие. Ще позволите ли да ви предложи чаша вино?

— Предпочитам веднага да заговоря по същество, Дьо Ноа. Искам да знам къде се намира Робин Бакъор. Вчера имах разговор с него... вероятно го е споменал пред вас.

Посланикът наля вино и подаде чашата на госта си.

— Моля, седнете, сър.

— Не, благодаря, предпочитам да остана прав. — Погледна Дьо Ноа над ръба на чашата си и продължи: — Хайде да не се преструваме. Времето напират. Имам основания да предполагам, че лорд Робин придружава сестра си. Тя се намира в голяма опасност, а лорд Робин не е в състояние да гарантира сигурността ѝ без моята подкрепа. Знаем, че е изобретателен, умел куриер и опитен агент, но въпреки това...

— Трябва да призная, че не може да се мери с вас — отговори посланикът с едва забележимо вдигане на раменете. — Питам се само защо искате да защитите дамата, след като сте помогнали да изпадне в това опасно положение.

Един мускул на бузата на Лайънъл потръпна, но лицето му остана безизразно. Бръкна във вътрешния джоб на жакета си и извади дървена кутийка, обкована с метал.

— Смятам, че това ще ускори разговора ни. — Сложи я на масата, без да я отвори.

Дьо Ноа любопитно посегна към кутийката. Погледна бързо посетителя си, кимна в знак, че е разбрал, и вдигна капачето. Върху кадифена възглавничка беше положен печат с форма на скарабей.

— Това е вашето... удостоверение? — попита той и предпазливо попипа печата.

— Щом го наричате така — отвърна Лайънъл с хладна усмивка. — Отбележете, че само неблагоприятните обстоятелства ме принуждават да го покажа.

— Да, това е обяснимо. — Дьо Ноа остави скарабея обратно в кутийката и я подаде на госта си. — Дори аз нямам такъв печат. Колко такива има?

Лайънъл поклати глава.

— Знаете не по-зле от мен, че има три. Само три.

— Знаете ли у кого са другите два? — Погледът на посланика издаваше голямо любопитство.

— Не. — Лайънъл се изсмя кратко. — Ние сме група избраници, уважаеми, и аз току-що се компрометирах. Така, а сега ми кажете къде да намеря лорд Робин.

— Мисля, че първо трябва да ми обясните как ще попречите детето на лейди Пипа да попадне в ръцете на испанците, без да изоставите прикритието си.

— Аз нямам друг изход, освен да се разкрия. Отдавна знаех, че ще дойде денят, когато ще го направя. Надявах се да го запазя по-дълго, но... — Той вдигна рамене. — Трябва да се съобразяваме с обстоятелствата, драги. — Прибра кутийката в джоба си и заключи спокойно: — Ако успея да попреча на испанците да завладеят Англия, ще знам, че си е струвало.

— Кажете ми... — Дъо Ноа го изгледа остро — ... какво се говори за бременността на Мери?

— Знам само онова, което знаете и вие. Че не е бременна... че само си въобразява... че състоянието ѝ е продукт на голямото ѝ желание да роди дете. — Той вдигна едната си вежда.

Посланикът кимна.

— От кръга на придворните ѝ дами излезе поверителна информация, че и друг път е изпадала в подобно състояние. Според тях кралицата има някаква органична аномалия.

— Обаче лекарите ѝ дават надежда.

— За да запазят благоволенieto ѝ.

— Не можем да им се сърдим — отбеляза подигравателно Лайънъл. — Сега ще ми кажете ли каквото искам да зная, сър?

— Предполагам, че трябва да го направя, макар да не ми давате гаранция за сигурността на дамата.

Лайънъл изкриви уста в мрачна гримаса.

— Заклевам се в гроба на сестра си, че ще се грижа за безопасността на лейди Пипа и нероденото ѝ дете.

Посланикът го погледна втренчено. От тихата заплаха в тона на посетителя му го побиха тръпки. Само глупак би се изпречил на пътя на Лайънъл Аштън.

— Робин е на път към Удсток — каза най-последно той. — Трябва да отиде и при сър Уилям Тийм. С вашите приказки за скарабеите снощи сте предизвикали силно безпокойство сред нашите хора. Затова смених паролата и изпратих Робин да уведоми Пари и чрез него Елизабет, че може би сред нас има шпионин.

— Поне един, ако не половин дузина — потвърди Лайънъл с пренебрежително вдигане на раменете. — Но не съм аз. Не е било необходимо да сменяте кода.

— Прав сте — кимна посланикът. — Ако почакате малко, ще ви дам писмо за лорд Робин, в което ще обясня това... и ще му дам възможност да ви види в нова светлина. — Той вдигна иронично едната си вежда.

Лайънъл кимна и остави чашата си. Дъо Ноа написа бързо няколко реда, капна восък върху писмото и го запечата.

— Много благодаря — поклони се кратко Лайънъл, когато посланикът му подаде писмото, и го прибра в жакета си. — Ще тръгна направо към имението на сър Тийм. Засега испанският коронен съвет смята, че Пипа пребивава в моя дом в компанията на подопечната ми и дуенята ѝ. Значи имаме известно предимство.

— Аз ще се погрижа да разпространя тази новина — усмихна се посланикът. — Бог с вас, мистър Аштън.

— По-добре ми пожелайте късмет — отвърна сухо Лайънъл. — Бог не може да ми помогне. В негово име се върши много зло.

Малкълм беше търпелив човек. Стоеше спокойно пред магазинчето за сребро с юздите в ръце, наслаждаваше се на топлите слънчеви лъчи и наблюдаваше минавачите. Знаеше, че жените обичат да правят покупки, а доня Луиза рядко имаше възможност да обикаля магазините. Дори да ѝ трябваше половин час, за да избере един напръстник, той нямаше да ѝ пречи.

Накрая обаче го обзе чувството, че отсъствието ѝ е продължило твърде дълго. Върза юздите за железния пръстен в стената и влезе в мрачното дюкянче. Собственикът чу стъпките му и бързо излезе от задната част на помещението.

— А, ето ви най-последно, милейди, вече си мислех... — Като видя Малкълм, той млъкна разочаровано. Младата дама, за която беше

извадил цяла колекция напръстници, го бе измамила. — Простете, сбърках ви с друг клиент.

— Къде е младата дама, която влезе преди малко? — Обзет от лошо предчувствие, Малкълм огледа празното помещение.

— Дамата влезе и ме помоли да ѝ приготвя напръстниците, които имам, за да си избере. Обеща да се върне след пет минути. — Погледна часовника на колана си и заяви: — Оттогава мина поне половин час.

— По дяволите! — процеди през зъби Малкълм. Доня Луиза го беше надхитрила. Защо допусна да му замае главата със сладката си невинна усмивка?

Той отиде до задната врата и излезе на уличката. В една кална локва си играеха две полуголи, невероятно мръсни деца.

— Видяхте ли преди малко да минава една дама? — попита ги той, но те го погледнаха неразбиращо. Малкълм изруга и се върна обратно в магазина.

— Тя ще се върне, нали, сър? — Майсторът се взираше потиснато в таблата с напръстници.

— Съмнявам се — отговори сухо Малкълм и излезе през предната врата. Възседна коня си, взе юздите на Крема и обиколи магазина, за да излезе на задната уличка.

Луиза беше показала интерес към Олдгейт и несъмнено беше решила да мине по задните улички. Една жена, която простираше пране, му каза, че видяла забулена дама да тича покрай къщата ѝ.

— Май много бързаше — отбеляза равнодушно тя, докато изстискваше мъжка риза. — Стори ми се странно. Рядко виждам дами по нашата уличка.

Малкълм ѝ благодари и забърза към портата. Отчаяно претърси с поглед навалищата, сред която се разхождаха улични търговци и кресливо хвалеха стоката си. Тази сцена би задоволила всеки стремеж към многообразие, но доня Луиза не се виждаше никъде. Малкълм провери в три таверни, макар да не можеше да си представи, че изисканото младо момиче ще се осмели да влезе в миришеща на вкиснала бира кръчма.

Накрая попита един от пазачите, който отегчено дъвчеше сламка, дали през портата е минала млада дама с черен воал. Мъжът поклати глава и плю на земята.

— Не съм видял дама. Или поне не пеша.

— На кон ли?

— Не, в карета.

— Кога?

Пазачът извади от джоба си още една сламка и я задъвка замислено.

— Преди около половин час. А може и преди двайсет минути. Край каретата яздеше джентълмен.

— Как изглеждаше?

Мъжът вдигна рамене.

— Нищо особено. Просто джентълмен. Със зелена наметка. Яздеше вран жребец.

Тази сутрин в дома на Лайънъл Аштън беше дошъл джентълмен със зелена наметка, възседнал вран жребец, и доня Луиза много се зарадва на посещението му. Малкълм не бе пропуснал да отбележи бързо преглътнатия ѝ радостен вик при появата на Робин Бакъор.

Може би трябваше да тръгне след нея, но не знаеше в каква посока е поела. Ако я пропуснеше или ако дамата не беше доня Луиза, щеше да загуби скъпоценно време. Съществуваше и възможност след излизането ѝ от магазинчето да е била отвлечена, макар да не беше много вероятно. Домът на жената, която я беше видяла, се намираше точно на мястото, където задната уличка се вливаше в широкия път към Олдгейт.

Малкълм помисли още малко и взе решение. Доня Луиза очевидно беше изчезнала по своя воля и това означаваше, че не я заплашва непосредствена опасност. Само мистър Аштън имаше право да реши как да постъпи. Главното беше да избегнат скандала, а ако той предизвикаше някоя неприятна сцена на оживен път, със сигурност щеше да избухне скандал. Мистър Аштън със сигурност знае кой е лорд Робин, докато той нямаше представа. Значи не биваше да губи повече време. Малкълм смушка коня си и препусна право през навалицата.

— Твърде много се забавиха, дон Аштън — говореше обвинително Бернардина. — Няма ги повече от час.

— Щом са излезли на езда, може да се забавят и повече — отговори Лайънъл. Дуенята го бе спряла на стълбището към горния етаж, където трябваше да пригответи всичко необходимо за пътуването, и той не беше в състояние да скрие нетърпението си. — Прекалено сте загрижена, мадам. Докато Луиза е с Малкълм, нямаме основания да се страхуваме.

Бернардина понечи да протестира, когато входната врата се отвори с трясък и двамата се сепнаха. В къщата се втурна задъханият Малкълм.

— Майко божия! — изплака Бернардина. — Знаех си! Къде е тя? Къде е момичето ми?

Малкълм не разбираше испански, но смисълът на думите ѝ му беше напълно ясен. Въпреки това не ѝ обърна внимание, а заговори направо с Лайънъл.

— Тя ми избяга — обясни той, без да го увърта. — Каза, че искала да купи напръстник за дуенята си, и изчезна през задната врата на магазина.

— Какво? — Лайънъл не вярваше на ушите си. — Луиза?

— Да, сър. Ще се опитам да ви обясня. Незнайно по каква причина, младата дама настоя да отидем в Олдгейт. Сега си мисля, че е искала да се срещне с някого. Пазачът каза, че видял дама в карета да преминава през портата.

— Сигурно има десетки дами, които минават портата с карета!

— Да, сър, но описанието на джентълмена, който е яздил редом с каретата, съвпада с лорд Робин — обясни делово Малкълм.

Доня Бернардина не разбра нито дума, но чу името и то ѝ беше достатъчно. Нададе пронизителен вик и се отпусна на най-близката пейка.

— Знаех си, знаех си — простена тя. — Когато дойдоха на вечеря, веднага разбрах, че не ни чака нищо добро.

Лайънъл се обърна и я погледна втренчено.

— Какво искате да кажете? Луиза никога не е виждала лорд Робин. Тя не познава никого извън тази къща.

— Аз ви казах... предупредих ви... — Бернардина избухна в плач. — Какво ще каже майка й? Казах ви, че има нещо подозрително в начина, по който се измъкваше от къщи, докато, спях. Казах ви, че зад това се крие мъж.

Лайънъл сведе глава и се замисли.

— Ужасно съжалявам, сър — обади се Малкълм. — Тя не носеше нищо... никакъв багаж... не можех да предположа, че иска да замине. Беше както обикновено... жива и весела, но така е винаги, когато излизаме на езда.

— Трябваше да измисля нещо друго, за да задоволя жаждата й за приключения — каза си ядно Лайънъл. — Аз съм глупакът, Малкълм, ти не си виновен.

Малкълм очевидно не можеше да си прости.

— Тъй като не знаех в каква посока да тръгна, сър, реших да се върна и да ви кажа всичко. Но не бива да губим време.

— Правилно си постъпил. Аз знам накъде са тръгнали. Ама че дръзко малко същество — Думите му прозвучаха учудено, но иначе не показваше нито ужас, нито гняв.

— Какво има? — попита, хълцайки, Бернардина. — Знаете ли къде е тя?

— Мисля, че знам, мадам. — Лайънъл удари с длан полирания парапет на стълбището. Сега трябваше да се погрижи за нещо много по-важно и нямаше време да се тревожи за Луиза.

Какво, за бога, си въобразяваше това момиче? Всичко му подсказваше, че бе избягала с Робин и Пипа. Той имаше намерение да качи Пипа на кораб за Франция и да замине с нея. Нямаше да я остави, докато не я настанеше в отдавна подготвеното убежище. А сега трябваше да се занимава и с Луиза. Не можеше да я върне вкъщи сама, камо ли пък да помоли Бакъор да я придружи. Но в никакъв случай нямаше да помъкне със себе си и Бернардина.

— Дяволско момиче! — изсъска той. — Нямате причина да припадате, мадам, тя има компаньонка. Приключението няма да й

навреди. Никой няма да узнае, а ако ви разпитват, ще казвате, че е предприела малко пътуване с лейди Нилсън и брат ѝ.

— Луиза е избягала — изрече Бернардина с трагичен тон. — Това ще убие бедната ѝ майка.

— Не е избягала. Бакъор не е глупак. Подозирам, че изобщо не е имал представа за плановете ѝ. Майка ѝ няма да узнае, защото вие няма да ѝ кажете. — Тонът му беше остър и решителен. — Идете в стаята ѝ и съберете най-необходимото. Малкълм каза, че не е взела никакъв багаж. Сигурно има нужда от дрехи.

— Ще тръгнете ли след нея?

— Естествено, мадам! Ще я настигна преди падането на нощта. Малкълм, ти идваш с мен. Нареди да оседлаят кафявия жребец, той е отпочинал.

Лайънъл изкачи стълбата към стаята си, вземайки по две стъпала наведнъж. Какво смешно усложнение... точно сега! Той беше длъжен да скрие Пипа на сигурно място — това беше въпрос на живот и смърт. Заради нея трябваше да хвърли прикритието си и никога вече нямаше да изпълнява досегашните си функции. Антоан дьо Ноа щеше да уведоми работодателите си на чия страна е всъщност Лайънъл Аштън. Това означаваше, че испанската шпионска мрежа много скоро щеше да научи истината. Испанските агенти щяха да го преследват безмилостно, защото познаваше много от мръсните им тайни.

А докато успее да изпрати Луиза обратно с Малкълм, на шията му щеше да виси и една влюбена хлапачка със замъглен поглед.

Лайънъл отвори едно заключено чекмедже в скрина си и вдигна дъното. Под него имаше тайник, където държеше важни документи. Извади ги и ги скри в двойното дъно на малката си кожена пътна чанта. Сложи отгоре две големи кесии с дублони и кутийката с печата, която беше показал на Дьо Ноа.

Извади от гардероба си чисто бельо, ризи и панталони и ги нареди грижливо в чантата. Напълни кесията си с пари и я скри във вътрешния джоб на жакета си, където беше и писмото на френския посланик до Бакъор. Действаше целенасочено и сръчно. Бързаше, но не се паникьосваше. Знаеше накъде е потеглила каретата с двете жени и беше уверен, че ще ги настигне по пътя за Тийм. Те бяха с карета и не можеха да напредват много бързо, но поне Пипа беше скрита от любопитни погледи.

Малкълм, който все още не беше преглътнал провала си, го очакваше в залата.

— Конете са готови, сър.

— Много добре. Завържи това за седлото ми. — Той му подаде чантата си. — О, доня Бернардина, събрахте ли нещата на Луиза?

— Да, дон Аштън. — Изпълнена с достойнство и неодобрение, тя му връчи красиво избродирана чанта. — Мисля, че трябва да дойда и аз.

— Повярвайте, ако беше възможно, щях да ви взема — отговори искрено той. — Но ние ще бързаем много.

Бернардина, която знаеше, че това е вярно, въздъхна дълбоко.

— Имам чувството, че това стана по моя вина.

— Не, виновният съм аз — отговори натъртено Лайънъл. — Но ви обещавам да ви я върна много скоро.

Бернардина се прекръсти и нервно запремята броеницата си. Лайънъл се поколеба малко, после поклати глава и излезе от къщата, следван от Малкълм.

— Ох, каретите са нещо ужасно — въздъхна Пипа и се опита да намести по-удобно задните си части върху коравата, зле тапицирана седалка, докато железните колела трополяха по неравния път. — Предпочитам да яздя.

— Аз също — кимна Луиза, която наблюдаваше любопитно придружителката си. — По каква причина не яздите, лейди Нилсън?

— Да оставим формалностите, Луиза. Името ми е Филипа, но всички ми казват Пипа.

— Тогава и аз ще ви наричам Пипа. — Луиза се усмихна с известна плахост. — В Испания сме много официални и ми е трудно да свикна с английската непринуденост.

Пипа вдигна вежди.

— Само не ми казвай, че си официална и с Робин, Луиза.

Младото момиче се изчерви.

— Не... всъщност не. Все пак преживяхме няколко приключения заедно.

Представата, че Робин е изкушил едно невинно младо момиче да участва в приключения с него, беше невероятно развеселяваща.

— Мисля, че знам истината — отговори тя и се усмихна дяволито. След това се наведе и нави парчето кожа, което затваряше прозорчето. — Тук е дяволски задушно. Предпочитам да дишам праха.

Облегна се назад и започна да разтрива скования си тил.

— Хайде, разкажете ми всичко. Имам нужда от малко забавление.

Луиза послушно ѝ описа нощните си излети с Робин. Пипа слушаше невярващо и от време на време избухваше в смях.

Като видя как животът се върна в очите на приятелката ѝ и бузите ѝ поруменяха, Луиза започна да украсява историите си. Тя нямаше представа какво се е случило, защо пътуваха с тази неудобна карета и каква беше целта на пътуването им, но за всеки, който имаше поне капчица разум, беше ясно, че причината за това прибързано заминаване е някаква катастрофа и че Пипа има спешна нужда от помощ.

До този момент Луиза беше живяла с чувството, че никой няма нужда от нея. Глезена и закриляна, тя беше заобиколена от хора, които покорно изпълняваха желанията ѝ и се грижеха за благополучието ѝ. За нея беше напълно ново да знае, че някой се нуждае от нейната утеха и съпричастност.

Когато ѝ разказа за вечерта на игралната маса и как в облеклото си на слугиня спечелила цял куп пари за разочарование на останалите играчи, все мъже, Пипа избухна в луд смях. Робин, който се движеше бавно отстрани на каретата, се наведе и провря глава през прозорчето.

— Кое е толкова весело?

— Току-що научих как си изкушил това младо момиче да тръгне по наклонената плоскост — каза Пипа. — Само като си представя... окуражил си я да се държи като уличница.

— Не виждам да ѝ е навредило — ухили се Робин.

— Разбира се, че не ми навреди — отзова се с възмущение Луиза.

— Съмнявам се, че сега щеше да седиш до мен, ако не бяха тези ваши нощни разходки — каза Пипа.

— Аз съм тук, защото е станало нещо страшно и смятам, че мога да помогна — изрече Луиза и в погледа ѝ пламна решителност. — Отначало исках само да преживея едно малко приключение, исках да проверя дали мога да избягам от бдителния Малкълм и да изненадам

Робин. Тогава видях, че ти имаш нужда от мен, и... — Тя погледна от брата към сестрата и в очите ѝ светна предизвикателство.

Краткият миг веселие беше отминал. Развеселена от разказите на Луиза, Пипа беше забравила катастрофалното положение, в което се намираще, но сега си го припомни и жизнеността я напусна. Обгърна я черен облак и мъката я притисна като тежък товар.

— Аз се радвам на компанията ти, Луиза — промълви тъжно тя. — Робин, хайде да спрем за половин час. Тази карета ще ме умори... всичко ме боли.

— Трябва да стигнем поне до Хай Викомб — възрази той. — Не е далече. Но те моля да не се показваш незабулена.

— Как бих могла? — изсъска Пипа, готова да му се скара за глупавата забележка, но успя да се овладее. Брат ѝ толкова се стараяше заради нея, а на всичкото отгоре трябваше да внимава и какво казва и как го казва. Не той беше виновен, че нищо няма да е както преди.

— Защо не бива да те виждат? — попита Луиза.

— Не мога да ти кажа — поклати глава Пипа. — Много е опасно.

— Разбирам — кимна мъдро Луиза. — Няма да задавам повече въпроси.

Пипа отново затвори очи. Близостта на Луиза я утешаваше и отклоняваше вниманието ѝ, но тя не можеше да не си зададе въпроса какво щяха да правят с момичето. Лайънъл веднага щеше да тръгне да я търси.

А щом разбере, че курвата на испанския крал също е изчезнала, ще се втурне да я преследва.

Отново усети в устата си познатия металически вкус и гаденето, което смяташе за изчезнало, се надигна в гърлото ѝ, по-силно отвсякога. Тя се наклони към прозореца и изкрещя:

— Спрете веднага!

Каретата спря и тя се хвърли навън, следвана от Луиза. Момичето умело свали шапчицата ѝ и държа главата ѝ, докато повръщаше в храстите.

— Майка ми страдаше от ужасно гадене при всяка бременност — обясни с лека усмивка тя. — Чувстваше се много по-зле от теб.

Пипа се изправи бавно и се опита да се утеши с мисълта, че много скоро неразположението ѝ щеше да отминие.

— В чантата ми ще намериш лавандулова вода и мента. Бъди така добра и ми ги донеси. Ще постоя още малко на въздух.

Робин стоеше настрана и се правеше, че не е забелязал мъките на сестра си, но лицето му беше смъртнобледо.

Колко ли време щеше да мине, докато забележеха изчезването им? Той се молеше планът им да успее и да спечелят поне два дни предимство. Защото след това щяха да тръгнат да ги преследват — на първо място детето, което щеше да се роди, но и Пипа, която знаеше твърде много, за да я пуснат да си отиде. Ако я заловяха, можеше да се предполага, че ще я оставят жива до раждането на детето — или докато Мери даде живот на здрав наследник.

Ако успееш да стигнат до Франция, Робин щеше да въздъхне облекчено. Оуен д'Арси знаеше как да открива изчезнали хора и сигурно знаеше и как да ги крие. Ако Пипа успееше да избяга от дългата ръка на испанците във Франция, съществуваше надежда да престанат да я преследват. Въпреки това сестра му не можеше да се върне към стария си живот. От друга страна, Филип и пороците му бяха скандално известни и дори да се разкриеше, злоупотребата с Пипа нямаше да привлече особено внимание.

Робин често се питаше дали беше длъжен да си мълчи. Заради детето. В страните, управлявани от Испания, гъмжеше от незаконни деца на Филип, но детето на Пипа щеше да носи името на Стюарт Нилсън и никой нямаше да научи истинския му произход. Детето нямаше да страда, но докато Мери беше жива, Пипа не можеше да рискува да се върне в Англия. Опасността щеше да отmine окончателно едва когато на английския трон седнеше Елизабет.

Как щеше да се отнася Пипа към натрапеното ѝ дете след раждането — този въпрос беше толкова важен, че Робин още не смееше да си го зададе. Първо трябваше да я заведе на сигурно място.

Пипа се върна в каретата бледа, но овладяна. Видя мрачното лице на Робин, сенките, които затъмняваха очите му, и помилва ръката му, сякаш искаше да го утеши. Това беше абсурдно, след като нямаше кой да утеши нея.

— Можем да продължим, Робин — каза уморено тя.

— В Хай Викомб ще направим по-дълга почивка, ще се подкрепим... може да останем и до вечерта.

Пипа поклати решително глава.

— Не. Трябва да продължим по най-бързия начин. Щом изпълниш задачите си в Тийм и Удсток, ще продължим към крайбрежието.

— По море ли ще пътуваме? — намеси се Луиза.

— Ти не — отговори безизразно Робин. — Щом Пипа и аз се качим на кораба, Джем ще те върне в Лондон.

Без да го погледне, Луиза се качи в каретата и се сгуши в своя ъгъл.

— По-добре ли си вече? — попита потиснато тя.

— Да, благодаря. — Пипа затвори очи. Копнееше за кратък сън, за малко забрава, която да я освежи и да възстанови силите ѝ.

Луиза също затвори очи, за да обмисли плана си. Първоначалното ѝ намерение беше да изпрати вест на настойника си по Джем, който щеше да се върне в Лондон. Щеше да му съобщи, че е решила да придружи лейди Нилсън, която имала нужда от женска компания, и да го увери, че доброто ѝ име не е застрашено.

Естествено беше възможно дон Аштън да прецени положението по друг начин, не като нея. В действителност беше повече от вероятно вече да е тръгнал след нея, но пък не знаеше откъде да започне. Той не подозираше за приятелството ѝ с Робин — никой не ги беше виждал заедно, — и вероятно щеше да реши, че са я отвлекли от улицата. Доня Бернардина щеше да полудее от страх. Луиза съжаляваше за мъката, която щеше да причини на най-близките си хора, но това не можеше да се избегне.

В едно обаче беше сигурна: тя щеше да участва в това тайнствено приключение до самия му край, какъвто и да беше той. Мисълта да се върне към предишния си живот беше непоносима.

Лайънъл и Малкълм препускаха, сякаш дяволът ги гонеше по петите. Влязоха в Хай Викомб късно следобед и се разделиха, за да проверят в трите кръчми на селото. Можеше да се предположи, че пътниците са слезли да хапнат нещо, и Лайънъл не се учуди, когато Малкълм му съобщи, че в „Уайт Харт“ обслужили непознат джентълмен и пажа му. Освен това изнесли освежителни напитки за две дами, които слезли само колкото да се поразтъпчат и отново потеглили на път.

Лайънъл седна на пейката пред кръчмата, за да изпие чаша ейл и да помисли. Робин трябваше да отнесе писмото от посланика на лорд Уилям Тийм, но не можеше да рискува да вземе Пипа със себе си. Шпионите на Филип и Мери дебнеха навсякъде, а убедените привърженици на Елизабет бяха под постоянно наблюдение. Значи докато Робин изпълнява поръчението, дамите щяха да го чакат в някоя гостилница.

Лайънъл предположи, че пътниците ще отседнат някъде при падането на нощта, за да може Робин да отиде в Тийм под закрилата на мрака, а в Удсток — рано сутринта. През това време придружителките му щяха да се крият. Изводът се налагаше от само себе си: трябваше да се срещне с Робин още тази вечер, преди да е отнесъл писмото на лорд Уилям.

Лайънъл разклати замислено чашата с ейл. Не вярваше, че ще успее да убеди Робин Бакъор в необходимостта да предостави на него грижата за безопасността на сестра си. Това беше извънредно трудна задача, почти невъзможна за изпълнение.

Първо трябваше да му връчи писмото от Дьо Ноа, в което черно на бяло беше написано, че Робин трябва да прекъсне мисията си и да приеме Лайънъл Аштън като заслужаващ доверие и предан на делото им сътрудник. Но дали това беше достатъчно да накара Бакъор да го изслуша, да забрави поне за малко съучастията му в злоупотребата с Пипа?

Пипа. Даже ако успееш да убеди Робин — как да спечели отново доверието на Пипа? На този въпрос нямаше отговор. Той допи канчето си и стана.

— Да тръгваме, Малкълм. Ще разпитаме в съседните села. Те ще отседнат някъде близо до Тийм, по възможност по-далече от пътя.

— Прав сте, сър.

Проследиха пътя на каретата до Принцес Рисбъроу, където узнаха от един селянин, че джентълменът, който я придружавал, се осведомил за гостилницата, разположена доста далеч от пътя за Оксфорд, където можело и да се ноцува.

— Ще ви кажа, че „Черния петел“ е най-добрата гостилница по нашите места, от мен да го знаете. — Старецът, който обръщаше купчината компост, се опря на вилата си и продължи: — Не знам дали ще се хареса на изискани дами и господата, но за нас е приемливо.

— Намерихме ги — отсече Лайънъл. Външно беше все така спокоен и сдържан, но усещаше натиск в сърцето си, тежеше му недобро предчувствие. Трябваше да помоли Пипа да го дари с доверието си, за да я скрие на сигурно място. Трябваше да я убеди, че е длъжна да понася присъствието му, докато стигнат до Франция. За да постигне целта си, беше готов да понесе всяко унижение, да жертва цялата си гордост. Щеше да ѝ се закълне, че ще изчезне завинаги от живота ѝ, щом се увери, че не я заплашва опасност.

Само че не знаеше как да го постигне.

Той обърна коня си и препусна през полята в посоката, показана от селянина. Малкълм го настигна и двамата продължиха в мълчание, докато последните червени лъчи на залязващото слънце избледняваха на запад.

Пипа огледа стаичката за гости в „Черния петел“ и направи гримаса.

— Предпочитам да спя в палатка — изохка тя. — Толкова е мръсно... сигурно има бълхи.

Робин вдигна високо свещта, която им беше дал мрачният гостилничар, и огледа обстановката със същата скептичност като нейната. Гостилницата имаше само една стая за пътници и всички трябваше да се подслонят в нея.

— Е, да се опитаме да извлечем най-доброто от ситуацията — отсече Пипа и се опита да се засмее. Ако тази дупка е най-лошото, което ще ни се случи по време на бягството, трябва да се радваме, а не да се оплакваме, каза си сърдито тя. Огледа се и енергично разпредели местата. — Луиза и аз ще спим на леглото. Робин ще използва онзи дюшек, а ти, Джем, ще трябва да се задоволиш с голия под. — Тя кимна окуражително на момчето. — Обещавам да ти намеря няколко одеяла.

Луиза напразно се опитваше да скрие отвращението си от миризмата на влага, плесен и мръсотия. Прозорецът беше без стъкла, подът беше посипан с мръсна слама. Фактът, че Пипа се примири с мизерните условия, я учуди безкрайно. Никога досега не беше отсядала в далечни селски гостилници, за разлика от Пипа, която в детските си години бе пропътувала десетки мили от Дербишайър до Лондон с отряд войници. Тогава лорд Хю Бакъор, бащата на Робин,

арестува майка ѝ и я изправи като обвиняема пред крал Хенри VIII и кралския съд.

Робин закрепил свещта на перваза на студената камина. Обърнал се към Луиза и изпитал едновременно съчувствие и яд заради разстроеното ѝ лице.

— Да беше си останала вкъщи — отбеляза хапливо той.

Луиза почервеня от гняв.

— Нищо ми няма — излъга тя. — При тези обстоятелства Пипа ще има двойно повече нужда от помощта ми.

Пипа се усмихна признателно.

— Много си мила, Луиза — каза тя. — Ще се опитам да подобра тази мизерна квартира. Ще слеза да поговоря с гостилничаря. Ще му наредя да изхвърли мръсната слама и да намери прясна. Като запалят огън, влагата няма да се усеща толкова силно. Може би ще се намерят и сушени билки да поръсим дъшеците.

Възможността да свърши нещо полезно ѝ вдъхна нова енергия. Тъгата е убиец на жизнеността, помисли си тя. Робин я последва в тесния коридор пред стаичката.

— Пипа, трябва да ви оставя за малко — каза той, като затвори вратата, за да не ги чуе Луиза.

— Да, знам, трябва да изпълниш задачата си — отговори бързо тя. — Ще се върнеш ли за нощувка?

— Да, разбира се. Ще се постарая да не се бавя много.

Тя се опита да скрие облекчението си, че нямаше да останат сами през нощта.

— Тогава тръгвай. Аз ще имам достатъчно работа, докато направя тази дупка обитаема. Освен това ще ни е необходимо нещо за вечеря.

— Оставям ти Джем.

— Да, имам нужда от него — кимна Пипа. — Веднага ще му намеря работа. — Тя се усмихна на пажа, който бе последвал господаря си. — Съзнавам, че ще ти е много трудно, Джем, но през следващите часове ти ще си единственият ни закрилник.

Джем толкова се зарадва на това повишение, че моментално забрави цупенето си и с готовност се върна в стаята при Луиза.

— Не ми се ще да те оставя — промълви несигурно Робин.

— Колкото по-скоро тръгнеш, толкова по-бързо ще се върнеш — отвърна Пипа и се запъти към стълбата.

— Дано поне Луиза се излекува от жаждата си за приключения — въздъхна той, когато слязоха на долния етаж.

— Нима тази перспектива ти харесва? — попита изненадано Пипа и го изгледа с присвити очи.

— Тя е под закрилата на Аштън и аз не мога да имам нищо общо с нея — отговори рязко той. Енергията, която ѝ бе вдъхнала нови сили, отлетя толкова бързо, колкото беше дошла.

— Момичето няма нищо общо с настойника си. Тя е добра, усещам го. — Гласът ѝ беше тих, изпълнен с огорчение и тя извърна поглед, защото не искаше той да види болката ѝ. — Хайде, Робин, тръгвай. Имаме само два дни, преди да открият, че ме няма.

Той се поколеба отново, но срещна спокойния ѝ поглед.

— Върви — повтори тя.

Робин кимна и излезе навън в падащия мрак.

Пипа остана в коридора, опитвайки се да се пребори с болката, която заплашваше да погълне цялата ѝ енергия. Знаеше, че не бива да гледа на себе си като на жертва. Ако го допуснеше, животът ѝ щеше да загуби смисъла си. Бяха ѝ сторили зло, но то не беше стигнало до сърцето ѝ. Трябваше да живее с надежда.

Тя си кимна окуражително и се обърна към кухнята, готова да се пребори с гостилничаря Браун и повлеканата му съпруга.

Още преди да е направила първата крачка, чу гласа на Лайънъл от двора. Той дойде толкова внезапно, че сякаш беше излязъл от мислите ѝ. Пипа застина неподвижна в тъмния коридор. Ужасът я вцепени, кръвта замръзна в жилите ѝ. Той беше дошъл да я отведе.

Но тя нямаше да тръгне с него. По-добре да умре.

Гневният, възбуден глас на Робин много скоро заглуши умерените тонове на Лайънъл. Пипа се отдръпна по-навътре в мрака, сякаш там нямаше да я открият.

Нея ли търсеше Лайънъл или Луиза? Но това нямаше значение. Ако я видеше, щеше да я отведе със себе си.

Тя преодоля вцепенението си и се запъти бавно към вратата, която водеше към двора. Не можеше и не искаше да се крие.

Лайънъл и един непознат мъж бяха слезли от конете и стояха срещу Робин, който беше сложил ръка върху дръжката на меча си.

— Моля ви, Бакьор, не изваждайте оръжието си — каза Лайънъл. — Аз няма да се бия с вас, затова няма полза, ако ме нападнете. Нося ви писмо от френския посланик... то ще изясни нещата. — Извади от джоба на жакета си запечатан пергамент и му го подаде.

Робин го пое, без да махне ръка от дръжката на меча. Печатът беше истински, освен ако Аштън не го беше откраднал, за да си направи дубликат. Докато отвори писмото, беше изпълнен със съмнения, но като видя почерка, се успокои. Писмото беше истинско. Прочете посланието на Дьо Ноа, върна пергаментата на Лайънъл и каза презрително:

— Всичко това е прекрасно, Аштън, но вашите истински убеждения не ме интересуват. Ще намерите подопечната си в гостилницата и можете да я отведете със себе си. Сестра ми обаче е моя работа и аз ще я свърша, както трябва. Още повече, че вече не съм обвързан с другата си мисия.

— Не сте прав. За съжаление сестра ви е моя работа. — Лайънъл сгъна грижливо писмото и го прибра в джоба си. — Простете, но аз имам много повече възможности да я скрия на сигурно място.

— Така както злоупотребихте с нея, нали? — изсъска Робин и стисна до болка дръжката на меча. — Вие ми простете, Аштън, но аз не бих ви поверил сестра си даже ако беше в ковчег.

— Решението трябва да вземе Пипа. Става въпрос за нейния живот — отговори все така спокойно Лайънъл. — Аз съм твърдо убеден, че мога да я спася, докато вие не можете.

Пипа напразно се помъчи да извлече някакъв смисъл от разговора им. Какво говореше Лайънъл? Какво имаше предвид Робин, като каза „истинските ви убеждения“?

Видът на Лайънъл извика в сърцето ѝ толкова гняв и болка, че спря дъха ѝ. Беше очаквала, че никога няма да го види отново, и беше напълно неподготвена за въздействието, което ѝ оказа появата му. Не беше способна да разсъждава разумно, нито да открие смисъла в казаното.

Робин извади меча си и когато оръжието извънтя, Пипа разбра, че трябва да се намеси. Брат ѝ беше опитен воин, отличен боец с меч, но не можеше да се мери с Лайънъл. Тя излезе бързо в двора и изкрещя в мрака:

— Не, Робин, не! Веднага прибери оръжието!

Застана пред Лайънъл и го погледна толкова студено, че той се вкамени.

— Доколкото разбирам, мистър Аштън, вашата двойна игра е служила на справедливото дело. Сега вероятно трябва да падна на колене и да ви благодаря, че идвате да спасите живота ми? И да ви кажа колко сме щастливи, че сте на наша страна? — Тя изкриви устни в подигравателна усмивка. — Вероятно ще разберете, че предпочитам да се доверя на брат си. Луиза е в стаичката над кръчмата. Сигурно ще се радвате да чуете, че е жива и здрава и доброто ѝ име не е пострадало.

— Никога не съм се съмнявал — промълви той, знаейки, че не бива да показва несигурност и преди всичко не бива да допуска Пипа да го отблъсне. Нека трупа ледено презрение върху главата ми, но да тръгне с мен, повтаряше си упорито той. — Утре на зазоряване ще я изпратя обратно в Лондон, придружена от Малкълм. Но ти трябва да ме изслушаш, Пипа. Бакъор не може да направи за теб онова, което ще направя аз. — Той погледна студено Робин и попита: — Няма да го отречете, нали?

Робин не отговори. Устните му бяха здраво стиснати, устата образуваше тясна линия на напрегнатото лице.

— Може би сте прав — отговори беззвучно Пипа, — но аз вярвам на брат си.

— По-добре чуй какво има да ти каже той. — Робин изрече тези думи с видима неохота, но не беше в състояние да оспори фактите. Беше наясно, че Лайънъл Аштън разполага с възможности, с които той изобщо не можеше да се мери. Къртицата, успяла да проникне толкова дълбоко във вражеската територия, знаеше номера и финтове, които далеч превишаваха собствения му скромнен опит.

Той отиде при сестра си и сложи ръка на рамото ѝ.

— На карта е заложен животът ти, мила. Моля те, поне чуй какво има да ти каже Аштън.

Здравият човешки разум посъветва Пипа да приеме молбата на брат си, колкото и да се противяха чувствата ѝ. Без да каже дума или да направи някакъв жест, тя се обърна към къщата.

Робин погледна мрачно Лайънъл, който сведе глава в знак на благодарност и последва Пипа в гостилницата.

21

Лайънъл се изкачи след Пипа на първия етаж. Тя отвори рязко вратата към стаята, в която бяха отседнали, без да го погледне, но въпреки това не го удари в лицето.

Смаяна от внезапната поява на настойника си, Луиза скочи и шумно пое въздух, за да запази самообладание.

— Как успяхте да ме намерите толкова бързо? — попита невярващо тя.

— Не си постъпила особено умно, като си подценила Малкълм — отговори сухо Лайънъл. — Но с теб ще говоря по-късно. В момента съм зает с лейди Нилсън и брат ѝ. Моля те, слез долу при Малкълм и ме чакай там.

Луиза погледна безпомощно Пипа и инстинктивно направи крачка към нея. Пипа се усмихна с благодарност.

— Ситуацията е сложна, мила, но нямаш причини да се тревожиш за мен.

Тя погледна към вратата, където беше застанал Робин, отново с ръка върху дръжката на меча. Беше ѝ непоносимо да остане насаме с Лайънъл, но още по-непоносимо би било да има слушател на онова, което трябваше да бъде казано.

— Моля те, Робин, слез долу с Луиза. Поговори с гостилничаря. Искам да запалят огън в стаята, да изхвърлят мръсната слама и да ни приготвят нещо за вечеря.

Робин се намръщи още повече.

— Искам да чуя какво ще каже Аштън. Предпочитам да остана.

Пипа поклати глава.

— Не. Това засяга само мен и него.

— Е, добре, ще чакам долу. Повикай ме, ако имаш нужда от мен — отговори неохотно Робин.

— Не вярвам, че мистър Аштън е в състояние да ми стори по-голямо зло от това, което вече ми причини.

При тази подигравателна забележка Лайънъл потръпна, но не реагира. Остана неподвижен, изчакайки Робин и Луиза да се спуснат по тясната стълба, следвани от любопитния Джем.

— Какъв жалък обор — отбеляза той, като обхвана с поглед малкото помещение.

— Сигурно не си дошъл тук да водим светски разговори — Пипа прибра полите си и забеляза, че ръцете ѝ трепереха. Опита се да се успокои с мисълта, че вече не се страхува от този мъж. Той ѝ бе сторил най-лошото, което можеше да ѝ стори. По-скоро трябваше да се опасява, че ще каже или направи нещо, което ще я извади от равновесие. Още от първата им среща имаше власт над нея, вълнуваше я, привличаше я на своя страна. Сега трябваше да се въоръжи срещу него.

— Права си — отвърна тихо той и я погледна в очите. — Ще ти кажа нещо, което не съм казал на никого. Не като оправдание, защото ти не можеш да ми простиш, но като обяснение, като факт. Ще ме изслушаш ли?

Пипа видя болката зад спокойния му поглед, чу отчаянието, което дебнеше зад равнодушния тон. Знаеше, че ще чуе нещо, което не иска да чуе, че ще влезе в съприкосновение с чужда мъка. Естествено беше да се уплаши. Разумът ѝ подсказваше да избяга.

— Ще те изслушам. — Тя се уви в наметката, защото във влажната стаичка беше ужасно студено.

— Вече ти споменах, че имах пет сестри — започна той, без да сваля поглед от лицето ѝ, но тя установи с огромна болка, че не виждаше нея, а беше на друго място и в друго време.

— Маргарет е моята сестра близначка. Омъжи се на петнайсет години за един търговец от Фландрия.

— Там ли живеете? — Пипа скръсти ръце под гърдите си и стисна зъби. Простите, делови въпроси можеха да издигнат стена около нея и да държат чувствата ѝ под контрол.

— Баща ни притежаваше търговска флота в лондонското пристанище. Едно лято ни посети Питър Верспор от Гент, с когото татко имаше делови връзки. Живеехме в Чизуик, край реката. Верспор остана няколко месеца.

Изреченията бяха кратки и ясни. Свещта, закрепена на камината, догаряше, лицето му беше в полумрак.

— Маргарет и Питър се влюбиха и непрекъснато бяха заедно. Всички им се радвахме. Моята сестра никога не правеше нещата наполовина. Тя виждаше света в черно и бяло и когато одобряваше нещо, го защитаваше със сърцето и разума си. Не търпеше критика, нито възражения. Всяка личност, всяко дело бяха или черни, или бели. Омъжи се за Питър в Чизуик и двамата потеглиха за Гент с един от корабите на баща ми. Бракът им беше идеален. Много скоро им се родиха две здрави деца.

Той помълча малко и продължи:

— През пролетта на 1549 година мъжът ѝ я заведе в Женева, където трябваше да води търговски преговори. Там Маргарет чула за първи път проповедите на Йоханес Калвин.

Лайънъл се извърна настрана и Пипа виждаше само остро изсечения му профил. Дълго време той не каза нищо и тя не настоя. Студът вече пронизваше костите ѝ, но той не се дължеше на температурата в стаята.

Когато Лайънъл отново заговори, Пипа едва не извика ужасено. Гласът му беше глух, сякаш идваше от голяма дълбочина.

— Естествено всички знаят за императорските едикти срещу Реформацията. Знаят колко строго бяха приложени те в Нидерландия. Беше обявено, че е престъпление някой да знае за еретичеството на съседа си и да не го издаде пред властите. Известен е кървавият едикт, който забранява на миряните под страх от смъртно наказание да обсъждат Библията и дори да я четат.

Пипа кимна в знак, че разбира. Езикът тежеше в устата ѝ. Знаеше за тези едикти, но те бяха абстрактни понятия. Всички знаеха за тях, но нямаха представа как реално са били прилагани. Бронята, с която се беше загърнала, започна да пада парче по парче, когато ужасният край на сестрата на Лайънъл придоби конкретни очертания.

— Маргарет стана пламенна калвинистка. Питър я умоляваше да пази вратата си в тайна, заради децата. Всички я умолявахме — гласът му затихна. Говореше повече на себе си, отколкото на нея. — Все още не мога да разбера защо тя отказа да се подчини на повелите на разума. Защо не се ограничи да упражнява новата си религия сред собствените си четири стени. Маргарет не се задоволи с тайни молитви, а излезе да проповядва на пазарния площад. Нямахме нужда съседите да я издават на властите, защото тя говореше така, че всички да я чуят.

Когато я арестуваха, беше бременна с третото си дете. Тъй като мъжът ѝ е уважаван и влиятелен гражданин, се отнесоха добре с нея. Позволиха ѝ да приема посетители, осигуриха ѝ известен комфорт. Ала когато Филип пристигна в Гент по поръчение на баща си, за да провери как се спазват едиктите, всичко се промени. Император Карл беше бесен, че твърде много еретици са избегнали кладата, и искаше крути мерки.

Лайънъл се обърна отново към Пипа. Лицето му беше разкривено и ожесточено като гласа му.

— Филип посетил сестра ми в затвора. Маргарет беше красавица, очите ѝ възпламеняваха всеки мъж. Филип ѝ предложил да му стане любовница, а той щял да пренебрегне еретичеството ѝ. Маргарет му се изсмяла в лицето. Тогава той пое случая на сестра ми в своите ръце и я предаде на инквизицията в Брюксел със задачата, през оставащите месеци на бременността и да се преборят за безсмъртната ѝ душа. — Лицето му изрази безкрайна болка и презрение. — След пет месеца ни позволиха да я видим. Дадоха ни да разберем, че трябва да я убедим да се отрече от еретичеството. В такъв случай щели да я погребат жива, а ако откаже, щели да я изгорят. Детето в тялото ѝ беше още живо, само бог знае как. Маргарет беше неузнаваема, пречупена старица, но инквизиторите бяха решили да я пратят на смърт едва след раждането на детето.

Пипа имаше чувството, че е изпила до дъно чашата на горчивината. Ужаси, които започваха и завършваха с Филип Испански. Устремила поглед към Лайънъл, тя усети как болката му размекна сърцето ѝ. Въпреки всичко, което ѝ беше причинил. Беше опитала да се въоръжи срещу чувствата, но нямаше защита срещу болката, която гореше в погледа му.

Той продължи безизразно, със затворено лице:

— Маргарет не се отрече. Докато раждаше, я сложиха на масата за мъчения, но тя въпреки това успя да даде живот на здраво момиченце. Взеха ѝ детето и на следващия ден я изгориха на площада. Със сурови дърва. Не можех да сторя нищо, за да ѝ помогна. Стоях и гледах как моята сестра-близначка, полумъртва след неколкomesечни мъчения, умира от бавна и мъчителна смърт. А аз не можех да ѝ помогна!

Тих вик на болка, изтръгнал се от дълбините на душата му. Пипа виждаше, че той пролива невидими сълзи, но не се опита да го утеши. Неспособна да отвърне поглед от измъченото му лице, тя седна на леглото. Нямаше сили да се задържи на краката си, отново я мъчеше гадене.

Когато Лайънъл продължи, в думите му вече нямаше отчаяние. Тонът му се оцвети от страст. Сивите очи засвяткаха.

— В мига на смъртта ѝ се заклев да отмъстя на Филип, на баща му, на католицизма. Да намеря начини и пътища да навредя на испанските интереси. За целта трябваше да ги подкопая отвътре. Да се сближа с Филип, да стана негов доверен съветник, да ми повярват хората от най-близкото му обкръжение. Обещах си да пренебрегна всички чувства и морални скрупули, за да изпълня тази свещена цел.

Той погледна Пипа и за първи път, откакто беше заговорил, тя разбра, че я вижда ясно, че се бе върнал в настоящето, в тази студена и тъмна стаичка.

— Не очаквам да ми простиш, нито да ме разбереш. — Разпери ръце в несъзнателен жест на отчаяние и продължи: — Аз не те познавах. Не можех да предотвратя онова, което ти сториха, затова реших да осуемя плана им. Преструвах се, че участвам, но тайното ми намерение беше да те отвлека малко преди раждането на детето. — Той поклати глава и отново се извърна настрана, сякаш не можеше да понесе да я гледа. — Не те познавах — повтори тихо той. — Но след онази първа нощ ми стана ясно, че не съм успял да потисна всички чувства в себе си. Не можах да се дистанцирам от теб като личност, като жена. Улавях се как търся близостта ти, защото желях да ти помогна. И когато ти дойде при мен, след като откри тайната на мъжа си, забравих самоналожената си сдържаност. Дадох ти онова, от което се нуждаеше, и получих в отговор скъпоценен дар, за какъвто не смеех и да мечтая. — Той се обърна бавно към нея. — От онзи миг нататък бях напълно искрен с теб и приемах даровете ти с благодарност. Затова сега трябва да ми позволиш да те отведа на сигурно място. Отдавна съм подготвил бягството ти, но се налага да го осъществя по-рано от предвиденото. Отказах се от прикритието си и вече съм безполезен за хората, за които работех, моят живот е в опасност като твоят. Затова те моля да понасяш компанията ми, докато те отведа във Франция. Кълна

се, че няма да ти се натрапвам. Щом се измъкнем от убийците на Филип, ще изчезна от живота ти.

Пипа пое шумно въздух и се опита да потисне треперенето си. Нямахше думи да му отговори. Както се опасяваше, той я бе спечелил на своя страна с ужасната история на сестра си, но тя не беше в състояние да забрави за участието му в злоупотребата с нея. Повтори си го настойчиво, сякаш можеше да прекъсне връзката, която беше изградена между тях. Остана обаче едно обстоятелство, което не позволи на копринения конец да се скъса. Той все още беше мъжът, когото беше обичала.

Обичала? Или обичаше?

Болката все още беше твърде силна и тя не можеше да даде еднозначен отговор. Още не знаеше и дали ще може да му прости.

— Какво стана с детето на Маргарет? — Отново се опита да застане на разстояние с помощта на голи факти.

— Джудит бе върната на баща си. Вече е на три години.

Възцари се мълчание. Лайънъл й бе разкрил душата си и очакваше присъдата й. Сега стоеше неподвижен и я гледаше, докато тя остана на леглото, скръстила ръце в скута си, устремила поглед към пода.

Потискащото мълчание бе прекъснато от стъпки по стълбата и шумно чуване по вратата.

— Пипа! — Гласът на Робин, висок, заповеднически, треперещ от страх.

Пипа изпита огромно облекчение.

— Влез, Робин. — Когато вратата се отвори, тя обърна глава.

Робин застана на прага, изпълнен с внезапно смущение. Не знаеше какво очакваше да намери горе, но не издържа на напрежението и хукна към стаята във внезапен изблик на недоверие и гняв срещу Лайънъл Аштън. Изведнъж му се стори непонятно, че е могъл да остави сестра си сама с човека, който я беше измамил така коварно.

Завари я да седи спокойно на леглото, докато Аштън стоеше до прозореца, а в помещението цареше толкова потискаща и съдбоносна атмосфера, че Робин се почувства като натрапник в нещо, което абсолютно не го засягаше.

— Джем ей сега ще донесе въглища, за да запалим огън, а гостилничарката обеща да изпрати слугинята да измете пода и да поръси прясна слама — каза той като оправдание за нахлуването си. — В кръчмата е запален хубав огън. Ще поседим долу, докато оправят стаята.

Пипа усети неловкостта му, сякаш я беше изпитала сама.

— Какво ще вечеряме? — попита тя и дори успя да му се усмихне окуражително, за да придаде на ситуацията известна нормалност и непринуденост. — Умирам от глад.

— Супа от волска опашка — отговори Робин, утешен от усмивката ѝ. Плъзна поглед към Аштън до прозореца и попита: — И вие ли ще прекарате нощта под този покрив?

— Зависи от сестра ви — дойде тихият отговор на Лайънъл.

Робин погледна Пипа и тя стана от леглото. Всъщност решението не беше нейно. Не можеше да остане в Англия и ако се довереше на Лайънъл, шансовете ѝ да избяга се увеличаваха. Трябваше и можеше да пренебрегне онова, което стоеше между тях.

Дали наистина можеше? Не, сега не беше време да си задава този въпрос.

— Склонна съм да последвам съвета ти, Робин. Разбрах, че Лайънъл отдавна е подготвил изчезването ми. — Тя отиде при него и сложи ръка на лакътя му. — Мили Робин, ти не бива да се компрометиращ. Ако се върнеш утре в Лондон, никой няма да заподозре, че си участвал в бягството ми.

— Не — отрече беззвучно Робин. — Няма да се върна. Готов съм да предоставя водачеството на Аштън, но ще остана до теб, Пипа.

— Аз също ще остана с теб. — Никой не беше забелязал, че Луиза бе проследила Робин с тихи стъпки и сега стоеше зад него на вратата.

— Ти се връщаш с Малкълм при доня Бернардина. Тръгвате утре на зазоряване — отговори сухо Лайънъл.

— Простете, дон Аштън, но аз мисля, че лейди Нилсън има нужда от жена до себе си. — Луиза мина покрай Робин и застана пред настойника си. — Нямам представа какво става тук и защо трябва да бягате, не зная къде отивате, но ще остана с Пипа. Тя очаква дете и ще ѝ бъде много неприятно да пътува, заобиколена само от мъже. — Тя

кимна упорито и в погледа ѝ блесна решителност. — Ти искаш да остана с теб, нали, Пипа?

Лайънъл зяпна слисано и Пипа едва не избухна в смях. А по изражението на Робин пролича, че не знае дали се радва на перспективата Луиза да ги придружи или е ужасен.

Пипа беше наясно, че Луиза, съзнателно или несъзнателно, бе избрала мъжа на живота си и нямаше да се откаже от него без борба. Беше крайно време Робин да се ожени и Пипа беше стигнала до заключението, че въпреки младостта си Луиза беше най-добрата партньорка за брат ѝ. Тя притежаваше силна воля и нетрадиционни възгледи и със сигурност щеше да се хареса на лейди Гуинивийър и дъщерите ѝ. Можеше да се очаква, че Луиза ще свикне бързо със семейството на Робин. Може би от тези ужасни събития щеше да се роди и нещо добро... може би щеше да уреди брака им... и да забрави собствената си болка.

— Аз се радвам на твоята компания — заговори решително тя. — Не виждам нищо неприлично, ако пътуваш с настойника си и с мен в ролята на компаньонка.

Луиза се усмихна благодарно и хвърли тържествуващ поглед към Робин.

Лайънъл се намръщи заплашително. При дадените обстоятелства не му се щеше да поеме допълнителен товар, но пък Малкълм можеше да препусне веднага към Саутхемптън, за да намери кораба, който трябваше да ги отведе във Франция. Първоначалният му план беше Малкълм да придружи Луиза до Лондон, а той самият да потърси кораба. Ако момичето непременно държеше да продължи с тях, можеха да се придържат към първоначалния си план. Така щяха да спечелят скъпоценно време, а и преследвачите сигурно нямаше да търсят група от четирима.

Той погледна замислено Робин и се запита дали той осъзнава, че доня Луиза де лос Велес от дома Мендоса го беше избрала за свой партньор в живота. Щом му останеше малко време, щеше да измъкне от Луиза какво беше правила под носа на дуенята си с лорд Робин, но дотогава бъдещият ѝ съпруг трябваше да се грижи за нея. Очевидно имаше желание и можеше да го направи, а когато кошмарът свършеше, щяха да зазвънят сватбените камбани — това беше най-доброто разрешение и единствената възможност да успокоят Бернадина.

Милата доня Бернардина. Сега сигурно умираше от страх, но той не можеше да ѝ прати успокоителна вест, преди да стигнат в Саутхемптън.

— Надявам се, че няма да съжалявам за съгласието си — изрече мрачно той и бе дарен с такава сияеща усмивка от Луиза, че бързо се примири с новата ситуация.

— Трябва да бързаме — продължи решително Лайънъл, като се върна към главната тема. — С каретата ще напредваме много бавно. Малкълм ще потегли на размисъл, за да организира прехвърлянето във Франция. Бакъор, най-добре е вашият паж да върне каретата в Лондон. Трябва да заличим следите си.

Робин кимна и го погледна въпросително.

— Ако Луиза се качи зад вас, аз ще взема лейди Нилсън.

Робин отново кимна.

— Аз ще яздя сама — намеси се сърдито Пипа. Мразеше да язди върху възглавница зад седлото, освен това не ѝ харесваше представата, че в продължение на много часове ще бъде толкова близо до Лайънъл.

— Не. Трябва да яздиш с мен. Ако купим коне оттук, ще оставим следа — възрази Лайънъл. Сдържаността му беше изчезнала. Сега той командваше и вземаше решенията. — Ако преследвачите ни настигнат, ще се разделим и ще стигнем до Саутхемптън по различни маршрути.

— Тогава с доброто име на Луиза ще бъде свършено — промърмори Пипа.

— Ти си забележително дръзка — скастри я Робин и се изчерви.

— Или съм дръзка, или се обливам в сълзи — отговори Пипа и гласът ѝ прозвуча почти като преди. Заровете бяха хвърлени. Ако се поддадеше на болката, щеше само да утежни положението си. До утре сутринта непременно щеше да измисли алтернатива на възглавницата зад седлото.

— Аз разчитам, че брат ти ще съумее да опази доброто име на Луиза. Досега се е справил забележително добре — възрази сухо Лайънъл и Луиза се изчерви като рак.

— Е, добре — кимна Пипа, — след като се разбрахме какво ще правим утре, мисля, че е време да хапнем супа. — Тя се запъти към вратата и другите я последваха.

Лайънъл слезе последен. Малкълм стоеше пред входната врата и замислено дъвчеше сламка, загледан в звездната нощ. Като чу стъпките

на господаря си, се обърна.

— Какво ще правим, сър?

— Утре на зазоряване ще препуснеш към Саутхемптън — обясни кратко Лайънъл. — Ако не се лъжа, след два дни „Морска мечта“ трябва да замине за Кале с товар платно и сурова вълна. Ако всичко е наред, ние ще стигнем навреме до брега, но ти за всеки случай ще кажеш на капитана да не бърза с отплаването. Може да закъснеем.

— Ще го направя, сър.

— Ще ни чакаш както обикновено в къщата в Чандлърс Форд. Имам нужда от теб, за да отведеш доня Луиза у дома. Не е редно да пътува сама с лорд Робин.

— Да, сър — кимна спокойно Малкълм. — И този път няма да ми избяга, уверявам ви.

— Върви да вечеряш — подкани го Лайънъл. — Аз ще обсъдя нещо с гостилничаря.

Той намери стария Браун в кухнята с чаша силен ейл, докато жена му се бе навела със зачервено лице над тенджерите.

— Прясна слама, ама че работа! — ругаеше тя. — И сушени билки за дюшеците! Какво си въобразяват? В нашата къща не отсядат такива изискани персони.

Мъжът ѝ не реагираше на ругатните ѝ, но когато Лайънъл влезе в кухнята, го изгледа враждебно и се надигна.

— Какво търсите тук, сър?

— Трябва ми още една стая за гости — отговори спокойно Лайънъл. Като видя, че гостилничарят се готвеше да откаже, допълни остро: — Срещу добро заплащане.

— Мисля, че можем да ви дадем стаята над пералнята — намеси се жената.

— Покажете ми я.

Гостилничарката изтри ръцете си в мръсна кърпа, взе фенера и излезе през задната врата.

Пералнята беше малка постройка, залепена за къщата. Вътре миришеше на сапун и помия и Лайънъл намръщено изкачи паянтовата стълба до малката стая над помещението. През кръглото прозорче влизаше лунна светлина. Подът беше прашен, обзавеждането се състоеше само от тесен, нисък одър.

Лайънъл провери сламеника и се убеди, че е по-чист от този в другата стая. Вероятно го използваша рядко. Гостилницата беше далеч от главния път и тук не отсядаха много пътници. Не се виждаха бълхи, а пералнята имаше и някои стратегически предимства.

— Ще я вземем. Донесете чаршафи и завивки и направете още една постеля от слама и одеяла. Вашата слугиня ще спи в другата стая с моята подопечна. Искам в двете помещения да има достатъчно гореща вода и свещи. Дамите ще се оттеглят след половин час.

Без да чака отговор, той слезе по стълбата и се върна в кръчмата. Останалите седяха около голямата маса и топяха лъжиците и тъмен ръжен хляб в общата купа. В средата на грубо скованата маса беше поставена дървена табла с голямо парче златножълто сирене.

— Супата е учудващо добра — каза Пипа. Беше учудена от глада си и от задоволството, което изпитваше от удовлетворяването на тази потребност. Чувстваше се здрава и заредена с енергия, сякаш от гърба ѝ се беше смъкнал голям товар. Но това беше абсурдно — товарът ѝ беше същият както досега.

— Само не се вторачвайте много в купата — продължи бодро тя. — Съмнявам се, че са я мили, откакто е излязла от грънчарницата. — Направи място на Лайънъл до себе си и му подаде дебела филия хляб.

— Благодаря. — Той се опита да разбере какво ставаше с нея. Държеше се, сякаш не се бе случило нищо важно. С него беше учтива и любезна, но без топлина. Освен това не го удостояваше дори с поглед.

Ако е решила да се държи по този начин, защото той беше най-безопасен и за нея, и за спътниците им, той щеше да последва примера ѝ. Натопи хляба си в супата и пи от стомната, която обикаляше масата.

Много по-интересно беше, че Луиза не повдигна никакви възражения срещу тази проста, по-точно примитивна обща вечеря. Лайънъл остана с впечатлението, че тя познава кръчмите за простолюдието и многократно беше посещавала евтини гостилници, вероятно в компанията на Бакьор.

Погледът му се насочи към Робин. Беше напрегнат като струна, но очевидно мислеше за сестра си, защото я следеше като сокол. А тя отговаряше на тревожния му поглед с успокояваща усмивка.

— Над пералното помещение има още една стаичка със собствен вход откъм двора. Пипа ще спи там, а аз ще се настаня пред вратата ѝ,

за да мога да я отведа незабелязано, ако се появят неканени гости. Малкълм ще е на пост в гостилницата. Робин и Луиза ще спят в стаята на горния етаж. Нел ще спи в леглото при Луиза.

Когато огледа сътрапезниците си с въпросително вдигнати вежди, никой не повдигна възражения. Лайънъл стана от пейката.

— Луиза, доня Бернардина събра в една чанта най-необходимото за теб. Ще я намериш в преддверието. Пипа, ще те придружа до пералнята. Наредих на гостилничарката да занесе в стаите стомни с топла вода. Смятам да обиколя наоколо, за да проверя дали всичко е наред. Ще дойдете ли с мен, Бакъор?

— Да... да, естествено. — Робин прескочи пейката. Докато се върне от обиколката, Луиза ще е скрита зад завесите на леглото.

— Прекрасна организация — промърмори Пипа, неспособна да преглътне тази подигравателна забележка. — Помислили сте за всичко, сър.

— Старая се — отговори в същия тон Лайънъл. — Ти имаш чанта, нали?

— В стаята е. Би ли я донесъл, Джем? — Тя кимна на младия паж, който продължаваше да дъвче хляб и сирене. Момчето хукна по стълбата и скоро се върна с кожената ѝ пътна чанта. Лайънъл я взе от ръцете му и я метна на рамото си. После се обърна към Луиза:

— Желая ти лека нощ, мила моя. Ако ми остане време да помисля, ще проведем кратък разговор.

— Да, дон Аштън — пошепна момичето със сведен поглед, но кротостта в гласа ѝ не измами никого.

— Моля ви, Робин, отведете я горе. Да вървим, Пипа. — Лайънъл се запъти към вратата.

Пипа се уви в наметката си и го последва. В кухнята остана само слугата, който се настани на дървената пейка пред печката и се прозина недоволено. Задачата му беше да поддържа огъня през нощта и той не се оплакваше, че трябва да спи на коравата пейка, защото поне му беше топло.

— Тази нощ няма да спускаш резето на вратата — нареди строго Лайънъл, преди да излезе.

— Ама господарката...

— Забрави господарката — прекъсна го властно джентълменът. — Днес аз давам заповедите. Ще направиш, каквото ти казвам, разбра

ли?

Момчето кимна и отново се прозя.

— Моля ви, разберете се с господарката.

— Ще се разбера, бъди сигурен — засмя се Лайънъл и излезе в задния двор.

Пипа се огледа и смръщи носле. Купчината тор в отсрещния край вонеше, земята под краката ѝ беше хлъзгава от гниещите отпадъци, които небрежната гостилничарка изхвърляше направо през вратата.

— Трябва да потърся клозета — произнесе задавено тя. — Но не смея.

— Ще те чакам тук.

Пипа закрачи решително към къщичката до купчината тор, но щом отвори вратата, побърза да се върне. С някои неща не можеше да се примири.

— Много ли е лошо? — попита съчувствено Лайънъл.

— Ужасно.

— Опитай в храстите. — Той посочи редовете цариградско грозде, които заграждаха кухненската градина.

Пипа въздъхна, но нямаше избор. Лайънъл се обърна с гръб към храстите и тя побърза да се скрие зад тях. През цялото време мислеше със смесица от учудване и разочарование, че интимността на тази ситуация не ѝ беше причинила неловкостта, която очакваше.

Върна се само след минута, направи гримаса и приглади полите си.

— Надявам се следващото място за почивка да е по-поносимо.

— Не се надявай, за да не се разочароваш — отговори с усмивка Лайънъл. — Знаеш, че трябва да се държим далече от официалните пътища.

Той изкачи пръв паянтовата стълба към тавана на пералнята и ѝ подаде ръка. На пода беше оставена голяма стомна с вода и паничка с дебела свещ. В ъгъла беше наредена постеля от слама и няколко одеяла.

Пипа потопи пръст в стомната.

— Не бих казала, че е гореща, но е достатъчно топла. — Обърна се и огледа недоверчиво импровизираната постеля.

— Тогава ще те оставя да се приготвиш за сън.

Ако не искаше да спи с роклята си, трябваше да го помоли за помощ. Стараейки се гласът ѝ да звучи неутрално, тя каза:

— Моля те, би ли развързал шнуровите на гърба ми, преди да излезеш? Не искам да спя с роклята, а няма да се справя сама. — Без да чака отговор, тя му обърна гръб. Не искаше той да вижда лицето ѝ.

Без да каже нищо, Лайънъл бързо и сръчно развърза корсета ѝ, като внимаваше пръстите му да не докосват кожата ѝ или тънката долна риза. Топлото ѝ тяло, ухаещо на прясно окосена трева и разкопана земя, възбуди сетивата му.

— Благодаря — промълви дрезгаво Пипа. Близостта на тялото му, усещането на пръстите му толкова близо до кожата ѝ... Едва не се заплака, този път заради желанието, което никога нямаше да бъде удовлетворено. Иронията на моментната ситуация приличаше на Танталовите мъки. Колко пъти се беше оплаквала, че не могат да се любят голи. А сега щеше да е съвсем просто...

— Мога ли да направя още нещо за теб? Мисля, че се справям добре като камериерка.

Лайънъл също осъзнаваше иронията на този момент, но усещаше и лудото биене на сърцето си, и дълбоко вкоренената страст, която изпитваше към тази жена.

Пипа поклати глава и сложи ръце на кръста си, решена да насочи разговора в посока, която задушаваше всяко желание.

— Как мислиш, след колко време ще се наложи да разширя роклите си?

Лайънъл вдигна рамене.

— Най-малко след един месец, но може и след повече. Всяка жена напълнява различно.

Пипа въздъхна дълбоко и изрече мисълта, която досега не се беше осмелила да формулира дори в ума си.

— Съществуват възможности да се отървеш от нежеланото дете, нали?

— Мисля, че да, но не ги познавам. — Тонът му беше спокоен и неутрален като нейния.

— Аз също. — Най-сетне беше извадила мисълта наяве и можеше да я забрави.

— Искаш ли да се отървеш от детето? — Въпросът беше изречен с много усилие.

В малката стая се възцари напрегнато мълчание, изпълнено с невъзможни предположения и размишления. Накрая Пипа каза:

— Не знам... А ти? — Погледна го право в очите и продължи: — Имаш ли желание да премахнеш от света това дете... детето на мъжа, виновен за мъченическата смърт на сестра ти?

— Как бих могъл да ти дам отговор, след като ти не си в състояние да кажеш какво искаш? — попита тихо той и безпомощно разпери ръце.

Пипа вдигна рамене със същата безпомощност и извърна поглед. Лайънъл искаше да я прегърне, но не посмя. Затова побърза да излезе от стаичката над пералнята и я остави да се приготви за сън.

Пред дома на Лайънъл Аштън спря открита кола, от която слязоха четирима сериозни, облечени в черно джентълмени. В ръце носеха черни чанти, наушниците на шапките им бяха здраво вързани под брадичката, дългите одежди се развяваха около глезените им. Мъжът, който водеше ескорта на кралските лични лекари, застана пред вратата и удари по дървото с дръжката на меч.

Вратата се отвори бавно и майордомът сеньор Диас огледа посетителите със смесица от любопитство и арогантност.

— Мистър Аштън не е у дома си — обяви той на добър английски с тежък испански акцент.

— Все едно. Той знае за поръчението ни. Дошли сме да посетим лейди Нилсън — отговори един от мъжете в черно. — Ние сме личните лекари на кралицата. Трябва да я прегледаме.

Икономът го погледна безизразно.

— Лейди Нилсън?

— Да, лейди Нилсън. В момента тя пребивава в дома на мистър Аштън — обясни нетърпеливо мъжът.

— Не ми се вярва — усмихна се сеньор Диас. — Моля, почакайте малко, докато доведе доня Бернардина, дамата на къщата. — Той отстъпи назад и затвори вратата.

Майордомът не знаеше къде е заминал господарят, но беше наясно, че внезапното отсъствие на доня Луиза имаше нещо общо с пътуването на мистър Аштън. Плаحوвете и въздишките на доня Бернардина подхранваха подозрението му.

Той намери дуенята в малкия салон, където обикновено седеше с възпитаницата си.

— Кой чукаше на вратата? — попита възбудено тя и остави гергефа настрана. — Дон Аштън ли се върна?

— Не, мадам. Пристигна рота от кралската гвардия, която придружава личните лекари на кралицата. Искат да видят лейди Нилсън.

— Лейди Нилсън? — Бернардина го погледна неразбиращо. — Как е възможно? — Тя приглади полите си със страхливи, накъсани движения на закръглените си бели ръце. — Защо смятат, че лейди Нилсън живее тук?

— Нямам представа, мадам. Офицерът, който командва гвардейците, твърди, че така им е казано.

— Каква заблуда. Поканете го да влезе.

Майордомът се поклони и стигна до вратата точно в момента, когато дебелото дъбово дърво се разтресе от нова поредица силни удари.

— Милейди ще ви приеме, сър — обяви тържествено той, като отвори вратата, и направи лек поклон. — За кого да съобщя?

— Сър Алтъни Крос — отговори военният и влезе в къщата. — Не желая да чакам на прага.

— Прав сте, сър. Простете, но в отсъствие на мистър Аштън аз имам задължението да предпазя дамите от нежелани посетители. — Той отвори вратата към салона. — Мадам, сър Антъни Крос.

Бернардина се бе настанила отново на стола си и посрещна посетителя с хладна усмивка. Заговори на испански и изчака майордомът да преведе.

— В отсъствие на дон Аштън не приемаме посетители. Какво мога да направя за вас?

При влизането в салона сър Антъни се почувства неловко — нещо необичайно за него. Носеше заповед от краля, очакваше съпротивата на лейди Нилсън и беше готов при нужда да употреби сила. Но не беше подготвен да влезе в конфликт с достойна матрона, отрупана с накити и загърната в испанска мантиля, която на всичкото отгоре не говореше английски.

Той направи дълбок поклон.

— Простете, че ви се натрапих, мадам. Идвам по поръчение на краля като придружител на личните лекари на кралицата. Те имат заповед да прегледат лейди Нилсън, която в момента гостува в дома на мистър Аштън, поне доколкото знам. — Той погледна с очакване майордома, който превеждаше монотонно.

Смаяната Бернардина реши веднага да разсее тази дълбока заблуда, затова се обърна директно към посетителя и извади целия си наличен запас от английски думи.

— Не... не... в никакъв случай. Каква глупава заблуда, сеньор. Лейди Нилсън беше тук... на вечеря, да... но иначе... тя не живее тук. Мога само да ви кажа, че в момента пътува с доня Луиза де лос Велес от дома Мендоса... като компаньонка. Доня Луиза ще се върне скоро... да, ще се върне... но лейди Нилсън... в това не вярвам. — Изразителните ѝ жестове запълваха паузите.

Сър Антъни, който не откри никакъв смисъл в накъсаните думи, я погледна втренчено и реши да избере най-простия път.

— Къде мога да намеря мистър Аштън?

Сега вече Бернардина показва страх и объркване.

— Аз... не знам... нямам представа какво прави дон Аштън.

— Разбирам. Простете, но заповедите ми са еднозначни. Ако не намеря лейди Нилсън, трябва да претърся къщата. Моля, мадам, останете в салона, тук никой няма да ви закача.

Сър Антъни излезе с твърди крачки. Отвори широко входната врата и остана на прага, за да попречи на майордома да я затвори, докато даваше нарежданията си.

Бернардина чу тропот на ботуши по цялата къща. Сърцето ѝ биеше в гърлото с такава сила, че беше близко до припадък. Нямаше представа какво се случва с дома ѝ, единствената ѝ мисъл бе да опази доброто име на Луиза, задача, която трябваше да изпълнява в отсъствието на дон Аштън. Очевидно тези чужди мъже не се интересуваха от Луиза, но след като дон Аштън бе казал, че момичето пътува заедно с лейди Нилсън, ако дамата има неприятности, в тях със сигурност щеше да се забърка и възпитаницата ѝ.

Мина цяла вечност, докато гвардейците отново се събраха в преддверието и голямата входна врата се отвори и затвори. Най-сетне Бернардина стана от мястото си. След минута в салона влезе майордомът.

— Простете, мадам, но не ми позволиха да вляза при вас.

— Какво искаха тези хора?

Мъжът безпомощно разпери ръце.

— Изглеждаха убедени, че лейди Нилсън е настанена в нашия дом. Аз им казах само, че в момента вие сте дамата на къщата, защото дон Аштън и доня Луиза пътуват.

— Нали не споменахте, че доня Луиза пътува сама?

— Естествено, че не, мадам. Вие казахте на сър Антъни, че младата господарка е с лейди Нилсън. Никога не бих се осмелил да ви противореча.

Бернардина го отпрати с рязко движение и отново седна в креслото си. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да чака и да се моли. Избърса сълзите си и посегна към броеницата.

— Както изглежда, всички птички са отлетели — изсъска вбесено Филип и лицето му се разкриви от ярост. С рязко движение кралят заби острието на сребърното ножче за хартия в масата и когато то се изкриви, го захвърли на пода. — Как можа да се случи? — попита с треперещ глас той и погледна мрачно двамата присъстващи.

Руй Гомес сплете ръце.

— Нашите хора загубиха Нилсън и любовника му днес следобед, след като двамата отидоха на литургия в катедралата Саутуорк. Уверен съм, че до час ще ги намерят. Не може да са отишли далеч. — Тонът му беше спокоен и вразумителен.

— Ако жената е изчезнала, двамата губят значението си — заяви Филип. — Но се кълна в небето, че ако ги намерят, ще умрат от жестока смърт. — Той грабна сребърната чаша с вино и я пресуши на един дъх.

Симон Ренар бутна стола си с нетърпеливо движение. Обичайното му самообладание беше изчезнало.

— Къде може да се е скрила жената? И къде е заминал Аштън?

— Предполагам, че е тръгнал да я преследва — промълви Гомес.

— Защо не ни е уведомил? — попита Ренар, скочи и започна да обикаля като тигър в клетка.

Въпросът остана без отговор. Тримата мъже започваха да разбират какви невероятни последствия можеше да има изчезването на Лайънъл Аштън. Руй Гомес се взираше упорито в полираната повърхност на масата.

— Не вярвам да работи срещу нас — процеди през зъби той. — Невъзможно.

През затворените прозорци проникна екотът от камбаните на Уестминстър, които отбелязваха шестия час. Филип стана от креслото си.

— Да се разпитат стражите по портите. Ако Аштън е напуснал града... и жената с него... някой ги е видял. Аз отивам при кралицата. — Той излезе от стаята за съвещания и затръшна вратата.

Руй Гомес погледна втренчено Ренар.

— Молете се да заловим лейди Нилсън и копелето ѝ. Иначе не ни чака нищо добро.

В трюма на кораба, хлъзгав от кръв и сребърни люспи, миришеше непоносимо на риба. Габриел и Стюарт почти не забелязваха необикновеното си обкръжение, не усещаха вонята. Бяха съсредоточили цялото си внимание върху скърцането на котвената верига и шумовете на такелажа, шумове, които щяха да им подскажат, че са оставили зад себе си доковете на Саутуорк и вече са на път към английския канал.

След като смело влязоха в катедралата на Саутуорк през главния портал, двамата се изповядаха — Стюарт пред епископа на Уинчестър, а Габриел — пред един свещеник с по-нисък ранг. След това напуснаха изповедалните с послушнически раса, с дълбоко нахлупени качулки, за да не разбере никой, че им липсваха тонзури. Излязоха от катедралата през една странична портичка на сакристията.

Стюарт познаваше способностите си. Само шантажът и терорът го бяха лишили от присъщата му изобретателност и ум, качества, които бяха привлекли Пипа към него в онези дни, когато над тях още грееше слънце. Когато чу скърцането от завъртането на котвеното въже и трополенето на моряците, когато усети първите движения на кораба, той се усмихна с част от старата си гордост и самоувереност. Беше надхитрил преследвачите. Беше успял да скрие Габриел на сигурно място. Пипа беше под закрилата на Лайънъл Аштън, който се беше закълел да я опази жива. Мъжът ѝ, човекът, който бе злоупотребил с нея, беше изкупил вината си. Пипа вече нямаше съпруг.

Той протегна ръка и нежно помилва ръцете на Габриел, които стискаха здраво новата лютня. Първата им цел беше остров Джърси. Оттам рибарският кораб щеше да се насочи към дълбоките и богати на риба води на канала, за да напълни бъчвите, които бяха натрупани в трюма. Стюарт и Габриел щяха да слязат на острова и оттам да се

насочат с малка лодка към френския бряг, а после да продължат по суша за Италия. Най-сетне бяха извън опасност.

Когато луната огря лицето ѝ, Пипа се събуди от неспокойния си сън. В първия момент не можа да се сети къде се намира и изпита същия безименен страх, който отдавна я преследваше. Но този път страхът имаше име. И лице. Сега знаеше всичко и това вече не беше страх, а факт.

Помилва корема си и се учуди, че беше същият. Плосък, дори хлътнол, защото лежеше по гръб. Но вътре растеше живот. Живот, който бяха посадили против волята ѝ... и без знанието ѝ.

Опита се да си представи лицето на Филип, напрегна се, но разумът ѝ отказа да оформи образа му, а чувствата бързаха да го прогонят, щом започнеш да добива конкретни очертания.

Пипа чу шум от пода до постелята си и тихо обърна глава. Лайънъл седна на сламената си постеля и въздъхна. Пипа спря да диша, без да знае защо не искаше той да забележи, че е будна. Просто не искаше и толкоз.

По предпазливостта, с която той се раздвижи, тя разбра, че не иска да я събуди. Той пристъпи безшумно към светлото петно на пода под отворения кръгъл прозорец високо в стената. Беше свалил само палтото си.

Пипа го наблюдаваше безмълвно. Неволно се възхити на изправения гръб, на силния тил, на профила, когато обърна лице към луната, сякаш търсеше топлина от мътната сребърна светлина. Знаеше, че той мислеше за сестра си, за невъзможността да я спаси от мъченията и смъртта.

Искаше да отиде при него, да го прегърне и утеши, както някога той я бе утешил. Но тя беше наранена също като него и беше убедена, че ако не е имал възможност да спаси сестра си от кладата, със сигурност е можел да намери начини и средства да предотврати злоупотребата с нея.

Тя остана да лежи неподвижна, само леко завъртя глава, за да го вижда по-добре, докато стоеше под лунната светлина. Възможно ли беше да му прости? И ако не, имаше ли утеха, която двамата можеха да си дадат?

Без съзнателно решение тя стана безшумно от постелята си и отиде при него. Той не се обърна. Не беше ясно дали не я усети или предпочете да не я забележи. Тя застана зад него, прегърна го през кръста и опря глава в гърба му.

По тялото му пробяга тръпка, но той не се обърна. Имаше чувството, че внезапно е загубил волята си. Тук, в малката, обляна от лунната светлина стаичка, силата на авторитета му нямаше значение. Тук той беше слаб, с обикновените човешки слабости, които не си разрешаваше да признае, за да не попречат на целта, която излизаше далече извън обикновените неща. Ала когато усети тялото на Пипа, разбра, че беше подценявал значението на обикновените неща и това подценяване можеше завинаги да го лиши от простото човешко щастие.

— Мислиш за Маргарет. — Тихият ѝ глас беше като милувка.

— Да.

— И за това, че не си могъл да ѝ помогнеш.

Лайънъл не отговори. Пипа се притисна до него с цялата си сила. Босите ѝ крака замръзнаха, нощният въздух я разтрепери, то топлото му тяло имаше силата да излекува болката и самотата ѝ. Обзе я жадно, неистово желание за близост.

— Стотици, хиляди стояха там и гледаха как тя умираше. Мълчаливи, безразлични, неподвижни. — Когато Лайънъл внезапно заговори, гласът му прозвуча дрезгаво. — И аз стоях като тях и не направих нищо, когато Филип злоупотреби с теб... Но се кълна в гроба на Маргарет, че не останах безразличен, макар че мълчах.

— Може би и в онова безлично множество е имало хора, които не са били безразлични, но никой не е посмял да протестира — промълви тя и се отдръпна леко.

— Аз мълчах не защото се страхувах — обясни задавено той.

— Знам — кимна тя и отпусна ръце. — Мълчал си заради висши интереси.

Лайънъл се обърна бавно.

— Пипа, аз не искам да се оправдавам. Обвинението ти е справедливо.

Тя го погледна втренчено и той издържа на погледа ѝ с ясни и спокойни сиви очи. Обхвана лицето ѝ с две ръце и я целуна колебливо, въпросително.

Пипа остана неподвижна, впила поглед в лицето му, завладяна от допира на топлите устни. Имаше ли нещо лошо в желанието ѝ за близост, за утехата на мъжкото тяло? За тялото на Лайънъл? Той също я желяеше, ръцете му върху лицето ѝ го издаваха.

Той я потегли към леглото. Помилва гърдите ѝ през ризата и тя усети новата им чувствителност. Той отвори ризата и започна да я целува. Тя зарови пръсти в косата му и притисна главата му към гърдите си. Целуна го, обхвана раменете му и се отпусна на тясното легло.

Много по-късно Лайънъл се извъртя настрана, за да я настани удобно на ръката си, и тя заспа като изтощено дете, скрила глава под мишницата му.

Но той не биваше да спи. Остана буден, за да я пази, обзет от толкова силно желание да я закриля, че сънят изобщо не му беше необходим.

Малкълм тръгна на път още с първите лъчи на зората. След минути съненият Джем впрегна конете пред каретата и препусна по пътя за Лондон. В кухнята младият прислужник разрови жаравата в печката и разпали буен огън, за да не го ругаят господарят и господарката, които много скоро щяха да слязат от стаята си над кухнята.

Луиза беше лежала през по-голямата част от нощта будна, докато Нел спеше дълбоко, изтощена от дългия ден, и сега се питаше как да се измъкне безшумно от леглото, без да наруши правилата на приличието — нали Робин спеше на походно легло пред прага.

Когато ѝ омръзна да чака, тя се надигна и дръпна завесите. Нел изръмжа нещо неразбрано и изведнъж седна в леглото.

— Майчице! Господарката ще се развика като дявол! — Тя стъпи на пода и набързо оправи фустите си. — Ще ида да донеса въглища. — И изскочи навън.

Робин последва примера ѝ и скочи. Беше спал напълно облечен. Подръпна жакета си и потърка брадясалите си бузи.

— Слизам в кръчмата — каза той на Луиза, която плахо подаде глава между завесите на леглото. Буйните черни коси бяха нападали по голите ѝ рамене и тази гледка го подгони навън.

Тя изчака, докато вратата се затвори зад него, и стана. Беше спала по долна риза и фуста и босите ѝ крака изтръпнаха при допира до студения под. Корсетът, кринолинът и роклята бяха на раклата в края на леглото, подредени грижливо от Нел. Снощи слугинята ѝ беше помогнала да се съблече и сега също нямаше да се справи без чужда помощ.

Сигурно Пипа също се питаше как ще се облече сама. Най-добре беше да си помогнат взаимно.

Луиза се уви в наметката си и събра дрехите си в избродираната чанта от доня Бернардина. Дон Аштън бе казал, че пералнята се намира извън къщата, до кухнята.

Когато мина през кухнята, съненият гостилничар и жена му бяха седнали до огъня и хапваха пържена сланина. Никой не ѝ обърна внимание, тя също се направи, че не ги забелязва. Излезе в двора и се запъти бързо към пералнята, привлечена от миризмата на сапун и луга.

Изкачи се по тясната стълбичка и вдигна ръка да почука, но изведнъж се сети, че дон Аштън споделяше стаята с Пипа. Все пак почука и звукът отекна в ушите ѝ като рога на архангел Гавраил.

— Кой е? — попита дон Аштън, но Луиза вече не можеше да се върне. Не и с вързопа от дантели, рибешки кости и коприна, не и по стълбите, които скърцаха при всяка стъпка.

— Луиза — отговори несигурно тя.

— Велики боже на небето... — Аштън отвори вратата с трясък и застана пред възпитаницата си по риза и панталон, с ботушите си в ръце. Ризата му беше отворена и погледът на Луиза бе привлечен като с магнит към широката му гръд, покрита с къдрави черни косъмчета. Никога не беше виждала разголен мъж.

Лайънъл я погледна сърдито, но като видя, че тя го зяпаше с отворена уста и разширени от вълнение очи, захвърли ботушите и побърза да закопчее ризата си. Проклетите седефени копченца бяха толкова дребни!

— Какво правиш тук, по дяволите? — Той се опита да овладее ситуацията, като изрази нетърпение и гняв.

Луиза не бързаше с отговора. Възхитеният ѝ поглед се плъзна надолу и Лайънъл се почувства още по-неудобно. Мъжествеността му изпъкваше съвсем ясно под тесния панталон. Представи си как щеше да реагира на ситуацията майката на Луиза, доня Мария — със сигурност щеше да получи истеричен пристъп и да припадне. А доня Бернардина... по дяволите, за нея изобщо не биваше да мисли. Устоя на напора да скрие интимните си части, защото сцената и без това беше достатъчно смешна и неловка.

Вместо това проговори с достойнство и отвисоко:

— Какво искаш, Луиза? Нямах работа тук.

— Аз... помислих си... — Луиза не беше в състояние да откъсне поглед от полуоблечения си настойник. — Искях да помоля Пипа да ми помогне с обличането, а след това и аз щях да ѝ помогна.

След бърз поглед към вързопа в ръцете ѝ тя отново посвети вниманието си на подавяващото доказателство за мъжествеността му.

Защо се бе съблякъл пред Пипа?

— Но може би... — заекна тя, — може би Пипа няма нужда от мен, защото вие ще ѝ помогнете. — Сети се, че снощи някой трябва да е помогнал на Пипа да се съблече, и това не е била Нел.

Лайънъл реши да пренебрегне тази забележка. Всеки опит за отговор щеше да предизвика недоразумение, което щеше да направи ситуацията още по-неловка.

Събудена от чуването на Луиза, Пипа примигна сънено и се надигна. Веднага ѝ стана ясно, че ситуацията изискваше да се намеси. По изключение Лайънъл не можеше да намери думи за отговор. Тя стана и отиде до вратата. Усмихна се на Луиза иззад рамото на Лайънъл и я покани:

— Влез, Луиза. Шнуровете на корсета са непоносими. Мистър Аштън ще слезе в кръчмата и ще се облече там.

— О, не искам да изгоня дон Аштън — възрази Луиза, която беше започнала да се наслаждава на ситуацията. Никога не беше виждала настойника си смутен и си струваше да удължи агонията му. — Не исках да ви попреча.

— Не ни пречиш — отговори спокойно Пипа и чу как Лайънъл шумно пое въздух. — Мистър Аштън и без това щеше да слезе в кръчмата. — Тя го смушка в ребрата и той се потърси като облян с вода пудел.

— Да, да... точно така. — Обу набързо ботушите си, подскачайки трмаво, грабна жакета и наметката си и излезе заднешком през вратата. На минаване докосна Луиза и се втурна още по-бързо към паянтовата стълба.

Луиза посвети вниманието си на Пипа. Приятелката ѝ беше почти гола: само с една смачкана риза, отворена до талията. В дългите голи крака под тънката бяла риза имаше нещо ужасяващо интимно. Веднага ѝ стана ясно, че Пипа и дон Аштън бяха в много по-близки отношения, отколкото показваха.

Този факт възхити Луиза. Настойникът ѝ подкрепяше строгостта на доня Бернардина, говореше ѝ надълго и нашироко, че трябва да пази доброто си име и да живее уединено, за да съхрани моминската си невинност, а самият той имаше връзка с чужда жена. Луиза неволно се запита дали Робин знае за връзката на сестра си с дон Аштън и си обеща да го попита при първия удобен случай.

— Никой не желае да ми обясни какво става, когато една жена загуби девствеността си — заговори без увъртания тя. — Естествено доня Бернардина не може да ми даде отговор, защото не го е преживяла, а мама никога няма да събере сили да заговори за нещо толкова деликатно. Но аз трябва да знам, как мислиш, Пипа?

— Ако питаш мен, за момента трябва да се задоволиш с това, че напълно извади настойника си от равновесие — отвърна Пипа, която с мъка удържаше кискането си.

— Не исках да бъда недискретна — отговори добродетелно Луиза.

— О, спести си преструвките! — засмя се Пипа. — Много добре знаеше какво правиш! — И добави засмяно: — Не ти се сърдя. На твое място и аз щях да се позабавлявам. Ела, дай да затегна корсета ти.

Луиза пое дълбоко дъх, докато Пипа стягаше корсета ѝ. Ала когато посегна към кринолина, Пипа каза:

— Я го остави. Не си струва усилията. Достатъчно фустии имаме. Не ни трябва дрехи, които само ни пречат да се движим свободно. Хайде, затегни корсета ми, но не стягай много.

Окуражена от смеха на Пипа, Луиза се опита да узнае още нещо интересно.

— Да не би да си избягала с дон Аштън... за да напуснеш мъжа си?

Пипа прибра косата си в сребърна мрежичка на тила. Луиза имаше право на обяснение.

— Да, мила, аз избягах. Вярно е също, че напуснах мъжа си, но не заради Лайънъл.

Луиза кимна замислено.

— Питам се защо Робин ти помага. Да напуснеш съпруга си е тежък грях.

— Нямам нужда от набожните ти мъдрости — изсъска раздражено Пипа. Помисли, че един грях може да заличи другия, грабна чантата си и се обърна към вратата. — Побързай, ако обичаш. Лайънъл иска да тръгнем на разсъмване.

Стъписана от забележката и гнева на Пипа и леко смутена от дързостта си, Луиза я последва послушно.

Четиримата похапнаха набързо хляб и пържена шунка и изпиха по едно канче ейл. Всички мълчаха, атмосферата беше напрегната. Под

трепкащата светлина на единствената свещ Луиза наблюдаваше крадешком Пипа и настойника си. Двата седяха далече един от друг и не се поглеждаха, но тя знаеше, каквото знаеше. Хвърли бърз поглед към Робин, който стоеше с гръб към прозореца, и отново се запита дали е наясно, че сестра му има връзка с дон Аштън.

Сигурно да, и сигурно се примиряваше с нея. Луиза реши, че е крайно време да разкрие поне една от тайните, които всичките и спътници познаваха. Докато размишляваше така, изпита странно усещане. Необичайни тръпки в долната част на тялото, внезапно теглене, топлина. Устреми поглед към устните на Робин и изпита желание да ги усети върху своите. Не леките, братски целувки, с които я даряваше досега, а нещо съвсем друго. Искаше да усети и ръцете му върху тялото си.

Бузите ѝ се зачервиха и тя изпита ужасното чувство, че някой от спътниците ѝ ще прочете тайните ѝ мисли. Задави се с парче хляб и се извърна настрана, за да прикрие смущението си с пристъп на кашлица. Робин побърза да ѝ помогне.

— Не бива да гълташ толкова бързо — посъветва я той, докато я тупаше по гърба. — Освен това хлябът е стар и клисав.

Лайънъл ѝ подаде канче с ейл.

— Време е да тръгваме. До довечера трябва да сме минали Нюбъри.

— Това са повече от четиридесет мили — промърмори Робин и хвърли несигурен поглед към Луиза. Знаеше, че сестра му е силна и ще издържи, но не беше наясно с възможностите на Луиза.

— Нямаме друг избор — гласеше краткият отговор. — Аз ще платя на гостилничаря. Робин, погрижи се да сложат възглавници на конете.

Робин излезе навън в утринния здрач. Конете им вече чакаха в двора. Зад седлата бяха закрепени възглавници, напълнени с конски косми. Пипа не обича да се придвижва по този начин, помисли си с усмивка той, но се сети, че друсането можеше да навреди на бебето и че конете трябваше да носят двойна тежест в продължение на четиридесет мили, и се намръщи. Това беше повод за сериозна тревога.

— Ще се наложи да сменим конете — каза той, когато се появи Лайънъл.

— Да, това е най-голямата трудност. За да вземем добри коне, трябва да спрем на централен път, а преследвачите ще ни търсят във всеки хан оттук до морето.

— Тогава ще откраднем коне — намеси се Пипа, която беше изникнала безшумно зад Лайънъл. — Ще намерим пасище с няколко здрави, издръжливи животни и ще ги заменим с нашите. Войниците на Филип не могат да проверят всеки имот.

— Знаех, че си изобретателна, но нямах представа, че имаш криминални наклонности — отбеляза развеселено Лайънъл.

— Вие не я познавате — каза Робин и беше готов да си отхапе езика. Искаше да си направи малка шега, но думите му прозвучаха съвсем различно.

— Сигурно не толкова добре, колкото вие я познавате — съгласи се безизразно Лайънъл. — Ела да те кача на коня, Пипа. — Когато я настани на възглавницата, той попита тихо и загрижено: — Как се чувстваш? Гади ли ти се?

— Не. — Тя буквално видя как косите на Робин настръхнаха, а Луиза я зяпаше любопитно. Затова побърза да отрече и отблъсна ръката на Лайънъл, която се бе задържала на кръста ѝ. Дали за добро или за зло, миналата нощ двамата отново се бяха любили, но тя не беше готова да направи отношенията им публични. — Дали вече ни преследват? — попита страхливо тя, за да смени темата.

— Дано още не са забелязали, че те няма — отговори замислено Лайънъл. — Въпреки това ще бързаме. Надявам се да не се сетят, че сме четирима.

Той възседна едрия кафяв жребец и излезе от двора, следван от Робин и Луиза.

Беше дълбока нощ, но залата за съвещания беше осветена от няколко кръгли свещника, висящи от красиво изрисуваните тавани.

— Кой е Аштън? Велика майко божия, на чия страна е?

Въпросът на Филип прозвуча като крясък на сова. Погледът му обходи наведените глави около масата. На слепоочието му пулсираше синя вена. Чертите на лицето му бяха изопнати от изтощение.

— Знаем, че вчера следобед е минал през Олдгейт с един прислужник и е поел по пътя за Оксфорд. Знаем също, че Робин

Бакьор е минал през същата порта около час преди него като придружител на непознатата карета.

Ренар скочи от мястото си и направи няколко крачки по стаята с ръце зад гърба си. Очевиден беше опитът му да заобиколи кралските въпроси, защото не беше в състояние да даде точни отговори. Вината за катастрофата щеше да се стовари изключително върху раменете на испанския посланик. Досега никой не го беше обвинил пряко, но и това щеше да се случи. Неизбежно.

Филип бутна тежкия си резбован стол с такава сила, че го преобърна.

— Искам да го заловите — изсъска той. — Все ми е едно как. Ще заловите Аштън и — кълна се в бога и всички светии — когато го сложим на масата за мъчения, аз сам ще въртя колелото.

— Моите хора вече са на път към Оксфорд, сир. Като предпазна мярка държим под контрол всички важни пътища, които излизат от Олдгейт. Преднината му е най-много два часа. Няма да ни избяга.

Филип прекоси помещението и застана пред Ренар, който се беше облегал на един шкаф с книги. Приблужи лице до неговото и заяви злобно:

— Ако ви е мил животът, Ренар, ще се погрижите Аштън да не ни избяга.

По бузите на посланика пръсна слюнка, но той не посмя да я изтрие. В стаята надвисна напрегнато мълчание, прекъснато от Руй Гомес:

— Където е Аштън, там ще намерим и жената.

Ренар се отдалечи внимателно от близостта на Филип.

— Наредих на хората си да наблюдават пристанищата — съобщи той. — Уверен съм, че няма да напуснат страната по море. Нито жената, нито Аштън и брат й.

— С тях е и питомката на Аштън. Момичето е изчезнало. Близо до ума е да се предположи, че е тръгнало с тях.

— Четири лица се откриват по-лесно, отколкото едно или две — каза доволно Гомес. — Пътуват с карета, през нощта жените трябва да отседнат в някой крайпътен хан. Уверен съм, че ще ги заловим още на разсъмване или скоро след това.

Филип го изгледа злобно й излезе, без да каже дума повече. Най-сетне Ренар можеше да изтрие пръските от бузата си.

— Какво сме пропуснали, Гомес? Как сме могли да го пропуснем? Нямахме никакви основания да го подозираме, никакви. — Тонът му беше почти умолителен и той разпери ръце в жест на объркване и отчаяние. — Моите агенти не откриха нищо. Аштън е приятел на семейство Мендоса и има безупречни препоръки. Обича Испания и е вярващ католик. Най-голямото му желание е страната му да се върне към старата религия.

— Така казваше той — подчерта сърдито Гомес. — Не знам как е успял да ни заблуди, Ренар, но фактът си е факт. Знаеш, че кралят няма да забрави бързо този ужасен провал.

— Напълно изключено ли е да сме се заблудили и Аштън да е тръгнал да преследва жената, за да ни я върне?

Гомес го удостои със съжалителен поглед. След последните разкрития арогантният, безскрупулен дипломат беше неузнаваем.

— Знаете, че не е така, Ренар. Ние не знаем кой и какъв е Аштън, но сме сигурни, че не е приятел на Филип и на Испания.

Ренар кимна потиснато. Цял живот беше работил за Свещената римска империя и за католическата религия, беше жертвал семейството си, спокойствието си, а сега беше допуснал грешка и това означаваше край на кариерата му. Тази единствена грешна стъпка сложи черта на многобройните му успехи и лепна на лицето му петното на провала.

Хълбоците на конете бяха потъмнели от пот и те пъхтяха мъчително, но Лайънъл неумолимо продължаваше напред. Пипа беше прекарала без усилие първите четири часа, но бързата езда върху твърдата възглавница беше много по-уморителна, отколкото на седлото, защото не беше в състояние да се нагоди към препускането на коня.

Въпреки това не се оплакваше. Гърбът на Лайънъл ѝ беше опора и тя се държеше здраво за него. През цялото време се опитваше да се съсредоточи върху единственото хубаво нещо: тази сутрин не ѝ се гадеше.

Лайънъл пазеше мрачно мълчание. Усещаше лицето ѝ в гърба си и знаеше колко е изтощена, но не можеше да си позволи да спре. Пипа беше длъжна да издържи, докато намереха начин да сменят конете.

Робин препускаше редом с Лайънъл и изоставаше само когато пътят ставаше твърде тесен. Луиза се държеше здраво за гърба му, бледа и уплашена. Забавното приключение беше придобило смъртоносна сериозност, но тя се страхуваше много повече от това, че ръцете ѝ щяха да се уморят, че можеше да изпусне Робин и да падне от коня.

Духаше студен вятър, небето беше забулено с облаци, тревата по синорите беше пожълтяла и изсъхнала. Над дърветата кръжаха гарвани, от храсталаците изскачаха фазани, стреснати от преминаващите коне. Движеха се по междуселските пътища и срещаха съвсем малко хора.

Към обед Пипа се опита да надвика вятъра:

— Лайънъл, имам нужда от малка почивка.

— Какво? Не те чувам! — Той не намали темпото, гласът му прозвуча нетърпеливо.

Тя се надигна и изкрещя в ухото му.

— Искам да спреш. Трябва да сляза за малко.

— Знам, че си уморена — извика в отговор той. — Всички сме уморени. Но не бива да правим почивка. След около час ще сменим конете.

— За бога, не мога да чакам толкова дълго — изплака отчаяно тя. — Не съм уморена, но мехурът ми ще се пукне. Това е от бременността и от проклетото друсане.

Лайънъл разбра, че трябва да спре. Изруга тихо и отведе коня в малката горичка край пътя. Скочи от седлото и бързо свали Пипа на земята. Когато стъпалата ѝ докоснаха твърдата пръст, коленете ѝ за миг поддадоха.

— Мислех си, че съм по-силна — изръмжа сърдито тя и се залови здраво за ръката му.

— Побързай, моля те. През това време с Робин ще напоим конете на потока.

Луиза, която също се олюля при слизането от коня, последва Пипа в храсталака. Скри се зад един храст и извика оттам:

— Ако имахме собствени коне, всичко щеше да е наред.

— Ще си намерим — отговори убедено Пипа и излезе от храстите. — Нямам намерение да стигна до морето в това неудобно положение.

Думите бяха изречени с толкова увереност, че Луиза изобщо не се усъмни в щастливия изход от приключението им. Щом Пипа беше убедена, че нещата ще се наредят, тя също щеше да вярва.

Лайънъл крачеше напред-назад по брега, докато Робин държеше юздите на конете. Когато двете жени се върнаха, той попита нетърпеливо:

— Готови ли сте най-сетне?

— Да — отговори Пипа, леко смутена от острия въпрос. Скръсти ръце зад гърба си и изпъна рамене. — Кога ще сменим конете?

Лайънъл уморено притисна върховете на пръстите към слепоочията си. Въпросът беше напълно основателен, но незнайно защо изпита чувството, че Пипа се съмняваше в способността му да ръководи.

— Откъде да знам! — изфуча ядно той.

— Няма да издържат още много с двоен товар — каза тя, ядосана от нетърпението му.

Лайънъл пое дълбоко въздух, за да се успокои.

— Ще продължим до следващото село. Доколкото знам, там няма гостилница, но все ще намерим къща или двор, където да се подкрепим. След това ще препуснем направо през полето, за да си потърсим свежи коне. Надявам се да намерим и да стигнем с тях поне до Уайтчърч. Ако си починат добре през нощта и с малко повече късмет утре ще ни отнесат чак до Саутхемптън, където ни чака Малкълм. Хайде, качвай се на коня. — Без повече обяснения той я вдигна на възглавницата и Пипа реши да не го ядосва повече с приказките си.

Още щом излязоха отново на пътя, Лайънъл съжали за резкостта си. Страхът му растеше с всяка минута и му беше много трудно да запази обичайното си спокойствие. Опитваше се да се успокои с твърдението, че още не са открили изчезването им, но беше твърде възможно преследвачите да са по петите им.

Обзет от мрачно предчувствие, той си каза, че нямаше да допусне да паднат в ръцете на Филип и палачите му дори ако трябва собственоръчно да убие и себе си, и всичките си спътници.

След пет мили влязоха в малкото селце Бийдън Хил. Край изгнилата пътна табела в края на селцето се издигаше скромна гостилница.

Лайънъл слезе от коня, даде знак на Робин да остане на седлото и като се наведе, за да мине през ниската врата, влезе в мрачната кръчма.

— Има ли някой? — извика той и огледа подозрително ниското помещение с отъпкан глинен под.

— Кой пита? — От ъгъла зад камината се надигна възрастен мъж. — В последно време само се мъкнат разни... Питам се какво ли става. — Той свали прастарата си вълнена шапка и огледа със съмнение влезлия.

— Нямате ли свещи? — попита нетърпеливо Лайънъл. — Защо стоите в този мрак?

— Откъде пари за свещи — изръмжа мъжът, без да се помръдне от мястото си. — Кой сте вие и какво искате?

— Няма значение кой съм. Искам ядене и ейл за четирима пътници. Бъдете спокоен, няма да останете излъган. — Той раздрънка монетите в джоба си.

— Четирима? — Старият се почеса зад ухото и воднистите му очи светнаха алчно в мрака.

— Точно така. — Лайънъл бе обзет от внезапно подозрение. — Какво казахте преди малко... че само се мъкнат разни...

Мъжът вдигна рамене и отмести поглед.

— Нищо — изръмжа той, наведе се и плю в стърготините под краката си. — Не говорех за чужди хора, а за местните, които се отбиват тук да опитат октомврийския ни ейл... а понякога им приготвям и пунш. — Той погледна втренчено непознатия. — Та какво казахте, че искате?

Подозренията на Лайънъл се засилваха с всяка дума.

— Ейл, хляб, сирене, каквото имате за ядене. Ще ми донесете ли, каквото искам, или трябва да отида другаде? — В джоба му отново

звъннаха монети.

Погледът на стареца се плъзна към отсрещния ъгъл на помещението и Лайънъл с мъка потисна желанието си също да погледне в тази посока. В случай, че един от агентите на Ренар дебнеше като паяк, за да улови муха, той не искаше да се издаде. Незабележимо протегна ръка към ботуша си и скритата в него кама. Ако някой се надигнеше от ъгъла, острието щеше да се заби в целта с мълниеносна бързина.

— Хайде, Бетси, размърдай се — извика старецът с учудващо висок глас за приведената фигура и тремавите си движения.

Едва сега Лайънъл се обърна с привидна небрежност към ъгъла и видя нещо, което приличаше на вързоп дрипи. Вързопът изохка и придоби очертанията на жена на неопределена възраст.

— Донеси нещо за ядене, старо! Какво имаме?

— Студено шкембе и парче свинска глава.

— Хляб — поиска рязко Лайънъл. — Хляб и сирене. Само не ми казвайте, че нямате хляб и сирене, жено.

— Мисля, че имаме. — Тя се затътри към тъмната задна част на помещението, а старецът отново се сви в ъгъла зад камината.

Лайънъл остана в средата на помещението, като се вслушваше напрегнато във всеки необикновен шум.

Старицата донесе голямо парче сирене с дебела кора и самун бял хляб. Лайънъл се намръщи неодобрително, но си каза, че в тази жалка колиба надали можеше да се намери нещо по-добро. Щеше да изстърже плесента от сиренето и да хапнат, колкото могат.

Търсецията му поглед намери пушения бут, който висеше от една греда на тавана.

— Ще си отрежа и парче шунка. — Извади ножа си от колана и отрязва почти една трета от бута. Старата изохка жално, но не възрази.

— Донеси ми ейл — заповяда Лайънъл. — Цяла стомна. Освен това трябва да напълня манерките с вода. Къде е кладенецът?

— Ейл има навън в бъчвата.

— Ще напълня една манерка.

— Кладенецът е в селото. Трябва да вземете вода оттам.

Лайънъл хвърли на масата шепя монети.

— Смятам, че това е повече от достатъчно за щедростта ви, драги.

Той уви продуктите в наметката си и излезе бързо навън, като едва не си удари главата в рамката на вратата.

— Къде, по дяволите, е Пипа? — попита сърдито той, като видя, че възглавницата беше празна.

— Отиде да потърси клозета — отговори Луиза.

— Ох... пак ли?

Този път му отговори Робин, който се взираше с мрачен поглед право пред себе си.

— Тя каза, че при дадените обстоятелства и в нейното състояние не бива да пропуска нито една възможност.

— Ей сега ще се върне — опита се да го успокои Луиза, като видя, че иначе невъзмутимият ѝ настойник беше готов да загуби самообладание.

В този миг Пипа стоеше зад ъгъла на къщата и се взираше във вратата в дъното на малкия, обрасъл с бурени двор, където според нея беше клозетът. Точно когато щеше да пробяга през двора, там влезе някакъв мъж. Инстинктът ѝ подсказа да се скрие и тя бързо отстъпи в сянката на стената.

Едва тогава видя, че в двора имаше още трима мъже, които ядяха ябълки. Приличаха на войници, защото носеха кафяви кожени чанти, а на коланите им висяха мечове и ками. Под навеса стояха четири неоседлани коня, пред муцуните им висяха торби с овес. Мъжът излезе от клозета, като завързваше панталона си. От задния вход на къщата излезе старец и закуцука към четиримата.

Пипа нямаше представа какви бяха тези хора, но подуши опасността като гниеца мърша. Обърна се и хукна обратно към спътниците си.

Лайънъл тъкмо беше прибрал храната в чантата на седлото си и запушваше пълната бутилка с ейл.

— Пипа! Къде беше, по дяволите?

— Мъже — отговори задъхано тя. — Четирима. Въръжени. Един старец излезе да говори с тях.

Лайънъл не загуби нито миг. Хвана я и я хвърли върху възглавницата зад седлото. Метна се на коня и прибра бутилката в чантата на седлото. Робин вече галопираше по тесния път и Лайънъл препусна след него, като подкарваше коня с камшика.

Изтощените коне намериха сили да препуснат в галоп. Лайънъл и Робин не пестяха ударите и виковете и скоро след ездачите се вдигнаха облаци прах. Зад тях прозвуча гневен вик, последван от глухия тътен на пистолетен изстрел. Лайънъл, който не вярваше много в тези нови оръжия, не спря нито за миг. Знаеше, че с пистолетите се борави трудно, освен това не улучват на големи разстояния. Все пак изстрелът им показа, че агентите на Филип бяха по петите им: испанците разчитаха много на огнестрелните оръжия и въоръжаваха всички свои наемници с пушки и пистолети.

— Конете им — изкрещя в ухото му Пипа. — Вързани са в навеса зад къщата и не са оседлани.

Лайънъл кимна в знак, че е разбрал. Знаеше, че няма да се измъкнат от преследвачите с тези уморени коне, носещи двоен товар, а ако се стигнеше до битка, щяха да са двама срещу четирима и шансовете им бяха нищожни. Все пак имаха няколко минути преднина. Той спря рязко коня си и скочи от седлото.

Робин последва примера му.

— Какво ще правим сега?

— Ще ги разседлаем и ще ги пуснем на свобода — отговори Лайънъл и откопча ремъка на седлото. — Ако имаме късмет, онези ще тръгнат по следите и ще ги следват поне две-три мили.

Пипа взе чантите от седлото, Луиза направи като нея.

— Да вървим в полето!

Пипа тръгна след Лайънъл и с помощта на двете чанти успя да си пробие път през трънливия жив плет до ливадата зад него. Чантите запазиха лицето ѝ, но ръцете ѝ бяха целите издраскани.

Луиза вървеше след нея, не смеейки да диша, бледа и трепереща, но пълна с решителност. На бузата ѝ имаше кървава резка.

Робин, натоварен със седлата, хамутите и избродираната чанта, също мина през живия плет. През това време Лайънъл шибна конете с камшика си и те препуснаха, цвилейки страховито. Той се натовари със своето седло и кожената чанта на Пипа и последва спътниците си през живия плет. Огледа се нетърпеливо и бързо намери прикритие.

— Скачайте в рова! — И им показа дълбоката падина, която минаваше покрай живия плет по цялата дължина на ливадата. — И се скрийте добре.

Робин хвърли първо товара си и пропълзя по наклона. Протегна ръце да помогне на Луиза и я свали внимателно на дъното. Пипа хвърли чантите и се плъзна в рова без чужда помощ.

Лайънъл извади камата си и нарязва високи треви и бурени. Нахвърля ги в рова, без да каже дума, но спътниците му нямаха нужда от обяснения. Клекнали на дъното на рова, те се покриха с прясната трева, докато изчезнаха напълно. Почвата беше влажна, но в рова не течеше вода.

Лайънъл се присъедини към тях, прегърна Пипа и я притисна до себе си, за да се сместят в тясната бразда. Покри я хубаво с трева и застина неподвижен, без да изпуска от десницата си тънката испанска кама.

Предстоеше им дълго чакане. Пипа чуваше ударите на сърцето си... или това беше сърцето на Лайънъл? Във всеки случай ударите бяха толкова шумни, че със сигурност щяха да привлекат вниманието на преследвачите към рова.

Не знаеха колко време беше минало, когато чуха тропот на копита. Бърз галоп. Плющене на камшици. Лайънъл сложи ръка върху устата на Пипа и тя вкуси солена пот от дланта му.

Оттатък живия плет тропотът изведнъж престана.

— Тук са спрели за малко — извика мъжки глас. — Вижте следите! Конете са спирани тук.

— Да, но са продължили. Виждам следите — извика друг глас.

— Продължили са в галоп, сякаш ги гони дяволът.

— Точно така, гони ги самият дявол. — Последва мрачен смях.

— Каква преднина имат?

— Съвсем малка. Скоро ще ги настигнем. Няма да ни избягат.

— Първо да огледаме тази ливада.

По изсъхналата кал на пътя се понесоха стъпки. Някой удари с камшик по живия плет.

— Тук няма нищо. — Гласът прозвуча точно над главите им. Един от мъжете се промуши през плета и излезе на ливадата. Пипа отвори очи под зелената тревна покривка и видя чифт ботуши на ръба на рова. Сърцето ѝ, което биеше шумно в гърлото, изведнъж спря.

Луиза смело преглътна ужасения си вик. Робин, който я държеше здраво, притисна главата ѝ към гърдите си. Тя затвори очи и произнесе пламенна молитва, достойна за милата ѝ Бернардина.

— Стига си зяпал, Джордж! Времето минава и сигурно вече имат няколко мили преднина. — В първия глас прозвуча нетърпение.

— Добре де, добре. Исках само да се уверя, че не са някъде тук.

— Точно в къпините ли реши да ги търсиш? — отзова се презрително един от придружителите му. — Да не сме дошли тук да берем къпини?

След минута конете отново препуснаха и тропотът на копитата заглъхна в далечината.

Лайънъл пусна Пипа и се изправи, целият в трева. Пипа застана до него.

— Нямахте да извикам — промълви тя, намеквайки за ръката му върху устата си. Протегна ръка и измъкна от косата му стрък равнец.

— Това беше чисто рефлексно движение — обясни той, но не се извини, а се обърна към Робин. — Щом настигнат конете ни, ще се върнат тук и ще претърсят навсякъде.

— Значи трябва веднага да намерим свежи коне. — Пипа обходи с поглед ливадата, сякаш някъде наблизко трябваше да пасат коне. Чувстваше се учудващо спокойна. Главата ѝ беше ясна, сърцето биеше равномерно.

— Имаме десетина минути. Не можем да останем тук. — Лайънъл се наведе да вземе седлото, юздите и чантата на Пипа. — Бързо да се скрием зад дърветата.

Той огледа внимателно възпитаницата си. Луиза беше бледа и трепереше, но погледът ѝ беше ясен и не показваше нито страх, нито отчаяние. Това го успокои, но не го изненада. Луиза беше от семейство Мендоса и кастилската ѝ кръв беше гаранция за смелост.

Той взе решението си бързо и веднага го облече в думи.

— Вече няма да рискуваме, като влизаме в кръчми и ханове. Случилото се преди малко е доказателство, че преследвачите ни дебнат във всяко село до Саутхемптън. Ще нощуваме на открито.

— Вероятно охраняват и пристанищата. — Пипа изказа опасението, което досега беше потискала.

— Несъмнено — кимна Лайънъл и прекоси ливадата. Тонът му издаваше безгрижие и Пипа се окуражи, но в същото време се ядоса, че не бе обърнал подобаващото внимание на оправданите ѝ страхове. Беше прекрасно, че съумяваше да запази самообладание в тази кризисна ситуация, но не беше редно да се държи така, сякаш нямаше

от какво да се страхуват, Филип сигурно беше пуснал по следите им орди въоръжени мъже и не биваше да се отдават на преувеличен оптимизъм.

Тя метна чантите на рамото си и забърза след него, опитвайки се да го настигне. Луиза вървеше след нея, Робин вървеше последен и често-често се обръщаше към пътя, за да провери дали преследвачите не се връщат.

Малката брезова горичка, в която трябваше да се скрият, не беше особено гъста, но в случай на нужда можеха да се защитават от нападателите. В краен случай Лайънъл и Робин щяха да се сражават с четиримата войници, макар че шансовете им не бяха особено високи. Сега можеха да си починат и да обсъдят положението, без да се опасяват от засада.

Луиза се отпусна на възглавницата от мъх между корените на най-голямата бреза. Лайънъл я наблюдаваше замислено. Ако хората на Ренар знаеха, че е избягала с него, тя никога нямаше да се върне към предишния си живот на благородна испанска дама. Сега беше изложена на същите опасности като спътниците си.

След това Лайънъл хвърли поглед към Робин, който неотстъпно се вираше към пътя с ръка върху дръжката на меча. Поведението на младия мъж му показва, че не беше нужно да се тревожи за бъдещето на Луиза, разбира се, ако успееш да се доберат до Франция.

— Можем да излезем срещу тях и да се бием — предложи Робин.

— Да, но аз предпочитам бягството. Ако се бием, ще загубим време, а и няма как да скрием мъртвите. За всеки случай обаче ще измислим защитна стратегия. — Двамата се отдалечиха от жените и продължиха разговора си съвсем тихо.

Пипа побутна Луиза и посочи към отсрещната страна на горичката. Когато тайнствено вдигна пръст към устните си, Луиза се надигна любопитно и я последва между дърветата.

— Какво има? — попита тихичко тя.

— Виждаш ли пушека? — Пипа посочи облачетата дим, които се издигаха към сивото небе. — Вероятно е ферма и може би там има коне. Хайде да се качим на онова възвишение, за да видим по-добре. — Тя прибра полите си и забърза по стръмния склон. — Слава на бога! — възкликна тя, щом стигна билото. — Погледни какво има там!

Луиза видя голяма, незаградена ливада, където мирно пасяха шест коня. Пипа ѝ показа двете въжета, които предвидливо беше взела със себе си.

— Едно за теб и едно за мен.

Луиза я погледна несигурно, но взе въжето.

— Бързо, да си изберем коне — размахвайки въжето, Пипа хукна надолу по склона. След кратко колебание Луиза я последва.

— Аз ще взема петнистия — пошепна Пипа, — а ти опитай с кафявия. Според мен е точно като за теб. — Обърна се към Луиза и видя колебанието ѝ. — Никога ли не си хващала кон?

Луиза поклати глава.

— Виж сега... за да не ги изплашим, аз ще хвана първо кафявата кобила за теб. Ще ти дам въжето и после ще хвана петнистата. — Пипа продължи напред и заговори ласкаво на животните, за да ги примами.

Конете вдигнаха глави, но после продължиха да пасат. Пипа се наведе и събра няколко ябълки, нападали от дървото. Мърморейки тихо, тя се приближи до кафявата кобилка. Тя не реагира нервно, само проследи движенията ѝ. Пипа сложи ръка на шията ѝ и ѝ предложи ябълка. В момента, в който животното наведе глава, за да захапне ябълката, въжето беше вече на шията му.

— Дръж я здраво, Луиза. Говори ѝ нежно, за да не изплаши другите.

— Явно не го правиш за пръв път — проговори възхитено Луиза. Взе въжето от ръката на Пипа и помилва шията на кафявата кобилка, която стоеше съвсем спокойно, наострила уши.

Петнистата кобила се оказа доста страхлива. Когато Пипа се приближи, тя се дръпна настрана и изцвили. Пипа не показваше нервност или бързане, макар че устата ѝ беше пресъхнала от вълнение и ѝ се искаше да свърши колкото се може по-бързо. Заговори успокоително на животното и му предложи ябълка. Кобилата я взе от дланта ѝ, но когато тя посегна към гривата ѝ, вдигна глава и се отдръпна.

— Не ставай глупава — прошепна съзаклятнически Пипа. — Виждам, че ти се играе. — Тя се обърна с гръб към кобилата и размаха ябълката в ръката си. Както се надяваше, това събуди интереса на животното, то се приближи и я побутна с муцуна по рамото.

— А, ето че искаш — засмя се Пипа, обърна се и ѝ подаде ябълката. Кобилата ѝ позволи да я помилва и спокойно прие да нахлузи въжето на главата ѝ. Явно нямаше нищо против да ѝ сложат юзди, но само когато на нея ѝ харесваше.

Пипа я отведе до едно паднало дърво и се качи на голия ѝ гръб.

— Можеш ли да възседнеш твоя кон, Луиза?

— Да, естествено — отговори младото момиче, твърдо решено да не допусне повече провали. Успя да се качи на гърба на кафявата кобилка и решително посегна към въжето. Няколко пъти беше опитвала да язди без седло, тайно от семейството си, под надзора на един млад коняр, който не можа да устои на молбите и нежните погледи на господарската дъщеря. Като видя, че Пипа седеше сигурно на гърба на петнистата кобила и вече препускаше към горичката, Луиза се зарадва на тайните си опити.

— Велики боже! — извика Лайънъл, когато забеляза, че двамата с Робин бяха сами под дърветата. — Знам, че трябва да проявя разбиране към тези чести изчезвания, но защо сестра ви не ми казва, когато трябва да отиде в храстите? — Той говореше съвсем тихо, тъй като не беше уверен, че не ги подслушват. — Ще ми се да ида да ги потърся, но не е редно да ги изненадам точно когато... — Той кимна многозначително.

— Почакайте. Какво е това? — Робин сложи ръка на рамото му. — Коне...

Двамата се обърнаха в посоката, от която се чу конски тропот. Какво беше смайването им, когато се появиха Пипа и Луиза, възседнали два прекрасни коня.

— Вече си имаме коне — обяви тържествено Пипа и се смъква на земята. — Забелязах двойка кафяви жребци, които са подходящи за вас. Ще ги намерите зад онова възвишение. — Без да чака отговор, тя свали въжето от главата на своята кобила и го подаде на Лайънъл. — Вървете да си изберете коне, през това време ние с Луиза ще сложим юздите на нашите — подкани тя мъжете и се зае да оседлава своя кон.

Лайънъл удари с въжето по дланта си и проследи с невярващ поглед как Пипа сръчно и бързо работеше с юздите и седлото. Хвърли поглед към Робин и забеляза развеселените искри в сините му очи.

— От този момент нататък вие поемате водачеството на групата, мадам. — Лайънъл се поклонил дълбоко, без да крие възхищението си.

Пипа го погледна през рамо. В дълбините на очите ѝ грееше светлина, каквато често беше виждал в началото на връзката им. Радостта, че я виждаше отново, не само повдигна духа му, но и му вдъхна нова надежда. Може би Пипа щеше да си възвърне силния дух, оптимизма, енергията, с която вървеше през света.

Тя се зае отново с работата си, но Лайънъл беше видял дяволитата усмивка на устните ѝ. Той погледна Робин и въпросително вдигна вежди. Младежът се ухили, взе второто въже от Луиза и забърза между дърветата? Лайънъл го последва.

Много скоро двамата се върнаха, възседнали едри кафяви жребци. Пипа и Луиза ги чакаха до оседланите си коне. Даже бяха окачили чантите на седлата.

— Наблюдавах пътя — съобщи Пипа. — Никой не е минал.

Лайънъл кимна и скочи от гърба на жребеца. Като видя как Луиза проверяваше дължината на стремената, той разбра, че това разглезено испанско момиче владее до съвършенство общуването с коне, и си обеща никога вече да не я подценява.

— Ще яздим направо през полето, но не в посоката, откъдето идва пушекът — каза той, вдигна Пипа на седлото и отново се метна на гърба на своя жребец. Робин помогна на Луиза да възседне коня си.

— Имаме още около четири часа, докато се мръкне — каза Лайънъл с поглед към забуленото в облаци небе. — Щом се стъмни напълно, ще спрем за нощувка. — Ще се справиш ли? — обърна се той към Пипа и хвана юздата на коня ѝ.

— Естествено. — Тя дръпна юздата от ръцете му. — Не се безпокой, Лайънъл, няма да припадна. Нищо ми няма, само съм бременна.

— Тогава ще те попитам другояче: в състояние ли си да яздиш четири часа, без да искаш почивка и да се криеш в храстите?

Пипа въздъхна театрално.

— Да се надяваме — отвърна тя. — Знам, че е дяволски неудобно, но какво да правя?

Лайънъл се засмя и препусна напред между дърветата.

„Само съм бременна.“ Докато препускаха през пустите поля, тези думи пронизваха съзнанието на Пипа като рефрен на песен и прогониха всички други мисли. Тя си ги повтаряше в ритъма на конските копита. „Само съм бременна.“

Бременна, която бяга, за да спаси живота си и живота на детето, което очакваше. Дете, създадено без знанието и участието на майката. Плод на коварен заговор.

Въпреки всичко то беше нейното дете.

Бегълците спряха за нощувка в гъста гора край широк, пълноводен поток. През целия дълъг следобед не бяха срещнали никого, а избраното от Лайънъл място за нощувка беше достатъчно далече от междуселските пътища. На следващия ден трябваше да пристигнат в Саутхемптън.

Пипа слезе от седлото и със стон разтърка скованите си бедра.

— Искан ми се да спя цяла седмица, но първо трябва да изям един кон.

— За съжаление не мога да удовлетвориш нито първото, нито второто ти желание — отговори с усмивка Лайънъл. — Ако обаче се задоволиш с една хубава пьстърва и с легло в папратите, виждам малка надежда.

Той извади от чантата на седлото си бутилката с ейл и ѝ я подаде заедно с остатъците от хляба и сиренето.

— Започвай да ядеш, докато ние с Робин намерим най-доброто място за спане.

— Не, ще ви помогнем — възрази Пипа, отпи голяма глътка и подаде бутилката на Луиза. — Кажете какво трябва да направим, генерале. Ние сме послушни пеши войници. — Безгрижният тон беше нарочно избран, за да прикрие мъчителната ѝ умора.

Лайънъл, който не допусна тонът ѝ да го заблуди, отговори по същия начин:

— Ако искаш риба за вечеря, повече няма да си отваряш устата.

В продължение на един прекрасен миг напрежението помежду им изчезна напълно. Пипа се усмихна, той отговори на усмивката ѝ и това възстанови някогашната топлина и интимност.

После Пипа примигна, защото имаше странното чувство, че е погледнала в ярка светлина. Обърна се и зарови в чантата на седлото, за да намери нещо... незнайно какво... което да приглуши светлината.

Лайънъл я погледна колебливо, обърна се и помоли:

— Робин, ще бъдете ли така добър да се занимаете с лагера ни? През това време аз ще се погрижа за вечерята. — И се запъти с бавни крачки към водата.

Робин и Луиза се скриха в гъсталака, за да съберат дърва за огън, а Пипа се зае с конете. Разседла ги, напои ги и ги върза там, където тревата растеше особено буйно. Ослуша се да чуе къде бяха Луиза и Робин, но не чу никакъв шум. Под дърветата беше вече тъмно, но през пелената от облаци се виждаше вечерницата. Тя се промъкна безшумно до брега и видя, че Лайънъл лежи по корем до самата вода.

Пипа знаеше, че не бива да пречи на рибар, особено на браконьер, и се приближи съвсем бавно по мократа от вечерната роса трева, докато застана зад него.

— Не мърдай. — Шепотът дойде толкова тихо, че тя едва го чу. Ръката му се стрелна във водата и се появи отново с едра петниста пъстърва, която се мяташе отчаяно.

— Хванах ли те най-после! — извика с тържествуващ смях Лайънъл. — Дай ми камъка.

Пипа видя на земята три безжизнени риби и голям плосък камък. Подаде му го и той уби пъстървата с един-единствен целенасочен удар. След това се зае да чисти вътрешностите с ножа си.

— Виждам, че си опитен риболовец — засмя се Пипа. — Кога научи това, в Чизуик ли? В детските си години?

— Не, овладях тези умения от чиста необходимост — отговори той. — Като момче излизах на риболов само с въдица. — Той се наведе и изми ръцете си в бистрата вода. Изправи се и ги изтри в панталона си.

Двамата стояха мълчаливо един срещу друг в падащия здрач. Вечерницата се отразяваше във водата, повърхността ѝ се къдреше от лекия полъх на вятъра. Лайънъл се приближи до Пипа и обхвана лицето ѝ. Ръцете му бяха толкова студени, че тя потрепери. Той я целуна, отначало леко, после със засилващ се натиск. Тя не се помръдна. Нито се съпротивляваше, нито го окуражаваше.

Лайънъл я погледна право в очите, без да изпуска лицето ѝ от ръцете си.

— Моя грешка — изрече сухо той. — Помислих си... след последната нощ...

— Снощи и двамата имахме потребности — прекъсна го остро Пипа. — Бяхме самотни. Нищо повече.

Лайънъл потръпна, сякаш го беше ударила, и отпусна ръце.

— Както казах, грешката е моя.

Пипа погледна към смачканата трева в краката си. Ухаеше на мащерка, мента и лайка. Искеше да му каже, че не е имала намерение да го засегне. Че го обича, но не знае как да продължи да го обича след жестоката му измама. Когато заговори, разбра, че не е в състояние да му каже всичко това, и думите ѝ прозвучаха объркано.

— Искан ми се да го забравя — прошепна с мъка тя. — Трябва да забравя, Лайънъл. Трябва да простя.

— Не очаквам това от теб — отговори сухо той.

— Знам, но ако не го направя, няма да мога да живея. Ще умра от горчицина и омраза. А това е недопустимо, дори само заради детето. — Тя вдигна глава и го погледна в очите.

— Детето е от Филип — възрази тихо той.

— Детето няма баща — отговори Пипа с категоричност, която учуди и самата нея. — Детето има само майка си и семейството ѝ. То няма да носи позорно петно. Ние ще се грижим за него с любов и никога няма да му кажем кой е баща му.

Без да съзнава какво прави, тя се наведе и започна да бере мащерка, защото ѝ беше хрумнало, че е чудесна подправка за рибата. Всъщност това беше претекст, за да не вижда изпълнения му с болка поглед.

— Искан да отида при сестра си. При Пен и съпруга ѝ — каза тихо тя. — Оуен д'Арси знае как да опази и мен, и детето от хрътките на Филип.

— Оуен д'Арси — повтори замислено Лайънъл. — Да, сигурен съм, че знае. Но те знаят, че ти е зет. Нали разбираш, Филип и агентите му ще се сетят веднага, че си решила да отидеш при него!

— Ти познаваш зет ми? — попита учудено Пипа.

— Работим за една и съща кауза.

— А, да. — Тя кимна, ядосана, че не се беше сетила сама.

— Ако попиташ, зет си, той ще ти каже, че в момента е най-добре да приемеш онова, което ти предлагам аз.

— Но аз имам нужда от Пен — прошепна през сълзи Пипа. — Щом мама не може да дойде, искам да бъда близо до Пен.

Лайънъл разбра, че тя се чувства безкрайно самотна, и сърцето го заболя, че не може да ѝ даде онова, от което се нуждае. С нищо не можеше да замени близостта на майката и сестрата, дори Робин не можеше да ги замени. Съзнанието, че той никога нямаше да бъде всичко за нея, го изпълни с дълбока болка. Даже да преодолееха зеещата помежду им пропаст, той не беше в състояние да удовлетвори потребността ѝ от близостта и подкрепата на семейството ѝ.

— По-късно — изрече задавено той. Не можеше да ѝ предложи друга утеха. Тя само кимна и го остави сам на брега. Отдалечи се със сведена глава, стиснала в ръка букетчето мащерка.

Лайънъл събра уловените и изчистени риби. Беше излъгал Дьо Ноа, като му каза, че не знае кои са другите двама притежатели на златен скарабеи. Оуен д'Арси беше вторият. Тяхната мисия беше проста и почиваше върху собствената им инициатива. Те работеха срещу испанските интереси и срещу инквизицията. Не се обвързваха със страна или суверен, отиваха там, където можеха да постигнат целите си. Франция ценеше високо анонимната помощ на тримата носители на скарабея, тъй като съперничеството ѝ с Испания все повече се изостряше.

Лайънъл бе принуден от обстоятелствата да се разкрие пред френския посланик и вече беше безполезен за своите съратници и общото им дело. Неволно се запита как щеше да реагира Оуен д'Арси. Дали и той би постъпил по същия начин, за да спаси живота на съпругата си? Много скоро щеше да узнае отговора.

След вечеря Лайънъл остана на пост, а Пипа заспа толкова дълбоко на постелята си от меки папратови листа, сякаш беше в собственото си легло.

За разлика от нея Луиза не можеше да затвори очи, обзета от властното чувство, че е дошло времето да предприеме решаваща крачка. В тишината на гората, където само ромоленето на реката и тихите стъпки на горските животни нарушаваха покоя на нощта, тя осъзнаваше все по-ясно зова на тялото си, странната възбуда на сетивата си. Откакто се бе впуснала в това опасно приключение, с нея ставаха промени.

Когато Робин стана, за да хвърли още дърва в огъня, тя се подпря на лакът и го повика:

— Робин! — Шепотът ѝ беше настойчив, но толкова тих, че Пипа не се събуди. — Ела при мен.

Той заобиколи внимателно огнището и коленичи пред нея.

— Какво има? Искаш ли нещо?

— Искам да говоря с теб. — Луиза потупа меките зелени листа до себе си. — Легни при мен, за да не смущаваме Пипа.

Тъмните ѝ очи сияеха под светлината на огъня, устата ѝ неустойимо го примамваше. Робин забрави всички скрупули.

— Направи ми място — легна до нея и Луиза го зави грижливо с наметката.

— Можеш да ме целунеш за лека нощ — предложи тя.

— Мога — промърмори той, но не го направи.

— Дон Аштън и сестра ти са любовна двойка. Защо и ние да не станем?

Робин не се учуди, че Луиза беше отгатнала истината.

— Пипа не е млада испанка от високопоставено семейство.

— Не, но е омъжена.

Робин се опря на лакът и я погледна в лицето. Помилва бузата ѝ, очерта линията на устата ѝ.

— Ти ще станеш моя жена, Луиза де лос Велес от дома Мендоса, но аз няма да ти отнема честта. Ще останеш девица до първата ни брачна нощ.

— Не знаех, че си толкова добродетелен.

— Такъв съм. Питай сестрите ми. — Той се наведе и я целуна по устните. — А сега спи. Тук е твърде студено и влажно за любов.

— Аз пък си мислех, че любовта стопля човека.

Робин я прегърна и я привлече към себе си.

— Добре, ще спим прегърнати. Аз ще те топля. Няма нищо лошо, ако се притиснеш до мен.

Луиза се изкиска доволно и се сгуши в него.

— Все още съм на мнение, че си прекалено добродетелен.

— Моментът е твърде неподходящ, за да се бия с настойника ти.

— Аз ще говоря с него — отговори уверено Луиза. — След като той не страда от такива скрупули, ще го попитам защо аз трябва да се пазя до сватбата. — Тя сложи ръка на гърдите му и я плъзна надолу, но Робин моментално я отблъсна.

— За бога, Луиза, и без това е мъчително. Хайде, заспивай.
Трябва да станем на зазоряване.

— Наистина ли е мъчително? — пошепна в ухото му тя.

— Щом ти казвам.

— Добре — въздъхна тя и се притисна до него. — Ще чакам.

Облегнат на грапавия зид на един от доковете в Саутхемптън, Малкълм разглеждаше с нехаен вид тесния, препълнен с хора и превозни средства път към пристанището. Приливът беше достигнал най-високата си точка и търговските кораби, натоварени със стока, се готвеха да отплават, за да направят място за събратьята си, които чакаха да хвърлят котва в пристанището. „Морска мечта“ и още три товарни кораба се полюляваха на котвите си точно в средата на канала.

Малкълм различи на борда две дребни фигурки. Едната поднесе нещо към лицето си и слънцето освети стъкло на далекоглед. Малкълм небрежно свали цветната кърпа от шията си и я размаха, сякаш искаше да прогони досадните насекоми, след това отново я завърза на шията си. От „Морска мечта“ веднага спуснаха лодка, един мъж се спусна по развяващата се въжена стълба и скочи в лодката. Двамата гребци се хванаха на работа и потеглиха срещу вятъра към доковете.

Малкълм изчака лодката да се приближи, обърна се и бавно се запъти към навеса на близкия склад, като си подсвиркваше безгрижно. Беше облечен с вълнен панталон до коленете и кафяв кожен жакет, простата шапка беше дълбоко нахлупена над челото. Единственото цветно петно беше кърпата на шията му.

Той влезе в склада и остави вратата открената. Застана на метър от вратата и погледна през двете малки дупки в дървената стена, за да види какво ставаше отвън. Не забеляза нищо подозрително. Никой не наблюдаваше склада, никой не се приближаваше.

Малкълм кимна доволно. Всичко беше, както се беше надявал. Шпионите на Ренар не знаеха, че той е в Саутхемптън, макар че бяха претърсили целия град и пристанището. Той ги подушваше от няколко мили срещу вятъра, докато те нямаха представа кого търсят. Дори да го видеха, щяха да го вземат за един от многото пристанищни работници. Въпреки това беше рисковано.

Малкълм отиде в задната част на склада и се измъкна през тясна вратичка. В малкия двор бяха събрани стоките, които трябваше да

натовари „Морска мечта“: няколко сандъка, бали с платно и вълна. Той се скри зад високата купчина бали и изчака, докато вратата се отвори и прозвуча мелодично изсвирване. Малкълм изсвири в отговор. След минута в скривалището му се появи капитанът на „Морска мечта“ и го поздрави с кратко кимване. Капитан Лонгтън не обичаше да говори.

— Значи трябва да потеглите утре вечер с отлива? — попита Малкълм.

— Да. Най-високата точка е някъде около десет. Пътник ли трябва да взема? — Капитанът говореше също така тихо.

— Двама — отговори Малкълм. — Господарят и още някого. Но имайте предвид, че може да се наложи да тръгнете по-късно, ако пътниците закъснеят.

— Проблеми ли има? — осведоми се лаконично капитанът.

Малкълм вдигна рамене.

— Целият град и доковете гъмжат от шпиони. Не можете ли да ги качите на борда на друго място?

— „Морска мечта“ гази доста дълбоко. Можем да чакаме на подходящо място и двамата да дойдат с лодка — изрече с известно съмнение Лонгтън. — Трябва да уговорим часа. Нали знаете, че не мога да чакам твърде дълго в канала.

Малкълм сбърчи замислено чело и двамата мъже се спогледаха в мрачно мълчание.

— Да видим какво ще каже господарят — реши най-после Малкълм. — С малко повече късмет ще го видя днес следобед. Чакайте ни утре в шест.

Лонгтън кимна.

— Цял ден ще товарим. Няма да бързаме, за да имаме работа до вечерта и дворът да е оживен. — Той кимна за сбогом и изчезна също така безшумно, както се беше появил.

Малкълм почака известно време и излезе през тясната задна врата в мрачна уличка зад доковете. Вмъкна се в една полуразрушена колиба и грижливо затвори вратата зад гърба си. След двадесетина минути от колибата излезе старец с огромна гърбица, увит в дрипи, с невероятно мръсни ръце и лице.

Предрешен така, Малкълм се затътри към пристанището, за да се послуша.

Луиза спа твърде неспокойно. Топлината на мъжкото тяло, притиснато до нейното, миризмата на кожата му я изпълваха с нарастваща възбуда, но и със страх. Тя знаеше и вярваше, че е намерила бъдещето си с този мъж, че той я обичаше също така силно, както тя него, но се страхуваше, че някаква непозната опасност може да унищожи цялото им бъдеще.

Никой не ѝ беше обяснил защо бягат, но и последният глупак щеше да проумее, че спътниците ѝ бяха обвинени в държавна измяна. Това означаваше смъртно наказание, предшествано от жестоки мъчения. Въпреки че беше живяла затворена, Луиза знаеше за тези неща и се страхуваше от инквизицията като всички разумни хора. Инквизиторите идваха от нищото, хранеха се с клевети и доноси и наказваха еднакво безпощадно виновни и невинни.

На зазоряване тя се освободи внимателно от ръката на Робин, без да го събуди, стана и се уви в наметката си. Наведе се над него и го погледна в лицето. Той спеше дълбоко и спокойно, сякаш нямаше от какво да се страхува.

Луиза се изправи и погледна през огъня към постелята на Пипа, питайки се дали и тя спеше така дълбоко или беше будна и се страхуваше.

Като внимаваше да не настъпи някой клон, който да събуди спящите с пращането си, тя се плъзна към дърветата, където се надяваше да намери настойника си. Видя го да стои облегал на едно дърво, устремил поглед към далечния път, от който можеха да се очакват неканени посетители.

— Дон Аштън — пошепна Луиза.

Лайънъл не се стресна от внезапната ѝ поява.

— Луиза? — промълви нежно той. — Защо не спиш?

— Много съм неспокойна. — Тя застана до него. Все още беше тъмно, но по небето се виждаха първите сиви ивици на зората.

— Страхуваш ли се?

— Да. Сигурно си мислите, че аз съм си виновна. Не биваше да съм тук.

— Тази мисъл наистина ми мина през ума.

— Аз трябва да съм тук — отговори упорито тя, скръсти ръце под наметката си и вдигна глава към избледняващото небе. — Аз

обичам Робин. Той също ме обича. Вече съм на възраст за женитба. Ако сега не бях тук, щях да съм погребала надеждата си за щастие. Каквото и да е извършил Робин, то щеше да ни раздели. Така ли е?

— Да, така е.

— Вие и Пипа сте любовна двойка. — Тя го каза направо, съвсем спокойно, като се молеше гласът ѝ да не трепери.

Лайънъл я погледна пронизващо. Чисто инстинктивно очакваше да види по лицето ѝ безсрамие и беше готов да я укори със строгостта, подобаваща на настойник. Но през последните два дни беше разбрал много важни неща за характера на питомката си, затова отговори добродушно:

— Би трябвало да знаеш, че това не те засяга, Луиза.

— Напротив, засяга ме. Всички сме изложени на опасност и аз не съм готова да умра, без да знам какво означава... без да го преживея. Щом няма нищо лошо в това, че вие и Пипа имате връзка, не виждам причина аз да не правя същото с Робин.

— Има голяма разлика — отбеляза спокойно Лайънъл. — Пипа не е момиче.

— Да, но детето, което очаква, не е от съпруга ѝ. Права ли съм?

— Да. — Гласът му предрезгавя и Луиза се уплаши. По-добре да не беше казвала последните думи. Но вече не можеше да вземе думите си назад, а и не искаше да се извини, макар че възпитанието ѝ изискваше точно това. В мълчанието, което последва, тя се бореше да запази самообладание и остана много изненадана, когато Лайънъл заговори отново:

— Мога да ти кажа само, че от този факт зависи страшно много. Нашият живот няма никакво значение в сравнение с онова, което е зложено на карта. — Не можеше да ѝ каже кой е бащата на детето, защото Пипа вече беше заявила, че то няма да има баща. Щом ги скриеше на сигурно място, вече никой нямаше да знае кой е създал това дете, разбира се, с изключение на малкото хора, посветени в истината.

— Разбирам — отговори сериозно и уверено Луиза. — Робин каза, че ще ме направи своя жена, но не желае да ми отнеме девствеността. Аз обаче ще се постарая да го разубедя... след всичко, което ми казахте. — Тя го погледна упорито. — Искам и аз да го преживея. Искам да знам какво означава да си жена.

Лайънъл кимна замислено.

— Аз няма да ти давам съвети и предписания, но ми се струва, че е по-добре да почакаш до първата си брачна нощ. Естествено дотогава трябва да вярваш в способността ми да отведа всички ви на сигурно място.

— Но ако не искам да чакам?

Лайънъл избухна в тих смях.

— Трябва да разбереш, скъпа, че няма да имаш възможност да прелъстиш Робин, докато не се качим на кораба в Саутхемптън. Щом излезем в открито море, имаш разрешението ми да правиш, каквото си искаш. Защото имам твърдото намерение да те омъжа веднага след като слезем на брега във Франция.

— Обещавате ли ми?

— Предпочитам да не давам обещания. — Лайънъл отново се намръщи. — Аз говоря за възможности, Луиза. Вярвай, че ще оцелеем. Повече не мога да ти обещаая.

Тя кимна сериозно и понечи да си тръгне, но той сложи ръка на рамото ѝ.

— Събуди, ако обичаш, Пипа и Робин. Аз ще оседлая конете.

Луиза се върна бързо при огъня. Разговорът с настойника ѝ не я окуражи особено, но въпреки това тя изпитваше огромно облекчение, защото се беше отърсила окончателно от товара на възпитанието си. Вече можеше да взема собствени решения, да изпробва силите си, да намери същността си.

Пипа беше вече будна и топлеше ръцете си над жаравата. Тя посрещна Луиза с усмивка, погледна към Робин, който се размърдваше под наметката си, и вдигна вежди.

Луиза се усмихна в отговор, зарадвана, че не се изчерви.

— Аштън ще приготви конете. Трябва да тръгнем веднага.

Пипа стана, протегна се, прозя се и посегна към бутилките с вода. Смяташе да ги напълни от потока. Лайънъл беше вече на брега и пръскаше лицето си със студена вода. Когато тя коленичи до него, той ѝ хвърли бърз изпитателен поглед.

— Наспа ли се?

— Учудващо добре. Що за кораб е „Морска мечта“? Откъде знаеш, че е на котва в Саутхемптън?

— Корабът принадлежи към моята флота. След смъртта на баща си наследих всичко. Продължавам да се занимавам с морска търговия.

Пипа напълни бутилките с бистра, студена вода.

— Като допълнение към шпионската ти дейност, вероятно — отбеляза тихо тя.

— Да, нещо подобно — отговори равнодушно той. — Имам способни управители и капитани.

— Това обяснява къщата в Лондон — каза Пипа и затвори бутилките. — Учудвах се откъде идва богатството ти.

— Наистина съм богат.

— Защо не си поискаш титла? — Тонът ѝ издаваше искрено любопитство. — Заможните семейства лесно си купуват титли.

— Баща ми беше категорично против да подкупва властниците или помагачите им и аз съм съгласен с него. — Лайънъл говореше с презрение. Изправи се и взе пълните бутилки. — Побързай, моля те. Следобед трябва да сме стигнали в Чандлърс Форд. Затова трябва да тръгнем незабавно и да не правим почивки.

— О, ще се налага да спираме — засмя се Пипа. — Нали знаеш, че не мога да издържа дълго.

— Не го казах чак толкова буквално — отвърна той и се усмихна, на което тя отговори с подигравателно вдигане на раменете.

След няколко минути четиримата вече препускаха покрай ниви и ливади, като се стремяха да избягват оживени междуселски пътища. Пипа вече не се учудваше на нищо, дори на това, че Лайънъл се оправяше смайващо добре в тази непозната местност. Който притежаваше флота търговски кораби и имение в Чизуик и беше водил втори живот като довереник на Филип в испанския двор, винаги можеше да им сервира изненади.

Късно следобед навлязоха в обширна ливада, покрита с жълтурчета. Пред тях беше малкото селце Чандлърс Форд, разположено по двата бряга на малка рекичка.

Лайънъл слезе и свали юздата на изтощения си кон.

— Тук ще ги пуснем на свобода — обяви той. — Малкълм ще се погрижи за тях, когато намери време. Дотогава ще си отпочинат и ще се напасат хубаво.

Пипа слезе от седлото и се олюля застрашително. Имаше чувството, че не е в състояние да раздвижи крайниците си. Ами ако

това тотално изтощение се отрази зле на детето, запита се с внезапна уплаха тя и потрепери.

Лайънъл я наблюдаваше внимателно. Бялото лице, обсипано с лунички, беше посивяло, под очите ѝ имаше тъмни сенки, всяка линия изпъкваше остро. Слабата, стегната фигура, на която дължеше гъвкавостта си и впечатлението за неизтощима енергия, сега я правеше да изглежда като увехнало, безсилно клюмнало цвете, чието тънко стъбълце се навеждаше към земята.

Това не беше само физическо изтощение. Дълбоката вътрешна празнота неусетно изцеждаше силите ѝ.

Разочарованието и гневът го връхлетяха като добре дошла, пречистваща вълна. Беше ѝ обещал, че няма да се натрапва, че ще приеме присъдата ѝ и ще изкупи вината си. Сега трябваше да престъпи това обещание. Беше крайно време да забравят вината, отвращението и разкаянието, за да запазят силите си и да оцелеят.

Пипа продължаваше да се държи безсилно за седлото, неспособна да направи и една крачка. Лайънъл отиде при нея, прегърна я и когато тя изненадано вдигна глава, я целуна по устата. Вдигна я на ръце и я притисна до себе си.

— Какво ти става? — извика тя. — Веднага ме пусни!

— Няма. Ще те отнеса в къщичката край брода. Там гори буен огън и ще си отпочинеш, а домакинята ще ти свари билков чай. Ще се подкрепиш с храна и напитки, преди да продължим пътя си.

— Не съм толкова крехка — възпротиви се тя, но въпреки това се сгуши в силната му прегръдка. — Мога сама да реша дали имам нужда от почивка и... и нещо друго.

— Знам, но сега ще предоставиш на мен да вземам решенията — отговори спокойно той и закрачи през ливадата. — И за двама ни е по-просто и по-лесно.

— Защо смяташ така?

— В сегашното ни положение е по-добре да мисли една глава, а не две. И тази глава ще е моята.

— Какво прави дон Аштън с Пипа? — попита обезпокоено Луиза, докато следеше двамата с поглед.

— Нямам представа, но знам, че няма да ѝ стори нищо лошо — отговори спокойно Робин. — А ти ми помогни да разседлаем конете.

Пипа, която реши да запази силите си за по-важни спорове, се отпусна в прегръдката на Лайънъл. Той мина през няколко огради и тръгна по тясната пътечка към брода — тясно, плитко място, през което колите минаваха безпрепятствено. На брега се издигаше красива малка къща, прясно варосана.

Лайънъл почука нетърпеливо на вратата и веднага му отвори. Пипа зяпна смаяно приведения, дрипав старец, който се появи на прага, но само след миг го позна.

— Малкълм! — извика зарадвано тя.

Той се ухили зарадвано под изкуствения пласт мръсотия.

— Същият, лейди Нилсън. Заповядайте, влезте.

Лайънъл положи товара си върху дървената пейка край камината.

— Вдигни краката си на столчето.

Тя се подчини с готовност, облегна се назад и обърна лице към огъня. Той нави наметката си на руло и я мушна зад гърба ѝ.

— Къде е мама Абът?

— Отзад — отговори Малкълм, който оглеждаше Пипа с неприкрита загриженост. — Ще я повикам.

Лайънъл застана с гръб към огъня и Пипа се учуди на спокойствието му. Изглеждаше отпуснат, сякаш беше забравил напълно безумното препускане по полята. И беше спокоен, макар че големите опасности тепърва предстояха.

— Искаш да ме попиташ нещо ли? — усмихна се той, усетил настойчивия ѝ поглед, но Пипа поклати глава.

— Всъщност не. — Като се вгледа в лицето му, тя усети напрежението под спокойната фасада. То беше в очите му — сивите зеници бяха корави като желязо, но и в линията на устата и брадичката му. Той беше непоклатим като скала, вечен като дълбоко вкоренен дъб, който се опълчваше срещу бурите, и тя беше уверена, че ще наложи волята си и ще спаси нея и детето ѝ. Той щеше да победи Филип и да нанесе унищожителен удар на испанските интереси в Англия.

Крайниците ѝ натежаха и се отпуснаха, главата ѝ почиваше на кадифената му наметка, за момент клепачите ѝ натежаха като олово.

— Какво мога да направя за вас, сър? — В сиянието на огъня излезе възрастна жена, която веднага отвърна поглед от Лайънъл и се насочи към Пипа. — Виж ти какво имаме тук — промълви тя и се наведе над нея. — Болна ли сте, мадам?

— Не. — Пипа успя да се усмихне. — Само съм ужасно уморена и съм бременна.

— Ще пригответе ли на лейди Нилсън някой от вашите билкови чайове, мамо Абът? — попита Лайънъл. — Нещо подкрепително.

— Но разбира се, веднага. — Жената разтри ръцете на Пипа, за да ги стопли, и стана. — Мента, валериан, малко имел и ликьор от бъзов цвят. Този чай ще ви вдъхне нови сили, мадам.

Тя се разшета в малкото помещение. Отчупи стръкове от билките, които висяха на снопчета по гредите, взе глинено гърненце, наля малко от съдържанието му в калаено канче, добави билките и го напълни с гореща вода от димящото котле върху триножника. Разбърка няколко пъти сместа, подслади я с много мед и поднесе напитката на Пипа.

— Ето, мила, изпийте я и ще се съживите.

Пипа хвана канчето с две ръце. Ароматната пара ѝ напомни за Тили, старата ѝ бавачка, която беше прочута с билковите си отвари. Обърна се към Лайънъл, но видя, че той беше задълбочен в разговор с Малкълм.

Отпи голяма глътка и продължи да наблюдава двамата през полуспуснати мигли, опитвайки се да улови нещо от разговора им, ала не успя. Само от време на време чуваше по някоя дума.

Когато влязоха Робин и Луиза, Пипа се отмести, за да направи място на момичето по-близо до огъня.

Робин се присъедини към Малкълм и Лайънъл, а жената, след като огледа изпитателно новодошлата, ѝ донесе голяма чаша мътеница и парче сладкиш.

— Вие сте истински лекар, добра жено — засмя се одобрително Пипа. — Диагнозата ви е забележително точна.

Мама Абът отговори на усмивката ѝ и посегна да вземе празното канче.

— Мога ли да направя още нещо за вас, мадам?

— Не, благодаря. — Пипа поклати глава и погледна към мъжете. — Смятам, че ние с Луиза също трябва да участваме в разговора, господа. Поглезиха ни и малките ни слаби главички са отпочинали.

Лайънъл се обърна и я дари с усмивка.

— По-добре да затвориш очи и да поспиш половин час. Няма да тръгнем преди пет.

— Може би ще го направя — отвърна спокойно тя, — но ще спя по-добре, ако знам какво ни очаква.

— Тя е права — намеси се Робин. — Ценя усилията ви, Аштън, но щом Пипа иска информация, трябва да я получи.

— Разбрах. — Лайънъл пристъпи към Пипа. — Е, добре. В пет ти, аз и Малкълм потегляме за Саутхемптън. Ще се преоблечем... подобно на Малкълм.

Мъжът хвърли многозначителен поглед към чувала на пода под прозореца.

— Ще се качим на борда на „Морска мечта“ от доковете на Саутхемптън. Робин и Луиза ще препуснат към Бъкълърс Хард, малко селце в устието на река Болио. Там ще ги чака лодката на младия Абът, сина на мама Абът, за да ги откара до мястото, където ще чака корабът. „Морска мечта“ ще отплава с прилива и някъде след полунощ ще стигне до устието на реката, което по това време ще е достатъчно дълбоко. Робин и Луиза ще се качат на борда и ще продължим към Франция.

— Защо толкова ме е страх, след като планът ти изглежда съвсем прост? — промълви тихо Пипа, макар че кръвта пулсираше във вените ѝ. Седна на пейката и преметна крака на пода. — Защо не можем да се качим заедно на борда в Саутхемптън?

Лайънъл се наведе над нея и помилва хладната ѝ буза.

— Така е по-сигурно. Малкълм е бил в града. Шпионите на Ренар са по всички градски порти и обикалят доковете. Четирима души ще направят по-силно впечатление от двама.

— Според мен причината е друга — възрази упорито тя и го погледна изпитателно. Робин сметна, че е време да се намеси.

— Най-важното в случая е твоята сигурност, Пипа. Ти и детето ти трябва да изчезнете от Англия още тази нощ. Много по-лесно е да се качите на борда, ако сте само двамата с Лайънъл. Ако с мен и Луиза има трудности... ако течението или вятърът са твърде силни... ако митничарите в Солент са нащрек... тогава аз ще намеря друг начин да се прехвърля във Франция. В момента всички търсят теб и никой не се е загрижил за мен и Луиза.

Лайънъл стисна ръцете ѝ.

— Всичко ще мине добре, Пипа, повярвай ми. — Сивите очи бяха ясни ѝ чисти. В тях имаше толкова решителност, страст и

обещание, че Пипа не можеше да не се възхити на силната му воля. Трябваше да му докаже, че нейната смелост не е по-малка от неговата.

— Добре — кимна тя и гласът ѝ изведнъж укрепна. — Мога ли да разчитам, че на борда на „Морска мечта“ ще има гореща вода? От два дни спя с дрехите и не съм сменяла бельото си.

Лайънъл отново стисна ръцете ѝ. Знаеше колко ѝ е струвала тази шеговита забележка.

— Обещавам ти, любов моя — прошепна в ухото ѝ той и нежно докосна устните ѝ с връхчетата на пръстите си.

Пипа беше много щастлива, че не носи огледало и не можеше да се види в ужасните дрипи, които ѝ беше донесъл Малкълм. Окъсана жълта пола, толкова мръсна, че беше станала кафява, също така мръсна блуза с изпокъсана дантела по врата. Дървените обувки, в които пъхна краката си, бяха като лодки и тя направи няколко плахи опита да стигне до края им с пръстите си.

— Дано не се наложи да ходя дълго с тези грамадни обувки — въздъхна тя.

— Надявам се изобщо да не се наложи да ходиш — отбеляза Лайънъл, който я наблюдаваше критично. — Покрий главата си с кърпата и скрий лицето си, доколкото можеш.

Пипа направи гримаса, но послушно уви главата си с червената вълнена кърпа, която миришеше на гнило.

— Никой няма да те познае — заяви развеселено Луиза.

— Това е добре — ухили се Пипа. — И Лайънъл също.

Лайънъл изглеждаше още по-изпаднал. По лицето му, начернено с горен корк, минаваше изкусно изрисуван белег, който изкривяваше линията на горната устна. Беше облечен в кожени панталони, целите на петна, и дълъг жакет, ръцете му бяха мазолести като на работник, ноктите изпочупени и мръсни. Когато ѝ се усмихна, Пипа се потърси от гнилите му зъби и в същото време се възхити на свършения маскарад. Сигурно и друг път беше използвал това предрешаване.

Пипа се обърна към Робин и попита потиснато:

— Ти одобряваш ли плана? Какво ще правиш, ако наблюдават устието на реката?

— Сигурен съм, че не го наблюдават — отговори уверено той. — Освен това лодката е скрита и не се вижда от главния кей. Сигурен съм, че ще се измъкнем незабелязано. — Прегърна я, притисна главата ѝ до гърдите си и продължи: — Качим ли се в лодката, вече не могат да ни хванат. Не се притеснявай, сестричке, ще се срещнем отново на борда на „Морска мечта“.

Пипа кимна, решена да не допусне и най-малкото съмнение, и най-лекото потреперване.

— Знам, че ще стане точно така. Бог да е с вас. — Тя го целуна, целуна и Луиза, която я прегърна трескаво, и се обърна към Лайънъл: — Готова съм. Да вървим.

— Да, време е. — Той сложи ръка на рамото ѝ и я изведе от къщата. Усещаше колко е напрегнато тялото ѝ, но усещаше и твърдата ѝ решителност. Естествено беше да се страхува, кой не би изпитвал страх в такава ситуация? Но тя нямаше да позволи никой да забележи страха ѝ. Той познаваше историята на сестра ѝ Пен, беше чувал много и за майка им, лейди Гуинивийър Малори, за борбата ѝ с крал Хенри VIII. Жените от семейство Малори бяха издялани от много здраво дърво.

Малкълм вече седеше на капрата на селска каручка, но като ги видя, скочи, за да настани Пипа отзад, където бяха струпани прясно одрани овчи кожи и бали сурова, нечепкана вълна.

— Господи, как мирише! — изохка тя.

— Да, повечето хора, които се увиват в наметки, не знаят колко ужасен е началният продукт — отбеляза с усмивка Лайънъл.

Пипа се отпусна тежко на купчината кожи.

— Аз също воня — изрече смело тя. — Значи мястото ми е тук.

Лайънъл избухна в смях.

— За съжаление ще стане още по-лошо. Ще седиш спокойно само докато наближим градските стени. Тогава ще те скрием под кожите и вълната.

— Каква гадост — промърмори тя. — Сигурно ще започна да повръщам.

Лайънъл прие забележката ѝ съвсем спокойно.

— Надявам се, че няма да ти прилошее — отговори окуражително той. — Няма да трае дълго, докато минем през портата и стигнем до склада на доковете. Там ще подишаш малко чист въздух, а после отново ще те увием.

Той се метна на капрата до Малкълм и извика:

— Тръгваме!

Малкълм шибна мършавия кон с камшика и каручката затрополи оглушително по сухия път.

— Защо ще ме увиете?

— Знаеш ли историята за Клеопатра и килима?

— Да.

— Ще използваме същия номер. Ще те пренесем в топ платно.

— Господи... — Пипа се хвана здраво за страничните дъски и се опита да се намести по-удобно, за да се предпази от друсането. — Каква полза от тези ужасни дрехи, като никой няма да ме види?

— Те са само за допълнителна сигурност.

Естествено. Той беше абсолютно прав.

— А ти как ще се качиш на борда?

— Като пристанищен работник, който товари платно. В един от топовете ще си ти.

Пипа кимна и потъна в мълчание. Планът беше перфектен, но страховете ѝ не я напускаха. Есенният здрач падаше бързо, ята птици прелитаха с крясъци над короните на дърветата, за да си намерят подслон за нощта. Крави мучаха по ливадите в очакване стопаните им да ги издоят. Колко спокойно и мирно беше всичко. Пипа неволно се запита дали някога отново щеше да види родната си страна — разбира се, ако бягството успееше. А майка си? Дали щеше да види отново скъпата си майка?

Тя сведе глава и за свой ужас захълца тихо. Веднага се престори, че се прозява, защото Лайънъл беше уловил тихото ѝ хълцане и се обърна рязко.

— Само ми се спи — промърмори сърдито тя.

Той не беше убеден, но предпочете да не настоява. Не беше добре точно в този момент да говорят за съмненията и страховете ѝ. Вместо това попита Малкълм:

— Кога затварят градските порти?

— В шест. Ако имаме късмет, всички ще бързат да се приберат по домовете си и няма да ни проверят много строго.

Когато в здрача изникнаха стените на града, Малкълм се отклони от пътя и скри каручката зад един жив плет. Лайънъл отиде при Пипа и разгъна една овча кожа на пода.

— Бързо, легни тук.

Тя се подчини и спря да диша, когато усети миризмата на урина, с която щавеха кожата. Лайънъл хвърли отгоре ѝ друга кожа и бързо я покри с няколко бали вълна.

— Можеш ли да дишаш?

— Старая се.

— Не мърдай, моля те.

Той седна отново при Малкълм и каруцата потегли. Пипа лежеше неподвижно. Вълната я гъделичкаше непоносимо и тя отчаяно се опитваше да потисне кихавиците, които напиреха. Стараеше се да диша само през устата, за да не ѝ прилошее. Дъските бяха твърди и неравни, нещо я натискаше точно между плешките. Но най-страшното беше, че не можеше да вижда какво става.

Каруцата спря и тя чу как Малкълм извика на някого:

— Отиваме на доковете, сър. Караме товар кожи и вълна.

Очевидно бяха стигнали портите. Пипа усети как нещо се удари в страничните дъски и спря да диша. Нещо кораво мушкаше кожата и вълната и се движеше в нейната посока... сигурно вила. Само след миг този някой щеше да разхвърля балите и кожата и да я открие. Понечи да поеме въздух, но не посмя. Никога не беше помисляла, че може да изпитва такъв страх. Точно тогава каруцата потегли с тласък, тя пое дълбоко мръсния въздух и кихна силно.

— Стой! — проехтя заповеднически вик и каруцата отново спря. Някой се затича към тях.

Велики боже! Беше кихнала точно когато минаваха през портата!

Лайънъл погледна изненадано войника, който тичаше след тях, кихна отново, изсекна се шумно и избърса двата си пръста в панталона.

— Какво има, приятел? — Кихна пак и обясни: — Проклетата вълна ще ме умори.

Мъжът го огледа недоверчиво, наведе се над дъските и доближи глава до балите вълна. Изведнъж и той се разкиха.

— Прав си — кимна той и изтри носа си с ръкав. — Гадна работа. — Удари с длан по дъската и се върна при другарите си, за да им помогне да затворят тежките железни порти.

Лайънъл подсвирна тихо и размени многозначителен поглед с Малкълм. Никой от двамата не проговори, нито хвърли поглед назад към балите вълна.

Пипа се опитваше да се пребори с пристъпите на гадене. Този път те нямаха нищо общо с бременността, а бяха предизвикани изцяло от страха. Сега каруцата трополеше по калдъръм и дървените колела тракаха ужасяващо. Тя се съсредоточи върху шумовете, които стигаха

до нея, за да отклони вниманието си от гаденето. Някъде наблизно се чува гласове. Груби ругатни, охкане, тежко дишане, скърцане, сякаш опъваха въжета, опъване на тежко моряшко платно.

Очевидно бяха стигнали пристанището.

Каруцата отново спря. Най-сетне ужасните кожи бяха вдигнати и тя видя нощното небе, вдиша солен морски въздух, усети студен полъх по сгорещените си бузи. Стомахът ѝ бързо се успокои.

Лайънъл се наведе над нея и улови ръцете ѝ, за да ѝ помогне да се изправи.

— Прости ми, не знам как се случи... не можах да се сдържа — изохка тя, когато се надигна, олюлявайки се.

— Щом краят е добър, всичко е добро. Да вървим. — Той я вдигна на ръце и я сложи на калдъръма. Намираха се в малък, заграден със стени двор, почти празен.

Пипа се огледа изненадано.

— Къде е Малкълм?

— Тръгна си. Трябва да отведе доня Бернардина на кораба, който ще я върне в Испания. След това ще отиде в Дербишайър, за да разкаже всичко на семейството ти и най-вече да ги успокои, че си в безопасност. Ти и Робин.

Пипа го погледна невярващо.

— Значи и за това си помислил!

— Мога да си представя, че това ти е било голяма грижа.

Пипа кимна, готова да се хвърли на, шията му. Мисълта за ужаса на майка ѝ, когато узнаеше за изчезването на дъщеря си, беше непоносима. Толкова страшна, че тя се стараеше да я прогони, като си казваше, че щом стигнат във Франция, ще им прати вест и ще се моли да я получат преди новината за бягството ѝ.

А в това време Лайънъл беше помислил за родителите ѝ и беше намерил начин да ги уведоми.

— Благодаря ти — пошепна през сълзи тя и помилва бузата му.

Той улови китката ѝ, погледна я в очите и задържа погледа ѝ — настойчиво и въпреки това със същата съчувствена доброта, която я бе привлякла към него от първата им среща. За пореден път помежду им, потекоха топлина и интимност. Пак беше както някога. Онова, което беше разрушено, щеше отново да израсне, защото корените не бяха

изтръгнати. Сега щяха да покълнат нежни зелени стръкове, обещание за бъдещето.

— Няма за какво да ми благодариш, Пипа. — Лайънъл пусна ръката ѝ. — Или поне изчакай да се качим на кораба и да излезем в открито море — добави със суха усмивка. — Тогава ще продължим този разговор... и ще си поискам наградата.

В този момент към тях пристъпи дребен, набит мъж с люлееща се походка и заповедническо държание и след бегъл поглед към Пипа заговори:

— Ако не приключим скоро с товаренето, ще събудим подозрение. Трябва да тръгнем с прилива.

— Прав сте — отговори Лайънъл и изведнъж се разбърза. — Готови сме. Помогнете ми да развия това платно.

Двамата мъже развиха голям топ платно и го разпростряха на плочите. Следвайки знаците на Лайънъл, Пипа легна в средата. Вече не изпитваше страх. Всичко беше толкова недействително, че го възприемаше само като сън. Това чувство се засили, когато я увиха като мумия в дебелото платно и ръцете ѝ се оказаха притиснати до тялото. Претърколи се няколко пъти, докато заприлича на топ платно.

Лайънъл я метна на рамо и когато тя увисна на гърба му, сложи ръка върху мястото, където беше дупето ѝ, за да не се хлъзне.

— Отпусни се, Пипа — помоли дрезгаво той.

Сякаш имам друг избор, помисли си безпомощно тя. Позата ѝ беше ужасно мъчителна: кръвта нахлу в главата ѝ и ѝ се зави свят. Въпреки това не изпита страх.

Лайънъл прекоси празния склад и излезе на дока. Сведе глава и тръгна към брега, като постоянно местеше поглед наляво и надясно. Стъпките му не издаваха напрежението, което го мъчеше.

— Хайде бе, още ли не сте готови? — извика груб глас, когато наближи мостчето. Лайънъл се обърна бавно, отпусна съзнателно долната си устна и наподоби празния поглед на слабоумен. Мъжът, който бе извикал, носеше кафяв войнишки мундир и беше препасан с меч и кама. Позата му издаваше, че търси караница.

— Ей ти, на тебе говоря! — Войникът заби показалец в гърдите на Лайънъл. — Откога товарите този дяволски кораб! Не виждаш ли колко други чакат в морето?

Лайънъл го зяпна глупаво.

— Господарят — промърмори той. — Аз не знам нищо, сър. Господарят знае.

Капитан Лонгтън, който беше вече на кораба, изрева от горния край на мостчето:

— Бързо качвай товара, слабоумен идиот такъв! След минута потегляме.

— Господарят — промърмори отново Лайънъл, намести товара на рамото си и изохка, сякаш му беше много тежко.

Пипа усети как дървената обувка се хлъзна от стъпалото ѝ. Отчаяно се опита да я задържи с пръсти, но беше увита много стегнато и не можеше да раздвижи крака си. Усети как обувката падна от крака ѝ и въпреки бученето на кръвта в ушите си чу как дървото се удари в настлания с камъни кей.

Войникът зяпна обувката, после вързопа и въпреки че беше пиян, разбра какво ставаше. Работникът искаше да качи някого тайно на борда, а неговият дълг изискваше да предотврати контрабандата. Той нададе тържествуващ вик, извади меча си и се хвърли напред.

Лайънъл рязко пусна Пипа на земята — само секунда, преди мечът да улучи целта. Извади светкавично ножа си, за да отбива ударите на войника, докато се оглеждаше да намери изход.

Пипа се претърколи няколко пъти и успя да се освободи от платното, с което беше увита. Скочи с бързо движение, без да мисли, без да чувства, съсредоточила цялото си същество върху желанието да помогне на Лайънъл.

Тежката, намазана с масло верига, захвърлена наблизко, привлече вниманието ѝ. Тя я грабна и макар че се олюля под тежестта ѝ, замахна срещу войника, който викаше другарите си на помощ. Мечът му разсече рамото на Лайънъл и като видя кръвта, която капеше на земята, Пипа разбра, че не бива да губи нито минута.

Напрегна всички сили и стовари веригата върху главата на войника. Улучи го по ухото и той се олюля. Пипа се наведе, грабна платното и го хвърли върху него. Крайниците му се оплетоха и той падна на колене. В този момент сцената се освети. Вратата на една от пристанищните кръчми се отвори широко и навън изскочиха група пияни мъже, жадуващи да се намесят в сбиването.

— Върви! — изкрещя Лайънъл и я бутна към кораба.

Едва сега Пипа видя, че „Морска мечта“ вдига мостчето и се отделя от дока — гледка, която я улучи като удар с меч. Гребците се раздвижиха. Дванайсет двойки гребла се потопиха във водата, в такелажата се изкачиха мъже, за да опънат платната.

— Защо потеглят? — попита невярващо тя.

— Тичай! — Той я повлече след себе си към дългия вълнолом, който се простираше в другия край на кея и навлизаше доста навътре в морето. Пипа хукна след него. Мръсните ѝ поли се развяваха, камъните раздраха босите ѝ крака, но тя не усещаше нищо. Войниците се втурнаха да ги преследват с диви крясъци. Покрай главата ѝ профуча камък.

Двамата се добраха до края на вълнолома, където бяха на една височина със „Морска мечта“. От борда полетя въже. Лайънъл го хвана с едната си ръка, с другата привлече Пипа към себе си и скочи на борда. Но се хлъзна по релинга и падна. Без да изпуска въжето и Пипа, той се удари в стената на кораба, който бързо ускоряваше ход, тъй като вятърът издуваше платната. Раната на рамото му се отвори и гореща кръв намокри корсажа на Пипа.

Тя посегна слепешком нагоре и хвана въжето над главата на Лайънъл, за да увисне самостоятелно и да го облекчи.

— Трябва да се изкатериш! — извика той и я бутна силно със свободната си ръка. Тя се подчини и се закатери колкото можеше по-бързо, докато Лайънъл висеше под нея и кръвта му капеше в бързо плъзгащата се под тях вода.

През релинга се протегнаха ръце, хванаха я и я издърпаха на палубата. Пипа падна на дъските, но веднага скочи. Само секунди след нея се появи и Лайънъл, изтеглен от моряците. Той политна към нея и почти я смаза под тежестта си. За момент двамата останаха да лежат на дъските, после Лайънъл се опря на лакът и се наведе над нея.

— В името на Луцифер и всички паднали ангели! — извика смаяно той. — Къде си се научила да се биеш така?

— Не съм се учила. Така се получи. Бях побесняла от гняв. Не изпитвах страх, само ярост. Той щеше да те убие! — Тя го удостои със смутена усмивка, която трудно скриваше самодоволството ѝ.

Той я целуна по носа и очите, после впи устни в нейните. Тя го прегърна и отговори на целувките му с внезапно пробудило се диво

желание. За малко да го загуби! За малко да се загубят един друг. Сега й беше ясно, че можеше да понесе всичко на този свят, само това не.

Шумно кашляне над главите им ги върна отново в реалността — намираха се на палубата на „Морска мечта“, вееше студен вятър, такелажът скърцаше. Лайънъл се изправи бързо. Рамото му все още кървеше.

— Реших, че е най-добре да вдигна платната — обясни с виновна усмивка Лонгтън. — Знаех, че трябва бързо да се махнем от пристанището.

Лайънъл приглади назад разбърканата си коса.

— Прав сте. Макар че без моята върна спътница сега нямаше да съм тук. — Той се засмя с чувството, че от много време насам за първи път се смееше истински.

Пипа стана и се облегна на релинга. Погледна назад към пристанището и видя, че на вълнолома бяха застанали група мъже и гледаха след тях.

— В безопасност ли сме вече? Наистина ли?

Лайънъл погледна въпросително капитана.

— Могат ли да ни преследват?

— Нека опитат. — Лонгтън сви рамене. — Първо трябва да намерят кораб, а доколкото знам, в момента в пристанището няма нито един. Освен това след половин час започва приливът и за нула време ще ни отнесе в Солент. При добър вятър, който издува платната, никой не може да настигне „Морска мечта“.

— Но нали трябва да вземем на борда Робин и Луиза! — извика почти сърдито Пипа. — Не можем да ги оставим.

Капитанът вдигна глава към небето.

— След час луната ще се скрие. Сър, трябва да се погрижим за раната ви. Вашата дама също е ранена.

Лайънъл се обърна стреснато към Пипа.

— Роклята ти е цялата в кръв!

— Това е твоята кръв — обясни тя и вдигна ръката му. Под разкъсаната риза личеше дълга порезна рана, от която все още капеше кръв. — Къде мога да я превържа?

— В моята кабина, мадам. По време на пътуването е на разположение на мистър Аштън. Там ще намерите всичко необходимо. — Капитанът им кимна и се изкачи на мостика.

— Първо ми дай кърпа — заповяда той с ленив жест. Пипа му подхвърли една голяма кърпа и се настани на столчето, за да гледа как той се изсушаваше. Гледката на голото му тяло беше невероятно възбуждаща. Той беше строен, почти мършав, само жили и мускули. Въпреки това тя беше склонна да почака и да вкуси радостта на очакването. Щом Луиза и Робин се качат на борда, ще заключа собственоръчно вратата на кабината и няма да го пусна да излезе, докато пристигнем във Франция, обеща си тя.

Езикът ѝ облиза пресъхналите устни в несъзнателно подканващ жест, от който Лайънъл настръхна.

— Мисля, че е време да се облечеш — произнесе несигурно той. — Сега не е моментът.

— Да, знам. Но какво да облека? — Тя разпери безпомощно ръце.

Лайънъл уви кърпата около слабините си и отиде до един шкаф.

— Помолих Малкълм да набави всичко необходимо. — Подаде ѝ чорапи, риза, фуста и проста рокля от светлозелен лен. — Няма кринолин, нито боне — засмя се той, — затова пък си имаш шал и обувки. — Големият копринен шал беше красиво избродиран, обувките бяха от козя кожа.

— Какво повече бих могла да искам? Ти си помислил за всичко. — Пипа навлече ризата през главата си и седна, за да обуе чорапите.

— Нима се учудваш? Колко разочароващо! А аз си мислех, че ме познаваш по-добре. — Лайънъл отвори съседния шкаф, където бяха наредени мъжки дрехи.

— Всъщност не съм учудена — призна Пипа и приглади полата на ленената рокля. — Преди да облечеш ризата, трябва да превържа раната ти. В шкафа видях хамамелис и превръзки.

Лайънъл седна и проследи как тя сръчно почисти раната, намаза я с мехлем и направи стегната превръзка. Когато се навеждаше над ръката му, косите ѝ падаха в лицето и той ги приглаждаше назад с лениви милващи движения. Пръстите му се плъзнаха към свивката на шията, възхитиха се на крехкостта ѝ и продължиха към изваяната ушна мида.

— Имам чувството, че те откривам наново — проговори той с тихо учудване. — Сякаш не съм те познавал и не знам какво е да те обичам и желая.

Пипа вдигна глава.

— И аз имам това чувство. Но да не бързаме. Вероятно е трябвало да чакаме, докато всичко стане така, както ни е било предопределено.

Лайънъл кимна и очерта с върха на показалеца си линията на устата ѝ.

— Часовете на очакването, докато всичко се обновява... — изрече колебливо Пипа, търсейки подходящите думи. — Като пъпки, които чакат земята да се стопли. — Тя поклати глава. — Прозвуча много романтично, а според Робин аз съм напълно лишена от усет към романтичното.

— Добре, че спомена Робин. Трябва да се качим на палубата. От половин час сме хвърлили котва.

— Така ли? — учуди се тя. — Не бях забелязала.

— Да вървим. — Лайънъл облече ризата си и я напъха в колана на простия сив панталон.

— Май няма да мога да ходя с тези обувки — оплака се Пипа и изкриви лице. — Стъпалата ме болят при всяка стъпка.

— Ей сега ще ти помогна. — Той се наведе и я вдигна на здравето си рамо. — Прощавай, но с една ръка не мога да те нося по друг начин.

— Само не ме изпускай. Веднъж на ден ми стига.

Когато излязоха на палубата, навън цареше пълен мрак. Нощта беше безмълвна. Всички светлини на кораба бяха угасени, могъщият корпус леко се полюляваше върху вълните. Лайънъл пусна Пипа и тя се огледа любопитно. В началото повярва, че палубата е пуста, но когато очите ѝ свикнаха с тъмнината, видя моряците, готови да вдигнат котвата, а щом вдигна поглед към небето, различи няколко фигури в такелажата. Щом другите двама пътници се качат на борда, „Морска мечта“ щеше веднага да отплава.

Пипа се обърна към брега, но не можа да види нищо в мрака.

— Не трябваше ли вече да са тук? — пошепна тя. Отново я обзе страх, падна като скала на сърцето ѝ и стегна гърлото ѝ.

— Ще дойдат — отговори той и се качи на капитанския мостик, където Лонгтън стоеше на кормилото и се взираше към брега.

— Колко време можем да изчакаме?

— Най-много половин час. В Солент патрулират много военни кораби. След станалото в Саутхемптън ще ни подгонят много скоро.

Пипа се изкачи по стълбичката и се присъедини към тях. Болката в стъпалата беше ужасна, но тя не и обръщаше внимание. Застана мълчаливо до Лайънъл и напрегна поглед да различи нещо в мрака.

От такелажа прозвуча тихо изсвирване. Лонгтън кимна.

— Видели са ги. Разбира се, не е изключено да са нежелани гости.

Пипа се вкопчи в ръката на Лайънъл. Сърцето ѝ биеше неравномерно. Изведнъж различи сив триъгълник в черния мрак. Платно... със сигурност платно. Изкряска чайка, друга ѝ отговори, после още една. Тя беше сигурна, че това са уговорени сигнали.

— Те ли са?

— Така мисля. — Лайънъл не бе допуснал тя да забележи страха му и сега побърза да последва Лонгтън на главната палуба. Пипа остана на капитанския мостик, откъдето виждаше по-добре сивия триъгълник.

Моряците тичаха безшумно по долната палуба. Много скоро Пипа видя съвсем ясно малката лодка с едно платно. В нея се виждаха три фигури. Една на кормилото, една на носа, за да обслужва платното, и третата свита на дъното.

Робин. Сърцето ѝ направи огромен скок и се върна към нормалния си ритъм. Робин сръчно нави платното, малката лодка се удари в корпуса на „Морска мечта“ и моряците я завързаха здраво.

Луиза се покатери първа по въжената стълбичка и се прехвърли през релинга. Лайънъл я хвана и тя се сгуши в обятията му. После на палубата скочи Робин. Пипа се хвърли към него и го прегърна, обляна в сълзи.

Скоро след като заобиколиха нос Нийдъл Рокс и корабът навлезе в оживените води на Ламанша, дойде и утрото. Пипа лежеше в прегръдките на Лайънъл в удобното легло на капитана и наблюдаваше през прозорчето как в стената на кораба се удряха оцветени в розово вълни.

Слабините им все още бяха съединени както преди час, когато бяха заспали. Тя се притисна до него и усети как той се раздвижи в нея.

— Обичам те — пошепна тя, когато Лайънъл отвори очи и я погледна с безкрайна нежност.

— И аз те обичам. Винаги съм те обичал, още преди да те познавам — отговори той.

Тя се усмихна и се отдаде на нежността му. Вече я възприемаше съвсем естествено — като собственото си дишане.

Но радостта от обяснението в любов и от потъването в тялото му беше оцветена от тъга, от тъмното предчувствие за предстояща загуба.

В ранната вечер на третия ден, откакто бяха на борда на „Морска мечта“, Пипа видя от релинга стръмния бретонски бряг. Шербург с огрените си от слънцето розови стени остана бързо зад тях, а след като заобиколиха и Брест, водите на Бискайя станаха още по-буйни, а бреговата линия се състоеше от редица скалисти заливчета в стръмните, непристъпни скали.

— Пътуването по море ми причинява гадене — каза Луиза. — Как е при теб?

— Учудващо е, но ми няма нищо — отвърна Пипа и огледа загрижено спътницата си, която се беше навела над релинга. Бледият тен на Луиза беше станал зеленикав.

— Надявам се скоро да слезем на сушата — каза Луиза със смела усмивка. — Но не мога да си представя как ще се приближим до тези страшни скали.

Пипа също си задаваше този въпрос. Зелените вълни, които се разбиваха в грамадните, назъбени скали и пръскаха бяла пяна, я плашеха. Тя погледна към капитанския мостик, където капитанът даваше заповеди на моряците. По палубата трополяха крака, от такелажата долитаха гласове, мъжете се разпръснаха във всички посоки. Дрънченето на котвената верига заглуши гневните крясъци на морските птици.

Лайънъл, който стоеше до капитан Лонгтън, наблюдаваше маневрата с критично смръщено чело. Това не беше изненада за Пипа — като единствен наследник на голяма търговска флота той беше овладял мореплаването още в ранната си младост.

Тя се обърна отново към релинга, защото се опасяваше, че изражението ѝ ще издаде мислите, които я вълнуваха. През последните три дни двамата почти не бяха напускали капитанската каюта. Любиха се по всички възможни начини, меко и нежно, после отново диво и необуздано. Всеки сантиметър от тялото ѝ беше доволен, чувстваше се използван до крайност и беше разкрил най-интимните си тайни.

През цялото време не си бяха казали нито една думичка за бъдещето или за миналото, за да не застрашат чудото на сливането си.

Но сега моментът беше настъпил. Без да попита, тя знаеше, че Лайънъл няма да остане при нея. Той не можеше просто да изчезне от своя свят, беше длъжен да уведоми съратниците си за станалото, за бягството си от испанския двор, за да не застраши и тяхната работа. Освен това сигурно притежаваше информация, която трябваше да предаде по-нататък.

Пипа не беше в състояние да си представи собственото си бъдеще. В очите на църквата и на закона тя все още беше омъжена жена. Детето ѝ щеше да носи името на Стюарт и да израсне в изгнание. Трябваше да живее далече от света, докато опасността отmine. Кога ли ще дойде денят, когато отново ще мога да изляза спокойно от сянката, без да се страхувам за себе си и за детето си? — питаше се все по-често тя.

Чу стъпките на Лайънъл зад гърба си и се насили да се усмихне, когато се обърна към него. Ала усмивката не стигна до очите ѝ и той прочете в тях мрачните ѝ мисли. Той знаеше, че тя мисли за раздялата им, за самотните дни и месеци, които я очакваха. Мисълта за тези месеци беше непоносима и за него, но той знаеше, че двамата трябваше да издържат. Самотата нямаше да трае вечно, а през това време Пипа щеше да живее в безопасност.

Сега не биваше да говори за това. През нощта, когато щяха да бъдат сами, имаше достатъчно време да я утеши.

— Тук ще слезем на сушата — съобщи делово той и се наведе да целуне заруменялото ѝ лице.

— Как ще минем през скалите?

Лайънъл се засмя, сякаш въпросът беше абсурден.

— Нали ти казах, че трябва да ми вярваш! Знаеш ли колко пъти съм минавал през тези скали, любов моя! Трябва да се изчака точно определен час от прилива, когато пътят се отваря за половин час — в това е цялата тайна. Значи трябва да бързаме.

Робин се присъедини към тях със сериозно лице и Пипа се запита дали и той се съмнява в успеха на това сливане на сушата.

— Лодката е пусната на вода. Да взема ли Луиза?

— Да. Нека да седне на дъното в близост до мачтата. Трябва да държим носа колкото може по-високо.

Лайънъл сложи ръка на кръста на Пипа и я поведе към въжената стълбичка, която висеше на релинга.

Тя погледна страхливо към малката лодка, която подскачаше върху вълните. Изглеждаше нищожна и чуплива като яйчена черупка.

Робин слезе пръв и задържа стълбата, за да слезе Луиза. Макар че лицето ѝ беше смъртнобледо, тя се справи успешно и моментално се сви на дъното на лодката.

— Сега ти — нареди Лайънъл. — Седни до Луиза.

Пипа се прехвърли през парапета, стъпи здраво в първия пръстен и се спусна бързо надолу, стараяйки се да не мисли за зелената, враждебна вода под нея. Робин държеше здраво стълбата и ѝ подаде ръка, когато стигна долу.

Беше студено, небето бързо посивяваше. Корпусът на „Морска мечта“ стърчеше над главите им като планина. Пипа имаше чувството, че се е отказала от едно сигурно убежище заради несигурното, заплашително море.

Лайънъл слезе бързо и развърза въжетото, което свързваше лодката с кораба. Седна на кърмата и внимателно завъртя кормилото. Лодката се понесе устремно към скалите. Без да чака подкана, Робин вдигна малкото платно, единственото, с което разполагаше лодката.

Лайънъл отново завъртя кормилото и лодката се понесе по вятъра, наклони се леко, платното се изду. Плъзгаха се съвсем леко по вълните и Лайънъл си тананикаше с такова безгрижие, че Пипа се успокои и в същото време се ядоса. Вече знаеше, че той не е в състояние да държи мелодия.

По някое време Лайънъл я погледна, както се беше свила на пода до мачтата, и ѝ намигна.

— Май не се забавляваш особено?

— Прав си.

— Виждаш ли ръчката на пода вдясно от себе си?

— Да.

— Щом ти кажа, ще я изтеглиш с всичка сила, за да вдигнем подвижния кил. Трябва да го направиш много бързо, иначе ще се ударим в скалите.

Пипа кимна. Съзнанието, че ѝ е възложена важна задача, прогони страха. Когато имаше задача, не се чувстваше нито безпомощна, нито нервна. Заследи с напрежение бързо приближаващия се и привидно

непреодолим риф. Внезапно забеляза тесния отвор, а зад него спокойни води и ивица пясъчен плаж.

Лайънъл насочи лодката към отвора. Платното се развя.

— Чакай командата ми, Робин.

— Тъй вярно. — Робин беше готов да свие платното. Лайънъл наблюдаваше водата в очакване на вълната, която щеше да ги пренесе през отвора. Когато дойде моментът, завъртя лодката и я насочи право към отвора.

— Сега! — Робин прибра платното.

— Пипа! — Тя изтегли ръчката и подвижният кил се вдигна. Малката лодка мина безпрепятствено през отвора в рифа и само след миг се озова в спокойните води на мъничък залив.

Лайънъл кимна доволно на помощниците си и извади лодката на пясъчната ивица.

— Добре дошли във Финистере.

— Истинско чудо — пошепна Пипа и хвърли поглед назад. Имаше чувството, че рифът се е затворил зад тях.

Лайънъл скочи на пясъка и с помощта на Робин издърпа лодката на сухо. Протегна ръце към Пипа и се засмя.

— Вярвам, че не искаш да си намокриш краката.

Тя му позволи да я вдигне и стъпи на влажния пясък. Когато Робин пренесе Луиза, момичето застана до нея и двете се загледаха към стръмните скали над главите си. През това време Лайънъл свали мачтата на лодката и я прибра на едно закътано място, където приливът нямаше да я достигне.

— Тук ли ще я оставиш? — попита Пипа.

— Ще ми трябва утре, за да се върна на „Морска мечта“.

Най-сетне го каза. Утре щеше да я напусне. Толкова скоро. Не беше помислила, че имат само още един ден.

— Естествено — промърмори тя. — А как ще се изкачим по тези скали?

Лайънъл искаше да я прегърне и да я целува, докато заличи от лицето ѝ болката и страданието, но не посмя. През последните дни двамата съзнателно избягваха да говорят за бъдещето. Отлагането само беше увеличило болката ѝ. Но обяснението трябваше да стане на четири очи.

— Има пътека — отговори той с обичайния си равен тон. — Съвсем тясна пътека, която извежда право в селото. — Прекоси плажа и останалите трима го последваха към стръмния склон, по който се виеше едва забележима пътечка. Скоро се изкачиха на широкия, шибан от вятъра скален гребен.

Пипа се обърна, за да погледне бурното море и сянката на „Морска мечта“, който едва се различаваше в бързо падащия здрач. Само на главната мачта се виждаше люлееща се светлина, иначе корабът беше потънал в пълен мрак.

— Ела. — Лайънъл взе ръката ѝ и я поведе към сушата. След пет минути влязоха в малко рибарско село. Десетината къщички бяха заобиколили голяма църква. Навсякъде бяха окачени рибарски мрежи, миризмата на риба се смесваше с тежкия мирис на сол и морски въздух.

Лайънъл им показва къщата, която стоеше малко настрана от другите, точно зад църквата. На един от прозорците гореше свещ, а когато се приближиха, видяха голяма червено-кафява котка със светлозелени очи, която доволно се протягаше на перваза.

Лайънъл почука и веднага му отвориха. На прага застана едър белокопос мъж с остро изсечено лице и светлосини очи, устремени някъде в далечината. От пръв поглед личеше, че е прекарал живота си в морето. Той измери с внимателен поглед малката група и се обърна към Лайънъл.

— Мосю Аштън. Очаквахме ви едва след четири месеца.

— Плановете ни се промениха, Джил.

Мъжът кимна.

— Добре дошли в моя дом. — Отвори вратата и отстъпи настрана.

Влязоха в голяма стая, добре затоплена от буйния огън, който гореше в камината. На тавана бяха окачени лампи, от които се носеше силна миризма на рибено масло. Две овчарски кучета се надигнаха от местата си и любопитно подушиха гостите, но след мекия укор на господаря си отново се изтегнаха пред камината.

От вратата към задната стая излезе жената на домакина. Висока и стройна, с гъста бяла коса, тя носеше странно оформена шапчица от колосан муселин. Очите ѝ бяха по-наситено сини от тези на мъжа ѝ, повехналото лице криеше следи от някогашна хубост. Тя огледа

внимателно гостите си, един по един, сякаш трябваше да запомни лицата им. Накрая отиде при Пипа и улови ръцете ѝ.

— Вие ли сте бременната жена?

— Не мислех, че ми личи — отговори учудено Пипа.

Жената говореше със специфичен акцент, който правеше френския ѝ трудноразбираем.

— Аз съм Берта. Виждам, че сте в третия месец.

— Така е, поне според моите пресмятания:

— Много добре. — Жената кимна. — Ще се погрижим да родите здраво дете. Много сте слабичка. Добре, че идвате по-рано от предвиденото.

Пипа хвърли поглед към Лайънъл, за да разбере как да реагира, но той разговаряше с Джил на някакъв странен език, който имаше съвсем малко общо с френския. Жената се включи в разговора и Робин, Луиза и Пипа останаха смутени в средата на оскъдно обзаведеното, но съвсем чисто помещение.

Най-сетне Лайънъл отиде при тях.

— Ще ноцуваме тук. Сега трябва да изляза с Робин и Джил, за да се срещнем с един човек. Но ще се върнем скоро.

— На какъв език говорят двамата? — попита Пипа.

— Това е бретонски. Прилича на корнуолския диалект. Но Берта и Джил говорят и френски, макар че акцентът им е чужд. Скоро ще свикнеш.

— Да, сигурно. — Пипа се настани на пейката под прозореца и помилва котката, която примигна лениво насреща ѝ. Значи това беше убежището, където щеше да прекара следващата половин година, а може би и по-дълго. Тази перспектива не я изпълваше нито с радост, нито с разочарование.

— Аз не говоря френски — обади се Луиза. — Нито дума.

— Аз ще ти превеждам. — Пипа се надигна, когато Берта започна да изважда от шкафа купи и лъжици и да ги нарежда на дългата маса, скована от старо дъбово дърво.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Берта се поколеба, но после се усмихна така, че Пипа остана с впечатлението, че домакинята е много пестелива на усмивки.

— Аз ще разбъркам супата — каза Берта. — Хлябът е в пещта.

Тя остави Пипа да нареди купите и приборите и да извади хляба от пещта, която се намираще в стената до камината.

Мъжете се върнаха много скоро и Пипа веднага забеляза, че Робин едва сдържаше възбудата си. Очевидно имаха някаква тайна, но той се направи, че не е видял питащия ѝ поглед.

— Къде бяхте? — попита тя, като се наведе към Лайънъл. — Не беше особено учтиво да ни оставите сами.

— Извини ме. — Той пошепна съзаклятнически в ухото ѝ: — Трябваше да подготвим венчавката. Робин иска да я пазим в тайна от Луиза.

— О! — Пипа моментално забрави потиснатостта си. — Много разумно от ваша страна. Наистина не бива да губим време.

Очите ѝ святкаха развеселено. Много добре знаеше, че Луиза безуспешно се е опитала да изживее в аванс сватбената си нощ на борда на „Морска мечта“.

— И аз съм на това мнение — кимна сухо Лайънъл.

Вечеряха с картофена супа, в която плуваха някакви непознати раци, подобни на малки омари. Джил извади стомна плодово вино и всички много го харесаха. Пипа се почувства приятно сита и клепачите ѝ натежаха.

Берта се наведе през масата и заговори на Лайънъл на своя странен език. Той ѝ отговори с няколко кратки изречения. Тя стана от масата и отиде до голям шкаф, в който бяха наредени завивки и чаршафи. Извади няколко и ги подаде на Лайънъл.

— Ела, Пипа, време е да си починеш. — Той я хвана под ръка и я вдигна от пейката. — По тази стълбичка.

Пипа се запъти към ъгъла, където тясна дървена стълба водеше към отвора в тавана.

Пипа се запита къде щеше да ноцува Луиза, но знаеше, че Лайънъл се е погрижил за всичко и със сигурност е решил и този въпрос. Изкачи стълбата и се озова в малка таванска стая. На пода имаше широк сламеник, върху който Лайънъл натрупа завивките.

Той ѝ помогна да се съблече и Пипа зачака бурната, жадна страст, която през последните три дни придружаваше всяка тяхна стъпка, но тази нощ беше различна. Тя усети по ръцете му, че той също не гори от желание да я люби. Можеха да се утешат взаимно, като

прекарат последната си нощ в любов, и до този момент тя не можеше да си представи, че ще лежи до него, без да копнее за ласките му.

Сгушени под топлите завивки, двамата се вслушваха в тихия разговор от долната стая. Скоро настъпи тишина и светлината, която проникваше през процепите между дебелия дъски, угасна.

— Значи утре заминаваш? — попита Пипа, която изведнъж се напрегна и забрави желанието си за сън.

— Трябва. Но ще се върна.

— Кога?

— Още не знам. Ще се опитам да се върна, преди да се роди детето.

Можеше ли да го понесе? Можеше ли да понесе да прекара остатъка от живота си в чакане? Можеше ли да чака Лайънъл, докато той се върнеше от големия свят, преживял всички онези неща, които някога бяха част и от нейния свят, докато тя живееше като отшелница с дете без баща?

— Може би е най-добре да не се връщаш — произнесе беззвучно тя. Думите дойдоха от тъмната част на душата ѝ, излязла наяве, когато видяха френския бряг. Тогава не беше оформила мисълта в съзнанието си, но сега знаеше, че това са единствено правилните думи. Не искаше да го товари със себе си и с детето си. Той имаше достатъчно важна работа.

Настъпи дълга тишина, прекъсната от Лайънъл, който седна в леглото.

— Не разбирам. Защо каза това, Пипа?

— Защото с времето вече няма да ти се иска да идваш при мен... защото ще ти омръзне да се връщаш при жена, която в отсъствието ти не се е движила, не се е променила, изобщо не е живяла. — Тя се взираше със сухи очи в мрака. — Няма да ти се сърдя, но знам, че след време ще те чакам напразно.

Може би тя е права, каза си Лайънъл и изпита силна божа. Но ако не се върнеше при нея, това нямаше да стане доброволно. Трябваше да я успокои, затова каза енергично:

— След време ти ще напуснеш това уединено място и ще се върнеш в своя свят. — Обърна се към нея и се опита да разбере какво изразяваше лицето ѝ в мрака.

Пипа се изсмя сухо, без капчица хумор.

— Можеш ли да ми го обещаеш, Лайънъл?

А той ѝ отговори, както веднъж беше отговорил на Луиза:

— Аз не давам обещания, говоря само за възможности.

— Така си и мислех. — Тя се обърна на другата страна и се загледа в стената. Лайънъл се мушна отново под завивките и сложи ръка на хълбока ѝ. Тя не махна ръката му, но и не се обърна към него.

Пипа е уморена и обезкуражена, каза си Лайънъл. Думите ѝ със сигурност не се дължаха на липса на доверие в него, а на мрачните представи за бъдещето. Можеше само да се надява, че светлото утро ще ги прогони. Ала като си припомни колко много ѝ беше отнето, как животът, какъвто го познаваше, беше завинаги загубен за нея, как коварният заговор беше разрушил вярата ѝ в себе си, в собствената си стойност, той разбра, че тя се страхуваше от онова, което ѝ предстоеше. Боеше се, че няма да го понесе. Усети, че доверието и в него е угаснало, и изпита болка и горчивина да лежи до нея и да знае, че тя е будна и нещастна, но не желае да намери утеха в прегръдката му.

Най-сетне Пипа заспа и на разсъмване се събуди сама под завивките. Отдолу се чуваха гласове, дрънчене на съдове, усещаше се аромат на различни гозби. Сладката миризма на прясно опечен хляб я удари право в носа и тя усети вълчи глад.

Измъкна се под дебелиите завивки и откри на пода до сламеника стомна с гореща вода и чиста кърпа.

— Пипа? — повика я Луиза от стълбичката и скоро след това главата ѝ се появи в отвора на пода. — О, будна ли си вече! Дон Аштън ме изпрати да видя какво правиш. — Тя приседна на сламеника и продължи възбудено — Всички са много заети. Доколкото разбирам, подготвя се някакво празненство, но не разбирам нито дума. Даже Робин говори само френски.

Пипа се сети за предстоящата венчавка и се усмихна. В радостта си за Робин и Луиза трябваше да забрави собствената си мъка. Очевидно Робин още не беше казал на бъдещата си съпруга какво я очаква днес. На мястото на Луиза щях да побеснея, каза си Пипа, но тъй като не можеше да говори от името на брат си, само се усмихна и отговори бодро:

— Ей сега ще се облека и ще сляза да разбере какво правят.

Тя се изми и облече скромната рокля, която Лайънъл ѝ беше дал на борда на „Морска мечта“. Непременно трябваше да си купи нови дрехи, но беше бедна като просякиня. Беше отишла в изгнание без накити, без пари. Нямаше представа дали Робин има пари, но щеше да го попита. Пен също щеше да ѝ помогне. Но с Пен можеше да се свърже едва когато вече не я заплашваше опасност. А кога щеше да стане това?

Не, днес нямаше да мисли за лоши неща. Луиза също притежаваше само роклята, която носеше на гърба си, значи беше в много по-лошо положение от нея. Трябваше да ѝ помогне.

Окрилена от възможността да бъде полезна, Пипа слезе по дървената стълбичка в голямата стая. Утринното слънце падаше на снопове през отворената врата върху прясно изметения под. На дългата маса бяха наредени красиво изрисувани глинени съдове, Берта точеше многолистно тесто. Жената поздрави Пипа и Луиза с дружелюбно кимване.

— Ако искате да закусите, навън има хляб и мармалад от дюли.

Пипа благодари и двете излязоха навън, където обещаната закуска ги чакаше на малка масичка под слънцето. Робин и Лайънъл не се виждаха никъде. Джил, който седеше на един пън и кърпеше рибарска мрежа, ги поздрави с ведре усмивка.

Ще ни трябват цветя, размишляваше Пипа, докато мажеше мармалад върху топлия хляб. Не можеше булка без цветя. По поляните наоколо цъфтяха най-различни полски цветя и тя щеше да направи чудесен букет и венец, но роклята на Луиза си оставаше проблем.

Тя остави Луиза да закуси сама и влезе в къщата, за да се посъветва с Берта.

Луиза тъкмо облизваше мармалада от пръстите си, когато Робин и настойникът ѝ излязоха от църквата. Двамата я видяха, Лайънъл каза нещо на Робин и забърза напред. Когато мина покрай нея, я целуна нежно по челото и този единствен досега нежен жест я накара да зяпне от изненада.

— Какво става тук, Робин?

— Подготвяме празненство — отговори той и се засмя широко. Очите му святкаха радостно. — Тази сутрин ще се венчаем.

Луиза се отпусна тежко на дървената пейка.

— Ще се венчаем?

— Да: — Той я погледна с добре изиграна невинност. — Ти знаеше, че ще го направим веднага след пристигането ни във Франция.

— Да... да, разбира се... но не толкова внезапно. Не така. — Тя погледна ужасено износената си рокля. — Не може така, Робин. Не е редно просто да ме хванеш за ръка и да ме заведеш в църквата. Сватбата не бива да бъде изненада.

Разочарованието на Робин не можеше да бъде по-голямо.

— Как така не може да е изненада? А аз си мислех, че ще ти хареса...

— Ох, тези мъже! — извика отчаяно Луиза. — Естествено аз искам да се омъжа за теб, но не без подготовка.

— О, каза ли ти най-после? — извика от вратата Пипа, която беше чула отчаяния ѝ вик. — Вече си мислех, че трябва да ти кажа аз. — Тя отиде при тях и се обърна успокоително към Луиза: — Говорих с Берта. Тя има прекрасна муселинена рокля и ще се радва да я носиш в деня на сватбата си. Според мен това е нейната булчинска рокля, но тя не говори много. Ела да я видиш.

Луиза се обърна за миг към объркания, дълбоко потиснат Робин и изведнъж избухна в смях.

— Господи! Ти си най-невероятният мъж на земята! Но те обичам толкова много, че ще се омъжа за теб въпреки че не си направи труда да помолиш за ръката ми, както изисква приличието.

Тя го прегърна устремно, той я притисна до гърдите си, въздишайки облекчено, и за пореден път си каза, че никога няма да разбере жените.

Робин и Луиза се венчаха в малката църква, чийто покрив по бретонски обичай беше оформен като кил на рибарска лодка. По дървените пейки бяха насядали всички жители на селото и наблюдаваха четиримата непознати пред олтара едва ли не с гордостта на собственици.

Луиза носеше букет от див мак и орлов нокът и Пипа беше изпълнена със сестринска гордост от прекрасната булка. С черната си коса и наситеносините очи Луиза изглеждаше екзотична и сладостно невинна в скромната рокля от бял муселин, избродирана с мънички цветни пъпки.

Лайънъл каза думите, с които Луиза бе дадена на годеника ѝ, отстъпи назад и застана до Пипа. В суетнята около венчавката двамата

не бяха разменили нито дума — тя беше твърде заета да направи булката още по-хубава и нямаше време за разговори. Сега беше толкова близо до нея, че раменете и хълбоците им се докосваха, но след минута тя отстъпи настрана, за да избегне близостта му, докато Луиза и Робин разменяха брачните клетви.

Собствената ѝ сватба със Стюарт, великолепна церемония в присъствието на кралица Мери и на Елизабет, се бе състояла в катедралата на Саутуорк. Сватбеният банкет продължи два дни и Пипа, която по онова време се носеше в облаците на безгрижието, му се наслади докрай. Сега се опита, но не може да си спомни какви бяха истинските ѝ чувства. Не беше влюбена в Стюарт — това беше сигурно. Сега се запита, защото тогава беше убедена, че това няма никакво значение. Същите думи, които сега Луиза и Робин изричаха с такава пламенност, тя беше отправила към мъж, който само ѝ харесваше, и без да мисли, беше поела задължение, за чиито ужасяващи размери нямаше представа.

Тя обичаше мъжа, който сега стоеше до нея, с всяка фибра на тялото си, но двамата никога нямаше да си принадлежат като Робин и Луиза. Можеха да се обичат, да споделят леглото, но никога нямаше да произнесат клетвата, която тя някога беше изрекла, без да се замисли за значението ѝ.

Лайънъл я гледаше неотстъпно, забеляза сведената ѝ глава и леко приведените рамене. Изпълваха го страстна нежност и подавяващо чувство за собственост. Не искаше да я напусне, но трябваше да го направи. Знаеше, че в момента Пипа сравняваше собственото си бъдеще с щастието, което очакваше брат ѝ и младата му жена, и това я правеше нещастна.

Лайънъл съзнаваше, че Пипа е разочарована от него. Тя нарочно беше разрушила щастието на тяхното помирение, но той не можеше да разбере защо го бе отблъснала и го обвиняваше, че е разрушил доверието ѝ, след като не беше сторил нищо, за да ѝ даде повод за такива обвинения.

Не искаше да помрачи щастието на новото им начало на борда на „Морска мечта“, като заговори за неизбежната раздяла, но нито за момент не помисли, че тя е повярвала, че тази раздяла ще бъде завинаги. Естествено не можеше да приеме подобни обвинения и нямаше да търпи дълго да я гледа така нещастна.

Когато свещеникът започна неделната литургия, Лайънъл решително взе ръката на Пипа и я изведе от църквата, сподирен от неодобрителните погледи на богомолците.

— Какво има? — попита тя, когато излязоха в обляния от слънце двор, учудена и недоволна, че трябваше да напуснат църквата така внезапно.

— Смятам, че ти трябва да ми кажеш — отговори Лайънъл. — Снощи хвърли в лицето ми абсолютно необосновано обвинение. Какво съм направил, та те накарах да вярваш, че ще наруша думата си, сега или в който и да е момент от бъдещето? Доколкото разбирам, ти още не си наясно, че си част от мен.

— Как да съм наясно? — изплака тихо Пипа. — Ние с теб никога няма да изменим брачни клетви като Луиза и Робин.

— Аз вече съм го направил за теб — отговори той спокойно и вразумително. — Защо и ти не го направиш за мен?

Есенното слънце бързо затопли тялото ѝ. Тя скръсти ръце и се загледа в зелената линия, която образуваше морето.

— Не искам да ти се натрапвам.

— Прощавай, но ти нямаш думата по този въпрос — изсъска той, готов да я раздруса здраво, за да я събуди. — Освен това не отговори на въпроса ми.

Той я хвана под брадичката и обърна лицето ѝ към своето.

— Отговори ми, Пипа! Не можеш ли да ми дадеш това обещание?

— И какъв живот ще водим? — попита унило тя и срещна погледа му.

— Ще отговориш ли на въпроса ми? — настоя той, натискът на пръстите му се усили. В очите му светеха гняв и страхът, че няма да спечели тази битка.

— Аз те обичам — отговори бавно тя. — Готова съм да дам живота си за теб, да бъда изцяло твоя. Но...

— Няма „но“. — Той обхвана лицето ѝ с две ръце и впи устни в нейните. Това беше собственическа, но и страстна целувка, израз на гнева и болката му. Усети как тя се отпусна, как устните ѝ се отвориха, плъзна ръце към гърба ѝ и я притисна с всички сили до гърдите си, сякаш по този начин можеше да я задържи завинаги.

Когато най-сетне я пусна, бузите ѝ пламтяха, в очите светеше страст.

— Не исках да те засегна — промълви тя. — Но не исках и да загубя чувството си за реалността. Имам нужда от сили, за да износя и родя това дете, и не мога да допусна копнежът по теб и страхът за живота ти да ме разкъсат.

— Никога няма да те напусна, проумей го най-сетне, Пипа. Дори когато не съм до теб, ще бъда в мислите ти, в сърцето ти. Ще чуваш гласа ми всяка вечер, когато си лягаш, и всяка сутрин, когато се пробуждаш. Аз също ще чувам твоя глас. Обещавам ти.

— За човек, който избягва обещанията, това е много сериозно — отговори тя и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Обещавам само онова, което мога да изпълня. — Той отново обхвана лицето ѝ и я погледна настойчиво. — Ще ми дадеш ли същото обещание?

— Да — отговори задавено тя. — Защото мога да го изпълня.

— Ще останеш тук, ще се закръглиш и ще живееш спокойно, а когато дойде времето, Берта ще ти помогне да родиш здраво дете. Тя е опитна акушерка. А аз ти обещавам, че ще преобърна земята и небето, но ще бъда до теб, когато раждаш.

Пипа се усмихна през сълзи.

— Но сега трябва да заминеш.

— Да, трябва. Но сърцето ми остава с теб.

Когато вечерните сенки паднаха върху къщата, където селяните и младоженците празнуваха, Пипа го изпрати до крайбрежните скали. Той ѝ забрани да слезе до брега, затова тя постъпи като жените от селото и остана на скалите, за да види как мъжът ѝ умело прекара малката лодка през скалния риф и излезе в разбуненото зелено море, където го чакаше корабът му.

Първият ден на май изгря в цялото си великолепиe. Както всяка сутрин през последната половин година Пипа стана с първите птичи песни. Отиде до прозореца, както си беше по нощница, и посрещна новия ден, докато с отсъстващ вид гладеше корема си. Когато детето започна да рита, тя се засмя тихо.

— Тази сутрин си много весело, малкото ми. Ами да, вече е май. — Погледна се и се усмихна меланхолично, защото не можа да види стъпалата си. Под грижите на Берта беше станала направо дебела. Мълчаливи като всички бретонци, Берта и Джил говореха малко с нея, но през дългите зимни месеци се грижеха трогателно за гостенката си, особено след като Робин и Луиза заминаха за Бургундия, в семейното имение на Бакьор.

В това малко рибарско селце не се мяркаха чужденци. Мъжете излизаха заедно на риболов, а когато потегляха към Исландия, към тях се присъединяваха и рибарите от съседното село. Когато лодките се връщаха здрави и тежко натоварени, свещеникът отслужваше тържествена литургия и всички семейства се включваха в празника. Отначало Пипа не смееше да се среща с хората, но един ден Берта просто я заведе на празника и всички се държаха толкова мило с нея, че тя престана да се срамува.

Пипа чу как Берта се раздвижи долу и бързо облече една от безформените ленени роби, които възрастната жена ѝ беше ушила. При мисълта, че се беше тревожила от липсата на пари, тя се усмихна развеселено. Тук не ѝ трябваха пари. Нямаше нужда от нищо. Отначало се измъчваше от съзнанието, че е била лишена от всичките си притежания и че не може да си купи дори една четка за коса, но не мина много време и заживя в съзвучие с ритъма на живота в малкото рибарско село.

Прекара дългите зимни дни с котката пред огъня, уши всичко необходимо за детето, което растеше в нея. Берта я бе научила да шие и да бродира — начинание, в което майка ѝ и старата бавачка бяха

претърпели пълен провал. Сега обаче беше пролет и Пипа усещаше как захвърля зимната ленивост както змията кожата си.

Тя слезе по дървената стълбичка — в последно време това беше доста мъчително — и поздрави Берта с малкото думи бретонски, които беше научила. Взе канчето с прясно издоено мляко, което пиеше всяка сутрин по заповед на Берта, и парче топъл хляб, дебело намазан с масло, и излезе на слънце.

Джил дялкаше играчка за бебето. Вече беше приготвил две кукли и конче с кола. Той кимна на Пипа и когато тя се приближи, ѝ показа дървената дрънкалка, която завършваше.

— Прекрасна е, Джил. Ще разглезим бебето с толкова хубави играчки.

Той се усмихна поласкано и отново се захвана за работа. Пипа изпи млякото си и предприе всекидневната си разходка до крайбрежните скали, като продължаваше да дъвче. Независимо от времето, тя излизаше всеки ден, за да огледа хоризонта и да провери дали отнякъде не се задаваше „Морска мечта“.

Нямаше представа дали Лайънъл ще дойде във Финистере по море или по суша. Нямаше новини от него и не очакваше да получи. Той щеше да дойде при нея, както беше обещал.

Тя впери поглед в морето, което днес беше спокойно и блестеше ясносиньо под мекото майско слънце. Тревата в краката ѝ ухаеше ароматно на див карамфил, детелина и лавандула. Седна, дояде хляба си и започна да плете венец от жълтурчета.

Усети слаб спазъм, но не му обърна внимание. През последните седмици често имаше спазми, но Берта ѝ обясни, че няма от какво да се притеснява. Тялото ѝ се подготвяше за предстоящото раждане. Днешното теглене не беше по-силно и по-неприятно от предишните.

Следващият пристъп, който дойде след десетина минути, беше съвсем различен. Пипа сложи ръце върху корема си и усети как той се втвърди и се отпусна, когато болката — не много силна, но не като досегашните — отслабна.

Тя не изпита страх. Стана бавно, взе венеца и се запъти обратно към селото.

Когато влезе в къщата, Берта я погледна изпитателно и веднага разбра.

— Раждането започва — каза спокойно тя. Сложи ръка върху корема на Пипа и зачака следващата болка. Кимна и обясни: — Болките още не са достатъчно силни. Иди да поседиш на слънце. Още е рано да лягаш.

Тя започна да къса билки от букетчетата, които висяха от тавана, а Пипа излезе навън, учудвайки се на спокойствието си. Сега всичко зависеше от тялото ѝ и тя не можеше да направи нищо друго, освен да предостави всичко на него.

Седна на дървената пейка, която Джил беше поставил под стария дъб, вече покрит с нежни зелени листенца и млади клонки, и затвори очи. Шест месеца беше живяла тук като в транс, далече от света и от близките си. Сега обаче щеше да дойде краят на чакането. Мислите ѝ се обърнаха навътре и я изолираха от околния свят. Врълхлетя я нова божа, доста по-силна от предишната, и тя изохка тихо.

Пипа не чу конския тропот по обраслия с трева път зад къщата и отвори очи едва когато върху лицето ѝ, сгряно от пролетното слънце, падна сянка.

Над нея стоеше Лайънъл.

— Ти дойде — промълви тя, без да се помръдне. Само го погледна с широко отворени очи и пое жадно добре познатите черти, за да напълни сърцето си. Той бе дошъл точно когато мислеше за него и тя неволно се запита дали не е само въображаем продукт на копнежа ѝ.

Лайънъл коленичи до нея в тревата и докосна лицето ѝ.

— Толкова ми липсваше — пошепна дрезгаво той. — Всяка минута и всеки ден мислех и копнеех за теб.

— И аз копнеех за теб — отговори тя и притисна бузата си към ръката му. — Но знаех, че ще дойдеш. — Отвори устни за целувката му и вкуси сладостта на устата и езика му, която заличи като с магическа пръчка дългата раздяла.

В тялото ѝ се върна старата енергия и прогони трансa. Тя взе ръката му и я сложи върху корема си.

— Дойде точно навреме. Детето бърза да излезе на белия свят.

— Сега? — попита стреснато той. — Днес?

— Мисля, че ще се роди още днес — каза тя и сложи ръка върху неговата, когато тялото ѝ отново се напрегна. Лайънъл я погледна

объркано, после в очите му пламна тревога и Пипа се засмя, забравила болката.

— Това е съвсем нормално — успокои го тя. — Мислех, че си специалист в тази област.

— Не знам почти нищо за раждането — призна разкаяно той. — Никога не са ме допускали при жена, която ражда.

— Винаги има първи път. — Когато болката отслабна, тя стана и се опря на ръката му. — Мисля, че трябва да се раздвижа.

— Тогава ще повървим по пътеката — отговори той. — Трябва да видиш какво съм ти донесъл.

— Не ми трябва подаръци — поклати глава Пипа. — Ти си всичко, от което имам нужда.

— О, убеден съм, че този ще ти хареса — каза Лайънъл със самодоволна усмивка. — Ще отидем до църквата. Надявам се, че ще се справиш.

— Дотам има само няколко крачки — отговори сърдито тя и стисна ръката му. Приливът на енергия беше толкова силен, че тя забрави напълно летаргията, която я владееше допреди малко. Вече не беше спокойна и пасивна, а изпълнена със сили и с волята да се върне към живота, да направи всичко необходимо, за да роди здраво дете и да го прегърне.

Когато завиха зад ъгъла, тя не повярва на очите си. Пред църквата стояха мъж и жена и се оглеждаха с интерес. Бяха вързали конете си в малкия църковен двор и животните пасяха доволно свежата трева.

— Пен? — пошепна слисано Пипа. — Пен! — изкрещя тя, обзета от бурна радост.

— Пипа... миличката ми Пипа! — Пен събра полите си и се втурна към нея. — О, слава богу, че дойдох навреме. Толкова исках да стигнем навреме за раждането. Зимата и лошите пътища ни попречиха, но сега... — Тя прегърна сестра си, като се смееше и плачеше едновременно. — Боже, колко си надебеляла! Не мога да те обхвана.

Пипа захълца сърцераздирателно.

— Толкова ми липсваше! Още откакто...

— Да, знам, знам — прекъсна я Пен и притисна мократа ѝ буза до гърдите си. — Лайънъл ни разказа цялата ужасна история. Бедната ми Пипа!

— О, не съм бедна — засмя се през сълзи Пипа. — Щастлива съм. Лайънъл се върна, ти си тук, детето ще се роди още днес и... — Тя спря, защото я връхлетя нова болка и лицето ѝ се разкриви.

Лайънъл се втурна към сестрите, следван от Оуен д'Арси, съпруга на Пен.

— Повече няма да ходиш — отсече той. — Аз ще те нося.

Пипа поклати глава и изчака болката да отмине.

— Помниш ли раждането на Филип? — попита тя сестра си и се постара да се усмихне, но без особен успех.

— Не помня почти нищо — отговори Пен, но това не беше истина. В действителност си спомняше всяка подробност от дългите часове и страшните болки. Не желаше на сестра си толкова тежко раждане и тъй като не искаше да я уплаши, предпочете да излъже. — Трябва да легнеш.

— Аз ще те нося — настоя Лайънъл и Пипа отново се опита да се усмихне.

— Много съм тежка. А и до къщата има само няколко крачки — тя се обърна към зет си. — Прощавай, че едва сега те поздравявам, Оуен.

— Знам, че в момента не ти е до мен — отговори той с дълбок, мелодичен глас, който разкриваше вътрешна усмивка. — И аз се радвам, че пристигнахме точно навреме. Пен много държеше да присъства на раждането.

Пипа понечи да каже нещо, но бързо затвори уста. Хвана ръката на Лайънъл и я стисна здраво, докато болката отслабна.

— Да вървим, преди болките да са се засилили — настоя Пен.

Лайънъл кимна сериозно и безмълвно вдигна Пипа на ръце. Толкова бързаше да я отнесе при Берта, че изобщо не усети тежестта ѝ и дори се затича.

Когато влезе в къщата, Берта го погледна с известно учудване. Остави на масата тенджерата с гореща вода, която беше вдигнала от огъня, и се усмихна приветливо.

— Добре дошли, мосю Аштън. — Гласът ѝ прозвуча съвсем спокойно.

— Къде да я сложа? Раждането започна — извика възбудено Лайънъл.

— Има още много време — отговори със същото спокойствие жената. — Нямайте причини да се паникьосвате.

— Но тя има болки!

— О, без болки не може. Приготвила съм леглото отзад. Оставете я тук, аз ще видя как е.

Лайънъл изглеждаше толкова уплашен, че Пипа беше готова да избухне в смях. Той, който беше винаги спокоен, който владееше ситуациите и хората, сега се държеше като безпомощно дете.

Леглото в задната стая беше отделено със завеса и принадлежеше на Берта и Джил. Берта беше махнала покривката и сламеникът беше покрит с няколко ленени кърпи.

Лайънъл положи Пипа върху леглото и я погледна безпомощно, когато започна нова болка и челото ѝ се покри с капчици пот.

— Излез при Оуен — заповяда Пипа, когато отново можеше да диша. — Разходете се, поговорете си. Мисля, че така правят мъжете, когато жената ражда. Пен ще остане с мен.

— Да, вървете — подкрепи я Пен и побутна Лайънъл към вратата. — Нямайте работа тук. С нищо не можете да помогнете.

Берта донесе на родилката чаша, от която се издигаше ароматна пара. Под мишница носеше още ленени кърпи. Тя даде знак на Лайънъл да се оттегли и той се подчини колебливо. Когато мина от другата страна на завесата, изпита известно облекчение.

Оуен тъкмо наливаше плодово вино от голяма медна стомна.

— Не можах да намеря нищо по-силно — каза с усмивка той и подаде едното канче на Лайънъл. — Но смятам, че и това ще помогне, ако се консумира в по-големи количества.

— Много ти благодаря — отговори глухо Лайънъл и отпи голяма глътка. Ала когато иззад завесата се чу задавен вик, пребледня като мъртвец.

— Да излезем — подкани го бързо Оуен.

Лайънъл го последва навън под обедното слънце.

— Нищо лошо няма да се случи — каза Оуен, който очевидно четеше мислите му. — Пипа ще го преживее. Жените от семейство Малори са силни, и душевно, и телесно.

Лайънъл кимна.

— Няма да го понеса, Оуен — изрече той тихо, но с грозна решителност. — Ако я загубя, докато ражда копелето на Филип, ще

убия онова чудовище със собствените си ръце.

— Пипа ще го преживее — повтори спокойно Оуен. — Ще роди здраво дете, което ще е безполезно за Филип, защото не може да й го вземе. Не може да го замени с мъртвото дете на кралицата, защото няма как да се добере до него.

— Мери се оттегли в покоите си седмица преди Великден. Досега не се е чуло да е родила. — Лайънъл полагаше усилия да се съсредоточи в разговора и в същото време се заслушваше за шумове от къщата.

— Дьо Ноа знае от сигурни източници, че Мери е била излъгана и не е бременна. Подуването на корема се дължи на тумор — обясни Оуен. — Остава ни само да чакаме, за да разберем как ще завърши тази история. Каквото и да направи Мери, Пипа и детето й са в безопасност. Докато са във Франция, Филип не може да им стори нищо.

Той погледна Лайънъл, за да получи потвърждението му, но като видя, че нямаше тема, с която би могъл да го заинтересува, съчувствено поклати глава. Почука по празното си канче и отбеляза дълбокомислено:

— Тук трябва да има нещо по-силно.

Сякаш бе чул тези думи, от навеса излезе Джил, понесъл тежка глинена стомна.

— Калвадос — обясни той и сложи стомната на пейката под дъба. — Аз съм го правил. Прием го само по такива поводи. Пийни калвадос и ще удавиш болката на жената, казват нашите хора. — Той вдигна стомната към устните си и я подаде на Лайънъл.

Тримата мъже останаха на пейката под стария дъб, докато следобедът напредваше и ябълковата ракия в стомната бързо намаляваше. По някое време Берта излезе и съобщи, че всичко върви нормално. Но след това отиде в селото и след минути се върна, придружена от непозната жена.

— Защо й е нужна помощ? — притесни се Лайънъл.

Джил вдигна рамене.

— Винаги е добре да има още две ръце.

Когато сенките се удължиха и слънцето потъна зад хоризонта, Лайънъл скочи. В главата му цареше хаос.

— Не издържам да седя тук! Ще ида да видя какво става.

Оуен погледна въпросително Джил, но старецът само вдигна рамене и отново вдигна стомната до устата си.

В къщата цареше полумрак и Лайънъл примигна объркано. Зад завесата се чу тих говор, после се възцари зловеща тишина и той спря да диша. В следващия миг Пипа изпищя и сърцето му, което бе спряло да бие, направи огромен скок. Пипа изпъшка и избълва поток ругатни и проклетия, които при други обстоятелства биха шокирали дори Лайънъл.

Забравил всичко друго, той вдигна завесата. Пипа беше полулегнала, полуседнала и се опираше на ръката на Пен. Очите ѝ бяха затворени, вените на шията изпъкнали. От устата ѝ продължаваха да излизат неприлични думи, докато Берта и другата жена вършеха нещо в края на леглото.

Лайънъл посегна към ръката ѝ. Това беше единственият начин да ѝ помогне в тази стихийна битка. Тя се вкопчи в него с невероятна сила и стисна пръстите му така, че той извика от болка. После изведнъж се отпусна и падна назад, без да пуска ръката му.

Лайънъл хвърли бърз поглед към другия край на леглото и видя новороденото бебе — опръскано с кръв, покрито с хлъзгав восъчен слой. Берта го вдигна и пхна пръст в устата му. В задушната стаичка прозвуча тъничък плач.

— Ах, какво чудесно малко момиченце — извика щастливо Берта.

— Дай ми я — помоли Пипа, пое бебето от Берта и го огледа с любов. — Не е ли прекрасна?

Според Лайънъл това беше крайно преувеличено. Кожата на бебето беше червена и сбръчкана, очите затворени, телцето беше покрито с хлъзгава слуз, но той преброи по пет пръстчета на всяка ръка и на всяко краче и видя главичка със светли къдрици. Бебето енергично размаха ръчички и плачът му се усили. Дъщеря на майка си, помисли си с любов той.

— Наистина е прекрасна — прошепна дрезгаво той. Пипа се усмихна доволно и той се почувства толкова щастлив, че едва не избухна в смях. Целуна я и приглади назад мократа ѝ от пот коса. — И ти си прекрасна.

— Да, нали? — засмя се тя и подаде детето на Пен, която чакаше с протегнати ръце.

— Хайде, мосю Аштън, излезте оттук. Ще се върнете, когато измием Пипа и бебето и ги облечем прилично. — Берта го побутна навън и Лайънъл побърза да се подчини.

— Момиче — каза той на Оуен и Джил, които не се бяха помръднали от пейката.

— Това трябва да се полее — каза Джил, стана тромаво от пейката и се запъти към навеса за нова стомна калвадос.

— Желая ти щастие. — Оуен подаде ръка на Лайънъл. Той я пое и срещна открития поглед на мъжа, който през последните седмици се беше превърнал от партньор в истински приятел. Беше трогнат от жеста му — той беше признание, че Лайънъл носеше отговорност за бъдещето на това дете, сякаш му беше роден баща.

Той се отпусна тежко на пейката до Оуен и поклати глава като замаян. След малко от къщата излезе Пен.

— Пипа настоява да я изнесете навън — съобщи тя. — Берта смята, че няма да ѝ навреди. Трябва да полежи няколко часа, но свежият въздух ще ѝ се отрази добре.

— Аз мисля, че това не е добра идея — отзова се загрижено Лайънъл. — По-добре да си остане в леглото.

— Е, ако можете да я убедите... Вие имате повече влияние върху нея. — Пен седна до мъжа си с уморена, но доволна усмивка. — Каквото и да съдържа стомната, моля да ми дадете една глътчица.

Лайънъл влезе в къщата и завари Пипа седнала в леглото. Носеше чиста нощница, косата ѝ беше изчеткана, бебето беше в ръцете ѝ.

— Искам да ни изнесеш навън — посрещна го весело тя. — Берта казва, че е достатъчно топло и бебето може да прекара половин час на открито. Тук е толкова задушно, че не мога да дишам.

— Убеден съм, че и за двете ви не е добре — възрази Лайънъл.

— Ако не ме изнесеш, ще стана и ще тръгна сама — заплаши го Пипа. — Берта каза, че раждането било леко, но аз не съм на същото мнение. Но съм убедена, че ще се възстановя по-бързо, ако не лежа по цял ден.

Лайънъл не посмя да възразява повече. Вдигна Пипа и я изнесе навън. Джил беше окачил между дъба и съседната бреза моряшка люлка и Лайънъл внимателно положи вътре скъпоценния си товар.

Берта излезе след тях и зави майката и бебето с дебело одеяло.

— Само половин час — каза тя. — През това време аз ще свърша, каквото има да се върши вътре. Джил, ела да ми помогнеш със сламата. — След многозначителното ѝ кимване той стана и остави гостите сами.

— Не съм приготвила име за момиче — заговори Пипа и помилва бузичката на бебето. Погледна Лайънъл, който стоеше до люлката и попита: — Искаш ли да я подържиш?

Естествено, че искаше, но не смееше да смути прекрасната близост между майката и детето. След като девет месеца бяха споделяли едно тяло, сега бяха разделени, но той усещаше, че раздялата още не е пълна. Все пак протегна ръце и взе бебето.

— Искаш ли да я наречем Маргарет? — попита тихо и колебливо Пипа, не знаейки как ще бъде посрещнато предложението ѝ.

Лайънъл, който милваше лицето на бебето с върха на показалеца си, беше безкрайно учуден колко мека беше кожата му и как сладко миришеше. Никога не беше усещал такава миризма. Помисли за ванилия, но това беше твърде прозаично. Нежен цветен аромат, който събуди в сърцето му толкова любов и закрилнически инстинкт, че не можеше да повярва.

— Мег — каза нежно той и вдигна бебето, за да го целуне по главичката.

— Мег — повтори Пипа и протегна ръце към детето си.

Лайънъл го сложи на гърдите ѝ.

— Ние дойдохме за раждането на Мег — намеси се весело Пен, — но и за вашата сватба. — Тя се изправи до Лайънъл и очите ѝ засвяткаха възбудено. — Щом отслужи благодарствената служба за раждането на бебето, свещеникът ще ви венчае.

Пипа я погледна смаяно и се запита дали пък главата ѝ не беше пострадала от родилните болки.

— Но аз не мога да се омъжа — пошепна тя. — Нали съм венчана за Стюарт Нилсън.

— Ето ти писмо от мама — каза Пен и ѝ подаде запечатания пергамент, който държеше в ръката си.

Пипа настани удобно Мег и зачете писмото. Пен и Лайънъл отстъпиха назад, за да ѝ дадат време да го прочете. Милвайки бузката на бебето, Пипа поглъщаше с поглед ситно изписаните редове. Малкълм беше стигнал до Дербишайър и беше разказал всичко на

родителите ѝ. Докато четеше утешителните, мъдри и изпълнени с разбиране думи на майка си, тя повярва, че чува гласа на Гуинивиър и усеща милувките ѝ. Сълзи задавиха гърлото ѝ, но тя продължи да чете и сълзите ѝ много бързо изсъхнаха.

Майка ѝ пишеше още, че едно писмо от Стюарт Нилсън стигнало до тях, макар че още не им било позволено да напускат имението в Дербишайър. Бившият ѝ съпруг се изповядал пред епископа на Уинчестър и им изпратил подписано от него анулиране на брака му с лейди Филипа Хадлоу.

Накрая Гуинивиър пишеше: „Ако желаеш, можеш да се омъжиш повторно, скъпа. Лорд Хю и аз ти даваме благословията си, каквото и да решиш. Искаме да ти кажем, че вярваме и се доверяваме на мъжа, който се задължи да те закриля. Ти ще се върнеш в Англия едва когато Елизабет последва Мери на трона, но щом успеем да издействаме разрешение, ние ще дойдем при теб и Пен. Искаме да се запознаем с твоя мистър Аштън и с младата съпруга на Робин. Жалко е, че живеем в свят, който ни лиши от децата ни, но ще намерим начин да бъдем отново с вас. Пиши ни, когато си в състояние да пишеш.“

— Ти прочете ли го? — попита Пипа, като се обърна към Лайънъл.

— Естествено не — отговори той. — Но сестра ти ми каза какво съдържа писмото.

— Надявам се, че Стюарт и онзи музикант са успели да избягат и се радват на щастието си — промълви замислено Пипа. Не се учуди, че Стюарт най-сетне беше проявил силата на волята си. Не можеше да му прости предателството, но сега му желаше да бъде щастлив с любимия си.

Тя погледна към небето, където лунният сърп и вечерницата светеха през нежнозелените листа на дъба. Мег, която търсеше гърдата ѝ, се разплака силно и настойчиво.

В деня на лятното равноденствие Пипа застана пред олтара на малката селска църква, чийто покрив беше оформен като рибарска лодка, и за втори път положи брачна клетва. Спомни си как беше стояла на същото място, когато Робин и Луиза си казаха да, и се усмихна. Когато се врене във вярност на мъжа до себе си, тя почувства

силата на своята клетва — чувство, което не беше изпитала първия път във великолепната катедрала на Саутуорк. В добри и лоши времена тя, Лайънъл и детето им щяха да бъдат всичко един за друг.

Беше късно, но в най-дългия ден на годината небето все още беше светло, когато веселото празненство най-сетне приключи.

— Тази вечер аз ще взема Мег — каза Пен. — Това беше твоята благодарствена служба, а сега предстои първата ти брачна нощ.

— Това е най-прекрасният сватбен подарък — поклони се тържествено Лайънъл и стисна ръката на съпругата си. — Кажи лека нощ, Пипа.

Пипа целуна Пен и ѝ подаде бебето.

— Да вървим, Пипа.

Таванската стаичка беше украсена с полски цветя и осветена от скъпа восъчна свещ, която разпръскваше приятен аромат. На сламеника беше опънат чаршаф от фин лен, ухаещ на лавандула и розмарин.

Това бяха истински брачни покои и двамата се поколебаха като всички новобрачни, които още не са свикнали един с друг, но когато се докоснаха, всичко беше както винаги.

— Моята жена — пошепна в ухото ѝ Лайънъл. — Част от мен.

— Част от мен — повтори Пипа и плъзна пръсти по гръбнака му. — Част от мен. — Обхвана го и вдигна хълбоците си срещу него. Когато той я прегърна и я притисна до себе си, тя се загуби цялата в него. И отново се учуди колко прекрасен беше животът, как след толкова заблуди бе взел щастлив обрат и така щеше да продължи.

Издание:

Джейн Фийдър. Прегръдка в здрача
ИК „ИРИС“, София, 2003

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.